Raftul Denisei

Hollywood, 1969...
Trebuia să fii acolo!

A fost odată la Hollywood

roman de

Quentin Tarantino

QUENTIN TARANTINO

A FOST ODATĂ LA HOLLYWOOD

Traducere şi note de

Iulia Gorzo

EDITURA HUMANITAS

2022

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

QUENTIN TARANTINO
ONCE UPON A TIME IN HOLLYWOOD

Copyright © 2021 by Visiona Romantica, Inc.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-050-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

RICK DALTON: deşi pe vremuri a fost erou de serial TV, Rick e azi o epavă, răul-de-serviciu care-şi îneacă amarul în pahare de whiskey sour. Oare un telefon de la Roma îl va salva de la această soartă, sau i-o va pecetlui?

CLIFF BOOTH: cascadorul care-l dublează pe Rick şi cel mai dubios tip de pe orice platou de filmare, pentru că s-ar putea să fie singurul de-acolo care a comis o crimă şi a scăpat nepedepsit...

SHARON TATE: a plecat din Texas, visând să devină star de cinema, şi i-a ieşit figura. Sharon îşi petrece anii tinereţii pe Cielo Drive, sus în Hollywood Hills.

CHARLES MANSON: fostul puşcăriaş a păcălit nişte hipioţi prăjiţi, care-l cred lider spiritual, dar ar renunţa bucuros la toate ca să fie star rock ’n’ roll.

HOLLYWOOD 1969... TREBUIA SĂ FII ACOLO!

ACEASTĂ CARTE ESTE O OPERĂ DE FICŢIUNE. DEŞI SE REFERĂ LA UNELE EVENIMENTE ŞI PERSOANE REALE, UNELE PERSONAJE, DESCRIERI, INCIDENTE, LOCURI, PRODUSE ŞI DIALOGURI AU FOST FICŢIONALIZATE SAU INVENTATE ÎN SCOPURI DRAMATICE. ÎN SPIRITUL ACESTEI FICŢIONALIZĂRI SAU INVENŢII, ORICE ASEMĂNARE CU NUMELE, PERSONALITATEA SAU POVESTEA REALĂ A UNEI PERSOANE, VII SAU MOARTE, SAU CU VREUN PRODUS, ENTITATE SAU INCIDENT REAL ARE DOAR SCOP DRAMATIC ŞI NU ARE PRETENŢIA DE A FI REPREZENTATIVĂ PENTRU PERSONAJ, POVESTE, PRODUS SAU ENTITATE.

Această carte le e dedicată

soţiei mele, Daniella,
şi fiului meu, Leo.

Vă mulţumesc că îmi dăruiţi un cămin fericit,
unde pot scrie.

DE ASEMENEA,

tuturor actorilor „din vechea generaţie”
care mi-au spus poveşti extraordinare
despre Hollywoodul acelor vremuri.

Datorită lor ţineţi azi în mână această carte.

Bruce Dern * David Carradine * Burt Reynolds
Robert Blake * Michael Parks * Robert Forster
şi
mai ales
Kurt Russell

Capitolul 1
Spune-mi Marvin

Dictafonul de pe biroul lui Marvin Schwarz începe să sune. Degetul impresarului de la William Morris apasă pe buton.

— Mă bâzâi pentru întâlnirea de la zece jumate, domnişoară Himmelsteen?

— Da, domnule Schwarz, răzbate vocea secretarei din micul difuzor. Domnul Dalton aşteaptă afară.

Marvin apasă iar butonul.

— Eu sunt gata dacă şi dumneata eşti gata, domnişoară Himmelsteen.

Uşa biroului lui Marvin se deschide, şi prima care intră e tânăra secretară a acestuia, domnişoara Himmelsteen. Are douăzeci şi unu de ani şi aparţine tagmei hipioţilor. Poartă o fustă albă mini, care-i pune în valoare picioarele lungi şi bronzate, iar pletele lungi, castanii, îi sunt împletite în două cozi de Pocahontas, care-i atârnă pe umeri. După ea intră actorul Rick Dalton, un tip bine, la patruzeci şi doi de ani, purtându-şi părul şaten lucios în veşnica lui freză *pompadour.*

Marvin se ridică de la birou, cu un zâmbet tot mai larg. Domnişoara Himmelsteen dă să facă prezentările, dar Marvin o întrerupe.

— Domnişoară Himmelsteen, tocmai am avut parte de ditamai festivalul de filme cu Rick Dalton, aşa că nu-i nevoie să mi-l prezinţi pe băiatul ăsta. Marvin se îndreaptă spre el, întinzându-i mâna actorului cowboy. Ia dă laba, Rick.

Rick zâmbeşte şi scutură zelos mâna impresarului.

— Rick Dalton. Vă mulţumesc foarte mult că v-aţi făcut timp pentru mine, domnule Schwartz.

— Se pronunţă *Schwarz*, nu Schwartz, îl corectează Marvin.

„Dumnezeul meu, deja am dat cu mucii-n fasole”, se gândeşte Rick.

— Ce drăcia dracului... Vă rog să mă scuzaţi... *domnule Sch-WARZ.*

Cu o ultimă strângere de mână, domnul Schwarz spune:

— Spune-mi Marvin.

— Marvin, eu sunt Rick.

— Rick...

Îşi dau drumul mâinilor.

— Să-ţi aducă domnişoara Himmelsteen ceva bun de băut?

Rick refuză cu o fluturare a mâinii.

— Nu, nu-i nevoie.

Marvin insistă.

— Eşti sigur că nu vrei nimic? Cafea, Cola, Pepsi, Simba?

— Bine atunci, poate o cafea, răspunde Rick.

— Bun.

Marvin îl bate pe actor pe umăr şi se întoarce spre tânăra şi eficienta sa asistentă.

— Domnişoară Himmelsteen, eşti mata drăguţă să-i aduci o cafea amicului Rick? Şi adă-mi şi mie una.

Tânăra încuviinţează din cap şi traversează biroul. N-apucă să închidă uşa în urma ei, că Marvin îi strigă:

— A, dar să nu fie poşircă de-aia, Maxwell House, de care au în camera de recreere. Să te duci la Rex în birou, o dăscăleşte Marvin. El are mereu cafea de lux – dar nu porcărie de-aia turcească, o avertizează Marvin.

— Da, domnule, răspunde domnişoara Himmelsteen, apoi se întoarce spre Rick: Cum să fie cafeaua, domnule Dalton?

Rick se întoarce spre ea şi-i răspunde:

— Nu ştiţi cum se spune? Ce-i negru e frumos.

Marvin izbucneşte într-un hohot de râs strident ca o alarmă, în timp ce domnişoara Himmelsteen chicoteşte cu mâna la gură. Când secretara dă să închidă uşa după ea, Marvin îi strigă:

— A, şi, domnişoară Himmelsteen, nu mă dai la telefon decât dacă afli c-au murit nevastă-mea şi copiii într-un accident pe autostradă. De fapt, dac-au murit nevastă-mea şi copiii, tot morţi îi găsim şi-n juma’ de oră, aşa că nu mă dai la telefon nimănui.

Impresarul îi face semn actorului să se aşeze pe una dintre cele două canapele de piele dispuse faţă-n faţă, cu o măsuţă de cafea din sticlă între ele, iar Rick se instalează comod.

— Să începem cu ce-i mai important, spune impresarul. Îţi transmit salutări de la nevastă-mea, Mary Alice Schwarz! Ieri seară am văzut două filme cu Rick Dalton în sala noastră de proiecţie.

— Uau. Asta-i şi flatant, şi jenant, spune Rick. Ce-aţi văzut?

— Nişte copii la *Tanner* şi *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*[1].

— Ei, astea două sunt din alea bune, spune Rick. *McCluskey* a fost regizat de Paul Wendkos. E preferatul meu dintre toţi regizorii mei. A făcut *Gidget.* Trebuia să joc şi eu în ăla. I-au dat rolul meu lui Tommy Laughlin. Apoi, într-un elan generos, Rick alungă gândul: Dar nu-i nimic, îmi place de Tommy. El mi-a făcut rost de prima mea piesă importantă.

— Zău? întreabă Marvin. Ai jucat mult teatru?

— Nu prea, răspunde Rick. Mă plictisesc să tot repet aceleaşi căcaturi.

— Deci Paul Wendkos e regizorul tău preferat, ha? întreabă Marvin.

— Mda, cu el am lucrat la începuturile mele. Am jucat în *Bătălie pe Marea Coralilor*, filmul lui cu Cliff Robertson. Tot filmul ăla nenorocit o ard cu Tommy Laughlin pe la coada submarinului.

Marvin emite una dintre judecăţile sale despre industrie:

---

[1] Filme fictive, inventate de autor pentru personajul său, Rick Dalton. Cum în carte filmele fictive coexistă cu filme reale, am luat decizia de a traduce toate titlurile, inclusiv cele ale filmelor nedifuzate vreodată pe ecranele din România, urmând a semnala prin notiţe de subsol care dintre ele sunt fictive.

— Al dracu’ Paul Wendkos. *Un as al filmelor de acţiune nerecunoscut la justa lui valoare.*

— Foarte adevărat, încuviinţează Rick. Şi, când mi-a căzut pleaşcă *Legea banilor*[2]*,* omul a venit şi a regizat vreo şapte-opt episoade. Deci, continuă Rick, cerşind laude, sper că nu v-au chinuit prea rău cele două filme cu Rick Dalton pe dumneavoastră şi pe doamna?

Marvin râde.

— Să ne chinuie? Hai, las-o. A fost minunat, minunat, minunat. Deci, continuă Marvin, m-am uitat cu Mary Alice la *Tanner.* Lui Mary Alice nu-i place violenţa din filmele astea moderne, aşa că l-am păstrat pe *McCluskey* să-l văd eu singur, după ce se culcă ea.

În acel moment se aude o bătaie scurtă în uşa biroului, apoi în cameră intră domnişoara Himmelsteen, cu fusta ei mini, aducând două căni de cafea aburindă pentru Rick şi Marvin. Le întinde cu grijă băuturile fierbinţi celor doi domni.

— E din biroul lui Rex, da?

— Rex a zis că-i datoraţi un trabuc din alea de-ale dumneavoastră.

Impresarul pufneşte.

— Ce evreu chitros, îi datorez doar nişte zile fripte.

Toată lumea râde.

— Mulţumesc, domnişoară Himmelsteen; deocamdată nu ne mai trebuie nimic.

Secretara iese, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri, să discute despre industria spectacolului, despre cariera lui Rick Dalton, dar mai ales despre viitorul lui.

— Unde rămăsesem? întreabă Marvin. Ah, da – ziceam de violenţa din filmele moderne. Lui Mary Alice nu-i place. Dar e moartă după westernuri. De când o ştiu. Cât i-am făcut curte, am tot văzut westernuri. E una dintre

[2] Serial fictiv care l-a făcut star pe Rick Dalton.

activităţile noastre preferate, să ne uităm împreună la westernuri, şi *Tanner* a fost o încântare.

— Ooo, ce drăguţ! exclamă Rick.

— Acuma, când ne uităm la câte două filme, explică Marvin, pe la ultimele trei role Mary Alice deja adoarme la mine-n poală. Dar la *Tanner* aproape că a ajuns la ultima rolă – adică pe la nouă jumate –, ceea ce nu-i rău pentru Mary Alice.

În timp ce Marvin îi explică lui Rick cum obişnuieşte să vadă filmele în familia lui fericită, Rick ia o gură de cafea fierbinte.

„Hei, e chiar bună, se gândeşte actorul. Băiatul ăsta, Rex, are cafea de lux, nu glumă.”

— După ce se termină filmul, ea se duce la culcare, continuă Marvin. Eu deschid o cutie de havane, îmi torn un coniac şi mă uit singur la al doilea film.

Rick mai ia o gură din cafeaua delicioasă a lui Rex.

Marvin arată spre cana de cafea.

— E marfă de calitate, ha?

— Ce, cafeaua? întreabă Rick.

— Nu, pastrama. Cafeaua, normal, i-o întoarce Marvin prompt, ca într-un scheci din Catskill[3].

— Pe bune că-i senzaţională, încuviinţează Rick. De unde o ia?

— Dintr-un magazin din ăla cu delicatese din Beverly Hills, dar nu vrea să spună care, răspunde Marvin, apoi îi dă înainte cu Mary Alice şi tabieturile ei de spectatoare: Azi-dimineaţă, după ce am luat micul dejun, şi eu am plecat la birou, Greg, proiecţionistul, a trecut iar pe la noi pe-acasă şi i-a pus ultima rolă, ca să vadă şi ea sfârşitul

[3] Zona Munţilor Catskill, supranumită „The Borscht Belt” (Centura Borşului), o destinaţie preferată de newyorkezi pentru vacanţă, a atras într-o perioadă numeroşi actori de comedie, care dădeau spectacole pentru turiştii dornici de divertisment.

filmului. Deci aşa ne uităm noi la filme. Şi suntem foarte mulţumiţi. Iar ea ardea de nerăbdare să vadă cum se termină *Tanner*. Oricum, adaugă Marvin, deja se prinsese că o să trebuiască să-l omori pe taică-tu, Ralph Meeker, pe ultima sută de metri.

— Păi da, asta-i problema filmului, spune Rick. Nu *dacă* îl omor pe patriarhul dominator, ci *când.* Şi nu *dacă* fratele sensibil, Michael Callan, mă omoară pe mine, ci *când.*

Marvin îi dă dreptate.

— Aşa-i. Dar noi am zis amândoi că tu şi Ralph Meeker vă potriviţi de minune.

— Mda, sunt de aceeaşi părere, răspunde Rick. *Chiar* suntem o echipă tată-fiu ca lumea. Nenorocitu' de Michael Callan zici că-i adoptat. Dar la mine poţi să crezi că-s băiatu' lui Ralph.

— Ei, v-aţi potrivit aşa de bine pentru că vorbiţi cam acelaşi dialect.

Rick râde.

— Mai ales prin comparaţie cu nenorocitu' de Michael Callan, care vorbeşte de zici că pleacă la surfing în Malibu.

Bun, se gândeşte Marvin, asta-i a doua oară când Rick îl beşteleşte pe colegul său din *Tanner*, Michael Callan. Nu-i un semn bun. Sugerează un spirit meschin. Sugerează că-i genul de tip care dă vina pe alţii. Dar Marvin îşi păstrează pentru sine aceste gânduri.

— Ralph Meeker mi s-a părut senzaţional, îi spune Rick impresarului. Cel mai tare actor cu care am lucrat la viaţa mea, să fiu al naibii, şi ţineţi cont că am lucrat cu Edward G. Robinson! A apărut şi în două dintre cele mai bune episoade din *Legea banilor*.

Marvin continuă să povestească despre cele două filme cu Rick Dalton din seara precedentă.

— Şi iată-ne ajunşi la *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*! Ce film! Mare distracţie. Marvin mimează că

trage cu o mitralieră. Ce de împuşcături! Ce măcel! Câţi ticăloşi de nazişti omori în filmul ăla? întreabă el. O sută? O sută cincizeci?

Rick râde.

— Nu i-am numărat niciodată, dar să tot fie o sută cincizeci.

Marvin înjură în barbă.

— Mama lor de nazişti nenorociţi! Tu ai manevrat aruncătorul de flăcări, aşa-i?

— Da, să mor eu, spune Rick. Şi, credeţi-mă, aia-i o nebunie de armă, băi nene, te caci pe tine, nu vrei să te nimereşti în calea ei. Am exersat cu balaurul ăla două săptămâni, câte trei ore pe zi. Nu doar ca să dau bine în film, dar şi pentru că drăcovenia mă speria de mă căcam pe mine, sincer să fiu.

— Extraordinar, spune impresarul, impresionat.

— Să ştiţi că am luat rolul ăla dintr-un noroc chior, îi spune Rick lui Marvin. Iniţial trebuia să fie al lui Fabian. Numai că el şi-a rupt umărul la *Omul din Virginia* cu opt zile înainte să-nceapă filmările. Domnul Wendkos şi-a amintit de mine, a vorbit cu boşii de la Columbia să mă ceară împrumut de la Universal pentru *McCluskey.* Rick încheie povestea trăgând concluzia lui obişnuită: Deci, cât am fost sub contract cu Universal, am făcut cinci filme în total. Şi care a fost cel mai de succes? Ăla în care m-au împrumutat la Columbia.

Marvin scoate o tabacheră de aur din buzunarul sacoului şi o deschide cu un *ping*. Îi oferă o ţigară lui Rick.

— Vrei un Kent?

Rick acceptă.

— Îţi place tabachera asta?

— E foarte drăguţă.

— E primită cadou. De la Joseph Cotten. Unul dintre clienţii mei de suflet.

Rick se preface impresionat, ca să-i facă pe plac impresarului.

— L-am băgat recent într-un film de Sergio Corbucci şi într-unul de Ishirō Honda, şi a fost modul lui de a-şi exprima recunoştinţa.

Cele două nume nu-i spun nimic lui Rick.

În timp ce domnul Schwarz strecoară tabachera de aur la locul ei, în buzunarul sacoului, Rick pescuieşte iute bricheta din buzunarul pantalonilor. Deschide capacul brichetei argintii Zippo şi aprinde ambele ţigări cu aerul lui de tip nonşalant. Când ambele ţigări sunt aprinse, închide capacul brichetei Zippo cu zgomot, pentru efect. Marvin chicoteşte văzându-l cum se dă mare, apoi trage în piept nicotina.

— Tu ce fumezi? îl întreabă Marvin pe Rick.

— Capitol W Lights, răspunde Rick. Dar şi Chesterfield, Red Apple şi – să nu râdeţi – Virginia Slims.

Marvin râde, totuşi.

— Dar îmi place gustul, se apără Rick.

— Râd pentru că fumezi Red Apple, îl lămureşte Marvin. Ţigara aia e bătaie de joc la adresa nicotinei.

— Au sponsorizat *Legea banilor*, aşa că m-am obişnuit cu ele. În plus, mi s-a părut o idee bună să mă vadă lumea că le fumez.

— Deşteaptă treabă, spune Marvin. Deci, Rick, Sid e impresarul tău de toată ziua. El m-a rugat să te primesc.

Rick încuviinţează din cap.

— Ştii de ce m-a rugat să mă întâlnesc cu tine?

— În ideea că poate o să vreţi să lucraţi cu mine? întreabă Rick.

Marvin râde.

— Ei, da, ăsta ar fi scopul final. Dar, uite care-i faza, tu ştii cu ce mă ocup eu aici, la William Morris?

— Mda, spune Rick. Sunteţi impresar.

— Mda, dar tu ai deja un impresar, pe Sid. Dac-aş fi un *simplu* impresar, n-ai fi ajuns aici, spune Marvin.

— Mda, sunteţi un impresar special, răspunde Rick.

— Într-adevăr, spune Marvin. Apoi adaugă, îndreptând ţigara fumegândă spre Rick: Dar aş vrea să-mi spui *tu mie* cu ce crezi că mă ocup.

— Păi, din câte mi s-a explicat, răspunde Rick, plasaţi actori americani celebri în filme străine.

— Nu-i rău, comentează Marvin.

Acum, că cei doi bărbaţi au limpezit lucrurile, trag cu nesaţ din Kenturi. Martin scoate ditamai fuiorul de fum de ţigară şi-şi începe numărul:

— Deci, Rick, dac-o să ne cunoaştem mai bine, unul dintre primele lucruri pe care o să le afli despre mine e că *nimic*... dar chiar *nimic* nu trece înaintea clientelei mele. Am contactele pe care le am în industria de film din Italia, din Germania, din Japonia, din Filipine atât datorită clienţilor pe care-i reprezint, cât şi pentru că ei reprezintă ceva. Spre deosebire de alţii, eu nu mă ocup de *foste glorii*. Eu mă ocup de *elita de la Hollywood*. Van Johnson, Joseph Cotten, Farley Granger, Russ Tamblyn, Mel Ferrer.

Impresarul rosteşte fiecare nume ca şi cum ar înşira numele unor chipuri sculptate în Muntele Rushmore[4] al Hollywoodului.

— Elita Hollywoodului, cu o filmografie împănată de pelicule clasice, nemuritoare!

Impresarul dă un exemplu legendar:

— Când beţivanul de Lee Marvin a renunţat la rolul colonelului Mortimer din *Pentru un pumn de dolari* – cu trei săptămâni înainte să înceapă filmările –, *eu* l-am convins pe Sergio Leone să-şi mişte curu’ de grăsan până la

[4] Monument din statul Dakota de Sud dedicat primilor preşedinţi ai Statelor Unite ale Americii.

Sportsmen’s Lodge[5], ca să bea o cafea cu Lee Van Cleef, proaspăt dezalcoolizat şi cuminţit.

Impresarul aşteaptă ca încăperea să se umple de greutatea poveştii. După care trage nonşalant din Kent, suflă fumul şi emite încă una dintre afirmaţiile lui categorice despre industrie:

— Iar restul e *istoria westernurilor din Lumea Nouă*, ca să zic aşa.

Marvin îl ţintuieşte cu privirea pe actorul cowboy peste măsuţa de sticlă.

— Acuma, Rick, *Legea banilor* a fost un serial bun, iar tu ai făcut treabă bună acolo. O grămadă de oameni vin în oraş şi ajung celebri pentru căcaturi. Ia să-l întrebi pe Gardner McKay.

Rick râde de săgeata ironică la adresa lui Gardner McKay.

— Dar *Legea banilor* a fost un serial cu cowboy chiar decent, continuă Marvin. E al tău, şi ai motive să fii mândru de asta. Dar hai să vorbim acuma despre viitor... Numai că, înainte de viitor, zic să lămurim nişte chestiuni istorice.

În timp ce trag amândoi din ţigări, Marvin îl descoase pe Rick ca într-o emisiune-concurs sau ca la un interogatoriu al FBI.

— Deci, *Legea banilor* – ăsta a fost la NBC, nu?

— Mda. NBC.

— Cât a durat?

— Ce să dureze?

— Cât a durat serialul?

— Păi, erau episoade de jumătate de oră, deci douăzeci şi trei de minute, plus reclame.

— Şi cât a ţinut?

---

[5] Hotel de lux din Los Angeles, care se mândreşte cu celebrităţile de la Hollywood care i-au călcat pragul.

— Am început în ’59–’60, în grila de toamnă a canalului.

— Şi când l-au întrerupt?

— La mijlocul sezonului ’63–’64.

— Aţi făcut vreunu’ color?

— Color n-am prins.

— Cum ai obţinut rolul? Te-au luat de pe stradă sau te-a curtat canalul?

— Avusesem un rol episodic în *Poveşti din Wells Fargo.* L-am jucat pe Jesse James.

— Deci asta le-a atras atenţia?

— Da. Dar tot a trebuit să dau probă. Şi să fiu al dracului de bun. Dar da.

— Luăm la rând filmele pe care le-ai făcut în pauzele când nu filmai pentru televiziune?

— Păi, primul a fost *Revolta comanşilor*[6], răspunde Rick, cu Robert Taylor foarte îmbătrânit şi foarte urât. Dar asta a devenit o temă în aproape toate filmele mele de cinema, explică el. Un bătrân cuplat cu un tânăr. Eu cu Robert Taylor. Eu cu Stewart Granger. Eu cu Glenn Ford. Niciodată nu eram doar *eu* singur, adaugă nemulţumit actorul. Mereu eram eu cu un moş nenorocit.

— Cine a regizat *Revolta comanşilor*? întreabă Marvin.

— Bud Springsteen.

Marvin comentează:

— Am observat în CV-ul tău că ai lucrat cu o grămadă de regizori din ăştia de western de şcoală veche de la Republic Pictures – Springsteen, William Witney, Harmon Jones, John English...

— Băieţii care rezolvă treaba, râde Rick. După care simte nevoia să clarifice: Dar Bud Springsteen nu era doar un băiat care rezolvă treaba. Bud făcea *mai mult* decât atât. Bud era diferit de ceilalţi.

Marvin devine curios.

---

[6] Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

— Care era diferenţa?

— Ha? face Rick.

— Între Bud şi ceilalţi tipi care rezolvă treaba. Care era diferenţa? întreabă Marvin.

Rick nu trebuie să se gândească la răspuns, pentru că ajunsese la această concluzie cu mulţi ani în urmă, pe când avusese un rol episodic în *Păsări de oţel* cu Craig Hill, cu Bud la cârmă.

— Şi Bud, şi ăilalţi regizori de rahat aveau aceleaşi termene, spune Rick pe un ton autoritar. El nu primea nimic în plus faţă de ceilalţi, nici măcar o zi, o oră, un apus de soare. Dar contează ce *făcea* Bud cu timpul ăla, de-aia era bun. Erai mândru să lucrezi pentru Bud, adaugă Rick cu sinceritate.

Marvin apreciază răspunsul.

— De lansat, m-a lansat nebunul de Bill Witney, continuă Rick. El mi-a dat primul rol adevărat. Adică un personaj cu nume. Apoi mi-a dat primul rol principal.

— În ce film? întreabă Marvin.

— O, unul dintre filmele alea pentru Republic, cu maşini şi delincvenţi juvenili, răspunde Rick.

— Cum îi zice?

— *Cursă fără oprire*[7], spune Rick. Şi chiar anul trecut am mai făcut un căcat de *Tarzan* cu Ron Ely, tot pentru el.

Marvin râde.

— Deci voi doi vă ştiţi de mult?

— Eu şi Bill? Păi normal, răspunde Rick.

Rick se pune pe depănat amintiri şi, cum pare să aibă succes, îşi dă frâu liber.

— Vă spun eu o chestie despre nebunu’ de Bill Witney. Ăl mai subestimat regizor din tot oraşul ăsta nenorocit. Bill Witney nu doar că face regie de acţiune, el *a inventat* regia de acţiune. Ziceaţi că vă plac westernurile – ştiţi faza

[7] Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

aia de acţiune cu Yakima Canutt[8] când sare de pe un cal pe altul, apoi cade şi ajunge sub copite, în ditamai *Diligenţa* lui John Ford?

Marvin face semn din cap că da.

— *Nebunu'* de Witney a făcut-o primul, *ce dracu'*, şi a făcut-o cu un an înainte de John Ford, *tot cu* Yakima Canutt!

— Asta nu ştiam, spune Marvin. În ce film?

— Nici măcar nu făcuse încă vreun lungmetraj la cinema, îl lămureşte Rick. A băgat faza într-un căcat de serial acolo. Vă spun eu cum e să-l ai pe William Witney ca regizor. Bill Witney porneşte de la premisa că nu există scenă de film care să nu devină mai bună dacă-i adaugi o bătaie cu pumnii.

Marvin râde.

— Deci jucam în *Pe fluviu,* în regia lui Bill. Aveam o scenă cu Burt Reynolds. Şi eu cu Burt ne apucăm de scenă, spunem replicile. La care Bill, de colo: „Stop, stop, stop! Băi, băieţi, m-aţi adormit. Burt, când îl auzi ce-ţi spune, îi tragi un pumn. Şi tu, Rick, te înfurii când îţi trage el un pumn, aşa că-i tragi şi tu lui unul. Aţi băgat la cap? Bun, acţiune!" Facem cum ne-a zis. Şi la sfârşit îl auzim că ţipă: „Stop! Gata, băieţi, asta da, se poate numi scenă!"

Cei doi bărbaţi râd, învăluiţi în norul de fum de ţigară care umple biroul. Lui Marvin începe să-i meargă la suflet atitudinea lui Rick de veteran de la Hollywood, trecut prin ciur şi prin dârmon.

— Dar ia povesteşte-mi tu de filmul ăla cu Stewart Granger de care ziceai, îi cere Marvin.

---

[8] Enos Edward Canutt, zis Yakima, a fost campion de rodeo, cascador şi regizor de film american.

— *Trofeul*[9], spune Rick. O porcărie cu marele-vânător-alb-în-Africa. Până şi-n avioane ieşea lumea din sală.

Marvin râde zgomotos.

— Stewart Granger e cel mai mare dobitoc cu care am lucrat vreodată, îl lămureşte Rick pe impresar. Şi ţineţi cont că am lucrat cu Jack Lord!

Chicotesc amândoi la gluma răutăcioasă la adresa lui Jack Lord, după care Marvin îl întreabă pe actor:

— Ai făcut şi un film cu George Cukor?

— Mda, răspunde Rick, o mare abureală, îi zice *Raportul Chapman.* Mare regizor, groaznic film.

— Cum te-ai înţeles cu George?

— Ce glumă bună, exclamă Rick, George era mort după mine, ce dracu'! Apoi se apleacă peste măsuţa de cafea şi adaugă insinuant, pe un ton confidenţial: Adică era *pe bune mort după mine.*

Impresarul zâmbeşte, dându-i de înţeles actorului că a priceput insinuarea.

— Cred că e tipic pentru George, speculează Rick. La fiecare film îi cade cu tronc câte un băiat. Iar în filmul ăla avea de ales între mine şi Efrem Zimbalist Jr., deci aş zice că am câştigat eu. Rick îşi continuă argumentaţia: Deci, toate scenele mele din filmul ăla sunt cu Glynis Johns. Şi mergem noi la piscină. Glynis poartă costum de baie întreg. I se văd doar braţele şi picioarele, în rest e acoperită. Dar eu am un slip mititel, minuscul, atâta cât să treacă de cenzură. De culoare bej. Filmul fiind alb-negru, zici că-s despuiat, ce dracu'! Şi nu e doar un cadru cu mine sărind în piscină. Am ditamai scenele de dialog, cu curu' p-afară în slipul ăla minuscul, zece minute din filmul ăla de rahat. Păi ce pizda mă-sii sunt eu aici – Betty Grable?

Cei doi bărbaţi încep iar să râdă, în timp ce Marvin scoate un carneţel cu copertă de piele din celălalt buzunar

[9] Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

interior al sacoului, nu cel în care ţine tabachera de aur de la Joseph Cotten.

— Mi-am pus câţiva oameni să se uite pe cifrele tale în Europa. Din câte spun ei, până acum stăm bine. Caută notiţe în carneţel şi întreabă cu voce tare: *Legea banilor* s-a difuzat în Europa? Găseşte pagina pe care o căuta, apoi ridică ochii spre Rick. Da, s-a difuzat. Bun.

Rick zâmbeşte.

— Unde? întreabă Marvin, uitându-se iar în carneţel şi găsind informaţia dorită. Italia, bun. Anglia, bun. Germania, bun. Franţa nu. După care însă ridică privirea către Rick şi adaugă consolator: Dar Belgia da. Deci eşti cunoscut în Italia, Anglia, Germania şi Belgia, conchide Marvin. Aşa, ăsta-i serialul de televiziune. Dar ai făcut şi ceva filme, să vedem cum au mers.

Marvin se uită iar în carneţelul pe care-l ţine în mână, răsfoind paginile mititele, luând la rând informaţia.

— Surprinzător, spune el când găseşte ceea ce căuta, toate trei westernurile tale, *Revolta comanşilor*, *Infern în Texas* şi *Tanner*[10], au fost primite binişor în Italia, Franţa şi Germania. Apoi ridică iar ochii la Rick: Iar *Tanner* a fost primit şi mai bine în Franţa. Înţelegi franceză? îl întreabă Marvin pe Rick.

— Nu, răspunde Rick.

— Păcat, spune Marvin, scoţând din carneţel o pagină îndoită, trasă la xerox, şi întinzându-i-o peste masă lui Rick. Asta-i cronica la *Tanner* din *Cahiers du Cinéma.* E o cronică bună, foarte bine scrisă. Ar trebui s-o dai la tradus.

Rick ia copia de la Marvin şi aprobă din cap sugestia impresarului, deşi ştie foarte bine că nu va face niciodată aşa ceva.

Dar chiar în acel moment Marvin înalţă capul ca să-l privească în ochi pe Rick şi exclamă, brusc entuziasmat:

---

[10] Toate cele trei filme enumerate sunt fictive.

— Acuma vine cea mai bună veste din tot caietu’ ăsta afurisit: *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*!

Rick se luminează la faţă, iar Marvin continuă:

— Acuma, Columbia a ieşit destul de bine după lansarea din America. Dar în Europa a fost *futere*! Lasă capul în jos ca să citească informaţiile din faţa lui. Zice aici că *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* a rupt gura târgului în toată Europa. S-a difuzat peste tot, de nu se mai termina dracului!

Marvin ridică ochii, închide carneţelul şi trage concluzia:

— Deci eşti cunoscut în Europa. Lumea ştie de serialul tău. Dar în Europa nu eşti doar tipu’ din *Legea banilor*, ci mai ales ăla dur, cu bandajul pe ochi şi aruncătorul de flăcări, care omoară o sută cincizeci de naziţti în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

După această afirmaţie colosală, Marvin îşi striveşte Kentul în scrumieră.

— Care a fost ultimul film pentru cinema în care ai jucat?

E rândul lui Rick să strivească ţigara în scrumieră, în timp ce mormăie:

— Un film oribil pentru copii, făcut pentru puştimea de la matineu, se numeşte *Salty, vidra de mare vorbitoare*[11]*.*

Marvin zâmbeşte.

— Presupun că nu joci personajul titular?

Rick răspunde glumei impresarului cu un zâmbet mohorât, deşi e un film care nu i se pare câtuşi de puţin amuzant.

— E filmul pe care mi l-a băgat pe gât Universal ca să-mi termin contractul de patru filme cu ei, explică Rick. Ceea ce dovedeşte cam cum se pişă Universal pe mine. Ţin minte că dobitocul ăla de Jennings Lang mi-a vândut pielea ursului din pădure. M-a îmbrobodit să vin la

[11] Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

Universal, cu un contract pentru patru filme. Aveam o ofertă de la Avco Embassy. Aveam o ofertă de la National General Pictures. Aveam o ofertă de la Irving Allen Productions. I-am refuzat pe toţi şi am mers pe mâna celor de la Universal, pentru că ei erau greii. Şi pentru că Jennings Lang mi-a zis: „Universal vrea să intre pe felie cu Rick Dalton.” După ce-am semnat, nu l-am mai văzut niciodată pe dobitoc. Amintindu-şi că producătorul filmului *Invazia jefuitorilor de trupuri*, Walter Wanger, îl împuşcase pe Jennings Lang în vintre pentru că o futuse pe nevastă-sa, Joan Bennett, Rick comentează: Dacă merită cineva să fie împuşcat în coaie, dobitocu’ de Jennings Lang e ăla. Apoi adaugă pe un ton amar: Universal n-a intrat *niciodată* pe felie cu Rick Dalton.

Rick ia cana de cafea şi soarbe din ea. S-a răcit. O lasă iar pe masă, cu un oftat.

— Deci în ultimii doi ani ai avut apariţii episodice în seriale de televiziune? continuă Marvin.

Rick confirmă din cap.

— Da, acum lucrez la un pilot pentru CBS, *Lancer*. Sunt tipu’ rău. Am jucat şi în *Green Hornet.* În *Planeta giganţilor*. În *Tarzan* cu Ron Ely, ăla la care ziceam că am lucrat cu William Witney. Am jucat şi în serialul ăla, *Bingo Martin*, cu puştiul ăla, Scott Brown.

Lui Rick îi e antipatic Scott Brown, aşa că inconştient face o mutră dispreţuitoare când îi pomeneşte numele.

— Şi tocmai am terminat un *FBI* pentru Quinn Martin.

Marvin îşi bea cafeaua, chiar dacă s-a cam răcit.

— Deci te-ai descurcat binişor?

— Am avut de lucru, răspunde Rick clarificator.

— În toate serialele astea ai fost ăla rău? întreabă Marvin.

— În *Planeta giganţilor* nu, dar în rest, da.

— Toate s-au terminat cu scene de bătaie?

— Iarăşi, *Planeta giganţilor* nu, şi nici *FBI*, dar restul da.

— Urmează întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari, spune Marvin. Ai pierdut bătaia?

— Normal, răspunde Rick. Sunt ăla rău.

Marvin scoate un mare „aaaaaah” demonstrativ.

— Ăsta-i un truc vechi în televiziune. Uite, de exemplu *Bingo Martin*. Deci ai un tip nou ca Scott Brown şi vrei s-arăţi că e ce trebuie. Aşa că angajezi un băiat dintr-un serial întrerupt, să-l joace pe ăla rău. Şi, la sfârşitul episodului, când se bat, *eroul* e mai tare ca *ăla rău.*

Numai că Marvin îşi continuă explicaţia:

— Dar de fapt publicul îl vede pe *Bingo Martin* că dă de pământ cu tipul din *Legea banilor.*

„Au, se gândeşte Rick. Asta ustură ca dracu’.”

Dar Marvin n-a terminat.

— Săptămâna următoare vine Ron Ely, în *cache-sexe*. Şi după încă o săptămână vine Bob Conrad, cu pantalonii lui mulaţi, şi dă cu tine de pământ. (Marvin loveşte cu pumnul drept în palma stângă, pentru efect.) Dacă mai faci vreo doi-trei ani pe sacul de box pentru fiecare nou puţoi care apare la televizor, explică Marvin, asta o să aibă un efect psihologic asupra modului în care te percepe publicul.

Fruntea lui Rick se acoperă de sudoare la insinuările lui Marvin, care-l ating în bărbăţia lui, chiar dacă e vorba doar despre nişte roluri în filme. „Asta sunt, un sac de box? Asta a ajuns cariera mea? S-o încasez de la noul puţoi din sezonul ăsta? Aşa s-o fi simţit şi Tris Coffin, starul din *26 de bărbaţi*, când a pierdut bătaia cu mine în *Legea banilor*? Sau Kent Taylor?”

În timp ce Rick cântăreşte toate astea, Marvin schimbă subiectul.

— Acuma, cel puţin patru oameni mi-au povestit o chestie despre tine, începe Schwarz, dar niciunul nu ştie toată tărăşenia, aşa că aş vrea să mi-o spui tu. Ce-i cu

chestia asta, că era *cât pe ce* să capeţi rolul lui McQueen din *Marea evadare*?

„O, Doamne, iar povestea asta de căcat”, se gândeşte Rick. Deşi nu i se pare deloc amuzant, o dă pe glumă ca să-i facă pe plac lui Marvin.

— E doar o anecdotă bună pentru lumea care frecventează Sportsmen’s Lodge. Ştiţi, rolul ăla pe care l-ai ratat la mustaţă, chicoteşte Rick. Peştele care ţi-a scăpat.

— Astea sunt anecdotele mele preferate, spune impresarul. Ia povesteşte-mi.

Rick a fost nevoit să spună de atâtea ori povestea asta nesărată, încât a ajuns s-o reducă la elementele de bază. Înghiţindu-şi ciuda, Rick intră într-un rol care-i cam depăşeşte capacităţile: cel al actorului modest.

— Păi, începe Rick, se pare că, exact în momentul în care John Sturges i-a oferit lui McQueen rolul principal al lui Hilts, regele puşcăriei, din *Marea evadare*, Carl Foreman – scenaristul şi producătorul de mare forţă de la *Tunurile din Navarone* şi *Podul de pe râul Kwai* – îşi făcea debutul regizoral într-un film care se numea *Învingătorii*, aşa că i-ar fi propus lui McQueen unul dintre rolurile principale, şi se pare că McQueen a fost atât de nehotărât, încât Sturges s-a văzut silit să facă o listă cu posibili înlocuitori pentru personajul lui. Şi *se pare* că eram şi eu pe listă.

— Cine mai era pe listă? întreabă Marvin.

— Erau patru nume pe listă, răspunde Rick. Eu şi cei trei George: Peppard, Maharis şi Chakiris.

— Ei, din lista aia, clar că tu ai fi câştigat, insistă entuziast Marvin. Mă rog, poate nu şi dacă ar fi fost Paul Newman pe listă, dar ce dracu’, cei trei George?

— Ei, l-a luat McQueen. Rick dă din umeri. Deci ce mai contează?

— Ba e o poveste bună, insistă Marvin. Te vedem în rol. O să fie pe gustul italienilor! Marvin Schwarz îi explică apoi lui Rick Dalton cum funcţionează industria filmelor de gen în Italia: McQueen nu lucrează cu italienii în ruptul capului. Cică „dă-i în mă-sa de macaronari. Zi-le să-l ia pe Bobby Darin”, aşa zice Steve, naiba să-l ia. Lucrează nouă luni în Indochina cu Robert Wise, dar n-ar lucra două luni la Cinecittà cu Guido DeGrăsano nici să-l îngropi în bani.

„Dac-aş fi în poziţia lui Steve, nici eu nu mi-aş pierde vremea cu un căcat de western cu macaronari”, îşi spune Rick în sinea lui.

— Dino De Laurentiis s-a oferit să-i cumpere o vilă la Florenţa, continuă Marvin. Producătorii italieni i-au propus jumătate de milion de dolari şi un Ferrari nou ca să lucreze zece zile la un film cu Gina Lollobrigida. Ca să nu mai vorbim că ar fi avut acces garantat la păsărica Lollobrigidei, adaugă Marvin pe un ton confidenţial.

Rick şi Marvin râd. „Ei, asta schimbă treaba, se gândeşte Rick. Eu m-aş băga la orice film din lume dac-aş avea şanse s-o fut pe Anita Ekberg.”

— Dar italienii îl vor şi mai tare pe chestia asta, spune Marvin. Deci, chiar dacă Steve refuză mereu, ca şi Brando, ca şi Warren Beatty, italienii încearcă întruna. Şi, când nu reuşesc să-i convingă, merg la *compromis*.

— La *compromis*? repetă Rick.

Marvin îşi continuă explicaţia:

— Ei îl *vor* pe Marlon Brando; îl *capătă* pe Burt Reynolds. Îl *vor* pe Warren Beatty; îl *capătă* pe George Hamilton.

În timp ce îndură autopsia pe care Marvin o face carierei sale, Rick simte cum încep să i se adune lacrimile în ochi, provocându-i o senzaţie de arsură, de iritare.

Ignorând chinul prin care trece Rick, Marvin conchide:

— Nu vreau să spun că italienii nu te *vor* pe tine. Eu spun că italienii te vor *vrea.* Dar motivul pentru care te *vor*

e că îl *vor* pe McQueen, dar nu-l pot *avea.* Şi, când în sfârşit se lămuresc că nu-l vor *avea* pe McQueen, vor *vrea* un McQueen pe care-l pot *căpăta*. Tu eşti ăla.

Sinceritatea stridentă, brutală a cuvintelor impresarului îl şochează pe Rick Dalton aşa cum l-ar fi şocat dacă Marvin i-ar fi articulat o palmă peste faţă cu toată puterea, cu mâna şiroind de apă.

Şi totuşi, din perspectiva lui Marvin, sunt veşti bune pe toată linia. Dacă Rick Dalton ar fi un june-prim popular în producţii de studiouri, n-ar fi ajuns în faţa lui Marvin Schwarz.

În plus, Rick ţinuse să-l întâlnească pe Marvin. Rick e cel care vrea să-şi dezvolte cariera de june-prim la cinema în loc să-l joace pe negativul de serviciu la televizor. Iar treaba lui Marvin e să-i explice realităţile şi potenţialele ocazii dintr-o industrie de film despre care Rick nu ştie o iotă. O industrie în care Marvin e recunoscut ca specialist. Iar, în opinia de specialist a lui Marvin, *asemănarea* lui Rick Dalton cu unul dintre cele mai mari staruri de cinema din întreaga lume e o şansă fantastică pentru un impresar care plasează actori americani în filme italiene. Aşa că priveşte cu firească nedumerire lacrimile care şiroiesc pe obrajii lui Rick Dalton.

— Ce-ai păţit, puştiule? întreabă uluit impresarul. Plângi?

Tulburat şi jenat, Rick Dalton îşi şterge ochii cu dosul mâinii şi spune:

— Scuze, domnule Schwarz, vă rog să mă iertaţi.

Marvin ia o cutie de şerveţele de pe birou şi i-o întinde lui Rick, consolându-l pe actorul smiorcăit.

— Ce să scuz? Cu toţii ne mai supărăm din când în când. Viaţa e grea.

Rick trage două şerveţele din cutie, care se rup zgomotos. Se şterge la ochi cu şerveţelele, încercând să rămână pe cât posibil macho, dată fiind situaţia.

— Mi-a trecut, doar că mi-e ruşine. Mă scuzaţi pentru spectacolul ăsta jenant.

— Spectacol? pufneşte Marvin. Ce tot spui acolo? Suntem oameni cu suflet; oamenii cu suflet plâng. E un lucru bun.

Rick termină de şters lacrimile şi arborează un zâmbet fals.

— Vedeţi, mi-am revenit. Scuze pen' toată chestia.

— Nici o scuză, i-o retează Marvin. Eşti actor. Actorii trebuie să aibă acces la propriile emoţii. Actorii noştri trebuie să plângă. Uneori, înzestrarea asta are un preţ. Acuma ia zi, care-i problema?

Rick se adună, ia o gură de aer, apoi răspunde:

— Chestia e că fac asta de peste zece ani, domnule Schwarz. Şi după atâta timp mi-e cam greu să stau aici şi să mi se spună verde-n faţă c-am ajuns un ratat. Să mi se spună verde-n faţă că mi-am îngropat cariera.

Marvin nu înţelege.

— Cum adică ratat?

Rick priveşte peste măsuţa de cafea şi-i răspunde sincer impresarului:

— Domnule Schwarz, să ştiţi că pe vremuri *am avut* potenţial. Chiar am avut. Se şi vede în unele dintre chestiile pe care le-am făcut. Se vede în *Legea banilor.* Mai ales când aveam cu cine să împart ecranul. Când eram eu cu Bronson, eu cu Coburn, eu cu Meeker sau eu cu Vic Morrow. Aveam o chestie! Dar studioul m-a tot băgat în filme cu nişte căcănari bătrâni şi ofiliţi. Dar eu cu Chuck Heston? Altă viaţă. Eu cu Richard Widmark, eu cu Mitchum, eu cu Hank Fonda, cu totul altă viaţă! Şi se vede în unele filme. Eu cu Meeker în *Tanner.* Eu cu Rod Taylor în

McCluskey. Ba chiar şi cu Glenn Ford în *Infern în Texas*, ce căcat! Deja lui Ford i se rupea de toate la momentul ăla, dar încă *arăta* tare de tot şi dădeam bine *împreună.* Aşa că da, *am avut* potenţial. Dar dobitocul ăla de Jennings Lang de la Universal s-a pişat pe potenţialul ăsta, atâta cât *a fost.*

Apoi, actorul oftează dramatic, ca un învins, şi se adresează podelei:

— Ce naiba, până şi eu m-am pişat pe el.

Ridică ochii, întâlnind privirea impresarului.

— M-am pişat cu boltă pe al patrulea sezon din *Legea banilor.* Pen' că mă săturasem de televiziune. Voiam să fiu star de cinema. Voiam să-l prind din urmă pe Steve McQueen. Dacă el putea, puteam şi eu. Dacă n-aş fi fost tot sezonul al treilea o pacoste cu care era imposibil de lucrat, al patrulea ar fi fost floare la ureche. Şi ne-ar fi convenit la toţi, am fi rămas prieteni. Acuma ăia de la Screen Gems mă urăsc. Nenorociţii de producători de la *Legea banilor* o să mă ţină de rău cât or trăi. Şi merit! M-am purtat ca un bou la ultimul sezon. Ca să fie al dracului de clar pentru toată lumea că n-aveam eu ce căuta în lăbăreala aia de serial de televiziune pentru fraieri. (Ochii lui Rick încep să se umple iar de lacrimi.) Când făceam serialu' ăla, *Bingo Martin*, îl uram pe bou' de Scott Brown. Să ştiţi că eu niciodată n-am ajuns chiar aşa rău. Întrebaţi-i pe actorii cu care am lucrat, întrebaţi-i pe regizorii cu care am lucrat, niciodată n-am ajuns aşa de rău. Şi am mai lucrat eu cu boi la viaţa mea. Dar ştiţi de ce m-a scos din sărite *ăla*? Fiindcă am văzut cât era de ingrat. Şi atunci m-am văzut şi pe mine.

Lasă iar privirea în podea şi spune, cu adevărat înduioşat de propria soartă:

— Poate că asta oi merita, să şteargă cu mine pe jos noul puţoi al sezonului.

Marvin ascultă întreaga explozie care ţâşneşte din Rick Dalton cu gura închisă şi urechile deschise. După câteva clipe, impresarul spune:

— Domnule Dalton, nu eşti dumneata primul actor tânăr care pune mâna pe un serial, dar cade-n capcana hybrisului. Ba chiar e o boală răspândită pe-aici, pe la noi. Şi – uită-te la mine...

Rick ridică ochii ca să se uite în ochii impresarului.

— E de înţeles, completează Marvin.

Apoi, Marvin îi zâmbeşte actorului. Actorul îi zâmbeşte şi el.

— Numai că o să fie nevoie să te reinventezi niţel, adaugă impresarul.

— Ca ce tre' să mă reinventez? întreabă Rick.

— Ca tip modest, răspunde Marvin.

Capitolul 2
Sunt curioasă (Cliff)

Cascadorul care-l dublează pe Rick Dalton, Cliff Booth, un tip la patruzeci şi şase de ani, stă în sala de aşteptare a biroului lui Marvin Schwarz de la etajul al treilea al agenţiei William Morris, răsfoind un ditamai exemplarul din revista *Life*, pe care impresarul îl pune la dispoziţia celor care aşteaptă.

Cliff e îmbrăcat cu nişte blugi strâmţi Levi's şi o geacă de blugi tot Levi's, pe sub care are un tricou negru. E o ţinută rămasă de la un film ieftin cu motociclişti, la care

Cliff lucrase cu trei ani în urmă. Actorul şi regizorul Tom Laughlin, prieten vechi cu Rick şi amic cu Cliff (făcuseră echipă la *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*), îl angajase pe Cliff ca să dubleze câteva personaje din filmul cu motociclişti pe care-l regiza şi în care şi juca, *Born Losers*, produs de American International Pictures (care fusese până la urmă marele succes din acel an pentru AIP). E filmul în care Laughlin joacă pentru prima oară rolul lui Billy Jack, care va deveni unul dintre cele mai iubite personaje de film din cultura pop a anilor şaptezeci. Billy Jack e un veteran din Vietnam pe jumătate indian-american, expert în *hapkido*, ceea ce demonstrează bucuros pe pielea bandei violente de motociclişti care în film se numeşte „Born Losers” (ca să nu-i spună Hells Angels).

Cliff trebuia să-l dubleze pe unul dintre membrii bandei, zis Cangrenă, jucat de Jeff Cooper, prieten vechi cu David Carradine, cu care Cliff semăna oarecum. Numai că, în ultima săptămână de filmare, cascadorul care-l dubla pe Tom îşi dislocase cotul (nu în timpul unei cascadorii, ci în ziua lui liberă, cu skateboardul). Cliff îl dublase deci şi pe Tom toată acea ultimă săptămână de turnare.

La sfârşitul acelei producţii de doi bani, când fusese pus să aleagă dacă să fie plătit cu şaptezeci şi cinci de dolari sau să păstreze garderoba lui Billy Jack – cu tot cu bocancii de piele –, Cliff alesese hainele.

Patru ani mai târziu, Tom Laughlin va regiza şi va juca rolul principal în *Billy Jack* pentru Warner Bros. Laughlin va fi dezamăgit de felul în care studioul promovează filmul. Va cumpăra el însuşi drepturile, pentru a-l vinde apoi stat cu stat, piaţă cu piaţă, ca un comis-voiajor de pe vremuri. Laughlin va închiria săli de cinema, va inunda televiziunile locale cu spoturi montate atrăgător, cu bătaie la puştii care se uită la televizor după-amiaza, după orele de

şcoală. Inovaţiile ingenioase ale lui Laughlin în materie de distribuţie, plus filmul în sine, care avea să-i iasă de-a dreptul senzaţional, vor face din *Billy Jack* una dintre cele mai măreţe poveşti de succes nesperat din istoria Hollywoodului. Iar când se va întâmpla asta, ţinuta de blugi a lui Cliff se va identifica atât de bine cu eroul cu lovituri ameţitoare de picior, încât cascadorul va fi nevoit să renunţe la ea.

În timp ce domnişoara Himmelsteen stă la biroul ei de la recepţie, răspunzând la telefon („Biroul domnului Schwarz”, pauză, „Îmi pare rău, în momentul ăsta e cu un client, pot să-i transmit cine l-a căutat?”), Cliff stă pe canapeaua colorată şi incomodă de lângă biroul ei, cu uriaşa revistă *Life* în poală, răsfoind-o. Tocmai a terminat de citit cronica lui Richard Schickel la noul film suedez care-i pusese pe jar pe toţi puritanii americani şi pe mulţi dintre formatorii lor de opinie din presă. Filmul ăsta îi inspirase nu doar pe Johnny Carson, *ci şi* pe Joey Bishop, ca de altfel pe toţi comicii, de la Jerry Lewis la Moms Mabley, să inventeze jocuri de cuvinte pornind de la titlul său uşor de reţinut.

Cliff i se adresează de pe canapea domnişoarei Himmelsteen, care stă la biroul ei:

— Ai auzit de filmul ăsta suedez, *Sunt curioasă (galben)*?

— Da, cred că da, răspunde domnişoara Himmelsteen. Cică-i porcos, nu?

— Curtea de Apel a Statelor Unite zice că nu, o informează Cliff. Apoi declamă, citind direct din revistă: „Pornografie e un cuvânt lipsit de valoare socială salvatoare.” Iar, în opinia judecătorului Paul R. Hays, „indiferent dacă noi personal găsim sau nu ideile filmului interesante sau considerăm sau nu că producţia are

valoare artistică, cert este că *Sunt curioasă* prezintă într-adevăr idei şi se străduieşte să le prezinte artistic”.

Cliff lasă jos uriaşa revistă şi o priveşte în ochi pe tânăra cu cozi împletite care stă la biroul ei.

— Asta ce înseamnă, mai exact? întreabă domnişoara Himmelsteen.

— Înseamnă *mai exact*, repetă Cliff, că suedezul care l-a făcut nu şi-a propus să facă doar un film cu futai. *A încercat* să facă artă. Şi nu contează dacă ţie ţi se pare că omul a dat-o în bară total. Şi nu contează dacă ţi se pare că e cel mai mare căcat pe care l-ai văzut în viaţa ta. *Contează* doar că el a încercat să facă artă. N-a încercat să facă porcoşenii. Apoi adaugă, zâmbind şi ridicând din umeri: Cel puţin atâta pricep eu din cronica asta.

— Sună interesant, comentează tânăra cu codiţe.

— De acord, îi dă dreptate Cliff. Vrei să mergi cu mine să-l vedem?

Un rânjet sarcastic se iveşte pe chipul domnişoarei Himmelsteen, care-l întreabă, cu o notă de umor evreiesc perfect adecvată momentului:

— Vrei să mă duci la un film porcos?

— Nu, o corectează Cliff. În opinia judecătorului Paul-nu-ştiu-cum-Hays, vreau să te duc la un film suedez, atâta tot. Unde stai?

— Brentwood, răspunde ea instinctiv, nereuşind să se abţină.

— Păi, cunosc destul de bine cinematografele din Los Angeles, o informează Cliff. Îmi dai voie să aleg eu sala?

Janet Himmelsteen ştie foarte bine că nici măcar nu acceptase încă să iasă în oraş cu Cliff. Dar amândoi ştiu că va spune da. Ei bine, William Morris interzice secretarelor cu fuste mini să-şi dea întâlnire cu clienţii. Dar tipul ăsta nu-i client. Rick Dalton e clientul. Tipul ăsta e doar unul dintre amicii lui Rick.

— Alege tu, spune tânăra.

— O decizie inteligentă, remarcă bărbatul mai copt.

Râd amândoi, moment în care uşa biroului lui Marvin se deschide larg, şi din încăpere iese Rick Dalton, cu jacheta lui de piele cafenie.

Cliff se ridică prompt de pe canapeaua incomodă a lui Marvin şi-i aruncă o privire şefului său, ca să-şi dea seama cum decursese întrevederea. Şi, cum Rick pare cam transpirat şi cam tulburat, Cliff deduce că nu mersese chiar ca pe roate.

— Eşti OK? întreabă Cliff cu voce scăzută.

— Mda, sunt bine, răspunde Rick tăios. Numai să ieşim odată de-aici.

— Sigur, spune Cliff.

Apoi cascadorul se răsuceşte pe călcâie, ajungând faţă-n faţă cu Janet Himmelsteen, o mişcare atât de iute încât o ia prin surprindere. Tânăra tresare instinctiv, deşi nu scoate nici un sunet. Cum Cliff e acum chiar în faţa ei (deasupra ei, de fapt), zâmbind ca un Huck Finn blond, în blugi Levi’s, domnişoara Himmelsteen observă cât de bine arată, de fapt, tipul.

— Miercuri e premiera, o informează Cliff pe tânără. Când vrei să mergem?

Acum, că întreaga lui atenţie se îndreaptă asupra ei, fata simte cum i se face pielea de găină pe partea grăsulie a braţelor. Pe sub birou, piciorul ei drept, încălţat în sanda, se ridică de pe podea şi se freacă de gamba goală a piciorului stâng.

— Sâmbătă seara e bine? întreabă ea.

— Duminică după-amiază îţi convine? negociază Cliff. După care te duc la Baskin-Robbins.

Asta o face pe Himmelsteen să depăşească faza chicotitului şi să râdă de-a dreptul. Râsul femeii e chiar

încântător. Cliff remarcă asta şi descoperă că e capabilă chiar şi să roşească încântător.

El întinde mâna, ia una dintre cărţile ei de vizită dintr-un obiect de plastic transparent, care seamănă cu o staţie de autobuz pentru cărţi de vizită, şi o apropie de ochi ca să citească.

— Janet Himmelsteen, citeşte el cu voce tare.

— Prezent, chicoteşte ea jenată.

Cascadorul îşi scoate portofelul maro de piele din buzunarul de la spate al blugilor, îl deschide şi strecoară înăuntru demonstrativ cartea de vizită albă de la William Morris. După care blondul o ia spre ieşire cu spatele, ca să-l prindă din urmă pe şeful său. Dar îşi continuă numărul comic cu tânăra secretară.

— Acuma ţine minte, dacă te întreabă maică-ta, nu te duc la un film porcos. Te duc la un film străin. Cu subtitluri.

Înainte să dispară după colţ, îi face cu mâna şi spune:

— Te sun vinerea viitoare.

Duminică după-amiază, Cliff şi domnişoara Himmelsteen văd *Sunt curioasă (galben)* la Royal Cinema din zona de vest a L.A. şi le place amândurora. În materie de cinema, Cliff e mult mai aventuros decât şeful lui. Pentru Rick, filmele sunt ceea ce produce Hollywoodul, iar celelalte ţări, cu excepţia Angliei, fac şi ele ce pot în materie e industrie cinematografică, dat fiind că nu sunt Hollywood. Dar, după ce văzuse cu ochii lui atâta sânge şi violenţă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, odată întors acasă, Cliff constatase cu uimire cât de infantile i se păreau cele mai multe filme hollywoodiene. Existau şi excepţii – *Incidentul*, *Trup şi suflet*, *Graniţa Californiei*, *Al treilea om*, *Fraţii Rico*, *Răzmeriţă în aripa 11* –, dar erau abateri de la o normalitate artificială.

După distrugerile suferite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de ţările din Europa şi Asia, pe măsură ce

aceste ţări reîncepuseră să facă filme, adesea în mijlocul ruinelor lăsate în urmă de bombardamente (*Roma, oraş deschis*, *Făptaşi necunoscuţi*), descoperiseră că le fac pentru un public incomparabil mai matur.

În timp ce în America – şi când spun America mă refer la Hollywood –, o ţară în care civilii rămaşi acasă fuseseră feriţi de cele mai crunte detalii ale conflictului, filmele se încăpăţânaseră să rămână imature şi enervant de tributare noţiunii de divertisment pentru întreaga familie.

Pentru Cliff, care văzuse omenirea în tot ceea ce are ea mai dezolant (ca de pildă capetele camarazilor săi de gherilă filipinezi înfipte în ţepuşe de către japonezii invadatori), chiar şi cei mai captivanţi actori ai epocii sale – Brando, Paul Newman, Ralph Meeker, John Garfield, Robert Mitchum, George C. Scott – vorbeau mereu ca nişte actori şi reacţionau la întâmplări aşa cum doar nişte personaje de film ar fi putut reacţiona. Personajele aveau un grad de artificialitate care nu le lăsa să fie convingătoare. Când Cliff se întorsese în State, actorul său preferat de la Hollywood devenise Alan Ladd. Îi plăcea că, mărunţel fiind, Ladd înota, practic, în ţinutele moderne ale anilor patruzeci şi cincizeci cu care era îmbrăcat. Nu-i plăcea de el în westernuri sau în filme de război. Nici nu-l mai vedeai atunci când purta haine de cowboy şi uniforme militare. Ladd trebuia să poarte costum, cravată şi, de preferinţă, o pălărie de fetru cu boruri înguste. Lui Cliff îi plăcea stilul lui. Era chipeş, dar fără să arate ca un star de cinema. Cum Cliff arăta al naibii de bine, îi aprecia pe bărbaţii care nu arătau la fel, dar nici n-aveau nevoie. Alan Ladd semăna cu câţiva dintre foştii lui camarazi de arme. Îi mai plăcea şi că Ladd arăta ca un american. Dar cel mai mult îi plăcea cum se lupta mărunţelul cu pumnii în filme. Îi plăcea la nebunie că tipul îi făcea arşice pe actorii specializaţi în roluri de gangsteri. Îi plăcea la nebunie

şuviţa moale de păr care-i atârna pe faţă în timpul încăierării. Şi-i plăcea la nebunie cum se tăvălea Ladd pe jos cu băieţii răi. Dar ce-i plăcea mai mult şi mai mult la Ladd? Vocea lui. Avea un stil de a-şi spune replicile fără să se prostească. Atunci când Ladd împărţea ecranul cu William Bendix, Robert Preston, Brian Donlevy sau Ernest Borgnine, cu toţii păreau nişte actoraşi de duzină pe lângă el. Când Ladd se înfuria într-un film, nu *juca* furia. Pur şi simplu se enerva, ca un tip obişnuit. Pentru Cliff, Alan Ladd era singurul tip din filme care ştia să se pieptene, să poarte pălărie sau să fumeze o ţigară (bun, şi Mitchum ştia să fumeze o ţigară).

Asta arată pur şi simplu cât de nerealiste i se păreau lui Cliff filmele hollywoodiene. Când văzuse *Anatomia unei crime* de Otto Preminger, îl amuzase să citească în ziare despre „limbajul şocant de explicit” din film.

— Numai într-un film de la Hollywood se poate considera că „spermicid” e „şocant de explicit”, glumise el cu Rick.

Însă, în filmele străine pe care le vedea, actorii aveau un nivel de autenticitate care pur şi simplu le lipsea celor hollywoodiene. Actorul preferat al lui Cliff era categoric şi de departe Toshiro Mifune. Era atât de absorbit de chipul lui Mifune, încât uita uneori să citească subtitlurile. Celălalt actor străin pe placul lui Cliff era Jean-Paul Belmondo. Când Cliff îl văzuse pe Belmondo în *Cu sufletul la gură*, se gândise: „Ce naiba, tipul ăsta arată ca o maimuţă. Dar o maimuţă simpatică”.

La fel ca Paul Newman, care-i plăcea lui Cliff, Belmondo avea şarm de star de cinema.

Numai că atunci când Paul Newman juca un ticălos, ca în *Hud*, rămânea un ticălos plăcut. Pe când tipul din *Cu sufletul la gură* nu era doar un armăsar sexy şi nesimţit. Era un dubios, un hoţ mărunt, un gunoi. Şi nu era

sentimentalizat, cum ar fi fost într-un film hollywoodian. În filmele hollywoodiene, gunoaiele astea erau mereu sentimentalizate, o dovadă de maximă ipocrizie din partea Hollywoodului. În lumea reală, astfel de mercenari nenorociţi n-aveau nici cel mai mic dram de sentimentalism.

Iată de ce îl admira Cliff pe Belmondo, care nu făcuse aşa ceva cu găinarul lui din *Cu sufletul la gură.* Pentru Cliff, filmele străine semănau mai mult cu romanele. Nu le păsa dacă personajele principale îţi sunt sau nu simpatice. Ceea ce pentru Cliff era fascinant.

Aşa că, începând din anii cincizeci, Cliff căpătase obiceiul să meargă cu maşina în Beverly Hills, Santa Monica, vestul Los Angelesului şi Little Tokyo ca să vadă filme străine în alb-negru, subtitrate în engleză.

La strada, *Yojimbo*, *Ikiru*, *Podul*, *Rififi*, *Hoţii de biciclete*, *Rocco şi fraţii săi*, *Oraş deschis*, *Cei şapte samurai*, *Denunţătorul*, *Orez amar* (care i se păruse lui Cliff al naibii de sexy).

— Eu nu mă duc la cinema ca să citesc, îl tachina Rick pe Cliff pentru cinefilia lui.

Cliff se mulţumea să zâmbească atunci când şeful său îl lua peste picior, dar dintotdeauna fusese mândru de sine pentru că citea subtitluri. Se simţea mai inteligent. Îi plăcea să-şi lărgească orizonturile. Îi plăcea să se ia la trântă cu idei dificile, care nu erau evidente de la început. După primele douăzeci de minute, nu mai aveai ce învăţa din cel mai nou film cu Rock Hudson sau cu Kirk Douglas. Dar filmele astea străine te obligau uneori să te uiţi până la sfârşit doar ca să-ţi dai seama ce anume ai văzut. Dar Cliff nu se simţea nici intimidat de ele. Avea totuşi pretenţia să fie valabile *ca filme* (într-un fel sau altul), altfel la ce bun? Cliff nu era atât de doct încât să scrie cronici pentru *Films in Review*, dar ştia destul încât să-şi

dea seama că *Hiroshima, dragostea mea* era o porcărie. Ştia suficient ca să-şi dea seama că Antonioni era un impostor.

Îi plăcea şi să privească evenimentele din unghiuri diferite. După *Balada unui soldat,* căpătase faţă de aliaţii săi sovietici un respect cu totul nou. *Canalul* îi arătase că poate experienţa lui din război nu fusese atât de cruntă, faţă de a altora. La *Podul* lui Bernhard Wicki făcuse ceva ce ar fi crezut că e imposibil: plânsese pentru germani. De obicei, nu împărţea cu nimeni acele după-amiezi de duminică (duminică după-amiaza era ziua lui dedicată filmelor străine). Nimeni altcineva din cercul lui nu era interesat (era aproape amuzant cât de puţin se sinchisea comunitatea cascadorilor de filme ca atare). Dar Cliff chiar prefera să vadă singur acele filme. Era momentul lui de intimitate cu Mifune, Belmondo, Bob din *Patima riscului* şi Jean Gabin (Gabin frumosul, dar şi Gabin cu coama lui de păr alb); era momentul lui cu Akira Kurosawa.

Yojimbo nu fusese prima întâlnire a lui Cliff cu Mifune sau Kurosawa, pentru că văzuse *Cei şapte samurai* cu câţiva ani în urmă. *Cei şapte samurai* i se păruse splendid. Numai că îl considerase irepetabil. Dar criticii din ziare îl convinseseră pe cascador să exploreze cea mai recentă ispravă a lui Mifune şi Kurosawa. Cliff ieşise de la *Yojimbo*, din micul cinematograf cât o cutie de chibrituri aflat în inima Los Angelesului, în incinta unui centru comercial din Little Tokyo, cucerit de Mifune, dar încă nu de Kurosawa. Nu era stilul lui Cliff să urmărească opera unui regizor de cinema. Filmele nu-i inspirau chiar atâta respect. Regizorii de film erau nişte tipi care filmau după un program fix. Cine să ştie asta mai bine decât el – doar lucrase cu atâţia. Ideea că ar fi un fel de pictori chinuiţi, pentru care alegerea unei nuanţe de albastru pentru tablourile lor e un calvar, era o fantezie care n-avea nici o legătură cu lumea

filmului. William Witney muncea pe brânci ca să-şi facă treaba şi să obţină nişte duble bune la finalul zilei de lucru. Dar nici vorbă să fie un sculptor care să transforme o bucată de piatră într-un fund de femeie numai bun de mângâiat.

Dar Cliff găsise în *Yojimbo* ceva pe gustul lui, dincolo de Mifune, dincolo de poveste. Şi dedusese că acel element în plus *ar fi putut fi* Kurosawa. Cel de-al treilea film de Kurosawa pe care l-a văzut i-a dovedit că primele două nu fuseseră un accident norocos. *Tronul însângerat* l-a lăsat cu gura căscată. Se speriase puţin aflând că era inspirat de *Macbeth* al lui Shakespeare. Cliff nu-l gustase niciodată pe Shakespeare (deşi şi-ar fi dorit să-l guste). Apoi, de obicei, Cliff se cam plictisea la filme. Dacă avea chef de senzaţii tari, putea să facă ture cu maşina într-un poligon sau să se dea cu motocicleta de teren pe un traseu de motocros. Dar *Tronul însângerat* l-a captivat total. De cum a dat cu ochii de Mifune, filmat într-un alb-negru de cărbune, în armură completă, cu o sută de săgeţi în el, s-a consfinţit: Cliff Booth a devenit fan Akira Kurosawa.

După violenţa la care fusese supusă lumea în anii patruzeci, anii cincizeci au fost dominaţi de melodrame emoţionale. Tennessee Williams, Marlon Brando, Elia Kazan, Actors Studio, Playhouse 90. Iar Akira Kurosawa era, din toate punctele de vedere, regizorul perfect pentru bombasticii ani cincizeci, perioada când s-au lansat cele mai renumite dintre filmele sale. Criticii de film americani l-au îmbălsămat de la bun început pe Kurosawa cu laudele lor, ridicându-i melodramele la rangul de artă înaltă, în parte pentru că nu le înţelegeau. După ce luptase atâta amar de vreme cu japonezii şi fusese prizonierul lor în război, Cliff simţea că înţelege filmele lui Kurosawa mult mai bine decât toţi criticii pe care-i citise vreodată. După părerea lui Cliff, Kurosawa avea un talent înnăscut de a

pune în scenă drame, melodrame şi literatură de consum, plus un ochi de ilustrator de benzi desenate (Cliff era mare fan al benzilor desenate Marvel) pentru încadrare şi compoziţie. Dacă-l întrebai pe Cliff, nu cunoştea alt regizor care să-şi compună cadrele cu mai multă inteligenţă dinamică decât „Bătrânul” (aşa îl poreclise pe cineast). Dar, după părerea lui, greşeala criticilor americani era că-l considerau pe regizor „un artist rafinat”. La începuturile lui, Kurosawa nu fusese un artist rafinat. Iniţial, făcuse o muncă plătită. Era un om al muncii, care făcea filme pentru alţi oameni ai muncii. Nu era un *artist rafinat*, dar avea un talent senzaţional de a pune în scenă *artistic* drame şi literatură de consum.

Dar până şi Bătrânul se lăsă dus de valul cronicilor la filmele lui. Pe la jumătatea anilor şaizeci, cu *Barbă Roşie*, Bătrânul se transformase din regizorul de film Kurosawa în romancierul rus Kurosawa.

Cliff nu ieşise de la *Barbă Roşie* din respect faţă de *fostul* său regizor *preferat.* Dar mai târziu, când aflase că Toshiro Mifune jurase că nu va mai lucra în veci pentru Kurosawa chiar pentru că Bătrânul devenise îngrozitor de greoi şi de anost cu *Barbă Roşie*, Cliff fusese de partea lui Mifune.

TOPUL LUI CLIFF CU FILME DE KUROSAWA

1. *Cei şapte samurai* şi *Ikiru* (la egalitate)
2. *Yojimbo*
3. *Tronul însângerat*
4. *Câine vagabond*
5. *Ticăloşii dorm bine* (doar pentru scena de început)

Înclinaţia şi devotamentul (deşi *el* nu i-ar fi spus niciodată aşa) lui Cliff faţă de cinemaul japonez nu se limita doar la Kurosawa şi Mifune.

Deşi nu reţinuse numele altor regizori, îi plăcuseră mult *Trei samurai proscrişi*, *Sabia blestemată*, *Hara-Kiri* şi *Goyokin.* Iar mai târziu, în anii şaptezeci, avea să-i placă la nebunie personajul Zatoichi din *Samuraiul orb*, jucat de Shintaro Katsu. Atât de mult încât Katsu avea să-l înlocuiască o vreme pe Mifune în poziţia de actor favorit al lui Cliff. Iar Cliff făcuse o pasiune nebună pentru seria fratelui lui Katsu, *Căruciorul iadului*, în special pentru al doilea film din serie, *Căruciorul pe Styx.* În anii şaptezeci avea să vadă şi sminteala aia sexy de film japonez în care tipa îi taie scula tipului, *Imperiul simţurilor* (invitase mai multe fete la filmul ăla). Îi plăcuse şi primul film din seria *Luptătorul de stradă* cu Sonny Chiba (cel în care eroul îi smulge scula negrului). Dar când s-a dus la Vista, să vadă *Trilogia Samurailor* cu Mifune (toate cele trei filme într-o singură după-amiază de duminică), s-a plictisit atât de rău, că nu a mai văzut nici un film japonez timp de doi ani.

Dar mulţi dintre cineaştii străini de categorie grea din anii cincizeci şi şaizeci *nu*-l cuceriseră pe Cliff. Cu Bergman încercase, dar nu-i stârnise interesul (prea plicticos). Încercase Fellini şi la început fusese chiar impresionat. S-ar fi lipsit de toate rahaturile chapliniene ale nevesti-sii. De fapt, s-ar fi lipsit cu totul de nevastă-sa. Primele filme, cele în alb-negru, îi plăcuseră mult. Dar, de îndată ce Fellini hotărâse că *viaţa e un circ*, Cliff îi spusese *arrivederci.*

Încercase Truffaut de două ori, dar îl lăsase indiferent. Nu pentru că filmele ar fi fost plictisitoare (deşi erau), dar nu era singurul motiv pentru care Cliff rămăsese indiferent. Cele două filme pe care le văzuse (era o dublă proiecţie dedicată lui Truffaut) pur şi simplu nu-l captivaseră. Primul film, *Cele 400 de lovituri*, îl lăsase rece. Chiar nu pricepea de ce băieţelul ăla făcea multe dintre căcaturile pe care le făcea. Oricum, Cliff nu vorbise cu nimeni despre film, dar, dacă ar fi vorbit, ar fi dat ca

prim exemplu grăitor momentul când puştiul se roagă la Balzac. Toţi puştii francezi fac chestia asta? Ce vrea să spună, că-i un băiat normal sau că-i cam ciudăţel? Da, îşi dădea seama că un corespondent *ar fi putut fi* puştiul american care are pe perete o poză cu Willie Mays[12]. Dar nu credea că *intenţia* fusese chiar atât de simplă. În plus, părea absurd. Un băieţel de zece ani să fie chiar atât de înnebunit după Balzac? Nici vorbă. Din moment ce băieţelul e, de fapt, Truffaut, înseamnă că Truffaut ne spune cât e *el* de măreţ. Deşi, la drept vorbind, puştiul de pe ecran numai măreţ nu e. Nici pomeneală să merite un film despre el.

Iar fraierii ăia trişti din *Jules şi Jim* îl plictisiseră la culme. Lui Cliff nu-i plăcuse *Jules şi Jim* pentru că nu-i plăcuse gagica. Şi e genul de film care n-o să-ţi placă dacă nu-ţi place gagica. După părerea lui Cliff, ar fi fost clar un film mult mai bun dac-ar fi lăsat-o pe vaca aia să se înece.

Cum Cliff era mort după provocare, îi plăcuse *Sunt curioasă (galben)*, dar nu doar chestiile de sex. Când se obişnuise cu ideea, începuse să-i placă şi discursul politic. Admirase imaginea în alb-negru a filmului. *Cu sufletul la gură* arăta la fel de artistic ca o filmare de pe front. În timp ce aici totul era atât de monocromatic şi de luminos, încât Cliff ar fi lins ecranul, mai ales când apărea fata, Lena. *Sunt curioasă (galben)* e povestea (mult spus) a unei studente de douăzeci şi doi de ani pe nume Lena, jucată de actriţa de douăzeci şi doi de ani pe nume Lena Nyman, care se cuplează cu un cineast de patruzeci şi patru de ani pe nume Vilgot, jucat de regizorul filmului, Vilgot Sjöman, care are şi el patruzeci şi patru de ani.

Amândouă Lenele (cea adevărată şi cea de pe ecran) joacă în noul film al lui Vilgot. La început, filmul tot

[12] Celebru jucător american de baseball al anilor ’50–’60, care a făcut furori ca membru al clubului Giants.

pendulează între Lena şi Vilgot şi imagini din documentarul provocator pseudopolitic la care lucrează împreună. Ceea ce la început o cam derutase pe domnişoara Himmelsteen, ca şi pe Cliff. Dar el se orientase repede şi i se păruse dificil într-un fel care-l făcea să se simtă deştept pentru că intrase pe lungimea de undă a filmului. Cliff se aşteptase ca regizorul să se folosească de iubita lui, o studentă focoasă, ca de o marionetă care să dea bine pe ecran. Numai că, din primele momente, Vilgot o aruncă în mijlocul unor discuţii şi dezbateri politice foarte antrenante. Primele scene din filmul lui Vilgot sunt cu Lena, înarmată cu un microfon şi cu o cameră de filmat în mână, care-i agresează pur şi simplu pe suedezii burghezi de pe stradă cu întrebările ei acuzatoare („Tu personal ce faci pentru ca în Suedia să nu mai existe sistemul de clase?”). Unele părţi din film i se păruseră monotone lui Cliff, iar altele îl depăşiseră, dar, una peste alta, filmul i se păruse pasionant.

Îl interesase în mod special o discuţie despre rolul şi *necesitatea* armatei suedeze în societatea actuală. Dezbaterea are loc pe stradă, cu câţiva tineri cadeţi suedezi şi cu alt grup de tineri suedezi, care consideră că toţi cetăţenii suedezi ar trebui să refuze serviciul militar şi să fie obligaţi în schimb la patru ani de muncă în slujba păcii. Cliff apreciase argumentele ambelor tabere şi se bucurase că nimeni nu se înfuriase pe tabăra adversă.

În plus, cum dezbaterea avusese cale liberă, dusese la chestiuni mai pertinente şi mai practice. Cum ar fi: ce anume ar face armata dacă Suedia ar fi ocupată de un inamic străin? Şi ce *ar trebui* să facă?

Cliff nu se întrebase niciodată ce-ar face americanii dacă America ar fi ocupată cu forţa de ruşi, de nazişti, de japonezi, de mexicani, de vikingi sau de Alexandru cel Mare. Ştia ce-ar face americanii. S-ar căca pe ei şi ar suna

dracului la poliţie. Iar, când le-ar pica fisa că poliţia nu doar că nu-i poate ajuta, ci mai şi colaborează cu ocupaţia, după o scurtă perioadă de disperare, ar accepta situaţia.

Dar filmul devenea tot mai derutant pe măsură ce avansa. Cliff înţelegea că în parte era intenţionat, dar în parte era pur şi simplu un film ciudat.

Însă cu cât vedea mai mult din el, cu atât era mai intrigat de jocul pe care-l juca filmul. Care era adevărata poveste a Lenei şi care era filmul lui Vilgot?

La un moment dat se întrebase de ce naiba devenise filmul atât de melodramatic. După care-şi dăduse seama că, de fapt, filmul lui Vilgot devine melodramatic. *Vilgot cel din film* nu e un cineast la fel de bun ca *adevăratul Vilgot*.

Implicaţiile distincţiei dintre film şi realitate îi stârniseră interesul lui Cliff. Mai ales după o vreme, când se gândise şi înţelesese care era semnificaţia prezenţei în film a tatălui Lenei. „Stai puţin, deci toată povestea cu tatăl Lenei nu e adevărată? E tatăl ei sau doar un actor care joacă rolul tatălui ei?” Asta ţinând cont că, în viaţa reală, chiar *e* un actor care-l joacă pe tatăl ei. Dar e tatăl *Lenei personajul de film* sau e un actor care-l joacă pe tatăl ei în *filmul lui Vilgot*?

Toate aceste întrebări despre film îl făcuseră mult mai curios pe Cliff decât pe domnişoara Himmelsteen. El o simţise cum se lasă pe spate, mai departe de ecran, în timp ce ea îl simţise pe el că se apleacă spre ecran. La un moment dat o auzise spunând printre dinţi:

— Sunt plictisită (galben).

„Foarte bine, se gândise el. E un film ciudat.”

Bun, toate bune şi frumoase cu toată partea asta de ciné-verité, dar care-i treaba cu fututul care adusese celebritatea filmului? Acesta era motivul (nu singurul) pentru care Cliff se dusese să vadă filmul – oricum, era *curios*. Şi cu siguranţă era motivul pentru care o invitase

pe domnişoara Himmelsteen. Partenerul Lenei din scenele de sex din cauza cărora filmul fusese confiscat la vamă imediat ce fusese trimis de la Stockholm nu e Vilgot (Cliff se bucurase că nu e obligat să-l vadă pe muntele ăla de căcat cum se fute). E un dubios însurat (jucat de Börje Ahlstedt), pe care Lena îl cunoaşte prin tatăl ei.

Urmărind prima scenă adevărată de sex proiectată vreodată în cinematografele americane, cea dintre Lena şi Börje, din apartamentul tinerei, Cliff a simţit că vede ceva nou. Recent, alte filme obişnuite încercaseră marea cu degetul cu astfel de scene. Scena de seducţie din *Uciderea sorei George*, în care două lesbiene, jucate de Susannah York şi Coral Browne, îşi sug sfârcurile. Scena din *Vulpea*, în care Anne Heywood se masturbează. Oliver Reed şi Alan Bates luptându-se corp la corp goi lângă şemineu în *Femei îndrăgostite* (Cliff nu văzuse filmul respectiv, dar trailerul îl lăsase cu gura căscată). Dar scena de sex şi nuditate a lui Sjöman marca o etapă nouă pentru distribuţia curentă de filme. Iniţial, filmul fusese confiscat de vameşii americani pe motive de obscenitate. Distribuitorul său american, Grove Press, deschisese lupta în instanţă, pierzând o primă bătălie când un tribunal federal districtual menţinuse interdicţia serviciului vamal. Dar tocmai asta fusese strategia celor de la Grove Press. Avuseseră de gând să facă apel şi să răstoarne decizia. În acest fel, aveau să obţină un verdict valabil nu doar pentru *acel film*, ci pentru *toate filmele* cu asemenea conţinut sexual provocator. Şi exact asta se întâmplase atunci când Curtea de Apel a Statelor Unite trăsese concluzia opusă faţă de tribunalul federal, transformând *Sunt curioasă (galben)* al lui Vilgot Sjöman în filmul controversat al momentului. Şi astfel deschisese calea unui nou val de sexualitate în cinematograful modern de masă. Devenise primul şi de departe cel mai profitabil dintr-un val de filme erotice cu

intenţii artistice care avea să înflorească timp de câţiva ani, o perioadă în care atât industria filmului, cât şi publicul aveau să decidă cât de departe erau dispuşi să se aventureze în această direcţie – pornografii fiind trimişi momentan pe bară, să se întrebe cât teren era dispus să cedeze curentul majoritar.

Cliff şi domnişoara Himmelsteen urmăriseră scena de sex din apartamentul Lenei cu senzaţia palpitantă că văd ceva inedit şi-şi împletiseră degetele de când începuse.

Cliff şi-a amintit ce scrisese Richard Schickel în revista *Life* pe care o citise în sala de aşteptare a lui Marvin Schwarz:

> „Acum zece, poate chiar şi acum cinci ani, ar fi fost îngrozitor de şocant estetic şi cultural, ca să nu mai vorbesc despre aspectul moral. Dar în toate zonele gândirii şi ale artei ajunseserăm atât de chinuitor de aproape de acest nivel al explicitului, încât e o uşurare că am făcut în sfârşit şi ultimul pas, ca să terminăm povestea."

Prima scenă de sex din *Sunt curioasă (galben)* şi, practic, din cinemaul modern, nu e neapărat erotică (Cliff nu avusese erecţie), deşi prima întrezărire de nuditate explicită e cu siguranţă excitantă. Dar e cu adevărat memorabilă prin inteligenţă. Regizorul Vilgot Sjöman a filmat prima scenă de sex autentic ajunsă vreodată pe meleaguri americane ca pe o comedie a erorilor, aşa cum se dovedesc a fi cele mai multe dintre aceste împreunări grăbite. Sjöman se străduieşte să pună în lumină stângăcia realistă a acuplării. Cei doi vor să şi-o pună; şi noi, publicul, care aşteptăm momentul de la începutul filmului, vrem să şi-o pună; dar regizorul ridică obstacol după obstacol în calea partidei lor rapide din miezul zilei. După numeroase încercări, Börje tot nu reuşeşte să

desfacă nasturii de la pantalonii Lenei, iar ea îl cam ia la rost pentru că bâjbâie („Nu eşti în stare?”), până când e nevoită să se oprească din sărutat şi să rezolve problema, scoţându-şi singură pantalonii. El încearcă s-o fută în picioare; ea îl opreşte („Nu pot aşa”), o afirmaţie bazată, în mod evident, pe experienţă. Fiind nevoiţi să se ducă în altă cameră după o saltea, îşi târşâie picioarele ca nişte soldăţei de jucărie, cu pantalonii împiedicându-le gleznele. Iau salteaua, distrugând, practic, o cameră, o târăsc până-n living, apoi îşi dau seama că echipamentul de înregistrare al Lenei e împrăştiat peste tot (magnetofoane duble, casete răzleţe, microfoane), aşa că trebuie să adune toate căcaturile alea dacă vor să aşeze salteaua pe podea şi să se fută.

Lui Cliff i se păruse una dintre cele mai bune scene de film pe care le văzuse vreodată. Cu siguranţă era cea mai realistă. Fusese şi el într-un apartament la fel, futuse o fată la fel, pe o podea la fel. Cliff adunase rapid reviste, benzi desenate, cărţi broşate şi discuri ca să fută fete pe podele, pe canapele, pe paturi şi pe banchetele din spate ale unor maşini. I se întâmplase şi să străbată distanţe lungi cu pantalonii înfăşuraţi strâns în jurul gleznelor, călăuzit doar de penisul lui în plină erecţie.

Iar scena de futai-pe-pod i se păruse şi mai sexy lui Cliff. Lui Cliff îi place la nebunie fututul în public. Îi place pipăitul în public, când fata i-o suge în public şi când i-o freacă în public. După aceste două scene, Cliff a crezut că văzuse deja cele două mari momente ale filmului. Dar nici el, nici domnişoara Himmelsteen nu se aşteptaseră la scena *părului pubian*. E cea în care Lena şi Börje stau întinşi unul lângă altul, goi, se mângâie şi vorbesc, iar ea stă cu faţa chiar lângă penisul lui flasc, cu degetele dispărând şi reapărând din desişul părului lui pubian, şi-l sărută uşor pe sculă. În sala de cinema din Westwood, ţinându-se de

mână cu domnişoara Himmelsteen şi urmărind o astfel de scenă într-un film *adevărat*, cu o *actriţă adevărată*, Cliff a simţit că asistă la zorii unui nou început în cinema.

Mai târziu, Rick l-a întrebat pe Cliff dacă o futuse pe domnişoara Himmelsteen.

— Neh, a răspuns Cliff.

Dar a adăugat că ea i-a supt-o în maşina lui Karmann Ghia, în faţa locuinţei ei din Brentwood, după care nu se mai întâlniseră.

În 1972, Janet Himmelsteen avea să fie deja impresară cu drepturi depline la William Morris, iar din 1975 avea să se ocupe de cele mai mari nume din industrie.

Din acel moment, avea să devină selectivă la supt.

Capitolul 3
Cielo Drive

Cadillacul Coupe de Ville din 1964 al lui Rick Dalton, condus de şoferul lui, Cliff Booth, iese din parcarea subterană de la William Morris în Charleville, apoi parcurge un cvartal până pe Wilshire Boulevard.

Cadillacul *vintage* în care se află cei doi tipi *vintage* înaintează pe strada aglomerată, în timp ce subcultura hippie care invadase oraşul ca un roi de lăcuste defilează pe trotuar, cu păturile, rochiile şi picioarele lor goale, murdare. Frământat cum e, fără să-i fi mărturisit încă amicului său Cliff motivul îngrijorării sale, Rick Dalton

priveşte pe geamul maşinii şi comentează cu scârbă despre hipioţii care trec pe lângă ei.

— Uită-te şi tu la ciudaţii dracului. Ştii, era o vreme când îţi făcea dracului plăcere să trăieşti în oraşu' ăsta. Da' acuma, uită-te şi tu la el. Apoi adaugă, cu dispreţ fascist: Jur c-ar trebui să-i pună pe toţi la zid şi să-i împuşte.

Ies din aglomeraţia de pe Wilshire şi o iau înapoi spre locuinţa lui Rick de pe Cielo Drive pe străzi mai liniştite, rezidenţiale. Rick scoate o ţigară din pachetul lui de Capitol W, şi-o vâră în gură şi o aprinde cu bricheta Zippo, apoi închide sec capacul argintiu cu atitudinea lui de dur. Trăgând parţial fumul în piept, îi spune şoferului său:

— Ei, frăţioare, e oficial. (Îşi trage mucii zgomotos.) Sunt o fosilă.

Cliff încearcă să-şi consoleze şeful.

— Hai, colega, ce tot vorbeşti? Ce ţi-a zis tipu' ăla?

— Mi-a zis adevăru', fir-ar el să fie, aia mi-a zis! izbucneşte Rick.

— De ce te-ai supărat aşa? întreabă Cliff.

Rick întoarce capul spre prietenul său.

— Fiin'că mi s-a trântit în faţă cum mi-am aruncat la veceu toată cariera mea de rahat, de-aia m-am enervat aşa, în pula mea!

— Deci ce s-a întâmplat? întreabă Cliff. Te-a refuzat omu' ăla?

Rick mai trage o dată cu nesaţ din ţigară.

— Nu, vrea să mă bage în filme italiene.

Replica lui Cliff e promptă:

— Atunci care-i problema?

— Că tre' să fac filme italiene de căcat, aia-i problema, în pula mea!

Cliff hotărăşte să-şi vadă de şofat şi să-l lase pe Rick să se descarce. Actorul îşi mai umple o dată plămânii cu fum, în timp ce-şi plânge de milă. Pufăie şi face un rezumat:

— Cinci ani de ascensiune. Zece ani am călcat apa. Şi acum ca toporul la fund.

În timp ce se strecoară prin traficul din Los Angeles, Cliff pune lucrurile în perspectivă.

— Uite care-i chestia, eu n-am avut cine ştie ce carieră, aşa că n-am cum să zic pe bune că înţeleg cum te simţi...

— Cum aşa? îl întrerupe Rick. Eşti cascadoru' meu.

Cliff spune lucrurilor pe nume:

— Rick, sunt şoferul tău. De la *Green Hornet* şi de când ţi-au luat permisu', *asta* sunt. Sunt băiatu' tău bun la toate. Nu mă plâng. Îmi place să te duc cu maşina. Pe platouri şi înapoi. La probe. La întâlniri şi alte căcaturi. Îmi place să am grijă de casă în Hollywood Hills când eşti tu plecat. Dar n-am mai fost cascador cu normă întreagă de ceva timp. Aşa că, din punctu' meu de vedere, să te duci la Roma şi să joci în filme nu pare să fie aşa cum crezi tu, o soartă mai rea ca moartea.

— Tu ai văzut vreodată un western italian? i-o întoarce imediat Rick. Apoi îşi răspunde singur la întrebare: Sunt oribile! Nişte glume de căcat.

— A, zău? ripostează Cliff. Tu câte ai văzut? Unul? Două?

— Am văzut destule! răspunde Rick autoritar. Nimănui nu-i plac westernurile spaghetti.

— Pun pariu că se mai găsesc nişte italieni să le placă, mormăie Cliff.

— Uite care-i treaba, spune Rick, eu am crescut cu Hopalong Cassidy şi Hoot Gibson. Nu mi se scoală nici de-al dracu' dacă mă uit la un western de-al macaronarilor, regizat de Guido DeGrăsano, cu Mario Banano. Aruncând ţigara pe geamul maşinii, îşi încheie tirada contra italienilor: Înţelege-mă, nu mi-au trecut nervii că l-au băgat pe macaronaru' de Dean Martin în *Rio Bravo.* Nici nu mai

zic de căcăciosu' de Frankie Avalon, cum moare el la Alamo, căcarea lumii.

— Repet, se aventurează Cliff, nu-s eu în locu' tău. Dar mie mi se pare că e o experienţă de viaţă ca lumea.

— Cum adică? îl întreabă Rick cu sinceră curiozitate.

— Să te pozeze mereu fotografii. Să stai la măsuţe şi să bei cocteiluri, cu ochii la Colosseum. Să mănânci cele mai bune paste şi pizze din lume. Să fuţi italience. Dacă mă-ntrebi pe mine, conchide Cliff, e mai tare decât s-o arzi prin Burbank şi s-o încasezi de la Bingo Martin.

— Ei, aici ai nimerit-o, răspunde Rick râzând cu poftă.

Apoi, cei doi bărbaţi se pun pe chicotit, şi în curând un zâmbet pune stăpânire pe chipul lui Rick. Încă de când deveniseră o echipă, o parte esenţială a dinamicii dintre ei se bazase pe rolul de pompier pe care Cliff îl juca în viaţa lui Rick. De multe ori, stingând focuri metaforice, ca în acel moment. Dar primul foc care le pecetluise camaraderia fusese *unul adevărat.*

Se întâmplase în al treilea sezon din *Legea banilor* (sezonul din 1961–1962). Cliff Booth fusese angajat ca să-l dubleze pe actorul în rolul principal. La început, Rick nu-l înghiţise pe Cliff. Şi asta dintr-un motiv cât se poate de valabil: Cliff era mult prea arătos ca să fie cascador. *Legea banilor* era haremul lui Rick. N-avea nevoie de un puţoi căruia să-i stea mai bine în costum decât îi stătea lui şi care să-i strice lui ploile cu damele. Dar apoi auzise despre isprăvile lui Cliff în cel de-al Doilea Război Mondial. Din câte aflase, Cliff nu era un erou *oarecare.* Era unul dintre cei mai mari eroi din cel de-al Doilea Război Mondial. I se acordase de două ori Medalia pentru Curaj. Prima oară pentru că omorâse italieni în Sicilia. Iar a doua oară primise acea distincţie deosebită dintr-o sumedenie de motive. Principalul fiind că, în afară de băieţii care aruncaseră bomba peste Hiroshima, nu exista soldat

american care să fi făcut mai multe victime confirmate în rândul duşmanilor japonezi decât sergentul Clifford Booth.

Rick însă ar fi sărit luni în şir de pe scaune de bucătărie ca să se aleagă cu platfus, dacă asta l-ar fi putut scăpa de armată (mai ales pe timp de război). Cu toate astea, îi admira pe cei care-şi făcuseră datoria, mai ales dacă se remarcaseră prin faptele lor.

Dar focul care-i legase pe cei doi bărbaţi se întâmplase cam la o lună după ce Cliff fusese angajat pentru *Legea banilor.* Unul dintre regizorii care lucraseră episodic la serial, Virgil Vogel, venise cu ideea ca personajul principal al serialului, Jake Cahill, să poarte o haină de iarnă groasă, vopsită într-un alb strălucitor, ca uniformele de spital. Ceea ce în viaţa reală ar fi arătat cam ridicol. Dar într-un film alb-negru dădea destul de bine. Totuşi, costumierii s-au mocăit atât de mult cu haina, încât n-a fost gata pentru episodul lui Vogel. Aşa că producătorii au pus-o deoparte pentru următorul episod. Iar la finalul următorului episod, Jake Cahill ia foc. Toată lumea a fost de părere că era un bun mod de a folosi acea haină de iarnă voluminoasă, la care migăliseră atât.

Cliff era pregătit, dispus şi capabil să facă scena focului. Dar, când lui Rick i se explicase în ce consta şi ce avea să se întâmple, actorul hotărâse să facă el însuşi o încercare. Aşa că pe spatele hainei albe, groase şi largi a lui Jake a fost pusă o substanţă inflamabilă, departe de faţă şi de păr.

Numai că nimeni din echipă – nici măcar costumierii, pentru că trimiseseră haina la vopsit în altă parte – nu ştia un lucru, anume că se folosise o vopsea albă care conţinea 65% alcool. Nu ştiau şi nu le spusese nimeni, pentru că nu exista nici o scenă cu foc în episodul pentru care fusese destinată iniţial haina albă. Aşa că, atunci când au aprins

haina lui Jake, cu Rick înăuntru, a început să ardă ca o torţă.

Când Rick a auzit cum îi sfârâie haina, panica i s-a aprins la fel de iute ca ţinuta inflamabilă. A simţit imediat cum flăcările îi trec de umeri, jucându-i în jurul capului. Puţin a lipsit atunci să facă cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut face în acea situaţie: s-o ia la fugă, înnebunit de panică. Dar, chiar înainte să-şi piardă minţile, Rick l-a auzit pe Cliff Booth spunându-i calm:

— Rick, eşti într-o baltă. Aruncă-te şi tu pe spate.

Rick a făcut întocmai, şi flăcările s-au stins repede, neapucând să-l rănească prea rău. În acel moment, Rick şi Cliff au devenit *echipa Rick şi Cliff.*

Cliff Booth mai aducea în joc o contribuţie personală grozavă: nu era doar un prieten bun, un cascador bun şi un erou de război, ci, în acea lume de himere, era un *ucigaş adevărat*. Rick omorâse, doar în serialul de televiziune, cam două sute patruzeci şi doi de oameni. Asta fără a pune la socoteală indienii şi bandiţii pe care-i omorâse în westernuri sau cei o sută cincizeci de nazişti ucişi în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.* Iar când îl jucase pe ucigaşul psihopat şi pervers cu mănuşi de piele neagră din *Enigma lui Jane*[13], îşi lichidase majoritatea victimelor cu un mic pumnal argintiu lucios.

Rick îşi aminteşte cum discutase cu cascadorul lui despre personajul din *Enigma lui Jane* la un pahar, în barul din Smoke House, nu departe de Riverside Drive. Tot discutând şi bând, Rick l-a întrebat pe Cliff dacă omorâse vreodată un soldat inamic cu un cuţit.

— O grămadă, a răspuns Cliff.

— O *grămadă*? a repetat Rick, surprins. Cât înseamnă o *grămadă*?

— Ce, vrei să stau aici şi să număr? a întrebat Cliff.

---

[13] Unul dintre filmele fictive în care joacă personajul Rick Dalton.

— Păi... da, a răspuns Rick.

— Atunci să vedem. Cliff a căzut pe gânduri. A început să numere pe degete, în gând, până când degetele s-au terminat şi a luat-o de la capăt, apoi s-a oprit şi a zis: Şaisprezece.

Dacă Rick ar fi sorbit chiar atunci din whiskey sour, probabil că ar fi împroşcat cu el ca într-o scenă comică.

— Ce dracu', ai omorât *şaişpe* inşi cu un cuţit? a întrebat el mirat.

— Erau japonezi, în război, a precizat Cliff. Mda.

Rick a tăcut, apoi s-a aplecat în faţă şi l-a întrebat pe amicul lui:

— Cum ai făcut-o?

— Mă întrebi cum *am putut* s-o fac, psihic şi emoţional? a întrebat Cliff. Sau cum *am făcut-o*, fizic şi practic?

„Uau, bună întrebare", şi-a zis Rick.

— Păi, cre' că mai întâi cum ai făcut-o.

— Ei, nu chiar mereu, dar de multe ori mă furişam pe la spatele vreunui băiat vesel şi-l luam prin surprindere. Unui tip îi intra o piatră-n bocanc. Omu' rămânea mai în urmă, ca să-şi scoată bocancu', să lepede piatra. Veneam pe la spate, îi băgam cuţitu-n coaste, îi puneam mâna la gură şi răsuceam cuţitul până simţeam c-a crăpat.

„FUTU-l", şi-a zis Rick.

— Na, sigur că eu l-am omorât, a continuat Cliff, ridicând degetul arătător. Dar oare a murit din cauza *mea* sau fiin'că i-a intrat o piatră în bocanc? a filozofat el.

— Deci stai aşa să ne lămurim, a intervenit Rick clarificator. Bagi şişu' în coasta japonezului, dup-aia îi acoperi gura cu palma, să-i înăbuşi ţipătul, apoi îl ţii bine până termină naibii de horcăit şi moare la tine-n braţe?

Cliff a sorbit din paharul lui înalt, plin cu Wild Turkey la temperatura camerei, şi a răspuns:

— Mda.

— Uau! a exclamat Rick, trăgând şi el o duşcă din paharul cu whiskey sour rece.

Cliff Booth a zâmbit ca pentru sine în timp ce-şi privea şeful cum se chinuie să accepte ideea, apoi l-a întrebat provocator:

— Vrei să vezi cum e?

Ochii lui Rick s-au ridicat spre faţa lui Cliff.

— Cum adică?

Cliff a repetat grav, rar şi apăsat:

— Ziceam dacă vrei să vezi cum e. Apoi, ridicând din umeri, a adăugat: Pentru personajul tău, zic.

O vreme, Rick n-a răspuns. Barul părea să se fi cufundat într-o linişte deplină, după care Rick Dalton a lăsat să-i scape un foarte slab:

— Da.

Cliff i-a zâmbit prietenului şi patronului său, a luat o gură zdravănă de băutură, a lăsat paharul greu pe tejghea, apoi a spus, ridicând iar din umeri:

— Omoară un porc.

„Ce?” şi-a zis Rick.

— Ce? a zis Rick.

— Omoară. Un. Porc, a repetat Cliff sinistru.

După un moment de tăcere în care cuvintele „omoară un porc” au rămas suspendate în aer, Cliff a continuat explicaţiile:

— Îţi cumperi o scroafă mare şi grasă. O duci acasă, în curte. Apoi te laşi în genunchi lângă ea. O apuci, o simţi, simţi cum trăieşte, o miroşi, o auzi cum grohăie şi fornăie. Apoi cu celălalt braţ îi înfigi un cuţit de măcelărie într-o parte şi stai aşa, frate.

De pe scaunul lui de bar, Rick îl asculta fascinat pe Cliff.

— Deci o să zbiere ca din gură de şarpe şi o să sângereze ca dracu’. Şi o să se lupte cu tine. Dar tu o ţii cu o mână şi cu ailaltă înfigi mai tare cuţitul în ea. Şi, chiar

dacă o să ţi se pară o veşnicie, cam după un minut o să simţi cum îţi moare în braţe. Şi-n clipa aia se poate spune că ai cunoscut cu adevărat *moartea*. *Viaţa* e un porc care sângerează, zbiară şi se smuceşte violent în braţele tale. Şi *moartea* e când ai rămas cu nişte carne grea şi inertă în mână.

Pe măsură ce Cliff descria pas cu pas uciderea porcului imaginar, Rick se făcea tot mai palid, închipuindu-şi cum avea să pună în practică acel scenariu la el în curte.

Observând că-şi subjugase publicul, Cliff i-a dat lovitura fatală:

— Deci, dacă vrei *să simţi* cum e să omori un *om*, să omori un porc e singura variantă *legală* ca să-ţi faci o idee.

Rick a înghiţit cu noduri, în timp ce cântărea dacă e-n stare s-o facă.

— Dup-aia duci porcu' la un măcelar, să ţi-l taie el, a completat Cliff. Slănină... cotlet... cârnaţi... ceafă... picioare de porc. Mănânci tot animalul ăla. Asta în semn de respect pentru moartea lighioanei.

Rick a sorbit iar din whiskey sour.

— Nu ştiu dacă pot să fac aşa ceva.

— O, ba poţi, l-a asigurat Cliff. Poate că nu *vrei*, dar de putut *poţi*. La drept vorbind, s-ar putea susţine că, dacă *nu poţi*, nu meriţi să mănânci carne de porc.

După câteva clipe, Rick a dat un pumn în bar, spunând:

— Bine, o fac, ce naiba. Hai să facem rost de-un porc.

Bineînţeles că Rick n-a făcut-o, până la urmă. Experimentul avea atâtea variabile, încât sigur că s-a dezumflat imediat. „De unde cumpăr porc? Cum curăţ atâta sânge din curtea cu piscina? Cum scot eu porcul mort din curte – sigur cântăreşte o tonă? Şi dacă nenorocitul mă muşcă?" Dar, chiar dacă Rick nu ajunsese *s-o facă*, cu siguranţă *cochetase cu ideea.* Ceea ce era tot

o formă de crimă premeditată, cu sânge rece, în stilul ucigaşului cu mănuşi negre din *Enigma lui Jane.*

Cliff opreşte Cadillacul lui Rick pe locul lui de parcare din faţa casei de pe Cielo Drive. Chiar în faţa parbrizului se profilează un uriaş tablou în ulei cu Rick în uniformă de cavalerie, schimonosit, cu o talpă pe faţă. E o bucată dintr-un panou publicitar în şase părţi pentru *Revolta comanşilor*, primul lungmetraj în care fusese cap de afiş după ce devenise vedetă de televiziune cu *Legea banilor*. Panoul întreg îl reprezenta pe Rick Dalton în rolul locotenentului Taylor Sullivan din cavaleria Statelor Unite, căzut în mijlocul unor (probabil) comanşi a căror căpetenie pozează victorios, strivind cu piciorul încălţat în mocasin o parte a feţei lui Sullivan şi ţintuindu-l la pământ pe ofiţerul furios şi neajutorat. Un vechi prieten al lui Rick găsise bucata de panou într-un magazin de antichităţi din Dallas, Texas. Prietenul o cumpărase şi i-o trimisese lui Rick. Lui Rick nu-i plăcuse niciodată cu adevărat afişul respectiv, în afară de amănuntul că era cu el şi nu cu mai bine cotatul Robert Taylor. Şi nici nu-şi făcea vreo iluzie că *Revolta comanşilor* ar fi fost altceva decât era – un film de duzină cu cavalerişti-contra-indieni, cum se făceau în anii cincizeci. Printre virtuţile filmului se numărau colaborarea cu R.G. Springsteen, un veteran al westernurilor, plus uniforma albastră de cavalerie, în care Rick arăta al naibii de şic. Dar altfel nu era un film memorabil.

Aşa că atunci când Rick primise bucata de panou cu el, se întrebase într-o primă fază: „Ce dracu’ fac eu cu chestia asta?” Răspunsul fusese să-l lase pur şi simplu afară, în faţa casei.

De atunci trecuseră cinci ani.

Cliff opreşte motorul, iar Rick se lansează într-una dintre tiradele lui pasiv-agresive. Ceva l-a supărat, aşa că-şi

caută cu totul alt motiv de supărare. Cum ar fi panoul din faţa casei.

— Scăpăm şi noi *la un moment dat* de căcatu' ăsta din faţa casei? spune el, arătând cu un gest larg spre pictura în ulei.

— Unde vrei să-l pun?

— N-ai decât să-l arunci, ce mă-ntrebi pe mine!

Cliff face o mutră de copil dezamăgit.

— Vaaai, Felix ţi l-a găsit. Nu fi acriturǎ, e un cadou frumos, îl dojeneşte el.

— Doar pentru că nu vreau să mă belesc în fiecare dimineaţă şi-n fiecare seară la un tablou în ulei cu gura mea, ca-n ultimii cinci ani, asta nu înseamnă că-s acriturǎ. M-am săturat să mă uit la el şi gata, bine? explică Rick. Nu poţi să-l pui şi tu în garaj?

— În garaj? chicoteşte Cliff. Acolo e dezastru.

— Păi, nu poţi să faci şi tu curat cât să intre panoul? îl dăscăleşte Rick.

— Ba da, pot, răspunde Cliff, scoţându-şi ochelarii de soare. Şi adaugă pentru clarificare: Dar asta nu-i chestie de-o după-amiază; e chestie de-un weekend.

Exasperat, Rick îşi descarcă nervii pe un ton mai puţin autoritar:

— N-am ce face cu ditamai tabloul cu mine în faţa casei, atâta tot. Zici că fac reclamă la Muzeul Rick Dalton.

În acel moment, dinspre partea şoferului răsună brusc un „vâjjj" de motor şi acordurile Beatleşilor. Amândoi bărbaţii se întorc spre stânga şi-i observă pentru prima oară pe vecinii cei noi ai lui Rick, *Roman şi Sharon Polanski*, care-şi fac apariţia în maşina lor sport englezească vintage, din anii douăzeci. La radioul maşinii, fixat pe frecvenţa postului 93 KHJ, se aude melodia Beatleşilor *A Day in the Life.* Maşina în care se află frumosul cuplu hollywoodian s-a oprit la poalele dealului

unde începe strada lor privată, aşteptând să se deschidă poarta electrică. Roman e la volan, iar soţia lui în dreapta, ţinând în mână o telecomandă grosolană de plastic. Cei doi porumbei poartă o conversaţie însufleţită din care nici Rick, nici Cliff nu desluşesc nimic din cauza motorului maşinii sport şi a aranjamentului sonor pretenţios al Beatleşilor. Cliff are ochi doar pentru blonda superbă din dreapta, în timp ce Rick se uită prin ea la firavul regizor polonez de la volan.

Roman Polanski era în acel moment cel mai celebru şi mai de succes regizor tânăr, alături de Mike Nichols. Dar polonezul înarmat cu megafon îl depăşea ca popularitate pe colegul său de scenă şi ecran Nichols. În 1969, Roman Polanski era un *star rock*!

Îşi făcuse un nume cu primul său film ca regizor, *Cuţitul în apă*, vorbit în polonă. Pelicula făcuse furori în circuitul filmelor străine, fiind chiar nominalizată la Oscaruri la categoria „cel mai bun film străin”. După acest prim succes, Polanski se mutase la Londra şi începuse să facă filme în engleză.

Două dintre acestea, *Fundătura* şi *Balul vampirilor* (unde o cunoscuse pe soţia lui, Sharon) au fost primite cu admiraţie, fără să facă însă cine ştie ce profit. Dar *Repulsie*, thrillerul lui psihologic, a fost un succes neaşteptat care a depăşit ghetoul cinematecilor, cucerind publicul larg. După o groază de copii proaste după *Psycho*, produse de studiourile Hammer, şi de thrillere franceze nedemne de acest nume, printre care acele *romans de gare*[14] lipsite de ritm ale lui Claude Chabrol sau bâjbâielile amatoriceşti ale aşa-ziselor filme hitchcockiene ale lui Truffaut, apăruse *Repulsie,* thrillerul lui Polanski în stilul lui *Psycho,* filmat la Londra*.* Când s-a pus problema cum se

[14] Romane de duzină (fr.)

poate face un thriller hitchcockian modern pentru un public competent, care vibra în ritmul Londrei *hip*, Roman a găsit reţeta cu *Repulsie.*

Studiul de personaj paranoic-pervers al lui Polanski, în interpretarea lui Catherine Deneuve, frumoasă, dar damnată, *funcţionează*. Dar, dacă thrillerul lui Hitchcock *funcţionează* amuzant, filmul lui Polanski *funcţionează* răscolitor. Şi Hitchcock putea să răscolească, şi o făcea – *Suspiciune*, *Străini în tren*, *Îndoiala* şi, desigur, *Psycho*. Dar doar până la un punct. Pe când la Polanski răscolirea publicului e *chiar* scopul.

Thrillerul hitchcockian-via-Buñuel al lui Polanski a ajuns la inima publicului.

După ce Polanski a demonstrat cu *Repulsie* că ştie să intre pe sub pielea publicului*,* Robert Evans, marele boss de la Paramount Studios, l-a invitat să facă un film la Hollywood. L-a momit la el în birou pe Roman, care era un excelent schior, trimiţându-i un scenariu pentru un viitor film despre cursele de schi pe care-l aveau în plan, *Schiorul.*

Apoi, Evans a luat o decizie care mai târziu avea să aducă trei puncte pe bursă acţiunilor Paramount: i-a dat lui Polanski romanul *Copilul lui Rosemary* de Ira Levin, spunându-i:

— Citeşte-l.

Iar restul e *istoria filmelor de groază*, cum ar fi spus Marvin Schwarz.

Micul roman al lui Levin, practic o nuvelă, e povestea lui Rosemary Woodhouse (Mia Farrow), o tânără proaspăt măritată cu un actor ambiţios pe nume Guy Woodhouse (John Cassavetes). Cei doi se mută într-o mansardă newyorkeză tipică şi intră într-o relaţie cu un cuplu excentric mai în vârstă care locuieşte în aceeaşi clădire, Minnie şi Roman Castevet (Ruth Gordon şi Sidney

Blackmer). Dar biata Rosemary nu ştie că cei doi sunt nişte satanişti în căutarea unei mame purtătoare care să dea naştere anticristului cel îndelung profeţit. Intuiţia vizionară a lui Evans că Polanski avea să fie omul ideal pentru a transpune pe ecran acel material trebuie consemnată ca una dintre cele mai inspirate decizii luate vreodată de un director de studio.

După ce citise materialul, Polanski avusese o singură îndoială. Dar una mare. Polanski era ateu. Iar, dacă nu crezi în Dumnezeu, cu siguranţă vei respinge şi ideea de diavol. Sigur că mulţi regizori ar fi spus: „Şi ce-i cu asta? E doar un film. Nu trebuie să crezi în maimuţe uriaşe ca să regizezi King Kong”. Şi ar fi avut dreptate. Roman ezita totuşi să facă un film care ar fi întărit credinţa religioasă, o filozofie pe care o respingea categoric. Dar ca cineast îşi dădea seama cât de bun ar fi putut fi acel film. Aşadar, cum şi-a reconciliat convingerile personale cu materialul? Folosindu-l aşa cum era, dar adăugând o schimbare de perspectivă aproape imperceptibilă.

Până la ultima scenă a filmului, nimic nu confirmă suspiciunile sinistre ale lui Rosemary. Polanski nu lasă publicul să întrezărească absolut nimic care ar putea fi numit supranatural. Toate „dovezile” lui Rosemary despre cumplita conspiraţie sunt şubrede şi circumstanţiale. Cum ne pasă de Rosemary şi urmărim un film de groază, majoritatea telespectatorilor adoptă viziunea ei investigativă.

Dar, în loc ca perechea de vecini mai în vârstă să conducă un sabat de satanişti siniştri şi în loc ca soţul ei să-şi vândă sufletul diavolului, împreună cu sufletul copilului său nenăscut, *nu cumva* ar fi la fel de plauzibil, ba poate chiar mai probabil, ca Rosemary să sufere de paranoia acută cauzată de o depresie post-partum?

E adevărat că filmul culminează cu dezvăluirea că soţii Castevet şi prietenii lor chiar uneltiseră împotriva lui Rosemary. Dar existenţa reală a Satanei rămâne ambiguă. De ce n-ar fi soţii Castevet şi acoliţii lor doar o adunătură de nebuni patentaţi? Dacă la sfârşit ar striga cu toţii „Trăiască Pan!” în loc de „Trăiască Satana!”, le-am pune la îndoială autenticitatea credinţei?

Dintre ceilalţi cineaşti pe care Evans i-ar fi putut angaja ca să ecranizeze cartea, e greu de imaginat că există vreunul care să nu fi făcut din ea un film cu monştri. Polanski a reuşit isprava herculeană de a *nu* face un film cu monştri şi totuşi de a-i speria de moarte pe spectatori. După care Evans şi echipa lui şi-au făcut datoria, punând la cale una dintre cele mai grozave campanii publicitare din acele vremuri, montând un trailer înspăimântător care în anumite privinţe e mai bun decât filmul. Rezultatul final a fost un succes măreţ care a făcut din Roman Polanski nu doar unul dintre cei mai râvniţi regizori din branşă, ci şi o emblemă a culturii pop (e pomenit în versurile musicalului rock *Hair*) şi primul regizor de film cu un veritabil statut de star rock.

Şi iată-l în carne şi oase, cu nevasta lui trăsnet, vecin cu Rick. „Al naibii, ăsta chiar că are lumea la degetu’ mic”, se gândeşte Rick.

Apoi, poarta electronică din faţa lui Roman şi Sharon se deschide, iar maşina sport dispare din vedere la fel de iute cum apăruse.

„Băga-mi-aş, era Polanski”, îşi spune Rick în sinea lui. Apoi i se adresează lui Cliff:

— Ăla era Roman Polanski! Stă aici de-o lună; azi e prima oară când îl văd.

Rick deschide uşa maşinii şi coboară, râzând pe înfundate. Şi Cliff râde în sinea lui: Iată încă un exemplu

din categoria schimbărilor de dispoziţie năprasnice ale lui Rick.

Rick se îndreaptă spre uşă, străbătând gazonul din faţa casei cu o atitudine total schimbată de când îl văzuse pe Polanski. Entuziast, îi aruncă peste umăr amicului său:

— Ştii vorba aia a mea? Cel mai important lucru în oraşul ăsta, când dai de bani, e să-ţi cumperi casă. Să nu stai cu chirie. Eddie O'Brien m-a învăţat chestia asta, spune el, referindu-se la Edmond O'Brien, un actor de roluri secundare de anvergură, pe care Rick îl cunoscuse cu ocazia unei apariţii în primul sezon din *Legea banilor.*

Rick continuă, mergând tot mai ţanţoş:

— O proprietate la Hollywood înseamnă că locuieşti aici. Nu eşti în vizită. Nu eşti în trecere. Aici locuieşti, ce dracu'! Urcând primele trei trepte spre uşa de la intrare, adaugă: Adică na, mi-am luat eu şuturi în cur, dar cu cine sunt vecin?

Bagă cheia în broască, o răsuceşte, apoi se întoarce spre amicul lui ca să-şi încheie argumentaţia şi să-şi răspundă singur la întrebare:

— Cu regizoru' care a făcut *Copilul lui Rosemary*, chiar el, futu-i. Polanski e cel mai pe val regizor din oraş – poate şi din lume – şi stă fix lângă mine. Intrând în casă, Rick îşi termină ideea: Poate că doar o petrecere la piscină mă desparte de un rol în noul film al lui Polanski!

Cliff vrea s-o şteargă, aşa că rămâne în prag, ca să nu intre în casă.

— Deci te simţi mai bine? îl întreabă Cliff sarcastic.

— O, da, frăţioare, răspunde Rick. Mă scuzi pentru adineauri, rezolvă şi tu cu căcatu' ăla de *Revolta comanşilor* când îţi pică bine.

Cliff îi face semn c-a înţeles, apoi întreabă:

— Mai ai nevoie de mine azi?

Rick refuză cu o fluturare din mână.

— Nu, nu, nu. Tre’ să învăţ ditai textul pentru mâine.

— Vrei să stau cu tine să repeţi? întreabă Cliff.

— Nu, stai linişit, îi răspunde Rick. Mă descurc cu casetofonul.

— Bine, spune Cliff. Dacă n-ai nevoie de mine, o să-mi duc hoitu’ acasă.

— Nah, n-am nevoie de tine, spune Rick.

Cliff se retrage cu spatele ca s-o şteargă cât mai rapid, până nu se răzgândeşte Rick.

— Bun, mâine dimineaţă plecăm la şapte şi un sfert.

— S-a făcut, la şapte şi un sfert, repetă Rick.

— Adică la şapte şi un sfert ieşim pe uşă şi ne suim în maşină, clarifică Rick.

— S-a făcut, la şapte şi un sfert ieşim pe uşă şi ne suim în maşină. Pa, frăţioare.

Rick închide uşa. Cliff se duce la maşina parcată în faţa casei, lângă cea a şefului său. E un Volkswagen Karmann Ghia decapotabil albastru deschis, căruia nu i-ar strica o vizită la spălătorie. Cascadorul sare înăuntru, bagă cheia în contact şi o răsuceşte. Micul motor de Volkswagen se trezeşte huruind la viaţă. Odată cu motorul răsună şi postul de radio 93 KHJ din Los Angeles. Billy Stewart improvizează în stil scat la sfârşitul versiunii lui de *Summertime* în timp ce Cliff iese cu spatele de pe alee, apoi smuceşte de volan până când botul maşinii se întoarce dinspre casă spre panta de pe Cielo Drive. Şoferul blond apasă de trei ori pe acceleraţie cu cizma lui Billy Jack, apoi, sincronizându-se cu gimnastica vocală a lui Billy Stewart, bagă în viteză şi accelerează, gonind prin cartierul rezidenţial Hollywood Hill, luând toate curbele în ac de păr ca un sinucigaş nenorocit, îndreptându-se spre casa lui aflată la trei autostrăzi distanţă, în oraşul Van Nuys.

Capitolul 4
Brandy, eşti fată cuminte

După ce a rămas văduv, Cliff n-a mai legat niciodată relaţii serioase cu femeile. Futea femei. Profita de toată atmosfera aia de la sfârşitul anilor şaizeci cu *liber la amor/liber la gagici.* Dar n-avea prietene stabile şi cu atât mai puţin o nevastă. Şi totuşi în viaţa lui Cliff exista o fiinţă de sex feminin pe care o iubea şi care-l iubea la rândul ei. Pitbullul lui cu blana brun-roşcată, cap teşit şi urechi pleoştite, Brandy.

Căţeaua aşteaptă nerăbdătoare la uşa casei mobile a lui Cliff până când aude maşina Karmann Ghia a stăpânului. Imediat ce o aude, începe să-şi mişte iute ciotul de coadă de la stânga la dreapta, scâncind instinctiv şi zgrepţănând la uşă cu laba. Deşi Cliff e plecat toată ziua, lasă pornit televizorul alb-negru cu antenă, pentru ca Brandy să nu se simtă singură. În acel moment, la televizor se difuzează episodul din 7 februarie 1969 al unei emisiuni de varietăţi de vineri seară de pe ABC, *The Hollywood Palace.* În fiecare săptămână schimbă prezentatorul principal, care anunţă o nouă serie de invitaţi. Cu o săptămână în urmă, prezentator fusese Victor Borge, pianist şi comedian. Săptămâna asta e Robert Goulet, cântăreţul care jucase în *Camelot* pe Broadway. Goulet tocmai atacă într-o interpretare dramatică *Mac Arthur Park*, clasica piesă metafizică a lui Jimmy Webb.

Mac Arthur Park se topeşte
în beznă
Şuvoaie de glazură

dulce şi verde.

Uşa casei se deschide brusc şi-n prag se iveşte Cliff Booth, în toată splendoarea costumaţiei de blugi a lui Billy Jack. Brandy o ia de tot razna, aşa cum face în fiecare seară când Cliff ajunge acasă. Cliff, care e mână forte cu Brandy („Îi place să fii mână forte cu ea”, îi explică el lui Rick), îi dă voie să sară pe el, ca să se descarce. Numai că în seara asta Cliff are o surpriză plăcută pentru domnişorica lui. Cliff şi Rick mâncaseră de prânz la Musso and Frank, cascadorul îşi luase friptură şi toată ziua păstrase osul în buzunarul jachetei Levi’s, învelit într-un şervet alb de pânză de la restaurant. O lasă câteva momente să-şi facă damblaua cu ţopăitul bucuros de bun venit, apoi latră la ea:

— Gata, jos, jos, jos!

Ea se aşază pe labele dinapoi, cu botul ridicat spre el. Acum, că toată atenţia ei e aţintită asupra lui, scoate din buzunarul jachetei şic, albastre şervetul alb de pânză în care e învelit osul cu resturi de carne pe el.

— Ia uite ce ţi-am adus, o tachinează el.

„O fi pentru mine?” se întreabă Brandy.

Cliff îi spune, dezvelind osul:

— O să rămâi paf, nene.

Moment în care din şervet se iveşte osul. Nerăbdătoare, Brandy se ridică pe picioarele din spate, sprijinindu-se cu labele din faţă de talia lui Cliff. Recunoştinţa lui Brandy îl face pe Cliff să chicotească. Dacă inviţi o femeie la Musso and Frank şi-i comanzi aceeaşi amărâtă de friptură, plus o sticlă de vin roşu şi o felie de cheesecake ca să-i pui capac, n-o să-ţi fie nici pe departe la fel de recunoscătoare. E încă o dovadă în sprijinul teoriei lui Cliff despre mentalitatea mercenară a fetelor. Cliff speculează că ceea ce alţii numesc „a face curte” nu e decât o tranzacţie de rahat. Fetele preferă să iasă în oraş cu un

bou cu bani, care se cacă pe ea de notă, decât cu vreun fraier amorezat lulea, care a pus bani deoparte şi cheltuieşte până la ultimul chior cu ele.

Dar nu şi fata *asta.* El îi întinde cadoul, iar căţeaua sare în aer, prinzând osul cu fălcile ei redutabile. Cliff îi dă drumul, iar Brandy se retrage în colţul ei, pe pernuţa ei, ronţăind liniştită la osul de vită.

Povestea întâlnirii dintre Cliff şi Brandy e destul de interesantă. Se întâmplase în urmă cu vreo doi ani şi mai bine. Cliff era în locuinţa lui mobilă din spatele unui Drive-In din Van Nuys când i-a sunat telefonul. La celălalt capăt era Buster Cooley, cascador şi prieten cu Cliff, un tip veşnic pârlit. Cooley îi datora lui Cliff trei mii două sute de dolari. O sumă care se adunase în vreo cinci sau şase ani. Patru sute o dată, cinci sute cincizeci altă dată. Cliff îşi împrumutase pentru prima oară prietenul într-o perioadă în care stătea mai bine cu banii ca oricând. Pe atunci, datorită colaborării cu Rick, ajunsese să-l dubleze pe actorul din rolul principal în câteva filme de acţiune produse de studiouri. Rick se tot văicăreşte şi înjură acele vremuri, dar pentru Cliff fuseseră anii de glorie. Booth, obişnuit să trăiască de pe-o zi pe alta, o cam luase pe arătură când dăduse pentru prima oară de bani adevăraţi. Marea lui achiziţie a fost o bărcuţă drăguţă unde s-a mutat şi pe care o ţinea ancorată în Marina del Rey. În acele vremuri de belşug îi împrumutase lui Cooley grosul banilor. Cliff nu era prost, Cooley se folosea probabil de el şi o ştia, dar omul nu era escroc. Buster împrumuta de la el doar atunci când avea cu adevărat nevoie. Risca să i se confişte maşina, televizorul, să fie dat afară din casă, apoi iar o chestie cu maşina; trebuia să-şi achite ratele de pe cardul Union 76 pentru benzină sau chiria pe luna trecută şi pe prima lună ca să se mute în casă nouă. Buster Cooley o fi fost el milog, dar şarlatan nu era. Dac-ar fi avut bani, i-ar fi

dat datoria lui Cliff, iar Cliff ştia asta. N-avea rost să-l sune şi să-l umilească. În primul rând, în felul ăsta tot n-avea să-şi primească banii mai repede; în al doilea rând, Buster avea să-l evite pur şi simplu pe viitor; şi, în al treilea rând, la un moment dat cei doi bărbaţi tot aveau să dea nas în nas (L.A. e un oraş mic). Iar dacă Cliff se apuca să-l preseze pe Cooley, iar Cooley încerca să se fofileze, când în sfârşit aveau să dea nas în nas, Cliff avea să fie nevoit să-i ceară socoteală. Moment în care între doi tipi ca ei lucrurile puteau lua numaidecât o întorsătură tare urâtă. Cliff ştia că, dacă Buster avea să facă vreodată rost de bani, avea să primească îndărăt măcar o parte. Dar mai ştia şi că Buster n-avea să facă niciodată rost de bani. Aşa că, în urmă cu doi ani, îşi luase adio în mintea lui de la bani. Şi, deşi sigur că nu i-ar fi stricat să-i aibă în acel moment, rămânea cu mulţumirea că ajutase un vechi tovarăş atunci când îi dăduse mâna. Poate că trei mii de dolari era cam mult, dar hei, dacă nu şi-ar fi permis la vremea respectivă, nu i-ar fi împrumutat.

Aşadar, Cliff a fost plăcut surprins auzind vocea lui Cooley în receptor. Şi a fost chiar şi mai surprins când Buster l-a întrebat dacă poate veni până în Van Nuys ca să-i facă o vizită chiar în acea zi. După vreo oră şi ceva, Datsunul roşu din 1961 al lui Buster a oprit în faţa casei mobile a lui Cliff. Cliff i-a oferit amicului său o bere, au deschis fiecare câte o cutie de Old Chattanooga, iar Cooley i-a adus aminte vechiului său tovarăş de datoria pe care o avea la el.

— Deci apropo de ăia trei mii de dolari de ţi-i datorez...

— Trei mii două sute de dolari, l-a corectat Cliff.

— Trei mii două sute? Eşti sigur? a întrebat Cooley.

— Foarte sigur, a răspuns Cliff.

— Ei, tu ştii cel mai bine. Trei mii două sute de dolari, a zis Cooley. Deci să ştii că nu-i am.

Cliff n-a răspuns, s-a mulţumit să ia o gură de bere.

— Dar nu dispera, am o chestie şi mai tare, a continuat Cooley.

— Ceva mai tare decât trei mii două sute de verzişori americani? a întrebat Cliff sceptic.

— Cum te văd şi cum mă vezi, a răspuns Cooley, sigur pe el.

Cliff ştia că singurul lucru mai tare ca banii erau calmantele, deci, dacă nu cumva Cooley avea la el o valiză plină cu ibuprofen, n-avea de gând să se entuziasmeze.

— Ia spune tu, Buster, ce ai tu mai tare ca banii?

Arătând cu degetul mare spre uşă, Colley a răspuns:

— Hai afară să vezi.

Cei doi bărbaţi au ieşit din rulotă, tot sorbind din cutiile de Old Chattanooga, iar Buster l-a dus pe Cliff la portbagajul maşinii lui. În spate, în Datsunul lui Buster, într-o cuşcă metalică, stătea în patru labe Brandy.

Deşi lui Cliff îi plăceau câinii, mai ales femelele, iar Brandy *era* frumuşică, la început nu s-a arătat impresionat.

— Vrei să-mi spui că animalu' ăsta face trei mii două sute de dolari? a întrebat Cliff sceptic.

— Nu. Nu face trei mii două sute de dolari, a răspuns Cooley zâmbind. După care a adăugat, cu un rânjet şi mai larg: Face undeva între şaptişpe şi douăj' de mii de dolari.

— Zău? Şi de ce mă rog? l-a întrebat Cliff, îndoit.

— Ăsta-i cel mai bun câine de luptă din partea asta de Emisferă Vestică, să mor eu.

Auzindu-l, Cliff a ridicat din sprâncene.

— Căţeaua asta îi face praf pe toţi. Pitbulli, dobermani, ciobăneşti germani, doi câini deodată, nu contează. Le face curu' franjuri.

Cliff s-a uitat în jos la căţeaua din cuşcă, măsurând-o tăcut din priviri în timp ce Buster îi dădea înainte:

— Asta nu-i o simplă căţea. E o grămadă de bănet la bancă. Fonduri la discreţie ori de câte ori ai nevoie. E ca şi cum ai avea cinci cai pentru cascadorie!

Un cal pentru cascadorie era un cal pe care-l învăţai să cadă fără să se rănească sau să se sperie. Iar, într-un Hollywood care făcea sute de westernuri şi de seriale de televiziune, dacă aveai un cal care ştia să cadă şi să se ridice imediat, era ca şi cum ai fi avut o minitiparniţă de bani. Singura cale de a scoate bani mai uşor era să ai baftă şi să faci un copil care să dea lovitura în filme.

— Îl mai ştii pe Ned Glass? i-a amintit Buster lui Cliff. Ăla de-avea un cal de cascadorie, Blue Belle?

— Mda, a răspuns Cliff.

— Mai ştii cât a câştigat cu gloaba aia?

— Mda, şi-a amintit Cliff. A strâns o mică avere.

— Căţeaua asta – a zis el, arătând spre căţeaua din cuşcă – face cât patru Blue Belle.

— Gata, Buster, sunt numai urechi, a zis Cliff. Ce propui?

— Uite ce-i, n-am de unde să-ţi dau bani gheaţă, i-a spus cu sinceritate Cooley, oricum, nu trei mii de dolari. Dar pot să-ţi dau juma' din profituri pentru câinele ăsta dat dracu', zici că-i Sonny Liston[15].

Cliff a ascultat planul lui Buster.

— Am o mie două sute de dolari. O înscriem la o luptă de câini prin Lomita. Pariem ăştia o mie două sute pe ea, apoi stăm frumuşel şi ne uităm cum îşi face treaba. Când o vezi în acţiune, ai să te prinzi ce potenţial are. După care o băgăm pe filiera luptelor de câini, punem câştigurile împreună, iar după şase meciuri cred că strângem cam cinşpe mii de căciulă.

Cooley nu încerca să-l tragă în piept, iar Cliff ştia asta. Credea fiecare cuvinţel. Dar Cooley i-o vindea ca pe o certitudine, iar Cliff nu credea niciodată în certitudini. Apoi,

[15] Campion american de box la categoria grea în anii '60.

luptele de câini nu erau doar scârboase, ci şi ilegale, iar lucrurile o puteau lua razna în atâtea feluri.

— Doamne, Buster, eu nu vreau să încaier câini, vreau doar banii înapoi, s-a plâns Cliff. Dacă ai o mie două sute ca să pariezi, nu mai bine mi-i dai mie şi gata? a negociat el.

— Dar ştim amândoi că, dacă-ţi dau o mie două sute de dolari, altceva nu mai pupi în veci, a răspuns Buster cu sinceritate. Nu vreau să-ţi dau treiş'cinci de cenţi în loc de un dolar, a insistat el. Când am avut nevoie de ajutor, tu ai sărit ca un tovarăş adevărat, ce dracu', vreau să faci profit! Măcar vino cu mine la prima luptă din Lomita, s-a tocmit Buster. Doar s-o vezi cum se bate. Crede-mă, Cliff, rareori ai parte de aşa senzaţii tari. Dacă o să câştige, avem două mii patru sute de dolari. Dacă nu vrei să mergi mai departe, ăia două mii patru sute de dolari sunt ai tăi.

Cliff a mai luat o gură de bere, privind-o pe mica luptătoare vânjoasă din cuşca de metal.

Buster şi-a încheiat tirada persuasivă:

— Na, tu mă cunoşti şi ştii că nu te ţepuiesc. Cred în ce spun. Aşa că ai încredere în mine – căţeaua asta poate câştiga măcar această primă luptă.

Cliff s-a uitat la căţeluşa din cuşcă, apoi la dobitocul care stătea în faţa lui cu o bere în mână. Apoi s-a lăsat pe vine, ajungând cu faţa în dreptul căţelei de care-l despărţea plasa metalică. Cliff şi căţeaua s-au înfruntat din priviri. Când domnişorica n-a mai putut suporta privirea intensă a bărbatului, s-a repezit mârâind la Cliff. Plasa metalică a împiedicat colţii câinelui să sfâşie faţa frumoasă a lui Cliff. Cliff Booth s-a întors şi l-a privit pe Buster Cooley.

— Cum o cheamă?

Cliff, Buster şi Brandy s-au dus la prima luptă din Lomita. Şi tot ceea ce spusese Buster s-a adeverit. Brandy

era o adevărată campioană şi a omorât celălalt câine în mai puţin de un minut. În acea noapte au câştigat două mii patru sute de dolari. Pentru Cliff, a fost o experienţă incredibil de palpitantă. „Mă piş pe Kentucky Derby, astea sunt cele mai fascinante patruzeci şi cinci de secunde din orice sport”, şi-a zis el.

Pentru Cliff, a devenit un fel de drog.

În următoarele şase luni, au luat la rând circuitul luptelor de câini de peste tot, din districtul Los Angeles, Kern şi Inland Empire. Au dus-o pe Brandy să lupte în Compton, Alhambra, Taft şi Chino. Iar Brandy a câştigat de fiecare dată, de *cele mai multe ori* cu uşurinţă. Doar de câteva ori s-a ales cu răni, dar, oricum, nu *prea* grave. Iar când era rănită, o lăsau să-şi revină cât era nevoie. Dar după acele prime cinci lupte, în care Brandy păruse indestructibilă, mizele au crescut, iar concurenţa a devenit mai feroce. Au ajuns să lupte în Montebello, Inglewood, Los Gatos şi Bellflower. Brandy a continuat să câştige, dar luptele deveniseră cumplit de lungi, mult mai sângeroase, rănile ei erau mult mai grave, iar recuperarea dura mult mai mult.

Astea erau dezavantajele. Avantajul câinilor mai răi era că se lăsa cu câştiguri mult mai mari în caz de victorie.

După nouă lupte, Cliff şi Buster strânseseră în jur de paisprezece mii de căciulă. Numai că Buster, care mirosea o afacere bună când în sfârşit îi ieşea în cale, avea o ţintă. Câte douăzeci de mii de dolari de căciulă pentru el şi Cliff. După care Brandy se putea retrage. Numai că, la a zecea luptă, în San Diego, când domnişorica a avut ca adversar un pitbull pe nume Cezar, a încasat-o, şi încă foarte rău. Lupta a fost oprită fără să se declare un câştigător. Iar Cliff şi-a dat seama că fusese spre norocul lui Brandy că o opriseră. Dacă ar mai fi continuat douăzeci de minute, Cezar ar fi omorât-o. Cliff văzuse oameni dragi ciopârţiţi

atât în vreme de pace, cât şi în vreme de război. Dar agonia prin care a trecut privind-o pe Brandy cum e făcută arşice de fiorosul Cezar a fost insuportabilă pentru el.

Aşa că a fost uluit când Buster a înscris-o pe Brandy la o nouă competiţie în Watts, împotriva unui mascul monstruos pe nume Augie Doggie, deşi încă nu se recuperase complet după bătaia precedentă.

Dar Buster era sigur pe el.

— Băi, frate, ţi-am promis douăj' de mii de dolari, mi-am promis şi mie douăj' de mii de dolari, şi gata, frate, asta a fost! Lupta asta e ultima, să mor eu!

— E, căcat, ultima! a strigat Cliff. Cum dracu' să câştige în faţa unei fiare ca Auggie Doggie, în halu' în care e?

— Asta-i toată frumuseţea, a comentat Buster cu însufleţire. Nu tre' să câştige. Toată chestia e renumele ei de neînvinsă. O înscriem la luptă şi pariem pe celălalt câine.

În acel moment, Cliff l-a atacat pe Buster. S-au încleştat sălbatic în rulota lui Cliff vreo patru minute, până când Cliff i-a rupt gâtul lui Buster Cooley. Omorându-l.

Încăierarea a avut loc pe la cinci după-amiaza. Cliff s-a uitat la televizor lângă trupul fără viaţă al lui Buster până la vreo două dimineaţa. După ce s-a închis drive-in-ul, Cliff a înghesuit cadavrul în portbagajul maşinii lui Cooley, un Impala Sport Coupe din 1965 la mâna a doua, cumpărat din câştigurile de pe urma lui Brandy. Cu Brandy în dreapta, Cliff a mers până la Compton, unde a abandonat maşina, lăsând cheile pe parasolar. A mers toată noaptea, până în zori, cu Brandy după el. La răsăritul soarelui, el şi căţeaua s-au întors acasă, în Van Nuys, cu autobuzul.

N-a fost prima oară când Cliff a comis o crimă şi a scăpat basma curată. Prima oară fusese în Cleveland, în anii cincizeci. A doua oară fusese cu doi ani în urmă, când Cliff îşi omorâse nevasta. Era deci a treia oară, iar Cliff n-a

fost prins nici de această dată. Niciodată nu i-a ajuns la urechi ce s-a mai întâmplat cu Buster Cooley şi cu maşina lui. De fapt, nimeni dintre cunoscuţii lui n-a mai adus vreodată vorba despre Buster. Asta se întâmplase cu un an în urmă. De atunci, Cliff o mai înscrisese pe Brandy doar la două lupte, când chiar nu se mai ajungea cu banii. Dar, după ultima luptă, Cliff îi promisese lui Brandy, chiar dacă ea nu înţelegea, că n-o mai înscrie la nici un meci. Şi avea de gând să se ţină de cuvânt.

În seara de vineri, 7 februarie 1969, în rulota lui, Cliff pocneşte din degete şi arată spre un scaun. Lângă fotoliul cu spătar rabatabil al lui Cliff e un scaun de lemn, cu o pernuţă pentru câini. Brandy se urcă pe scaun şi se aşază pe labele din spate, aşteptând masa pe care i-o pregăteşte Cliff. Cliff nu se grăbeşte când îi pregăteşte mâncarea lui Brandy, chiar dacă ştie că pentru căţea e un chin. Dar nu-i nimic – Cliff ştie mai bine ca oricine că aşa se formează caracterul, prin chin. Înainte să-i pună de mâncare, deschide frigiderul şi scoate o cutie de Old Chattanooga dintr-un bax cu şase beri.

Micul lui televizor alb-negru cu antenă e fixat pe KABC Channel 7, un post afiliat la ABC. Pe micul ecran monocrom rulează o reclamă la Red Apple, marca de ţigări a lui Cliff. Un tip obişnuit, cu alură de anii şaizeci, cu părul dat cu gel, îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată, se uită fix la cameră, filmat astfel încât i se văd doar capul şi umerii. O voce din off îl întreabă:

— Ai gusta dintr-un măr roşu[16]?

Tipul obişnuit răspunde entuziast:

— Mai întrebi?

După care duce la gură un măr mare şi roşu, apărut din partea jos a cadrului, şi muşcă din el cu un crănţănit sănătos.

[16] Denumirea mărcii de ţigări se traduce prin „măr roşu”.

Cliff ia o gură de Old Chattanooga, apoi lasă berea pe blatul de bucătărie. Deschide dulăpiorul de bucătărie şi scoate de acolo două cutii de mâncare pentru câini Wolf's Tooth („Mâncare bună pentru câini răi"). Cliff deschide cutiile cu un desfăcător de conserve manual de duzină, apoi răstoarnă masa vâscoasă, care păstrează încă forma conservei, în bolul lui Brandy. Pentru Brandy, care ştie că e ora mesei şi se uită cum se scurge mâncarea din conservă în bolul ei, e cumplit să stea pe scaun, fără să scoată un sunet. Dar Cliff a dresat-o, şi încă bine. Poate că nu ştie ea prea multe, dar ştie ce are de făcut la ora mesei. Şi ştie *al dracului de bine* că trebuie să stea acolo, pe scaun, *fără să scâncească*, până când stăpânul îi face semn că poate mânca.

Pe micul ecran al televizorului alb-negru, o femeie cu alura anilor şaizeci, care aduce cu Marlo Thomas[17], cu părul tuns scurt şi tapat, se uită direct la cameră, încadrată astfel încât să-i vedem doar faţa şi umerii, în timp ce o voce din off o întreabă:

— Ai gusta dintr-un măr roşu?

— Mai întrebi? răspunde ea. Apoi duce la gură un măr roşu imens şi muşcă din el cu zgomot.

Pe scaunul ei, Brandy dă furioasă din coadă de la stânga la dreapta, în timp ce trupul ei musculos vibrează de emoţie, nerăbdare şi instinct canin. După ce termină de răsturnat ambele cutii de mâncare în bolul lui Brandy, Cliff îşi îndreaptă atenţia asupra aragazului, dând la o parte oala cu apă clocotită. Cliff strecoară pastele aburinde, apoi scutură strecurătoarea de câteva ori ca să scape de excesul de apă şi dă drumul pastelor la loc în oală.

---

[17] Margaret Thomas, zisă „Marlo", actriţă, producătoare şi autoare americană devenită celebră în anii '60 pentru rolul din sitcomul *The Girl*.

Pe ecranul televizorului, o negresă tânără şi drăguţă, cu umerii goi şi o coafură afro rotundă şi bogată se uită la cameră, în timp ce o voce din off o întreabă:

— Ai gusta din Red Apple?

Ea îl priveşte pe crainicul nevăzut şi răspunde:

— Mai întrebi?

După care tipa afro scoate din afara cadrului o ţigară aprinsă, trage cu putere din ea şi suflă un rotocol mare de fum, gemând de plăcere, apoi spune:

— Ia o gură care te bucură, gustă din Red Apple.

Cliff ia pachetul de pudră de brânză din cutia deja deschisă de „Macaroane cu brânză Kraft”, îl desface şi presară praful peste pastele din oală. Amestecă praful portocaliu cu o lingură mare de lemn şi multă vigoare. Pe cutie scrie să adauge lapte şi unt, dar Cliff consideră că, dacă-ţi permiţi să adaugi lapte şi unt, atunci îţi permiţi să mănânci altceva. În timp ce Cliff îşi pregăteşte cina, aude un scheunat dinspre Brandy, care tremură şi se foieşte. Cliff se uită la ea. Lăsând oala cu macaroane cu brânză pe blat, se întoarce pentru a se concentra exclusiv asupra lui Brandy.

— Mi s-a părut mie, sau ai scheunat? o întreabă Cliff pe căţea.

Brandy ştie că n-are voie să scheaune, dar nu se poate abţine, e câine. Cliff continuă să-i vorbească animalului nerăbdător pe un ton autoritar:

— Ce ţi-am zis eu de scheunat? Dacă scheauni, nu mănânci, o dăscăleşte Cliff, şi arunc tot căcatu’ ăsta la gunoi, spune el, referindu-se la cele două cutii de mâncare pentru câini Wolf’s Tooth care-i umplu bolul. N-aş vrea să fac asta, dar o fac. M-ai înţeles? clarifică el.

Brandy răspunde cu un „Ham!” răspicat.

— Aşa să fie, îi spune Cliff.

Apoi ia un sac mare cu Gravy Train, o marcă foarte populară de mâncare uscată pentru câini din acea perioadă, şi toarnă o porţie peste mâncarea udă din bol. Mormanul de mâncare pentru câini se înalţă şi mai mult. Pe Cliff îl doare-n cot dacă mâncarea uscată se revarsă pe podeaua bucătăriei, pentru că, oriunde s-ar împrăştia, Brandy o va găsi şi o va mânca.

La televizor, după ce crainicul din off a descris toată gama de produse fine din tutun Red Apple, reclama continuă cu celebrul Burt Reynolds, filmat astfel încât să i se vadă doar capul şi umerii, care fumează un trabuc Red Apple cu muştiuc din plastic.

Crainicul din off îi atrage atenţia:

— Hei, Burt Reynolds, tu ai gusta din Red Apple?

Burt răspunde, privind în cameră:

— Oh, mai întrebi?

Trage din trabuc şi suflă fumul pe gură, apoi rosteşte sloganul Red Apple:

— Ia o gură care te bucură, gustă... din Red Apple.

Cliff apucă oala de toartă, se duce în living şi se aşază în fotoliul său din faţa televizorului. Brandy e numai ochi şi urechi. După ce se instalează în fotoliu şi ia o primă furculiţă din macaroanele cu brânză Kraft, Cliff scoate un mic plescăit din colţul gurii.

E semnalul aşteptat de Brandy – sare de pe scaun, se repede în bucătărie şi hăpăie lacomă mâncarea din bolul ei. Cliff comută la micul său televizor de pe Channel 7 KABC pe Channel 2 KCBS, care difuzează vineri seara serialul cu detectivi *Mannix*, cu Mike Connors în rolul detectivului Joe Mannix şi cu Gail Fisher în rolul lui Peggy, secretara lui negresă. Pe ecran, Peggy îi relatează cu o mină îngrijorată evenimentele nopţii trecute şefului ei, Joe Mannix, care stă la biroul lui.

— Ia spune, Peggy, ce s-a întâmplat? întreabă Mannix.

— Eram cu toţii la club azi-noapte, muzică şi antren, îi povesteşte Penny, când, pac! – brusc, totul s-a schimbat.

Joe încearcă să găsească o explicaţie simplă:

— Ştii cum sunt muzicienii – nişte tipi temperamentali. Cine ştie ce l-o fi apucat?

Lui Cliff îi place *Mannix*, atât serialul, cât şi Mannix ca om. Joe Mannix e un tip pe gustul lui. De fapt, Cliff îşi doreşte într-un fel *să fie* Mannix. Iar dac-*ar fi* Mannix, primul lucru pe care l-ar face ar fi s-o *fută* pe Peggy. Cliff e şi un mare fan al personajului Matt Helm, agentul secret. Nu cel din filmele alea insipide cu Dean Martin care sunt puţin spus imbecile, ci cel din cărţile lui Donald Hamilton. Personajul Matt Helm e rasist fără intenţie şi misogin cu intenţie, iar Cliff e mort după el. Cliff citează din eroi ai literaturii de consum ca Matt Helm, Shell Scott şi Nick Carter aşa cum englezii citează din Keats, iar francezii, din Camus.

Când se dusese la cinema să vadă primul film cu Matt Helm, *Silenţioşii*, după cincisprezece minute, furios, îi ceruse banii înapoi fetei de la casa de bilete. Dacă *el* era scârbit, nu putea decât să-şi închipuie ce efect trebuie să fi avut asupra autorului, Donald Hamilton. Dean Martin era un Matt Helm de tot căcatul! Dar, dacă filmele ar fi respectat cărţile, Mike Connors ar fi fost excelent. Până şi felul cum e desenat Matt pe copertele cărţilor aminteşte de Connors.

Scena cu Mannix şi Peggy continuă, iar Cliff lasă oala plină cu paste şi ia de pe masă ghidul TV. În timp ce Brandy îşi devorează muntele de mâncare, Cliff caută episodul din *Mannix* difuzat în acea săptămână şi citeşte cu voce tare sinopsisul:

— „Moarte în gamă minoră: Mannix îl caută pe iubitul dispărut al lui Peggy, un muzician negru, care evadase în

timp muncea la construcţia unui drum împreună cu alţi deţinuţi. Călătoria în sud îl va aduce pe detectiv faţă-n faţă cu un comandant de poliţie misterios, cu un martor bigot şi cu un interlop ubicuu.”

Cliff lasă deoparte ghidul TV, ia din nou în mână oala cu mâncare în nuanţe de portocaliu şi galben şi-şi îndeasă o furculiţă plină în gură. În timp ce mestecă, întreabă pentru sine şi Brandy:

— Cum adică *interlop ubicuu*?

La vreo treizeci de kilometri depărtare, în Chatsworth, California, printre ruinele unui vechi platou unde se filmau pe vremuri westernuri, cunoscut ca Cineranch-ul Spahn, George Spahn, un bătrân de optzeci de ani, stă pe canapea la el acasă, în halat şi pijama, şi se uită la acelaşi episod din *Mannix,* în acelaşi timp. Se uită la serial împreună cu îngrijitoarea lui, o roşcată de douăzeci şi unu de ani cu faţa plină de pistrui, poreclită Scârţ. Se uită împreună la televizor în fiecare seară. El stă pe canapea, în halat şi pijama, în timp ce ea se întinde cât e de lungă, cu capul în poala lui. Cum George e orb, Scârţ îi descrie bătrânului nevăzător acţiunea de pe ecran.

— Deci negresa de lucrează pentru Mannix se roagă de Joe s-o ajute să dea de gagiu’ ăla al el, trompetistu’ negrotei care apare în prima scenă.

— Peggy e negresă? croncăne George, surprins.

Scârţ dă ochii peste cap şi răspunde:

— Îţi zic chestia asta în fiecare săptămână.

Capitolul 5
Pisi intră „pe furish”[18]

Pasadena, California
7 februarie 1969
Ora 2:20

E ora două dimineaţa pe Greenbriar Lane, un cartier de zonă rezidenţială de lux din Pasadena, California.

Pe ambele trotuare ale străzii înfundate se înalţă un şir de case de suburbie cu peluze îngrijite şi locatari albi din pătura de sus a clasei mijlocii. La această oră din noapte, în cartier nu se zăreşte nici o mişcare, în afară de vreo pisică rătăcită sau vreun coiot îndrăzneţ care s-a aventurat de pe dealuri ca să mănânce din coşurile de gunoi. Toţi locatarii de pe stradă par să doarmă duşi, încuiaţi în casele lor, în paturile lor confortabile, cu aparatele de aer condiţionat torcând încetişor.

Pe trotuar, lângă o casă cufundată în întuneric în faţa căreia se vede o cutie poştală drăguţă pe care scrie „Fam. Hirshberg”, stau cinci membri ai „Familiei” lui Charlie Manson. „Clem” cel cu dintele din faţă ciobit; „Sadie”; „Oac”; Debra Jo Hillhouse (zisă „Pisi”), una dintre cele mai tinere membre ale Familiei; şi Charlie însuşi.

Charlie stă în spatele Debrei Jo; cu amândouă mâinile pe umerii ei, îi susură încetişor la ureche.

— Bine, Pisi, ăsta e momentul tău, şopoteşte Charlie. Momentul să treci hotarul. Momentul să dai piept cu frica.

[18] În original, „kreepy krawl”, ortografiere greşită de la „creepy crawl”, ritualul familiei Manson de a se strecura pe nesimţite în locuinţe de suburbie, pentru a lăsa un semn al trecerii lor, ca simbol al profanării proprietăţii.

Momentul să priveşti frica în faţă. Şi acuma, dulceaţă... trebuie s-o faci singură-singurică.

Debra Jo îi aminteşte că nu e prima ei „furishare”. Într-adevăr, a mai fost şi la altele, recunoaşte îndrumătorul ei spiritual, dar nu singură. Îi aminteşte de filozofia „Familiei”, că împreună sunt mai puternici.

În cuvintele lui:

— De-aia facem ceea ce facem aşa cum o facem, şi de-aia, în fond, e important felul în care trăim. Dar, în timp ce degetele lui îi masează delicat omoplaţii pe sub tricoul negru murdar, precizează: Dar şi *reuşita individuală* e importantă. Să te pui la încercare. Să-ţi înfrunţi fricile. Şi nu poţi să-ţi înfrunţi fricile decât de unul singur. De-aia te pun să faci chestia asta, Debra Jo.

În afară de tatăl ei, Charlie e singurul om lăsat de Dumnezeu pe pământ care poate să-i spună în continuare pe numele de botez în loc de poreclă.

— Vreau s-o fac, spune Debra Jo, cam neconvingător.

— De ce vrei s-o faci? întreabă Charlie.

— Pentru că m-ai pus tu, răspunde ea.

— Da, eu te-am pus, recunoaşte Charles. Dar n-aş vrea s-o faci pentru mine. Şi n-aş vrea s-o faci pentru ei, adaugă el, smucind din cap spre ceilalţi puşti. Vreau s-o faci pentru tine.

Vârfurile degetelor lui Charlie de pe omoplaţii Debrei Jo simt tremurul uşor care i-a cuprins trupul.

— Simt cum tremuri, frumuşico.

— Nu mi-e frică, protestează ea.

— Ssst, o reduce el la tăcere. Nu-i nimic. N-ai de ce să minţi. Nouăzeci şi şapte la sută dintre toţi oamenii pe care i-ai cunoscut până acum în viaţa ta, îi explică el frumoasei brunete, şi nouăzeci şi şapte la sută dintre toţi oamenii pe care-i vei cunoaşte în toată viaţa ta şi-au petrecut nouăzeci şi şapte la sută din viaţă fugind de frică. Dar tu

nu, frumuşico, şopteşte el. Tu te duci *spre* frică. *Frica* e sensul. Fără *frică*, n-are sens.

Deşi Debra Jo nu se opreşte din tremurat, corpul ei pare într-adevăr să se relaxeze la atingerea lui Charlie. Din spatele ei, Charlie se apleacă şi-i şopteşte blând la urechea dreaptă:

— Ai încredere în mine?

— Ştii că da, răspunde ea. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Debra Jo, îi spune Charlie, şi iubirea asta te poartă pas cu pas spre măreţie. Sunt în inima ta, Pisi, sunt în lăbuţele tale, în coada ta, în botul tău şi în tărtăcuţa ta de pisică.

Degetele lui Charlie se desprind de umerii ei, apoi el o cuprinde în braţe pe fetişcană, îmbrăţişând-o din spate. Ea se lasă cu totul în braţele lui. Şi se leagănă amândoi încet dintr-o parte în alta, mutând greutatea corpului de pe piciorul stâng pe piciorul drept, de parcă ea ar fi un copilaş în braţele lui.

— Acordă-mi onoarea de a te călăuzi prin asta. Iar fata care va ieşi din casa asta va fi gargantuesc de puternică faţă de cea care a intrat.

După care Charlie îşi desprinde braţele de pe talia ei, face un pas mic înapoi şi-i dă o palmă peste fundul îmbrăcat în blugi tăiaţi scurt, împingând-o spre casa familiei Hirshberg.

În 1968, Terry Melcher, producătorul trupei Byrds, mintea strălucită care i-a lansat pe Paul Revere and the Raiders, copilul-minune de la Columbia Records, a petrecut destul de mult timp în compania lui Charles Manson şi a „Familiei” sale, care se aciuaseră în locuinţa de la Hollywood a lui Dennis Wilson, tapându-l de bani pe

Beach Boy[19]. Terry Melcher n-a crezut niciodată în talentul muzical al lui Charlie, aşa cum a crezut Wilson. Apropo de aspiraţiile muzicale ale lui Manson, Terry nu-l considera pe Charlie lipsit de talent. După părerea sinceră a lui Terry, muzica lui Manson era foarte foarte foarte *aşa şi aşa.*

Dacă Charlie Manson avea *într-adevăr* ceva de oferit era mai degrabă în zona cantautorilor folk. Numai că în acea congregaţie numeroasă, Charlie nu ajungea nici până la degetul mic al lui Neil Young, Phil Ochs, Dave Van Ronk, Ramblin' Jack Elliott, Mickey Newbury, Lee Dresser, Sammy Walker sau, la drept vorbind, al oricărui nume celebru din folkul epocii. În plus, scena folk, aşa cum existase până în urmă cu doar câţiva ani, era moartă. La vremea aceea, toţi folkiştii care-şi făcuseră un nume o dăduseră pe amplificatoare şi încercau să devină vedete rock.

Şi, cum Terry Melcher reprezenta Columbia Records, care-l avea deja pe Bob Dylan, n-avea nevoie de Charlie Manson. În plus, Melcher nu mai era interesat de piaţa cantautorilor cu chitare acustice (*de parcă* ar fi fost vreodată). Cu Paul Revere and the Raiders, devenise unul dintre regii muzicii pop din Top 40. Nu lua cu asalt Vanguard Records, încercând să fure artişti pentru Columbia. Căuta o nouă trupă şmecheră de băieţi pletoşi care să producă albume originale cu priză la public, să cânte la *American Bandstand* şi la toate celelalte emisiuni de rock de la posturile TV locale (*Groovy*, *Boss City*, *The Real Don Steele Show*, *Where the Action Is*, *It's Happening*) şi să-şi dispute paginile din revistele *Sixteen* şi *Tiger Beat*. Bobby Beausoleil ar mai fi corespuns, dar Charles Manson în nici un caz.

---

[19] Muzicianul american Dennis Wilson a fost unul dintre fondatorii trupei The Beach Boys.

Problema nu era lipsa de *talent* a lui Charlie – *ceva* talent avea. Numai că *nu* avea disciplina necesară ca să-şi cultive *puţinul* talent pe care-l avea. Dacă Charlie ar fi avut un repertoriu mai bun, tot nu l-ar fi convins pe Terry să înregistreze un album Manson la Columbia. Dar poate că Melcher i-ar fi dat Lindei Ronstadt să înregistreze unul dintre cântecele lui Charlie.

Terry chiar îl considerase pe Charlie un tip interesant, original. Dar, chiar şi la capitolul ăsta, nu fusese atât de fascinat de el ca prietenii lui (Dennis Wilson şi Greg Jakobson). Adevăratul motiv pentru care Terry Melcher petrecuse atâta timp cu Charlie şi „Familia" lui pe când se aciuaseră sub acoperişul lui Dennis Wilson n-avea nici o legătură cu vreun potenţial pe care producătorul muzical l-ar fi văzut în Manson, în sens profesional. Explicaţia era că Terry era înnebunit s-o fută pe bruneta angelică în vârstă de cincisprezece ani pe care o chema Debra Jo Hillhouse şi care se alăturase „Familiei". Când o cunoscuse Terry, îşi folosea încă numele real, Debra Jo. Dar în curând n-avea să mai răspundă decât la numele dat de „Familie", „Pisi".

Debra Jo se alăturase familiei lui Charlie pe când avea cincisprezece ani, devenind la vremea aceea cea mai tânără dintre toţi şi cu siguranţă cea mai frumoasă. Doar statuara Leslie Van Houten putea concura cu ea. Iar Terry Melcher nu era singurul – şi Dennis Wilson era înnebunit s-o fută pe Debra Jo. La drept vorbind, singurele relaţii serioase pe care Manson şi le-a făcut vreodată în lumea muzicală din Los Angeles nu s-au datorat muzicii lui, ci fascinaţiei exercitate de păsărica puberă a Debrei Jo Hillhouse. Debra Jo îşi câştigase un loc special în inima lui Terry Melcher. (Dacă Debra Jo ar fi avut voce, al ei ar fi fost contractul pentru un album.)

Şi să nu uităm că toate astea se întâmplau în perioada când Terry Melcher trăia cu o frumuseţe emblematică a anilor şaizeci, Candice Bergen.

Dar, chiar dacă acasă îl aştepta frumoasa blondă Candy Bergen, Terry nu putea lăsa să-i scape întâlnirile cu Pisi. La un moment dat s-a aprins atât de tare, încât a încercat s-o angajeze pe Debra Jo ca menajeră în casa lui de pe Cielo Drive, să stea cu el şi cu Candy. (Candice Bergen o fi fost ea oarbă în multe privinţe, dar a avut destulă minte ca să înăbuşe ideea.)

Debra Jo Hillhouse avea un fel de naturaleţe de pisoiaş (de unde şi porecla „Pisi”, pe care i-o găsise Charles) care le sucea minţile multor bărbaţi mai copţi. Inclusiv câtorva membri ai Straight Satans, banda de motociclişti cu care umblau Charlie şi Familia pe când trăiau la ranch-ul Spahn.

Un lucru care o deosebea pe Debra Jo de toate celelalte fete din colecţia lui Charlie era că ea avea în continuare o relaţie cu tatăl ei, iar tatăl ei avea o relaţie cu Charlie. Toate celelalte fete se alăturaseră Familiei lui Charlie mai mult sau mai puţin ca reacţie la relaţiile înveninate cu familiile lor. Să-ţi dezmoşteneşti părinţii, să divorţezi de familia ta adevărată, să devii membru al noii Familii, iar Charlie să-ţi fie *tătic*, toate erau parte din strategia de persuasiune a lui Manson. Debra Jo Hillhouse însă îl cunoscuse pe Charlie în urmă cu un an chiar prin tatăl ei.

Într-o după-amiază, după ce făcuseră sex în sala de biliard a lui Dennis Wilson, în timp ce poşteau un joint şi beau bere mexicană la sticlă, rece ca gheaţa, Terry Melcher a început s-o descoasă pe Debra Jo despre felul în care-l cunoscuse pe Charles Manson.

— Făcea autostopul şi l-a luat tati cu maşina, i-a spus Debra Jo.

— Stai aşa, l-ai cunoscut pe Charlie prin taică-tu? a întrebat-o Terry, surprins.

Ea a încuviinţat din cap, scuturându-şi pletele negre bogate.

— Charlie făcea autostopul, a repetat ea. Tati l-a luat în maşină, au intrat în vorbă. S-au distrat de minune. Aşa că tati l-a invitat la noi la masă. Aşa l-am cunoscut.

Terry a tras zdravăn din joint şi i l-a întins Debrei Jo. Ţinând fumul în plămâni, a întrebat-o:

— Şi la cât timp după ai fugit cu Charlie?

— În noaptea aia, i-a spus ea. Am ieşit pe ascuns din casă şi ne-am tras-o în maşina lui tati. Dup-aia am furat cheile maşinii şi am şters-o amândoi.

„Ei, căcat, s-a gândit Terry. Cum pizda mă-sii e-n stare un amărăştean ca Charlie de aşa ceva? Mă rog, dacă-s nişte curve hipioate urâte cu spume ca Mary Brunner sau Patty Krenwinkel, mai înţeleg. Da’ o bunăciune ca Debra Jo?”

După care Debra Jo i-a spus incredibila poveste cu Manson şi familia Hillhouse. Care s-a încheiat cu taică-su rugându-se de Charlie să-l primească în „Familie”.

La care Terry a exclamat:

— Căcat, cred că glumeşti!

Debra Jo a zâmbit şi a clătinat din cap ca să arate că nu glumeşte. După care a adăugat:

— Dar până şi lui Charlie i s-a părut o chestie *prea ciudată*.

„Cristoşii mă-sii”, s-a gândit Terry, el nu reuşea nici măcar s-o convingă pe Candy Bergen să primească o menajeră hipioată, iar Charlie părea să manipuleze fără probleme pe oricine îi ieşea în cale ca să-i facă pe plac. Poate că farmecul lui Charlie, atâta cât era, îi scăpa lui Terry, dar până şi el vedea limpede că omul avea *ceva*. Văzuse la vremea lui vedete rock care manipulau hipioate să facă tot felul de porcării scandaloase. Dar taţii lor? Ăsta

era cu totul alt nivel de influenţă. Terry bănuia că nici măcar Mick Jagger nu era în stare de căcaturi din astea.

Debra Jo se apropie de locuinţa familiei Hirshberg încet, cu genunchii tremurându-i vizibil. Traversează peluza din faţă, acoperită de rouă. Simte umezeala ierbii pe tălpile ei imense, desculţe, iar senzaţia de uşoară răcoare o înviorează. Când iese de pe gazon, tălpile ei ude lasă urme pe aleea asfaltată care duce către poarta din spate.

Întinde mâna peste poarta de lemn şi, străduindu-se să nu facă zgomot, trage zăvorul metalic ruginit de pe partea cealaltă, apoi deschide poarta şi intră în curtea din spate. Prietenii ei care privesc de pe trotuar dispar treptat din vedere.

Pisi e acum singură pe proprietatea privată a familiei Hirshberg. Scrutează împrejurimile. O piscină în formă de rinichi. Iarbă verde. Un copac înalt. Câteva mese de picnic. Şi câteva triciclete pentru copii Big Wheels, răsfolosite. Dar, în afară de triciclete, curtea din spate e la fel de plăcută, de ordonată şi de îngrijită ca şi cea din faţă.

Apoi, vocea lui Charlie îi şopteşte în ureche: „Cum stai cu inima?”

Răspunde cu voce tare vocii din capul ei:

— Bate ca un picamăr.

„Calmeaz-o, Pisi, toarce vocea lui. Tam-tamul ăla de junglă o să trezească naibii tot cartierul. Controleaz-o şi controlează-te, o instruieşte el. Uită-te bine în jur.”

Ea cercetează curtea ceva mai concentrată, iar inima începe să i se potolească puţin câte puţin.

„Cine locuieşte acolo?” o întreabă el.

— Nu ştiu – cre’ că Hirshbergii.

„Nu mă interesează numele, şopteşte el tăios. Cine sunt ei? Au copii? Vezi jucării?”

Ea se uită la triciclete şi dă din cap afirmativ.

„Multe jucării? întreabă el. Leagăne?”

— Nu, răspunde ea, doar nişte triciclete.

„Ce deduci de-aici?” întreabă el.

— Nu ştiu, ce-ar trebui să deduc?

„Măi, frumuşico, o dojeneşte el cu blândeţe, eu vorbesc cu semne de întrebare aici. Şi tu răspunzi cu punct. S-a înţeles?”

Ea dă din cap că da.

„Deci ori au ei copii, ori cunosc nişte copii, deduce Charlie. Poate or fi mamaie şi tataie? Răspundem mai târziu la întrebarea asta. Sunt bogaţi?”

Ea face semn din cap că da.

„De unde ştii?” o provoacă Charlie.

— Doar locuiesc aici, nu? răspunde ea cu o notă sarcastică în voce.

„Nu te grăbi, Pisi, o previne Charlie. Aparenţele pot fi înşelătoare, scumpete mică. Poate că sunt chiriaşi. Poate că sunt patru stewardese sau chelneriţe care stau împreună şi împart chiria.” Apoi întreabă brusc: „Piscină au?”

— Da, răspunde ea.

„Atinge apa”, îi ordonă el.

Pisi traversează pe furiş gazonul care acoperă aproape toată curtea, îndreptându-se spre piscină. Apoi îşi înmoaie degetele în apă.

Când mâna ei atinge apa, vocea din cap o întreabă: „E caldă?”

Ea dă din cap că da.

„Atunci înseamnă că-s bogaţi, explică Charlie. Doar oamenii bogaţi îşi permit să-şi încălzească mereu piscina.”

„Are logică”, se gândeşte Pisi.

„Eşti gata să intri în casă?” şopteşte Charlie.

Ea dă din cap că da.

Charlie o repede: „Nu da din cap, târfă! Ţi-am pus o întrebare! Eşti gata să intri în casă?”

— Da, răspunde ea.

„Da şi mai cum?” întreabă el.

— Da, să trăiţi? încearcă ea să ghicească.

El ridică tonul, înfuriat. „Nu «să trăiţi», ce naiba, şi ce pizda mă-tii ţi-am zis de semnele alea de întrebare?”

Atunci, fata răspunde cam tare pentru situaţia în care se află:

— Da, sunt gata!

Charlie îi dă replica în minte pe un ton triumfător: „Aşa te vreau! Aşa da, frumuşica mea! Cum e uşa care dă din curtea din spate în casă?”

Fata priveşte casa şi răspunde:

— O uşă glisantă de sticlă.

„Ei, atunci ai noroc, fetiţo. E genu’ de uşă pe care ăştia de se cred la adăpost uită s-o încuie. Ia strecoară-te tu până acolo, să vedem cât eşti de norocoasă.”

În timp ce picioarele ei desculţe înaintează pas cu pas spre partea asfaltată de patio, Debra Jo se gândeşte: „Dacă-s norocoasă pe bune, o să găsesc uşa încuiată, ca să pot pleca acasă.” Ajunge la uşa de sticlă şi se lasă pe vine. Se uită în casă. Beznă totală. Nici o mişcare. Ascultă concentrată. În afară de tam-tamul de junglă din inima ei, care şi-a reluat bubuielile ritmice, nu aude nici un sunet. Întinde un braţ şi trage de uşa glisantă masivă din sticlă. Nu se deschide.

Charlie îşi face iar apariţia în mintea ei. „Uşile astea pot fi niţel cam grele. Mai încearcă o dată, mai tare, şi cu amândouă mâinile.”

De data asta, apucă de clanţă cu ambele mâini şi trage cu mai multă putere de uşă. Reuşeşte s-o deschidă parţial. Văzând că într-adevăr se urneşte, fata se opreşte să-şi tragă sufletul.

„Ei, căcat, îşi spune ea. O să trebuiască să intru aici.”

Îl aude pe Charlie rânjind în mintea ei. Apoi, el îi pătrunde în suflet ca să-i fie copilot în următoarea etapă a „furishării”. „Acuma, înainte să intri în casă, înăbuşă-ţi egoul. Nu mai exista. Mergi în patru labe, doar eşti o pisi. Ai fix atâta energie cât o pisică de cartier care explorează o casă fiindcă a găsit uşa deschisă. Ai priceput?”

Ea dă din cap că da.

„Lasă uşa glisantă deschisă, îi spune el, în caz că tre’ s-o ştergi rapid.”

Pisi dă la o parte draperia şi se furişează în casă în patru labe. Intră târându-se pe mâini şi genunchi, străbătând podeaua tare şi rece a bucătăriei, acoperită cu linoleum, spre mocheta aspră din living.

Ajunsă în mijlocul livingului, se aşază cu fundul pe podea şi aşteaptă ca ochii să i se adapteze la întuneric, familiarizându-se cu spaţiul.

Charlie continuă cu semnele lui de întrebare.

„Cine-s oamenii ăştia? Sunt bătrâni? Sunt între două vârste? Sunt părinţi sau bunici?”

— Nu ştiu, răspunde ea.

„Uită-te la mobilă, o îndeamnă el, uită-te la mărunţişuri.”

Pisi aruncă o privire prin cameră. Se uită la tablourile înrămate de pe perete, de pe televizor, la bibelourile de pe policioara căminului; vede magnetofonul stereo hi-fi şi teancul de discuri sprijinite de perete.

Se apropie târâş de discuri şi ia la rând titlurile.

Rudy Vallée.

Kate Smith.

Jackie Gleason.

Frankie Laine.

Jack Jones.

John Gary.

Albume cu spectacole de pe Broadway: *Pacificul de Sud*; *Scripcarul de pe acoperiş*; *Nu, nu, Nanette*. Coloana sonoră a filmului *Exod*.

— Sunt bătrâni, îi spune Pisi lui Charlie. Cre' că-s bunici, părerea mea.

„Păi, hai să nu ne dăm cu părerea, Debra Jo, hai să deducem. În casă stau copii?" întreabă el.

— Nu ştiu, răspunde ea.

„Păi, uită-te în jur", spune el.

Se uită – e o casă în perfectă ordine.

— Sunt câteva jucării în curtea din spate, dar nu cred că e o casă în care locuiesc copii, răspunde Pisi.

„De ce nu?" întreabă Charlie.

— Pentru că aici locuiesc nişte bătrâni, hotărăşte ea. Bătrânii sunt curaţi. Ordonaţi. Toate sunt la locul lor. Ăsta-i un lux pe care cine are copii nu-l are.

„Bravo ţie, Pisi." Simte zâmbetul lui Charlie străbătându-i tot corpul. „Ce-ţi mai face inima aia?"

— E calmă.

„Te cred. Vezi scările?"

Ea dă din cap că da.

„Cum stai cu egoul?"

— Nu mai există.

„Atunci poate că a venit momentul să te ridici de la podea şi să stai în picioare."

Pisi se ridică de la podea în picioare. Camera arată cu totul altfel văzută de la înălţimea ei obişnuită. Îşi trage tricoul negru peste cap, peste claia de păr des, şi-l aruncă pe podeaua acoperită cu mochetă aspră. Apoi îşi desface blugii Levi's tăiaţi scurt şi-i lasă să alunece fără zgomot în jos pe picioarele ei lungi şi goale. În sfârşit, îşi scoate chiloţii mizerabili şi-i aruncă peste grămada de haine dezbrăcate. După ce se descotoroseşte de haine, tânăra goală se apleacă, ia blugii din grămadă şi caută în

buzunarul lateral umflat, de unde scoate un bec roşu. Ia becul roşu în gură, strângând între buze soclul argintiu.

După care, goală cum e, urcă în patru labe scara îmbrăcată în mochetă care duce la etajul casei. Trupul ei nud de felină se strecoară fără zgomot spre dormitoare.

Când ajunge în capul scării, întoarce încet capul spre dreapta, apoi spre stânga, unde întrezăreşte ceea ce pare a fi uşa dormitorului principal. Debra Jo nu mai aude vocea lui Charlie în minte, e total pe cont propriu. Înaintează vioaie, ca animalul de la care i se trage porecla, sprijinindu-se pe genunchi şi încheieturile degetelor, spre uşa întredeschisă a dormitorului.

Cu energia ei golită de ego, vâră capul pe uşă fără zgomot şi se uită în dormitorul întunecos. Din punctul ei de observaţie de la nivelul podelei, Pisi descoperă că deducţia ei fusese corectă, e într-adevăr dormitorul principal, iar cei doi adormiţi din patul conjugal mare, reglabil, sunt destul de în vârstă ca să fie bunici.

Pisi se strecoară în cameră, contorsionându-şi trupul gol ca să intre prin deschizătură, cu grijă să nu atingă uşa dormitorului, ca nu cumva scârţâitul vreunei balamale s-o trădeze. Imediat ce mâinile şi genunchii trag în urma lor în cameră şi picioarele, fata ridică ochii spre pat. Bătrânul care doarme în pat, într-o pijama albastră cu dungi verticale albe, e mai aproape de ea şi de uşă.

În cameră miroase a Ben-Gay, a odorizant de interior Pine-Sol, a Old Spice şi a picioare. Aparatul condiţionat care se iţeşte pe fereastră, în colţul din dreapta al dormitorului, scoate un zumzăit puternic, de fond, care-i acoperă mişcările discrete. Asta e partea bună. Partea proastă e că în dormitorul principal e mult mai frig decât era în living şi pe holul de la etaj. Pielea goală i se încreţeşte de la frig de parc-ar avea urticarie. Pielea de găină de pe fundul ei gol îi dă tinerei pe care Charlie o

botezase Pisi senzaţia că are coadă. Intrând în jocul de-a pisica de casă, îşi bâţâie uşor fundul sfrijit. Dar temperatura scăzută nu reprezintă un obstacol. Dimpotrivă, după senzaţia iniţială la contactul dintre aerul rece şi pielea ei caldă, fiorul care-i străbate trupul i se pare înviorător ca apele întăritoare şi răcoroase ale unui pârâu de munte.

Se apropie şi mai mult de pat. Apoi, Debra Jo se ridică în genunchi din poziţia ei felină, în patru labe. Faţa ei e foarte aproape de faţa bătrânului adormit în patul său.

Becul roşu care-i iese din gură îi dă fetei o înfăţişare inumană, inexpresivă, un fel de combinaţie de robot şi păpuşă gonflabilă de futut. Doar sprâncenele ei negre bine conturate, aproape unite, păstrează o oarecare expresivitate.

Fata cercetează chipul bătrânului adormit. Răsuflarea lui greoaie, care s-ar putea transforma din clipă-n clipă în sforăit. Smocurile de păr alb iţindu-se răzleţe pe ţeasta bombată, în toate direcţiile. Buzele căzute ale gurii ştirbe. Fata aruncă o privire noptierei, şi, într-adevăr, lângă o pereche de ochelari, o veioză şi un mic ceas, într-un pahar cu apă tulbure, se vede o proteză dentară.

Privirea ei curioasă alunecă de la proteză la boşorogul adormit şi la femeia în vârstă care doarme lângă el. E cam dolofană prin comparaţie cu soţul ei scheletic ca o stafie. Spre deosebire de cele câteva smocuri albe, aţoase ale moşului, bătrâna are un păr vopsit într-o nuanţă vie de portocaliu, coafat în bucle mărunte a căror întreţinere necesită cu siguranţă vizite săptămânale la salonul de înfrumuseţare şi câte un sfert de tub de fixativ deodată.

Debra Jo ridică o mână deasupra feţei bătrânului adormit şi-şi mişcă degetele. El nici măcar nu tresare, continuă doar să respire zgomotos, ritmic. Acum, că a căpătat încredere, fata se ridică încetişor din genunchi în

picioare. După ce stătuse atâta timp aproape de pământ, în postura ei de pisică, când se întinde cât e de înaltă se simte ca un uriaş din *Gulliver.*

Se îndepărtează de pat şi de locatarii săi pe tăcute, în vârfurile picioarelor, şi se duce la fereastra dormitorului care dă spre partea din faţă a casei. Draperiile sunt date la o parte, aşa că fata se uită pe geam şi-i vede pe Charlie şi pe prietenii ei adunaţi pe trotuarul din faţa casei. Oac e primul care o observă pe Debra Jo, ţopăie şi-i face cu mâna încântat. Ceilalţi din grup îi fac şi ei cu mâna de parc-ar reconstitui genericul de la *Mitocanii în Beverly Hills.*

Cu becul roşu ieşindu-i din gură, Debra Jo îi priveşte de sus, de la fereastra Hirshbergilor, şi le răspunde la salut. Încet, se îndreaptă spre un scaun de lemn postat în faţa măsuţei de toaletă a stăpânei casei, îl ia şi-l duce le fereastră. Lângă fereastră e şi o veioză. Aruncând rapid o privire cuplului adormit, ca să se asigure că nu i-a deranjat, începe să deşurubeze fără grabă partea veiozei care fixează abajurul. După ce termină şi lasă partea de sus pe masă, desprinde în linişte abajurul de pe postament şi-l pune pe podea. Asta în timp ce rămâne cu ochii pe cuplul din pat, în caz că ar da semne de trezire. Deocamdată, e în regulă. Cu ochii-n patru după vreo eventuală reacţie a celor doi boşorogi, tânăra deşurubează becul.

E de departe cea mai zgomotoasă manevră de până-n acel moment, şi totuşi respiraţia ritmică a celor doi, aerul condiţionat şi egoul ei înăbuşit împiedică o schimbare drastică a echilibrului din încăpere. Ajungând la ultima rotaţie, Debra Joe scoate cu totul becul. Apoi îl aşază fără zgomot pe podeaua dormitorului, acoperită cu mochetă. Intrusa brunetă îşi scoate becul roşu din gură şi-l înşurubează în fasungul veiozei. Când nu se mai poate roti înseamnă că şi-a îndeplinit misiunea.

Răsuceşte butonul mititel al veiozei până face clic, iar camera e scăldată într-o lumină roşie caldă. Tânăra se uită către cei doi din pat, să vadă dacă reacţionează la schimbarea atmosferei, gata s-o tulească afară dacă lumina roşie i-a deranjat din REM. Dar becul roşu de mică intensitate nu luminează destul de puternic ca să le tulbure somnul.

Fata se suie apoi pe scaunul de la geam cu trupul ei gol încadrat de fereastră, luminat din spate ca o scenă din Amsterdam în nuanţe roşiatice în plin centru al Pasadenei. Le zâmbeşte prietenilor rămaşi jos, pe trotuar, care ţopăie bucuroşi de isprava Debrei Jo. Bruneta de şaisprezece ani începe să se arcuiască într-un dans lasciv la fereastră, ca să-şi amuze prietenii de afară. Ei aplaudă şi o încurajează. Ea se unduieşte în sus şi-n jos, dansând tot mai dezlănţuită, în timp ce prietenii strigă şi fluieră, apoi sare de pe scaun, străbate camera în fugă şi ţuşti în pat lângă bătrânii adormiţi, chicotind şi zbierând:

— La atac!

Bătrânii se trezesc cu o adolescentă brunetă despuiată tăvălindu-se în pat lângă ei, râzând ca o smintită. Bătrâna scoate un ţipăt înfricoşător, în timp ce bătrânul bolboroseşte:

— Ce dracu’?

Debra Jo îl ia pe bătrân de gât şi-l sărută apăsat pe gura ştirbă. El dă să ţipe, dar ea îi vâră limba în gură. Apoi îi dă drumul, sare din pat, fuge din cameră, coboară scările, străbate livingul (adunându-şi hainele din mers), iese pe uşa glisantă rămasă deschisă, traversează curtea din spate, se repede pe poartă, o taie pe gazonul din faţă şi apoi mai departe, pe Greenbriar Lane, râzând împreună cu „Familia” ei.

Capitolul 6
„Hollywood sau nimic”

Undeva lângă Dallas, Texas
În urmă cu patru ani

Cowboy-ul de rodeo din Cadillacul Coupe de Ville din ’59 alb şi murdar, care trăgea după el o remorcă pentru cai albă şi murdară, cu un cal murg înăuntru, a observat-o pe tânăra care făcea autostopul pe marginea şoselei pe sensul de ieşire din Dallas cu vreo patru sute de metri înainte să ajungă în dreptul ei. Fata avea un tricou mulat roz, o fustă mini într-o nuanţă de galben-banană, nişte picioare lungi şi goale desculţe, o pălărie de soare mare, albă, şi o geantă de umăr din pânză. Ajuns mai aproape, cowboy-ul a observat că tricoul roz mulat acoperea doi sâni mari, săltăreţi, iar picioarele lungi şi goale erau neobişnuit de albe.

Când bărbatul a oprit pe marginea drumului, iar tânăra s-a aplecat ca să-l privească pe geamul din dreapta, i-a remarcat părul lung, blond-auriu, curgându-i de sub pălăria de soare albă; avea în jur de douăzeci şi doi de ani şi era frumuşică foc.

— Ai nevoie de o maşină? a întrebat el retoric.

— Sigur că da, a răspuns blonda fără urmă de accent texan.

Cowboy-ul a dat mai încet radioul, unde Merle Haggard lălăia *Tulare Dust*, şi a întrebat-o:

— Un’ te duci?

— California, a răspuns blonda bine dotată.

Scuipând zeamă de tutun într-un pahar de carton pentru cafea de la Texaco, plin cam o zecime cu salivă maronie, cowboy-ul a răspuns amuzat:

— California? Da’ e ceva de mers pân-acolo.

— Ştiu, a răspuns ea, încuviinţând din cap. Mă poţi ajuta?

— Nu ştiu ce să zic de California, da’ io am de gând ca pân’ la şapte seara să ies din Texas. Pot să te las în New Mexico, s-a oferit cowboy-ul.

— E un început, cowboy, a zâmbit fata.

— Urcă atunci, cowgirl, i-a zâmbit şi el.

Înainte să se urce în Caddy, tânăra l-a cercetat mai îndeaproape pe cowboy. Trebuie să fi avut spre patruzeci şi şapte de ani, era arătos, dar cam trecut prin ciur şi prin dârmon (cum era şi Cadillacul lui); purta o pălărie albă de cowboy făcută din paie, o cămaşă crem în stil country-western, cu capse, pătată la subraţ, şi mesteca ditamai boţul de tutun. A aruncat o privire şi banchetei din spate, pe care stătea o geantă de pânză care semăna cu a ei. Doar că a lui era soldăţească, într-o nuanţă verde-oliv, pe când a ei era neagră, cu emblema 7Up pe ea. Fata s-a uitat peste aripioarele Cadillacului la remorca din spate şi l-a întrebat:

— Ai un cal în remorca aia?

— Îţi dai seama că da, a răspuns el.

— Cum îl cheamă? a întrebat ea.

— *O* cheamă Scumpica, i-a răspuns bărbatul, cu accentul lui tărăgănat.

— Mă rog, a comentat ea zâmbind, mă gândesc că un tip care-şi botează iapa Scumpica n-o să mă violeze.

— Vezi, asta-i prima ta greşeală, a replicat bărbatul cu un rânjet. Un tip care are un armăsar mare şi negru de-l

cheamă Strangulatorul din Boston[20], ăla da, e băiat de încredere.

I-a făcut cu ochiul.

— Ei, na, ce să spun, a zis blonda, aruncându-şi geanta pe bancheta din spate, lângă a lui. A deschis uşa şi a urcat în Cadillac.

— Uşa aia e cam bulită, i-a explicat cowboy-ul. Tre' s-o trânteşti tare de tot.

Ea a deschis iar uşa şi a trântit-o tare, cum îi explicase el.

— Aşa te vreau, a zis el, intrând iar pe autostradă.

Şoferul cowboy a deschis discuţia:

— Deci, un' te duci în California? (L-a dat iar pe Merle Haggard la un volum acceptabil.) L.A., San Francisco sau Pomona?

— Cine să facă autostopul din Texas la Pomona? a întrebat blonda.

— Păi, poate eu, i-a mărturisit cowboy-ul. Da' io nu-s vreo miss blondină.

— Los Angeles, a răspuns ea.

— O să faci surfing? a întrebat cowboy-ul. Ca Annette Funicello?

— Nu cred că aia face surfing pe bune, a zis blonda. La drept vorbind, nici ea, nici Frankie nici măcar nu-s bronzaţi. Tu eşti mai bronzat ca ei.

— Mda, păi, faţă de ei, am şi cinci riduri în plus pe frunte. Cu ochii la drăgălaşa lui pasageră, a adăugat: Şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate că m-ai făcut *bronzat* când eu sunt ars de soare.

---

[20] Poreclă dată unui ucigaş în serie american, care a violat şi strangulat 13 femei în anii '60. Ulterior s-a speculat că faptele, iniţial atribuite lui Albert DeSalvo pe baza mărturisirilor acestuia, ar fi fost comise de mai multe persoane.

Tânăra autostopistă s-a prezentat cowboy-ului mai copt; şi-au spus pe nume şi şi-au dat mâna.

— Deci unde mergi? a întrebat-o iar cowboy-ul.

— La Los Angeles. Mă aşteaptă prietenul meu.

Blonda n-avea nici un prieten care s-o aştepte în Los Angeles. Dar aşa se gândise să le spună bărbaţilor singuri care s-ar fi oferit s-o ia cu maşina. După care, timp de patruzeci şi cinci de minute, a continuat să vorbească despre iubitul ei imaginar, totul fiind parte din metoda ei de a face autostopul. I-a dat numele Tony.

În timpul discursului despre Tony, a căpătat oarecum încredere în cowboy-ul cu pălărie albă, pentru că nu se arătase nici dezamăgit, nici lipsit de curiozitate faţă de noua ei viaţă la L.A. alături de Anthony.

— Ei, Tony ăsta e băiat norocos, părerea mea! a exclamat el cu accentul lui tărăgănat.

— Tu şi Scumpica unde mergeţi? a întrebat blonda.

A fost rândul cowboy-ului să dea dovadă de o oarecare rezervă. El şi Scumpica se duceau la Prescott, Arizona. Era, se înţelege, un cowboy care călărea la rodeo; tocmai participase la un rodeo în Dallas, Weekendul Vestului Sălbatic, unde câştigase un mare fâs şi regulase tot ce-i ieşise în cale şi arăta cât de cât acceptabil. Următoarea lui destinaţie era Prescott, oraşul lui natal, unde avea alt rodeo peste două weekenduri. „Zilele Frontierei din Prescott” era primul rodeo organizat vreodată, prima ediţie datând din 1888, iar cowboy-ul n-avea de gând să piardă nici de-al naibii în faţa publicului din oraşul lui natal. Nu i-a pomenit nimic din toate astea blondei cu picioare lungi care stătea în stil indian pe locul din dreapta, pentru că, la drept vorbind, nu era convins că şi-ar fi dorit ca ea să-i ţină companie atât de mult. Aşa că i-a povestit în amănunt despre concursul din Dallas care tocmai se terminase şi a pomenit doar vag unde se duceau el şi

calul. Dar, pe măsură ce timpul trecea şi se adânceau în conversaţie, au ajuns să se cunoască mai bine, aşa că au renunţat încetul cu încetul la bariere.

Ca texană şi fiică de militar, tinerei i-a fost simpatic mocofanul cu limbă ascuţită şi inimă bună. A plăcut-o şi el, şi nu doar pentru cum arăta. Era sclipitoare – ceea ce se vedea dintr-o simplă discuţie relaxată. Discutând ei aşa, ea i-a destăinuit, printre altele, că vorbeşte fluent italiana pentru că petrecuse o vreme în Italia împreună cu familia datorită carierei militare a tatălui ei. Ceea ce pentru cowboy fusese suficient ca să-i pună eticheta de geniu, mai ales că majoritatea gagicilor care-i plăceau lui abia o rupeau în engleză (avea o slăbiciune pentru mexicance).

Blonda desculţă ar fi trebuit să fie bătută-n cap ca să nu-şi dea seama cât era de frumoasă. Dar nu se definea ca personalitate prin aspectul fizic. Se definea prin firea ei prietenoasă, curiozitatea faţă de oameni şi un autentic spirit aventuros, şi, chiar dacă era puţintel precaută, ştiind că pentru o fată putea fi periculos să călătorească, asta nu-i ştirbea încântarea. Şi se poate spune că l-a cucerit pe cowboy. Ba chiar că tânăra i-a cam picat cu tronc. Dar, cum probabil că fetişcana n-avea mai mult de douăzeci şi doi de ani, se situa în afara cadrului său moralmente acceptabil. Regula lui era să nu trosnească nimic sub douăzeci şi cinci de ani, cât avea fiica lui. Sigur că regula ar fi putut deveni o simplă recomandare dacă pasagera lui ar fi insistat. Dar îşi dădea şi el seama că era cu totul improbabil să se întâmple aşa ceva. Relaţia lor rămânea la nivel de pasageră frumuşică, sumar îmbrăcată, şi şofer prietenos, ceea ce i se părea corect.

S-au oprit să mănânce la o bombă mizerabilă imediat ce au ieşit din Texas şi au intrat în New Mexico. Dacă fata ar fi fost lefteră, s-ar fi oferit să-i facă el cinste cu o porţie de

chili, dar nu era, şi n-a făcut-o. Au mers încă două ore, până pe la nouă seara, când el a oprit la un motel.

„Bun, şi-a zis blonda, acum să-l vedem pe cowboy dacă bate vreun apropo.”

Dar nu i-a dat ocazia. Până să-i propună el să doarmă pe bancheta din spate a maşinii, ea a şi înhăţat geanta şi l-a îmbrăţişat de rămas-bun. El a rămas uitându-se după picioarele ei desculţe dispărând în întuneric.

Cât au stat împreună (vreo şase ore), odată ce s-a relaxat în prezenţa lui, tânăra i-a dezvăluit adevăratul motiv pentru care se ducea la Los Angeles. Avea de gând să devină actriţă şi să facă filme sau măcar televiziune. A recunoscut că n-a vrut s-o spună de la început pentru că era un mare clişeu. Apoi, suna fix a năzbâtie fantezistă de Miss Texas, ba chiar o făcea să pară niţel prostuţă. Şi, *dacă* cineva ar fi gândit aşa, ar fi avut companie. Pentru că exact aşa gândea şi tatăl ei.

Dar cowboy-ul a scuipat zeama de tutun în micul pahar de plastic şi a contrazis-o. I-a spus că o fată trăsnet aşa ca ea, care se ducea la Los Angeles, ar trebui să fie proastă grămadă ca să nu încerce o carieră în film. În plus, i-a zis bărbatul, el ar fi pariat pe şansele ei.

— Acuma, dacă vară-mea Sherry ar vrea să se ducă la Hollywood, lângă Sophia Loren, *aia* chiar ar fi o năzbâtie. Dar o fată frumoasă ca tine, a speculat el, mira-m-aş să n-ajungi mâine-poimâine să joci cu Tony Curtis.

În timp ce ea dispărea în noapte, dar încă îl putea auzi, el i-a strigat un ultim mesaj de încurajare înainte să se cazeze la motel:

— Ţine minte vorbele mele: când o să joci cu Tony Curtis, să-l saluţi din partea mea.

Blonda s-a întors şi i-a strigat cowboy-ului ca răspuns:

— Sigur, Ace, ne vedem la cinema. I-a mai făcut o dată cu mâna şi s-a îndepărtat.

Iar, când Sharon Tate a ajuns să debuteze alături de Tony Curtis în comedia stupidă *Să nu ne complicăm*, i-a spus lui Tony Curtis:

— Ace Woody îţi transmite salutări.

Capitolul 7
„Bună Morgăneaţa, Boss Angeles!”

Sâmbătă, 8 februarie 1969
Ora 6:30

Karmann-ul Ghia al lui Cliff străbate strada cunoscută în toată lumea ca Sunset Strip, aproape pustie în acel moment. Aşa îşi începe Cliff ziua de lucru, se duce cu maşina proprie până la şeful lui, ca să-l conducă apoi la studiourile Twentieth Century Fox pentru filmările care încep la opt. În timp ce Cliff forţează micul motor al Volkswagenului pe Sunset Boulevard la şase şi jumătate dimineaţa, se gândeşte: „Dacă New York e oraşul care nu doarme niciodată, atunci Los Angeles în toiul nopţii şi când mijeşte de ziuă redevine deşertul de dinainte să-l asfalteze”. Un coiot solitar care scormoneşte într-un coş de gunoi public îi demonstrează câtă dreptate are. La radioul maşinii, Cliff aude vocea lui Robert W. Morgan (zis „Boss Tripper”), disc-jokey-ul emisiunii matinale de la radio 93

KHJ, care ţipă la ascultătorii săi treziţi cu noaptea-n cap: „Bună Morgăneaţa, Boss Angeles!”

În anii şaizeci şi la începutul anilor şaptezeci, întregul Los Angeles vibra în ritmurile de pe 93 KHJ. I se spunea „Boss Radio” şi era cunoscut pentru „muzica de boşi” pusă de „DJ boşi” în Boss Angeles. Dar nu şi dacă locuiai în Watts, Compton sau Inglewood. Caz în care vibrai pe ritmurile de pe KJLH.

KHJ difuza cea mai în vogă muzică a anilor şaizeci – Beatles, Rolling Stones, Monkees, Paul Revere and the Raiders, The Mamas and the Papas, Box Tops, Lovin’ Spoonful –, ca şi trupe care mai târziu aveau să cadă în uitare, precum Royal Guardsmen, Buchanan Brothers, Tompall and the Glaser Brothers, 1910 Fruitgum Company, Ohio Express, Mojo Men, Love Generation şi alţii ca ei. În plus, postul avea o colecţie de disc-jockey unul şi unul, care-i includea, pe lângă Morgan, pe Sam Riddle, Bobby Tripp, Humble Harve[21] (care avea să-şi omoare şi el soţia mai târziu, cum făcuse Cliff; numai că Harve n-avea să scape nepedepsit), Johnny Williams, Charlie Tuna, dar şi DJ-ul numărul unu în America, The Real Don Steele[22]. În plus, Robert W. Morgan, Sam Riddle şi Don Steele aveau cu toţii emisiuni dedicate muzicii locale din Los Angeles pe KHJ-TV Channel 9. Morgan prezenta *Groovy*, Riddle prezenta *Boss City*, iar Steele, fireşte, *The Real Don Steele Show*.

Posturile de radio şi televiziune KHJ dominau piaţa cu muzica lor care întruchipa spiritul epocii, cu concursurile promoţionale trăsnite, concertele nebuneşti sponsorizate

[21] În traducere, Harvey cel modest, numele de scenă al omului de radio Harvey Miller.

[22] În traducere, „Adevăratul Don Steele”, numele de scenă al omului de radio Donald Steele Revert.

de ei şi echipa de prezentatori bufoni cu un simţ al umorului veritabil.

Sam Riddle îi saluta pe cei care-l ascultau între 9 dimineaţa şi orele prânzului cu replica: „Salutare, melomani!” Iar The Real Don Steele le amintea mereu ascultătorilor că „Tina Delgado trăieşte!” (gluma lui cea mai populară, niciodată explicată).

În timp ce urcă unul dintre dealurile rezidenţiale de la Hollywood, iar reclama la untul de bronzat Tanya, difuzată *live* de Robert W. Morgan, se dizolvă în *tu-tu-tu*-ul melodios cu care începe *Mrs. Robinson*, hitul lui Simon and Garfunkel omniprezent în Top 40, Cliff vede patru hipioate tinere, cu vârste între şaisprezece şi douăzeci şi ceva de ani, traversând aleea de cartier prin faţa maşinii lui oprite la un semafor. Fetele par murdare, dar nu pur şi simplu nespălate, aşa cum sunt hipioţii, ci ca scăpate dintr-o orgie într-un container de gunoi.

Toate tinerele par să care pachete cu mâncare. Una dintre ele are o ladă cu varză, alta, trei pachete de chifle pentru hotdog, alta, o legătură de morcovi. Iar cea de-a patra – genul de fată *flower power* sexy, o brunetă înaltă şi slabă, cu o claie de păr des, îmbrăcată cu un maieu croşetat, blugi tăiaţi scurt care-i lasă la vedere picioarele lungi, albe şi murdare, şi tălpile desculţe şi împutite – încheie această caravană hippie, strângând la piept ca pe un copil de ţâţă un borcan mare şi rotund plin cu murături verzi uriaşe.

Bruneta murdară aruncă o privire în direcţia lui Cliff şi-l vede prin parbrizul maşinii sale Karmann Ghia, care huruie de zor. Un zâmbet cu bătaie la bărbatul blond se lărgeşte pe chipul ei frumos. Cliff îi zâmbeşte la rândul său. Bruneta strânge la piept borcanul cu murături cu un singur braţ, eliberându-şi-l pe celălalt ca să-i facă şoferului din Karmann Ghia semnul păcii cu două degete.

Cliff îi răspunde ridicând şi el două degete.

Împărtăşesc acel moment, apoi momentul trece, ea e deja de cealaltă parte a străzii, iar femeile mizere continuă să mărşăluiască pe aleea de cartier ca nişte pui de elefant. Cliff se uită cum se îndepărtează hipioata cu murăturile, dorindu-şi ca fata să-i mai arunce o privire. „Unu... doi... trei”, numără el în minte, apoi fata mai întoarce o dată capul spre el. „Victorie.” Zâmbeşte pentru ea şi pentru sine, apoi apasă acceleraţia cu piciorul încălţat în mocasin şi ţâşneşte pe deal în sus.

Ora 6:45

Când radioul cu ceas deşteptător îl trezeşte cu vocea disc-jockey-ului matinal de la 93 KHJ, Robert W. Morgan, Rick simte imediat că perna îi e îmbibată de sudoarea beţiei. E prima lui zi de lucru la episodul-pilot al unui nou western CBS, *Lancer*. El îl joacă pe tipul cel rău, fireşte. Şeful unei bande de hoţi de vite, numiţi în scenariu „piraţi de uscat”, care comite răpiri şi crime cu sânge rece.

Scenariul e bunicel, iar rolul e al naibii de bun, chiar dacă Rick consideră că i s-ar potrivi rolul principal, Johnny Lancer. Rick s-a interesat cine-l primise – un tip pe nume James Stacy, care avusese o scurtă apariţie într-un episod bun din *Fum de armă*, şi CBS hotărâse să-i dea propriul lui serial. Ceilalţi clienţi permanenţi sunt Andrew Duggan, cu faţa lui căloasă, aspră, în rolul tatălui, Murdock Lancer, şi Wayne Maunder, care avusese recent rolul principal într-un serial ABC despre Custer, anulat însă, care-l joacă pe celălalt frate, Scott Lancer.

Pe lângă că e un scenariu bun, are şi dialoguri bune, multe fiind chiar în prima zi. Aşa că Rick stătuse până târziu ca să-şi repete replicile cu casetofonul.

De obicei repetă în piscină, tolănit pe scaunul lui plutitor, în timp ce fumează şi bea whiskey sour. Îşi

prepară câteva pahare de whiskey sour şi le toarnă într-una dintre cănile de bere nemţeşti pe care le colecţionează. „Cât oi fi băut?” se întreabă el în timp ce zace în pat, cu o mahmureală vecină cu poliomielita şi burta plină cu alcoolul nopţii trecute.

Într-o cană de bere intră două cocteiluri whiskey sour, dozate ca la bar.

Câte căni fuseseră?

Patru.

Patru?

Patru.

Moment în care vomitase în pat şi se mânjise tot.

În anii şaizeci, majoritatea actorilor şi actriţelor beau câteva cocteiluri sau pahare de vin când ajungeau acasă, ca să se destindă. Dar la Rick cele câteva cocteiluri de la sfârşitul zilei se transformaseră în opt whiskey sour, până când îşi pierduse cunoştinţa. Rick nu-şi amintea câtuşi de puţin să fi ieşit din piscină, să se fi dezbrăcat sau să se fi băgat în pat. Pur şi simplu se trezise în pat, fără să aibă nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo. Se uită în jos la halul de mizerie în care ajunsese, apoi aruncă o privire radioului cu ceas de lângă pat. Arată 6:52. Cliff o să ajungă în vreo douăzeci de minute, aşa că n-are decât să se adune dracului. Când borăşti dimineaţa la prima oră, partea proastă e că te simţi ca ultimul ratat şi porc scârbos. Partea bună e că, fără otrava aia care-ţi gâlgâie în burtă, te simţi mult mai bine.

Însă Rick nu ştia pe atunci şi nici n-avea să afle mulţi ani că suferea de o boală prea puţin cunoscută la vremea respectivă. Încă din liceu, Rick avea schimbări de dispoziţie fulgerătoare. Când era trist, era neobişnuit de trist, iar când era bine dispus devenea aproape maniacal. Dar, de când terminase contractul de patru filme cu Universal (mai precis de la *Salty, vidra de mare*

vorbitoare), căderile păreau să fie mai abisale ca oricând. Mai ales seara, când rămânea singur acasă, iar combinaţia de singurătate, plictiseală şi autocompătimire producea un festival toxic de dispreţ faţă de sine, iar cocteilurile whiskey sour erau singura formă de tratament care-i aducea alinare.

Peste şapte luni, când Rick avea să se întoarcă din călătoria în Italia aranjată de Marvin Schwarz cu o nevastă italiancă nou-nouţă, avea să primească un telefon de la fostul său regizor şi mentor Paul Wendkos. Nu mai vorbiseră de trei ani, iar Rick s-a bucurat auzindu-i vocea.

— Alo? a zis Rick în receptor.

— Băi, Dalton, golanule, sunt Wendkos.

— Sal'tare, Paul, ce faci?

— Ce fac eu? Tu ce dracu' faci? a răspuns Wendkos. Am auzit că nişte hipioţi nenorociţi ţi-au spart casa şi le-ai făcut număru' de Mike Lewis.

Cu un râs modest, genul „n-am făcut mare lucru", Rick a răspuns:

— Aşa mi-am dat şi eu seama ce distanţă e între mine şi Mike Lewis. El omoară o sută cinzeci de nazişti şi nici nu clipeşte. Eu am prăjit o hipioată amărâtă şi m-am căcat pe mine de-a dreptu'.

— Acuma sincer să fiu, Rick, a răspuns Paul, când Lewis îi omoară pe băieţii ăia şi nici nu clipeşte, aia nu-i pentru c-ar fi el curajos. Ci pentru că joci tu ca o cizmă.

Au râs amândoi, fiecare la capătul său de fir.

La ce anume se referea Wendkos: la scurt timp după ce Rick se întorsese de la Roma cu proaspăta lui mireasă la reşedinţa sa din Benedict Canyon, trei hipioţi (două tipe şi un tip) dăduseră buzna peste el, cu nişte cuţite de măcelărie şi un pistol, ameninţându-i familia. Rick şi Cliff îi rezolvaseră urgent pe spărgători, omorându-i pe toţi trei într-o luptă sângeroasă. Cliff, rămas în living s-o apere pe

proaspăta soţie a lui Rick, Francesca, le-a spart meclele tipului şi uneia dintre tipe. Rick, care în momentul atacului se afla în piscină, pe scaunul lui plutitor, fusese la un pas de a fi împuşcat de hipioata cu pistolul. Mai târziu avea să le declare autorităţilor:

— Hipioata aia nenorocită era să-mi zboare dracului creierii!

Şi, într-o scenă demnă de filmul lui Wendkos *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, Rick i-a dat foc agresoarei cu aruncătorul de flăcări de antrenament rămas de la *McCluskey*, pe care-l ţinea în magazie. („Am prăjit-o pe hipioata aia nenorocită, scrum am făcut-o”, avea să-i povestească el mai târziu vecinei sale.)

Nu s-a aflat niciodată cu precizie care fuseseră intenţiile spărgătorilor înarmaţi. În orice caz, păreau a fi malefice şi ucigaşe. Când Cliff l-a întrebat pe bărbatul intrus ce doreşte, tânărul a răspuns, invocându-l pe Satana:

— Sunt diavolul şi am venit să fac lucrarea diavolului.

LAPD a speculat că spărgătorii hipioţi se prăjiseră cu LSD şi aveau de gând să se dedea la un ritual satanic. Însă ce se poate spune cu certitudine este că nenorociţii de hipioţi greşiseră adresa.

A doua zi, aventurile lui Rick ajunseseră în presă şi făcuseră senzaţie în oraş. De la ştirile locale ajunseseră la ştirile de seară naţionale, apoi în toată lumea. Jake Cahill omorând trei hipioţi răi şi pletoşi cu aruncătorul lui de flăcări din *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* era un lucru care aprindea imaginaţia. Aşa că, în curând, acea cruntă noapte violentă a căpătat o încărcătură simbolică importantă – transformându-l pe Rick, fostul cowboy de la televizor, într-un erou popular al „majorităţii tăcute” a lui Nixon.

Nici industria n-a rămas indiferentă la popularitatea sa regăsită. La scurtă vreme, Dalton a primit un contract de

guest star[23] într-unul dintre cele mai importante seriale TV, *Misiune: imposibilă* al lui Bruce Geller. După incidentul cu aruncătorul de flăcări, *TV Guide* i-a dedicat un profil (al treilea profil care-i apăruse în revistă). Şi a fost invitat pentru prima oară la *The Tonight Show cu Johnny Carson*. Rick a făcut furori ca invitat al lui Johnny. Şi, în toată perioada anilor şaptezeci, Carson l-a tot chemat de fiecare dată când Dalton a avut noi roluri principale sau secundare la cinema şi televiziune sau noi seriale de promovat. După cum avea să-i mărturisească Dalton mai târziu amicului său, Cliff:

— Una peste alta, hipioţii ăia nenorociţi mi-au făcut o favoare.

Paul Wendkos nu-l sunase pe Rick doar ca să stea la taclale. Era telefonul pe care orice actor şi-l doreşte. Voia să ştie dacă Rick e disponibil. Regizorul urma să înceapă lucrul la o producţie englezească filmată în Malta. Iar incidentul cu aruncătorul de flăcări şi hipioţii contribuise nu doar la renumele lui Dalton, ci şi la cel al filmului lui Wendkos *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

Wendkos pregătea un film pentru o companie britanică măruntă, Oakmont Productions, care avea un contract de distribuţie internaţională prin MGM. Oakmont era specializată în filme de acţiune şi aventură despre cel de-al Doilea Război Mondial, cu buget modest şi actori britanici, cu excepţia rolului principal, jucat de obicei de o vedetă americană de televiziune. Câteva exemple ar fi *Marele raid* de Boris Sagal, cu Christopher George (*Patrula deşertului*); *Operaţiunea V2*, cu David McCallum (*Agentul de la U.N.C.L.E.*), *Submarinul X-1* de Billy Graham, cu James Caan pre-*Naşul*, post-*El Dorado*; *Ultima evadare* de Walter Grauman, cu Stuart Whitman (*Şeriful din*

[23] Actor care apare într-un episod sau câteva episoade ale unui serial de televiziune, fără a face parte din distribuţia permanentă.

Cimarron); şi *Atac pe Coasta de Fier* al lui Wendkos, cu Lloyd Bridges (*Vânătoare pe mare*). Wendkos se pregătea să mai facă unul, o aventură navală cu un titlu senzaţionalist, *Flota infernală.* În film ar fi trebuit să joace iniţial un actor blond de televiziune, James Franciscus (*Domnul Novak*). Dar, cum filmările la *Secretul planetei maimuţelor* produs de Twentieth Century Fox, cu Franciscus în rolul principal, se prelungiseră, Wendkos s-a văzut silit să caute altă vedetă americană de televiziune. Şi, aşa cum se întâmplase la *McCluskey*, când îl pierduse pe Fabian din cauza unui umăr rupt, Wendkos se gândise la Rick Dalton. Aşa că, înainte ca Rick să se dezmeticească, a şi zburat împreună cu Cliff la Londra, apoi în Malta, pentru cinci săptămâni de filmare la *Flota infernală.*

Toate producţiile Oakmont erau cam la fel, *Operaţiunea V2* şi *Atac pe Coasta de Fier* fiind cele mai răsărite. Dar, la pretenţiile lor, nu erau rele. Erau filme de duzină nememorabile, dar destul de captivante. În 1970, *Flota infernală* s-a lansat în cinematografele americane ca numărul doi dintr-o proiecţie dublă alături de *Cuibul de viespi*, un film de acţiune palpitant al lui Phil Karlson (*Infern în Texas*), plasat în cel de-al Doilea Război Mondial, cu Rock Hudson şi Sylva Koscina. Povestea fiind cam aceeaşi ca în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, doar că în loc de Rod Taylor în fruntea unei găşti de brute, care plănuieşte să arunce în aer un baraj şi să inunde o fortăreaţă nazistă, îl vedem pe Rock Hudson în fruntea unei găşti de orfani de război, care plănuieşte să arunce în aer un baraj şi să inunde o fortăreaţă nazistă. Una peste alta, o seară foarte plăcută la cinema în 1970.

Pe lângă un nou rol principal într-o producţie de studio, *Flotă infernală* a fost pentru Dalton o şansă de a reînnoda legăturile cu regizorul şi mentorul său Paul Wendkos. Iar

Wendkos l-a distribuit prompt pe Dalton în următorul său film. Cu câţiva ani în urmă, când Wendkos lucra la al treilea film din seria *Cei şapte magnifici* pentru Mirisch Company, l-ar fi vrut pe Dalton în rolul care până la urmă a ajuns la McQueen. Dar, cum Rick era blocat la Universal, unde filma alături de o rozătoare acvatică, fusese nevoit să refuze. Wendkos făcuse o treabă atât de bună încât Mirisch Company îi oferise al patrulea film din serie, cu titlul iniţial *Tunuri pentru cei şapte magnifici.* Scenariul era scris de Stephen Kandel, care scrisese şi *Bătălie pe Marea Coralilor*, prima colaborare a lui Dalton cu cineastul. Scenariul îl are în centru pe Chris (personajul jucat de Yul Brynner în primele două filme şi de George Kennedy îl al treilea, regizat de Wendkos), care luptă împreună cu cei şase tovarăşi ai săi împotriva unui bandit mexican cu pretenţii de revoluţionar, pe nume Córdoba. Córdoba are o armată de o sută de oameni şi şase tunuri furate de la armata Statelor Unite.

Chris şi ai săi şapte magnifici, trimişi de generalul John J. Pershing în persoană, trebuie să plece în Mexic, să se infiltreze în fortăreaţa impenetrabilă a lui Córdoba, să distrugă tunurile, să-l captureze pe Córdoba şi să-l aducă înapoi în Statele Unite, pentru a fi judecat. Cum îi spune generalul Pershing lui Chris, amintind de casetele autodistructive ale lui Jim Phelps din *Misiune: imposibilă*: „Dacă acceptaţi misiunea, nu veţi avea nici autoritate, nici ordine, nici uniforme. Dacă veţi fi prinşi, veţi fi împuşcaţi”. Toată povestea are un iz de *Misiune: imposibilă* în variantă western, deloc surprinzător dacă ne gândim că Stephen Kandel conducea la vremea respectivă echipa de scenarişti a serialului. Când Kandel lucra la scenariu, a presupus pur şi simplu că uriaşul George Kennedy avea să se întoarcă în rolul comandantului Chris. Tot scenariul e plin de referiri la statura colosală a lui Chris. Dar, când

scenariul a ajuns la fraţii Mirisch, acestora le-a plăcut atât de mult încât s-au gândit că pot mai mult decât George Kennedy. I-au oferit deci rolul lui George Peppard. Peppard a apreciat materialul, dar cu o obiecţie. Nici de-al dracului n-avea să accepte să fie al treilea tip în rolul lui Chris din cel de-a patrulea film cu *Cei şapte magnifici.* Aşa că le-a cerut să renunţe la filiera *Cei şapte magnifici* şi să-şi boteze personajul cum vor, numai Chris nu. Kandel a rescris scenariul, iar personajul lui Peppard a fost rebotezat Rod în loc de Chris. Cei şapte magnifici au devenit cei cinci magnifici. Iar titlul a fost schimbat în *Tunuri pentru Córdoba.* Wendkos i-a oferit lui Dalton rolul celui de-al doilea membru ca importanţă în echipă, Jackson Harkness. Numai că, de această dată, rolul sublocotenentului n-a mai fost o copie a lui McQueen. Rod şi Jackson aveau o dinamică asemănătoare cu a lui Gregory Peck şi Anthony Quinn în *Tunurile din Navarone.* Jackson al lui Dalton îl consideră pe Rod al lui Peppard, care-i fusese prieten, vinovat pentru moartea fratelui său. Deşi personajul lui Rick acceptă să plece în misiune în Mexic ca să-l distrugă pe Córdoba, cu tunurile lui, Jackson jură că-l va ucide pe Rod – *dacă* scapă cu viaţă.

Dacă în anii şaizeci Dalton fusese mereu agasat că rămânea în umbra lui McQueen, a fost de-a dreptul fiert când a ajuns în umbra lui Peppard. Totuşi, după atâta timp, foştii puţoi fuseseră puşi cu botul pe labe. Aşa că cei doi s-au înţeles bine în Mexic atât pe ecran, cât şi în afara lui. Se potriveau, iar dinamica antagonică dintre ei chiar avea forţă. De altfel, după o vreme, Peppard avea să-i facă rost lui Dalton de un rol episodic în *Banacek*, serialul lui.

Dar cel cu care Rick Dalton s-a împrietenit la cataramă a fost alt actor din *Tunuri pentru Córdoba.* Pete Duel era un actor chipeş, în vârstă de treizeci şi unu de ani, care jucase deja în două seriale de televiziune. Îi dăduse replica

lui Sally Field în *Gidget*, în rolul cumnatului ei. Şi avusese rolul principal într-un sitcom care se numea *Dragoste pe un acoperiş*, împreună cu soţia lui Burt Reynolds, Judy Carne. Era unul dintre cei cinci magnifici. După doi ani avea să devină un star de televiziune fascinant datorită serialului său western de pe ABC, *Alias Smith şi Jones* (o imitaţie televizată a filmului *Butch Cassidy şi Sundance Kid.* Dar o imitaţie foarte, foarte bună.) În timpul filmărilor în Mexic, Dalton şi Duel au petrecut excelent bând tequila, alergând după fuste mexicane, bârfind Hollywoodul şi bucurându-se de compania celuilalt. Dar mai aveau ceva în comun, ceva ce nici unul nu conştientiza intelectual, deşi amândoi o simţeau pe dinăuntru. Atât Dalton, cât şi Duel sufereau de o tulburare bipolară nediagnosticată. Iar alcoolul era singura lor formă de automedicaţie. Dar, cum nici unul, nici celălalt nu ştia asta, luau băutura drept semn al unei firi slabe.

Pete Duel o ducea însă mult mai rău decât Rick, ajungând în cele din urmă să se împuşte în toiul nopţii – în plină glorie cu *Alias Smith şi Jones*. Întregul oraş s-a întrebat de ce făcuse Duel acel gest. Numai Rick simţea că ştie răspunsul, în străfundul inimii lui. După moartea lui Duel, în 1971, Dalton a luptat din greu ca să nu se mai bazeze atât de mult pe băutură. În 1973, când Dalton a filmat în Durango, Mexic împreună cu Richard Harris la *Copoi mortali*, un western pe tema răzbunării, amândoi (mari băutori) au ajuns la un echilibru pe durata filmărilor. Nu se atingeau de pahar de luni până joi. Însă de vineri seară până duminică după-amiază dădeau amândoi pe gât suficiente tequila, sangria, margarita şi Bloody Mary cât să scufunde un vapor.

În timp ce Rick se priveşte în oglinda din baie, aranjând ultimele tuşe ale frezei sale *pompadour*, aude Karmann-ul Ghia al lui Cliff trăgând în faţa casei. Se uită la ceasul de

mână: fix şapte şi un sfert. Deşi îi făcuse bine borâtul de dimineaţă, de la prima oră, nu-şi curăţase complet instalaţia. În burtă îi forfotea încă suficient alcool de noaptea trecută ca să aibă o senzaţie de rău în stomac, să-i transpire faţa, iar tenul să-i fie cam verzui. Va trebui să bage-n el cafea şi să fumeze ţigări până pe la unu-două după-amiaza. „Dar, Doamne iartă-mă, asta înseamnă peste şapte ore? se gândeşte Rick. Al dracu' James Stacy, pun pariu că el nu vine-n prima zi de filmare la serialu' lui cel nou mahmur ca un cur."

Se priveşte în oglinda din baie şi spune cu voce tare:

— Ce căcat te mai întrebai de ce i-a dat CBS rolu' principal într-un serial nou lui şi nu ţie! Fiin'că bou' are potenţial. Tu n-ai alt potenţial decât să-ţi fuţi viaţa!

Cliff bate în uşa de la intrare. Rick îi strigă din baie:

— Da, vin acu'! (Mai aruncă o privire ratatului jalnic care-l priveşte din oglinda băii.) Stai liniştit, Rick, îi spune pe un ton confidenţial imaginii din oglindă, e doar prima zi. Durează până-şi scot ei capetele din cur. O iei şi tu cafea cu cafea. Apoi, luându-şi mutra de „Spectacolul trebuie să continue", îşi face curaj rostind celebra replică a lui Jackie Gleason de atunci: Şi-am pornit!

Înainte să iasă din baie, scuipă în chiuvetă, apoi se uită şi observă puţin sânge roşu în salivă. Rick examinează mai atent sputa, apoi întreabă:

— Asta ce mai e?

Ora 7:10.

Picioarele micuţe şi murdare ale lui Scârţ lipăie pe linoleumul mizer şi crăpat de pe podeaua bucătăriei lui George, apoi pe lemnul prăfuit al podelei din living şi pe mocheta miţoasă a holului la capătul căruia se află dormitorul lui George. Fata bate la uşă şi spune pe un ton vesel:

— Bună dimineaţa.

Aude cum scârţâie arcurile patului în timp ce bătrânul se foieşte, trezindu-se. O clipă mai târziu, vocea lui morocănoasă se aude prin uşă.

— Mda?

— Pot să intru, George? întreabă ea.

După obişnuita sa criză matinală de tuse, moş Spahn răspunde cu vocea îngroşată de flegmă:

— Intră, iubito.

Ea răsuceşte clanţa şi intră în dormitorul îmbâcsit al bătrânului de optzeci de ani. De sub plapumă, George se întoarce spre tânără. Scârţ se reazemă de cadrul uşii şi, sprijinindu-şi piciorul drept pe genunchiul stâng, i se adresează bătrânului:

— Bună dimineaţa, scumpule, m-am apucat să prăjesc nişte ouă. Vrei cârnăciori Jimmy Dean sau bacon Farmer John?

— Jimmy Dean, răspunde bătrânul.

Ea continuă cu întrebările:

— Preferi să iei micul dejun comod, fără fasoane, sau te ajut să te îmbraci şi să te dichiseşti?

George se gândeşte o clipă, apoi hotărăşte:

— Cred că mai bine mă îmbrac.

Un zâmbet înfloreşte pe chipul ei de spiriduş.

— Ahh, vrei să mă cucereşti, te faci gigea.

— Termină, mormăie George.

— Mai culcă-te un pic, scumpule, îi cere ea. Iau ouăle de pe foc, apoi mă-ntorc şi te fac frumos. O să furi toate inimile, împieliţatule, chipeş cum eşti, adaugă Scârţ.

— Nu mă mai tachina, scumpo, se tânguie George.

— Ei, îţi place şi ţie, flirtează Scârţ, apoi o ia îndărăt pe coridor, prin living şi de-acolo în bucătărie, să ia de pe aragaz ouăle care forfotesc în tigaie. Se apropie de radioul General Electric de pe blatul de bucătărie şi-i dă drumul.

Bucătăria e inundată de *The Teddy Bear Song*[24], noul hit country de inimă albastră al Barbarei Fairchild:

O, de-aş avea nas de fetru şi ochi de mărgea
Şi doar un rând de haine de catifea
Să stau pe un raft la magazin
Şi să n-am vise, nici de ce să suspin.

Când George e treaz, radioul e mereu pe KZLA, postul de muzică country din Los Angeles.

Aş vrea să fiu un ursuleţ de pluş
Să nu iubesc, nicăieri să nu mă duc
Un ursuleţ de pluş aş vrea să fiu
Şi de tine, dragoste, să nu mai ştiu.

De câteva luni, misiunea lui Scârţ este să aibă grijă de bătrânul orb. Charlie, şeful comunei din care face parte, a insistat asupra importanţei misiunii ei. După ce Familia lor se mutase luni întregi prin Los Angeles ca un trib nomad, vechiul ranch al lui George Spahn, unde se filmau pe vremuri westernuri, le oferise în sfârşit un cămin. Un cămin unde să prindă rădăcini şi să testeze teoriile despre societate ale lui Charlie, să se înmulţească şi, cine ştie, poate chiar să creeze o nouă ordine mondială.

Ea trebuie să fie bucătăreasă, infirmieră şi o tovarăşă plăcută pentru bătrân, iar dacă n-o deranjează să-l şi masturbeze din când în când, ar fi extraordinar pentru a întări poziţia „Familiei” la ranch. Sau, cum se exprimase Charlie când îi dăduse vestea tinerei de douăzeci şi unu de ani:

— Fetiţo, uneori trebuie să te sacrifici pentru echipă.

Seara în care Charlie îi spusese că va trebui să i-o frece moşului periodic, ba poate chiar mai mult decât atât,

[24] În traducere, „Cântecul ursuleţului de pluş”.

fusese singurul moment de când se alăturase lui Charles Manson când se gândise s-o şteargă înapoi la San Francisco şi să încerce să dreagă lucrurile cu părinţii ei. După care se întâmplase un lucru ciudat, pe care Scârţ n-ar fi avut cum să-l prevadă. Se îndrăgostise de ticălosul ăla bătrân şi orb. Nu era genul de iubire ca în Romeo şi Julieta, dar era o iubire profundă. Ticălosul ăla bătrân şi ursuz nu era, de fapt, deloc ticălos. Era doar singur şi uitat de toţi.

Industria care-i folosise ranch-ul timp de patruzeci de ani pentru a-şi face westernurile de categorie B şi serialele de televiziune îl uitase. Familia lui îl uitase, lăsându-l să moară într-o cursă de şobolani în ruine, printre bălegar şi fân. Scârţ îi oferise bătrânului singurul lucru pe care nu-l putea cumpăra cu banii pe care-i ţinea dosiţi. Un gest tandru, o vorbă dulce şi o ureche atentă. Când Scârţ îi spunea lui George sau le spunea celorlalţi că-l iubeşte pe boşorog nu era doar o lălăială hippie. Era felul lui Scârţ de a-şi exprima sincer emoţiile faţă de bătrânul pe care-l îngrijea cu plăcere.

Când se întoarce în dormitor, îl ajută pe bătrân să îmbrace o cămaşă în stil western albă şi apretată, apoi încheie nasturii micuţi. Îi întinde nişte pantaloni largi, cafenii, pe care bătrânul şi-i trage întâi pe un picior, apoi pe celălalt. Tânăra îngrijitoare îi leagă o cravată-şnur în stil western la gulerul tare al cămăşii. Şi-i aranjează cu o perie părul alb şi subţire. Apoi îl ia de încheietura mâinii şi de cot, conducându-l prin casă până la masa din bucătărie. În timp ce înaintează în ritmul domol şi constant al lui George, Scârţ îi spune:

— Vezi ce frumos eşti? Sunt o fată tare norocoasă că mereu te faci aşa chipeş pentru mine.

— Nu mă mai tachina, se plânge George în glumă.

— Cine te tachinează? întreabă Scârţ. Ştii că micul dejun e mai gustos când faci efortul să te îngrijeşti.

Îl ajută pe bătrân să se aşeze pe un scaun la masa din bucătărie. Îi pune mâinile pe umerii căzuţi şi-l întreabă la ureche:

— Sanka sau Postum?

— Postum, răspunde George.

— O să te transformi într-o cană de Postum, jur, glumeşte Scârţ. Acuma, eu m-am apucat să fac ouă jumări pentru că asta am făcut în ultima vreme. Dar poate te-ai săturat şi preferi altceva.

— Adică gen ouă jumări şi *carnitas*[25]? întreabă George.

— Nu, răspunde Scârţ zâmbind. Mai degrabă dacă vrei ouăle jumări sau ochiuri.

Bătrânul se gândeşte puţin şi spune:

— Ochiuri.

Ea îl pupă pe ţeastă şi se apucă să-i pregătească micul dejun.

La radio, KZLA difuzează o reclamă pentru farmaciile Sav-on. „Intraţi în topul Sav-on, ca să faceţi multe economii, farmaciile Sav-on, farmaciile Sav-on, BUM-BUM! SAV-ON!”

Roşcata ia un borcan de Postum (un înlocuitor de cafea ieftin care le place bătrânilor) din dulăpiorul de bucătărie. Praful din borcan s-a uscat, devenind tare ca piatra. Trebuie să înfigă coada unei furculiţe ca să desprindă o bucată.

Pune bucata de Postum în cana de cafea a lui George şi toarnă peste ea apă fierbinte. Aşază cana în faţa lui George şi-i pune mâinile pe toartă, avertizându-l:

— Ai grijă, frige.

— Aşa zici în fiecare dimineaţă, spune George.

— Frige în fiecare dimineaţă, spune Scârţ.

Pune alte două ouă într-o tigaie încinsă, în care forfoteşte untul topit. Taie trei bucăţi de cârnat de porc

[25] Mâncare mexicană cu carne de porc.

autentic Jimmy Dean dintr-o cutie de plastic ca cele pentru fursecuri şi le pune în altă tigaie. Începe să sfârâie. Cu o spatulă, Scârţ scoate cele două ouă ochiuri pe o farfurie. Adaugă şi cârnaţii, apoi pune farfuria în faţa lui George.

— Să-ţi tai eu cârnaţii şi să-ţi înţep gălbenuşul?

George acceptă cu un mormăit. Scârţ se lasă pe vine şi taie cu tacâmurile rondelele de cârnaţi în bucăţele cât o îmbucătură. Apoi ia furculiţa lui George şi înţeapă mai întâi un gălbenuş, apoi şi pe celălalt.

— Bun, poţi să-i dai drumul, îl informează ea. Apoi îi cuprinde gâtul cu braţele pe la spate şi-i şopteşte la ureche: Poftă bună, dragă. Totul e pregătit din inimă.

Îl pupă pe o parte a capului, apoi iese lipăind din cameră, lăsându-l pe George să-şi ia micul dejun liniştit.

Pe KZLA, Sonny James cântă melodia populară despre dragostea lui Urs Sprinten.

Urs Sprinten o iubea pe Dalbă Porumbiţă cu o iubire
cât cerul de mare
Urs Sprinten o iubea pe Porumbiţă cu o iubire
ce moarte nu are.

Ora 7:30

Jay Sebring, omul care a revoluţionat coafura masculină şi care nu are rival la Hollywood în domeniul lui, stă în pat în pijamaua lui neagră de mătase şi se uită la *Jonny Quest*, un serial de desene animate de aventuri produs de Hanna-Barbera. Pe ecranul televizorului, Hadji, partenerul cu turban al lui Jonny, face una dintre vrăjile lui cu formula magică: „Sim-sim-salabim!”

O bătaie uşoară în uşa închisă a dormitorului îi atrage atenţia lui Jay.

— Da, Raymond, îi strigă Jay celui care bătuse.

De cealaltă parte a intrării în budoar se aude o voce cu accent britanic autentic:

— Sunteţi gata pentru cafeaua de dimineaţă, domnule?

Ridicându-se în capul oaselor, Jay îi strigă:

— Da, sunt gata. Intră.

Uşa dormitorului se deschide şi în cameră intră Jay, gentlemanul britanic care slujeşte gentlemeni, îmbrăcat într-o ţinută clasică de majordom şi ducând cu ambele mâini o tavă cu un serviciu de argint pentru micul dejun la pat, salutând vesel:

— Bună dimineaţa, domnule Sebring.

— Bună dimineaţa, Raymond, răspunde Jay.

Străbătând camera spre bărbatul din pat, Raymond se interesează:

— V-aţi simţit bine aseară, domnule?

— Da, răspunde Jay. Mulţumesc de întrebare.

Majordomul aşază tava în faţa stăpânului său, iar Jay examinează serviciul care i-a fost adus. Conţine o cafetieră argintie şic, o cană pe o farfurioară de porţelan, un bol pentru cuburile de zahăr, o cană de argint miniaturală cu frişcă, un croasant cald pe o farfurie, un vas cu unt, mai multe borcănele minuscule cu diferite feluri de gem şi o vază subţire, argintie, cu un singur trandafir roşu cu tijă înaltă.

— Totul arată delicios, spune tânărul. Ce mâncăm azi la micul dejun?

Raymond se duce la fereastra mare, cu vedere, şi dă la o parte draperiile mate, lăsând lumina soarelui să inunde brusc camera, spunând:

— Mă gândeam la nişte jumări de ouă gustoase, cu somon, nişte brânză de vaci şi jumătate de grepfrut.

Jay se strâmbă şi răspunde:

— S-ar putea să fie prea mult pentru mine în dimineaţa asta. Am mâncat azi-noapte târziu la Tommy nişte burgeri cu chili.

E rândul lui Raymond să se strâmbe. Majordomul nu respectă gustarea nocturnă cu burgeri de la Tommy, aşa cum nu respectă nici momentele când stăpânul său îşi începe ziua cu ditamai castronul de cereale Cap'n Crunch, deci reacţionează la noua informaţie cu o replică sarcastică.

— Ei, în cazul ăsta, dacă încă digeraţi la burgerul cu chili, presupun că n-o să vă intereseze nimic *gustos.*

Raymond pleacă de la fereastra cu vedere, se întoarce la patul stăpânului şi întreabă:

— Să torn cafeaua, domnule?

Jay încuviinţează din cap şi spune:

— Eşti foarte amabil, Raymond.

Raymond ia cafetiera şi toarnă cafeaua de Java în ceşcuţa de porţelan, spunând:

— Foarte bine, domnule. Ce-ar fi să înlocuim acea jumătate de grepfrut cu un păhărel cu suc de grepfrut?

Majordomul ridică micul vas cu frişcă lichidă şi toarnă în ceaşcă, apoi întreabă:

— Şi continuăm cu cafea sau mai bine trecem la ciocolată caldă?

În timp ce Jay cântăreşte răspunsul, Raymond ridică o linguriţă de pe tavă şi amestecă frişca în cafea până când capătă culoarea care-i place stăpânului Sebring.

— Cred că mai bine ciocolată caldă, rosteşte Jay cu aplomb.

Pe acelaşi ton teatral, Raymond răspunde:

— Atunci să rămână ciocolată caldă. Preferaţi să staţi în pat şi să vă uitaţi la *desene animate* sau ciocolata caldă va impune o schimbare de loc?

Jay îşi ia mutra gânditoare şi chibzuieşte.

— Păi, mă uitam la *Jonny Quest.* Dar poate-i mai bine cum zici tu? Ridică privirea la valetul său şi-l întreabă: Tu ce părere ai, Raymond?

— Ei bine, răspunde Raymond, arătând spre dimineaţa senină care se vede pe fereastră, după cum observaţi, e o dimineaţă californiană foarte însorită şi plăcută. Cine locuieşte la Londra şi are norocul de o zi ca asta n-are ce căuta în pat, să se uite la desene animate. Dacă-i aşa frumos afară, nici la muncă nu te duci. Deci v-aş propune o ciocolată caldă în grădină, ca s-o savuraţi aşa cum se cuvine. Apoi adaugă: Ştiţi cât de mult vă place să beţi ceva de dimineaţă în grădină, cu stafia lui Jean Harlow.

Casa pe care Jay o cumpărase cu trei ani în urmă le aparţinuse pe vremuri, în anii treizeci, lui Jean Harlow şi soţului ei, regizorul Paul Bern, şi amândoi muriseră acolo. Iar Jay insistă că stafiile lui Jean şi Paul bântuite casa. Chiar şi lui Sharon Tate, fosta lui logodnică, i se năzărise într-o noapte că vede ceva misterios şi sinistru.

— Raymond, m-ai convins, proclamă semeţ Jay. O să beau o ciocolată caldă în grădină, la soare.

— Splendid, răspunde Raymond.

Ora 7:45

Roman Polanski iese în curtea casei sale din Hollywood Hills, care oferă locatarilor săi de succes o vedere plină de culoare spre centrul oraşului Los Angeles. Micuţul Polanski are părul răvăşit după somn, poartă un halat de mătase pe umeri, duce într-o mână o cană de cafea goală, iar în cealaltă, o cafetieră cu piston. În timp ce păşeşte fără grabă prin iarba udă din curte, papucii lui din plastic tare fac *lipa-lipa* în contact cu călcâiele goale.

După el se ţine de zor Dr. Sapirstein, micul terrier Yorkshire al soţiei lui, botezat cu numele pediatrului sinistru jucat de Ralph Bellamy în filmul lui Roman *Copilul*

lui Rosemary. Mai târziu în acel an, în timp ce Sharon era la filmări la Montréal, Voytek Frykowski, vechi prieten şi musafir al lui Roman, l-a omorât din greşeală pe Dr. Sapirstein călcându-l cu maşina în timp ce ieşea din curte. Roman era la el în birou, lucra la scenariul următorului său film, *Ziua delfinului*, când Voytek a apărut în prag.

— Roman, a rostit el temător. (Polanski s-a răsucit în scaun, cu faţa spre vechiul său prieten.) Cred că am omorât din greşeală câinele lui Sharon, a recunoscut Voytek.

Faţa lui Roman a explodat ca a unui actor prost dintr-un film mut.

— L-ai omorât pe Dr. Sapirstein!

Roman a sărit de pe scaun şi a tulit-o pe lângă prietenul său, lamentându-se cuprins de panică:

— O, Doamne, ce-ai făcut?

Când regizorul a ajuns la uşa casei, a văzut trupşorul blănos zăcând fără viaţă în parcarea din faţa casei. S-a luat cu mâinile de cap şi a început să se învârtească în loc, spunându-i lui Voytek în polonă:

— O, Doamne, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Voytek se simţea cam prost, dar nu se aşteptase ca Roman să reacţioneze astfel. I-a răspuns în polonă:

— Roman, îmi pare rău, a fost un accident.

Roman s-a răsucit spre el, urlând în polonă:

— Ştii ce-ai făcut? Mi-ai distrus dracului viaţa! Sharon iubeşte câinele ăla!

— Nu-ţi face probleme, l-a liniştit Voytek. O să-i spun că a fost vina mea.

— Ba nu-i spui! a strigat la el Roman. N-o să-i spui! N-o să te ierte niciodată!

Roman a încercat să-l lămurească pe amicul său polonez cum sunt americanii:

— E americancă, nu pricepi? Americanii îşi iubesc căcăcioşii de câini mai mult decât îşi iubesc copiii! Puteai să-i scapi dracului bebeluşu' pe scări, că era tot una!

Sharon n-a aflat niciodată ce păţise, de fapt, Dr. Sapirstein. Ca să-şi scutească prietenul de furia şi dispreţul răsfăţatei fiice de soldat din Texas, Roman i-a spus lui Sharon că Dr. Sapirstein fugise şi ori se rătăcise, ori căzuse pradă unui coiot. Singură în camera ei de hotel din Montréal, Sharon a plâns toată noaptea.

Astăzi însă, Dr. Sapirstein trăieşte încă şi vine în fugă la Roman, cu o mingiuţă roşie în gură, semn că vrea ca bărbatul mărunţel să se joace cu el. Roman apasă pe pistonul cafetierei şi ignoră câinele.

Roman e cam morocănos în această dimineaţă; la fel ca vecinul său, Rick Dalton (pe care încă nu l-a întâlnit), e niţel mahmur. Dar, spre deosebire de Rick, el n-a avut parte de o noapte de turnat pe gât băutură de unul singur. Noaptea trecută, el şi Sharon, împreună cu amicii lor Jay Sebring, Michelle Phillips şi Cass Elliot, fuseseră la o petrecere la Conacul Playboy al lui Hugh Hefner. Apoi, pe la trei dimineaţa, se duseseră să mănânce nişte hamburgeri cu chili scârboşi printre dubioşi de L.A. (mexicani în uniforma lor de stradă, cu maşinile vopsite oribil, plus derbedei motociclişti pe motoarele lor zgomotoase.) În Europa, ar fi încheiat noaptea cu coniac fin şi trabucuri cubaneze sau ar fi vizitat o pivniţă de vinuri în puterea nopţii şi ar fi încheiat petrecerea cu un Bordeaux vechi de douăzeci de ani. Dar acestor americani imaturi li se pare *şmecher* să încheie petrecerea cu nişte burgeri cu chili unsuroşi şi Coca-Cola. În plus, Roman era convins că nici celorlalţi nu le plăcuseră burgerii ăia graşi şi uleioşi. Lui Sharon sigur nu-i plăcuseră, deşi n-ar fi recunoscut în ruptul capului. Dar bineînţeles că se purtaseră cu toţii de parc-ar fi fost distracţia vieţii lor.

Sharon încercase chiar să comande un hamburger fără chili, dar Jay nici să n-audă. Aşa că Sharon cedase presiunii grupului, spunând „Bine, bine, bine” şi cerându-i tipului cu tichie de carton de la tejghea: „Vreau şi eu un chili burger”. Care-i căzuse ca o ghiulea la stomac, de-i fusese rău tot drumul înapoi cu maşina până pe Cielo Drive. Roman ţinea la prietenii lui americani, dar mereu se mira puţin văzând ce lucruri copilăreşti le plăceau sau, în acest caz, *se prefăceau* că le plac.

În plus, a trebuit să schimbe amabilităţi cu dobitocul ăla de Steve McQueen aproape toată noaptea. Roman şi McQueen nu se plac, dar, cum Steve e unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Sharon la Los Angeles, se tolerează reciproc.

E limpede că Sharon şi McQueen s-au futut la un moment dat. N-a întrebat-o niciodată pe Sharon, dar ştie că McQueen e genul de tip care n-ar fi *în continuare* prieten cu Sharon dacă nu i-ar fi tras-o de câteva ori pe vremuri. În mod normal, asta nu l-ar deranja pe Roman. Jay fusese logodit cu Sharon – şi-o trăgeau tot timpul. Iar Roman are *ceva* sexual de împărţit cu jumătate dintre femeile de pe orbita lui. Dar McQueen i-o aruncă în faţă lui Roman prin felul superior în care-i zâmbeşte. Cu fiecare ocheadă a ochilor lui albaştri şi cu fiecare rânjet al guriţei lui pare să spună: „Ţi-am futut nevasta”.

În plus, lui Roman nu-i place că McQueen o tot pipăie pe Sharon, luând-o în braţe pe blonda voinică şi învârtind-o până când face „leee!” ca o fetiţă. Activităţi de care Roman nu e capabil, din cauza staturii lui mărunte. Ceea ce McQueen ştie foarte bine, de-aia o şi face.

„Tipul e un dobitoc şi gata”, se gândeşte Roman.

Cum în ultimele douăzeci de secunde fusese ignorat cu bună ştiinţă, căţeluşul latră ca să atragă atenţia bărbatului pirpiriu. „Câinele ăsta nenorocit, se gândeşte Roman, nici

să savurez o cafea liniştit nu pot, că micuţul tiran îmi strică tot cheful.” Îi aruncă mingea, iar căţeluşul aleargă după ea. Roman nu-l detestă pe Dr. Sapirstein ca pe Steve McQueen. Doar că e morocănos în această dimineaţă. În primul rând pentru că e mahmur şi în al doilea rând pentru că-l trezise Sharon.

Ştiţi, Sharon sforăie.

Capitolul 8
Lancer

Diligenţa Wells Fargo Butterfield, trasă de şase cai, se iveşte la colţul unde se înalţă clădirea din chirpici a misiunii şi se avântă huruind pe strada principală plină de colb din Royo del Oro, un orăşel cu aer spaniol aflat în California, la aproape o sută de kilometri de graniţa cu Mexicul. Copitele tari ale animalelor năduşite muşcă din pământul străzii principale, ridicând în urma lor un nor de praf brun.

Monty Armbruster, un tip cu părul alb, veteran cu patruzeci de ani la activ pe diligenţa Butterfield, trage de hăţurile din piele cu mâinile lui înmănuşate, smucind pe spate capetele cailor cu zăbalele implântate în gură, forţând cele şase cabaline puternice să se oprească uşurel chiar în faţa Hotelului Lancaster. Cu accentul său texan uşor nazal, Monty strigă:

— Royo del Oro, ultima staţie!

Razele soarelui ce lucesc în fundal se cern prin urzeala ca de tifon a prafului brun într-un fel pe care toţi cineaştii care fac westernuri vor dori să-l imite peste o sută de ani.

Mirabella Lancer, mică de statură, dar înţeleaptă pentru cei opt ani ai ei, fiica lui Murdock Lancer, proprietar şi administrator al celui mai mare ranch de vite din regiune, sare de pe butoiul de lemn pe care stătuse cocoţată. Fremătând de nerăbdare, se întoarce spre văcarul mexican cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea, dar care poartă pe cap un sombrero caraghios de mare, şi ciripeşte:

— Haide, Ernesto!

Văcarul Ernesto o ia de mână pe copilă şi o conduce pe strada principală a oraşului, spre diligenţa Butterfield. Cum tatăl ei e cel mai bogat om din regiune, Mirabella îi cunoaşte pe toţi comercianţii din Royo del Oro de când era la vârsta gânguritului, aşa că zâmbeşte în stânga şi-n dreapta în timp ce străbate cartierul comercial al oraşului. O căruţă trasă de cai, plină ochi cu butoaie de lemn cu bere, trece prin faţa ei şi a văcarului cel mărunţel. Aşteaptă pe trotuarul de lemn până când trece căruţa cu bere. În timp ce traversează strada nepavată, ca să iasă în spatele diligenţei, Mirabella se pregăteşte să-i vadă pentru prima oară pe cei doi fraţi pe care nu-i cunoaşte încă. Amândoi fiii tatălui ei, de care nu se mai ştia nimic de multă vreme, anunţaseră că o pornesc în curând spre ranch-ul Lancer. Însă nici ea, nici Ernesto, argatul de la ferma lui Murdock Lancer, n-au idee care frate avea să coboare din diligenţa Butterfield. Argatul primise o telegramă care anunţa că fiul lui Murdock Lancer se urcase în diligenţa Butterfield în Tucson, Arizona, în urmă cu două zile, iar dacă nu apăreau obstacole, ar trebui să ajungă pe la doisprezece ziua în Royo del Oro. Telegrama nu preciza *care* fiu urma să sosească.

Spre deosebire de trenuri, o diligenţă care sosea cu trei ore mai târziu faţă de ora planificată era, practic, punctuală. Aşadar, diligenţa Butterfield opreşte în faţa Hotelului Lancaster la trei după-amiaza. Mirabella şi Ernesto aşteaptă în stradă să se deschidă uşa diligenţei, ca să vadă care frate îşi va face apariţia.

Amândoi fraţii se născuseră la ranch-ul Lancer, dar nu se cunoşteau între ei. Şi nu-şi mai văzuseră tatăl, proprietarul fermei de vite, din copilăria mică. Amândoi băieţii lui Murdock Lancer, ca şi Mirabella, erau făcuţi cu femei diferite, care muriseră.

Scott Foster Lancer, care fusese crescut la Boston de bogata familie a maică-sii (Diane Foster Lancer Axelrod), era absolvent de Harvard şi fost militar de carieră, luptase în India cu trupele britanice de cavalerie (lăncierii din Bengal).

Celălalt fiu al lui Murdock, Johnny Lancer, fusese crescut în Mexic de maică-sa, Marta Conchita Louisa Galvadon Lancer. Marta n-avea rude în Mexic, nici bogate, nici de alt fel. N-avea alt venit în afară de ce câştiga din dans, futut şi pocnit din castaniete în jumătate dintre fiefurile bandiţilor de la sud de graniţă. Toată copilăria, Johnny crezuse că sexul era o activitate pentru care bărbaţii plăteau femeile, la fel ca dansul şi muzica, gătitul sau spălatul rufelor.

Mama lui Scott, Diane, se întorsese în Est, la familia ei din Beacon Hill, imediat ce realizase că nici ea, nici băieţelul ei nu erau făcuţi pentru viaţa la o fermă de vaci, printre bălegar de cal şi de vite, printre cowboy şi mexicani. Scott avea trei ani când urcase în diligenţă la Royo del Oro şi părăsise oraşul.

Johnny era mai tânăr decât Scott, dar plecase de la ranch-ul Lancer la o vârstă ceva mai mare. Trăise la ranch cu tatăl şi cu mama lui până la zece ani. Până într-o noapte ploioasă şi întunecoasă, când Marta se urcase într-

o trăsurică elegantă pe care Murdock i-o cumpărase de ziua ei şi străbătuse cei aproape o sută de kilometri până în Mexic. Fusese ultimul contact al micului John cu Murdock Lancer, cu uriaşul ranch Lancer, cu opulenta casă Lancer şi cu oraşul Royo del Oro. După ce fusese fiul celui mai bogat bărbat din vale, avusese profesor particular care să-i predea materia de la şcoală, mâncase din veselă de porţelan cea mai gustoasă carne Black Angus, pregătită de un bucătar francez, şi dormise în puf, Johnny ajunsese fiul unei târfe mexicane, mâncând din vase de lut fasole cu pesmeţi uscaţi, bând suc de cactus aşa cum pe vremuri bea lapte, molfăind carne uscată cum sugea pe vremuri acadele, învăţând glume porcoase de la nişte neisprăviţi, dormind prin funduri de bodegă pe saci de cafea şi învăţând să se apere în miez de noapte atât de şobolani, cât şi de lepădăturile de prerie care l-ar fi violat. Până când, într-un astfel de sătuc populat de bandiţi, un client bogat şi nemulţumit din Mexico City i-a tăiat gâtul Martei. Johnny avea doisprezece ani când săpase mormântul maică-sii în pământul tare. Bogătaşul fusese judecat pentru uciderea maică-sii şi achitat de un juriu părtinitor. După doi ani, Johnny l-a ucis pe bărbatul care-i omorâse mama. Şi, chiar dacă durase mai bine de zece ani, până la urmă îi omorâse pe toţi membrii acelui juriu necinstit.

Johnny nu aflase niciodată de ce fugise maică-sa cu el în toiul acelei nopţi ploioase, dar bănuia. Bănuia că Murdock Lancer se săturase să se joace de-a mama şi de-a tata cu o colorată mexicancă şi cu fiul ei corcit. Aşa că într-o noapte îi spusese: *Vamos!*

Johnny ştia că, dacă avea să se întoarcă vreodată la ranch-ul Lancer, avea să-i zboare creierii lui taică-su pentru că-i alungase în ploaie pe el şi pe maică-sa. Dar mai ştia şi că Murdock Lancer era un american alb cu greutate. Iar dacă-şi împuşca tatăl, Johnny Lancer avea să

sfârşească în şţreang. Din fericire, Murdock n-avea unde să plece. Ăsta e unul dintre puţinele dezavantaje ale vieţii de proprietar de pământuri înstărit. Te găseşte oricine are treabă cu tine. Johnny îşi îngropase mama şi într-o bună zi avea să-şi îngroape şi tatăl. Iar dacă trebuia să plătească pentru asta cu viaţa, atunci aşa să fie. Totuşi, Johnny nu se grăbea să renunţe la viaţă. Bogătanul ăla ticălos n-avea decât să aştepte. Între timp, el avea aur de furat, gagici de futut, tequila de dat pe gât. Aşa că vă imaginaţi mirarea lui Johnny când pe numele său sosise o telegramă la Hotel Felix, o adresă de contact unde primea propuneri de muncă, în general dintre cele infame.

PENTRU JOHN LANCER-STOP-OFERTĂ DE LUCRU-STOP-DEPLASARE LA FERMA LANCER LÂNGĂ ROYO DEL ORO CALIFORNIA-STOP-ONORARIU DE 1 000 DE DOLARI LA SOSIRE-STOP-PLATĂ PENTRU A CÂNTĂRI OFERTA DE LUCRU-STOP-FĂRĂ OBLIGAŢII-STOP-MURDOCK LANCER

Odată cu telegrama primise şi un cec în valoare de cincizeci de dolari pentru drumul până la Royo del Oro. „Să mor io”, şi-a zis Johnny. Dar adevărata tentaţie nu erau cei o mie de dolari. Era ocazia să-l privească în faţă, după atâţia ani, pe Murdock Lancer – cel care făcuse din maică-sa o curvă ahtiată după bani – şi să-i zboare creierii.

Mirabella Lancer îşi ţine respiraţia când uşa diligenţei Butterfield se deschide în sfârşit şi pe treaptă se iveşte o gheatră elegantă, în alb şi negru. Îl priveşte cu ochi mari pe bărbatul foarte chipeş, cu păr blond, care coboară din diligenţă, purtând cele mai şic haine albastre pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Cum crescuse la o fermă de vite, fetiţa e obişnuită cu ţinuta bărbaţilor care-şi câştigă

traiul muncind. Chiar şi atunci când afaceriştii din oraş se ferchezuiesc ca să meargă la biserică, iar angajaţii de la fermă îşi piaptănă părul lins pe spate şi se înţolesc în hainele de duminică, ca să iasă în oraş la dans, hainele *lor* bune sunt negru cărbune, gri şters sau maro gălbui. Costumul din trei piese al acelui dandy blond din Est e de un albastru deschis intens, cu o vestă ţesută cu fir auriu. Coborând din diligenţa Butterfield, îşi pune pe cap un joben voluminos, de aceeaşi culoare. La baza pălăriei are o panglică de mătase crem. Străinul spectaculos şchiopătează cu piciorul stâng, sprijinindu-se într-un baston argintiu cu un câine sculptat în măciulie. Însă în ciuda acestui impediment, sau poate datorită lui, ţinuta îi este impecabilă, iar mişcările, graţioase. Bostonianul albastru scoate o perie din buzunarul interior al hainei şi, cu gesturi domoale şi meticuloase, scutură praful de pe reverele, manşetele şi umerii costumului albastru deschis.

Mirabella e cu adevărat impresionată. Trage cu ochiul la Ernesto, cu o expresie mulţumită care spune: „Ăsta-i fratele meu, Scott”.

De îndată ce fetiţa îşi înghite saliva şi deschide gura ca să-şi salute ruda de mult pierdută, din diligenţă iese alt pasager.

La fel de fascinant şi acesta, dar într-un mod cu totul diferit. Dacă blondul e chipeş ca-n basme şi de o demnitate incredibilă, tipul cel nou e arătos într-un fel depravat, stilul cowboy derbedeu de la sud de graniţă, cu o claie deasă de păr într-o nuanţă de ciocolatiu care-i încadrează chipul într-un fel pe care Mirabella n-ar şti să-l descrie decât cu termenii „de vis”. Hainele cowboy-ului brunet nu sunt la fel de elegante ca ale pasagerului blond, dar sunt la fel de colorate şi de şic, în felul lor. Pasagerul cu păr brun poartă o cămaşă cu volane de un roşu Sangria, în stil hispanic, o scurtă de piele maro şi jeanşi

negri împodobiţi cu ţinte mari, argintii. La coborârea din diligenţă, îşi pune pe cap o pălărie de cowboy cu boruri înguste. Menită nu să-l ferească de soare, ci să-i completeze ţinuta mortală. După ce-şi întinde picioarele lungi, acoperite de ţinte, cowboy-ul dur cu cămaşă roşie se apropie alene de Monty, conducătorul diligenţei, şi-i cere în spaniolă să-i dea şaua cocoţată pe capota diligenţei. Monty îi aruncă şaua lucrată manual, apucând-o de oblânc. Şaua se prăvăleşte grea în braţele întinse ale străinului cu cămaşă învolănată.

Dandy-ul cu joben şi costum albastru deschis îl întreabă pe Ramon, însoţitorul lui Monty la conducerea diligenţei, de geanta cu broderie înflorată. Joben îşi primeşte valiza de la însoţitorul mexican şi-i mulţumeşte cu un *gracias* cu accent yankeu.

Micuţa Mirabella şi Ernesto, mexicanul mărunţel, privesc amândoi confuzi, cu expresii nedumerite. Nici unul dintre ei nu ştie sigur pe cine să abordeze. Fetiţa de opt ani ridică din umeri, îşi spune „Ei, asta e”, apoi îşi drege glasul zgomotos ca să atragă atenţia celor doi pasageri chipeşi.

— Domnul Lancer? rosteşte ea, cu un mare semn de întrebare.

Cei doi bărbaţi răspund la unison, Joben cu un „Da?”, iar Volănaş Roşu cu un „Mda?”. Amândoi se răsucesc instinctiv unul spre celălalt, cu o expresie de iritare pe faţă. Chipul fetiţei e umbrit de şi mai multă confuzie, până când brusc îi pică fisa.

— Vai de mine, e fantastic! exclamă ea încântată. Aţi venit amândoi în acelaşi timp!

Cei doi bărbaţi mai au un schimb de priviri stânjenite, după care cel cu joben o întreabă pe fetiţă, cu dicţia lui căpătată la Harvard:

— Cum adică „amândoi”?

— Păi, ştiam că veniţi încoace, explică ea, dar nu şi că veţi călători împreună.

Cum Scott nu ştia nimic despre viaţa tatălui său de după ce maică-sa o ştersese la Boston, doar că avea un imperiu al vitelor, nu pricepe din prima aluzia fetiţei.

— Ne aşteptaţi pe amândoi? întreabă el, arătând spre bărbatul de alături, în cămaşă roşie cu volane.

— Da, răspunde ea veselă. Tu eşti Johnny, adaugă ea, arătând spre brunetul în cămaşă roşie cu volane, după care, mişcând degetul în direcţia blondului îmbrăcat în albastru, continuă: Iar tu eşti Scott.

Într-adevăr, aşa se numeau. Cei doi bărbaţi se privesc din nou jenaţi, pe măsură ce realitatea situaţiei devine evidentă.

Johnny o arată cu degetul pe obrăznicătura de-o şchioapă şi întreabă:

— Dar tu cine eşti?

— Sunt Mirabella Lancer, şi voi sunteţi fraţii mei!

Şi cu această declaraţie se repede ca un tăvălug la Johnny, cuprinzându-i talia cu braţele, făcându-l să se clatine pe cizmele lui de cowboy.

O expresie îngrozită străbate chipul lui Johnny Lancer. Luase el în calcul multe variabile atunci când îşi imaginase momentul în care avea să-şi revadă tatăl, dar nu şi o soră vitregă extaziată şi îmbujorată. Scott n-apucă să ceară explicaţii, că Mirabella se şi desprinde de Johnny şi-l ia în braţe, strângându-i zona pelviană cu surprinzător de multă forţă pentru cât e de plăpândă. În încercarea de a salva câte ceva din etichetă şi de a amâna, fie doar şi pentru câteva clipe, inevitabila concluzie a dezvăluirii ei, Scott începe:

— Ascultă, fetiţo...

Mirabella îl întrerupe, prezentându-se pentru a doua oară pe nume:

— Mirabella.

— Mirabella, continuă el, maică-mea n-a mai avut alţi copii.

— Nu, se amestecă Johnny, trăgând concluzia evidentă, dar se pare că a avut taică-tu.

Scott se întoarce spre Johnny şi spune:

— Vrei să spui tatăl *nostru*?

— Mda, *tatăl nostru*, Murdock Lancer, răspunde Johnny. Ascultă, Joben, nu ştiu de ce-ai venit tu încoace, da' mie moşu' mi-a zis că-mi dă o mie de dolari dacă vin să-l văd.

— Şi mie mi-a făcut aceeaşi ofertă, confirmă Scott.

— Vreau mia aia de dolari, spune Johnny, iar când o s-o capăt o să-i dau o porţie babană. O porţie de ce anume, asta Johnny nu mai precizează.

Scott pare să-i împărtăşească ideea.

— Şi eu la fel, *frate*.

Johnny clatină din cap.

— Nu-mi spune *frate.*

— Gata, mergem? se amestecă prietenoasă Mirabella.

Amândoi se întorc spre ea şi întreabă într-un glas:

— Unde să mergem?

Ceea ce îi deranjează pe amândoi, aşa că se încruntă unul la altul.

Dar pe surioara lor o amuză, aşa că răspunde, chicotind în gura mare:

— Unde credeţi? La ranch-ul Lancer, popândăilor.

Mirabella se întoarce pe călcâie şi, împreună cu văcarul Ernesto, o ia înainte pe stradă spre căruţa pe care Ernesto o mânase mai mult de cincisprezece kilometri până-n oraş.

Scott îşi strecoară capătul bastonului argintiu cu măciulie în formă de câine pe sub mânerul de lemn al valizei, ridicând-o până la mâna liberă, iar Johnny îşi aruncă şaua pe umăr. Cei doi fraţi o urmează pe sora lor,

care le explică la ce să se aştepte când îl vor întâlni pe tatăl lor.

— Să ştiţi că tati n-o să vă arate de la început, îi previne ea, şi uneori e încăpăţânat ca un catâr, dar, orice-ar spune el, se bucură că aţi venit amândoi.

— Mda, mă rog, o să vedem dacă tot aşa bucuros o să fie şi după mica noastră *reuniune de familie*, pufneşte sarcastic Johnny.

Şchiopătând pe lângă el, Scott îi dă dreptate:

— Ştii ceva, *frate*, e primul lucru care-ţi iese din gură cu care sunt de acord.

„Şi cu asta mi s-a umplut dracului paharu’”, se gândeşte Johnny, oprindu-se locului şi îndreptând un deget spre pieptul albastru deschis al lui Scott.

— Joben, io ţi-am zis să nu mă iei cu *frate*.

Privirea lui Scott coboară spre degetul agresiv, apoi urcă spre chipul agresiv şi-l avertizează:

— Tu să nu m-arăţi cu degetul, Volănaş*.*

— Băieţi?

Cei doi fraţi îşi întorc spatele şi se îndreaptă spre surioara lor, care-i întreabă pe un ton condescendent, arătând spre căruţă:

— Putem pleca?

Cei doi bărbaţi se privesc ca şi cum şi-ar spune „Va urma”, dar, de dragul micului îngeraş, renunţă la poziţiile de luptă, iar Johnny gesticulează spre căruţă.

— După tine, *surioară.*

Capitolul 9
„Nu chiar hippie, mai mult Hells Angels”

La volanul Cadillacului lui Rick, Cliff intră pe poarta din faţă a studiourilor Twentieth Century Fox. Paznicul de la poartă îi îndrumă spre decorul cu oraşul spaniol de western unde se filmează episodul-pilot pentru *Lancer*:

— Mergi drept înainte, faci a doua la stânga, coteşti pe bulevardul Tyrone Power; apoi treci de lacul artificial şi de platourile de la *Hello, Dolly!* Faci dreapta pe strada Linda Darnell şi n-ai cum să te încurci.

Rick stă în dreapta, cu nişte ochelari imenşi, cu lentile fumurii, ca să-şi ferească ochii de soare, şi fumează o ţigară Capitol W ca să-şi ferească limba de gustul din gură. Când Cliff opreşte brusc, Rick îşi dă seama că au ajuns.

Actorul aruncă o privire pe geamul din dreptul său şi vede prin lentilele fumurii un oraş de western; câţiva cai şi căruţe; o echipă de filmare; un tâmpit de regizor cocoţat pe o macara Chapman; un actor cowboy care în mod evident se crede sexy, îmbrăcat cu o cămaşă de un roşu aprins în stil Las Vegas, cu o pălărie de cowboy cu boruri scurte; un gagiu îmbrăcat caraghios, ca un fante, într-un costum albastru deschis din trei piese, başca un joben care-l face să pară ieşit de pe platourile filmului *Ne vedem în St. Louis*[26]; o fetiţă îmbrăcată de epocă; şi un mexican jigărit, cu un sombrero imens. „Bine ai venit la căcatu’ de *Lancer*”, îşi spune Rick. Deschide uşa maşinii şi coboară nesigur pe picioare. Când se îndreaptă de spate, îl apucă un acces de tuse care face ca acidul din stomac să-i năvălească în esofag.

---

[26] Comedie muzicală romantică regizată de Vincente Minnelli.

Scuipă o flegmă verzuie, amestecată cu ceva roşu, apoi se răsuceşte spre Cliff, aflat la volan. Actorul se apleacă şi i se adresează asistentului său prin geamul deschis al maşinii.

— Cred că mi-a dărâmat vântu' antena azi-noapte. Poţi să te duci tu până acas' s-o repari?

— Pot şi mă duc, îl asigură Cliff. Apoi îl întreabă pe Rick pe cel mai nonşalant ton de care e în stare: Poţi să-i zici azi de mine şefului cascadorilor? Să ştiu şi eu dacă săptămâna asta am sau nu de lucru?

Într-o vreme, colaborarea lui Cliff la proiectele lui Rick era negociată contractual. *Dacă* Rick juca un rol, atunci Cliff îl *dubla*. La filmele Universal, Rick avusese chiar o clauză în contract legată de asta, iar Cliff, un scaun cu numele lui pe platou. Dar acea *vreme* trecuse de multă *vreme*. De când Rick are apariţii episodice în serialele de televiziune ale altora, Cliff nu mai are garantat nici un căcat degerat. Majoritatea cascadorilor coordonatori din televiziune au propriile lor echipe şi, în general, principala lor prioritate e să-şi vadă de oamenii lor. Când Cliff e angajat pentru câteva zile la *Tarzan* sau *Bingo Martin*, asta se întâmplă pentru că Rick a pus o vorbă pe lângă coordonator şi l-a convins să accepte.

Rick oftează.

— Mda, mă tot ţineam să-ţi spun – de fapt, mai degrabă *se ferise* –, la serialu' ăsta, şef e un tip care e la cataramă cu Randy. Ştii, şeful cascadorilor de la *Green Hornet*?

— Futu-i! exclamă Cliff, înţelegând despre ce era vorba.

— Deci chiar n-are rost, spune Rick pragmatic.

— Pizda mă-sii de mucos nesuferit! înjură Cliff cu obidă, apoi îşi revarsă obida asupra propriei persoane: Ce mi-o fi păsat mie dacă bou' de şofer al lu' Green Hornet crede că poa' să-l bată măr pe Ali? Adică ce cristoşii mă-sii,

campionul mondial la categoria grea are nevoie să-l apăr eu?

— Mai ales că era în joc cariera ta şi reputaţia mea de căcat, adaugă Rick, enervându-se iar. Practic, i-am supt pula lui Randy ca să-ţi fac rost de treaba aia, îşi aminteşte Rick. Şi tu ce faci? Practic, îi rupi spinarea lu' amărâtu' ăla de gură-spartă. Ca urmare, ajungi pe lista neagră la trei sferturi din serialele din oraş şi mă faci dracu' de poveste. Da' i-ai arătat tu lui, încheie Rick sarcastic.

— Băi, frate, spune cascadorul, ridicând palmele într-un gest de capitulare, când ai dreptate, ai dreptate, şi acum ai dreptate.

Rick îi spune lui Cliff o veche anecdotă de la filmări, fără să-şi dea seama că i-o mai povestise de trei ori *exact la fel.*

Să asculte aceleaşi poveşti şi anecdote ale lui Rick, prefăcându-se că nu sesizează repetiţia, face parte, de fapt, din fişa postului lui Cliff. Iar dac-am vrea să fim răi am spune şi că e un semn că Rick nu e chiar o lumină.

— Era primul meu rol decent la cinema, începe Rick, *Bătălie pe Marea Coralilor* cu Cliff Robertson, în regia lui Paul Wendkos. Era unul dintre primele mele roluri adevărate pentru tipul care avea să devină regizorul meu preferat. Într-un film adevărat de studio, Columbia Pictures – sigur, de categorie B, dar măcar nu la Republic sau AIP, ci la Columbia Pictures, ce dracu'.

De la volan, Cliff ridică ochii spre şeful lui, pregătindu-se să audă aceeaşi poveste a patra oară.

— Mă rog, deci eram căcat pe mine de emoţie. Numai că la filmu' ăsta aveam un asistent de regie, un bou sinistru. Şi cretinu' mă freca întruna la icre. Pe Tommy Laughlin nu, nici pe Cliff Robertson, ţi-ai găsit – lu' Cliff mai că-i sugea pula! Pe ăilalţi nu-i freca la icre. Numai pe mine E de căcat, e nedrept, continuă Rick, şi până la urmă mi s-

a acrit, ce dracu’. Deci stăteam eu şi mâncam de prânz cu un tip mai rotofei aşa de juca în film, unul care-şi făcea veacul prin filmele lui William Witney, Gordon Jones. Veteran omu’, făcuse optzeci de filme, ce dracu’, băiat de milioane. Şi îi zic lui Jones că aştept să mai zică nenorocitu’ ăla o vorbuliţă doar, *una singură, în pizda mă-sii*, că-i arăt eu lui!

Rick ajunge la morala poveştii:

— Şi Jones ăsta îmi zice mda, poate c-ai putea să faci chestia asta. Şi da, tipul merită. Da’ înainte să-i arăţi tu lui cum stă treaba, ia scoate legitimaţia de la SAG[27], aprinde un chibrit şi dă-i foc. Ca să ştii o treabă, că tot aia e.

Cliff are aceeaşi atitudine ca mai înainte.

— Am priceput, am priceput. Ce pizda mă-sii contează ce zice cretinu’ ăla de doi bani?

— Păi, măiculiţă precistă, spune Rick. Dacă s-ar înfige careva în starul serialului de fiecare dată când se bate ăla cu pumnul în piept că face cutare lucru pe care *clar* nu-l poate face, n-am mai munci nimic. Lu’ Bob Conrad şi Darren McGavin n-ar trece săptămână să nu le facă vreun deştept creierii zob. Piticu’ ăla de-l joacă pe Kato, exemplifică Rick, ăla-i *actor*, ce mama dracului! Orice *actor* care pretinde că face *altceva* decât să recite replici scrise de alţii mănâncă căcat. Şi majoritatea nici de asta nu-s în stare, ce dracu’!

Rick numără pe degete actorii care ştiu despre ce e vorba.

— Poţi să-l întrebi pe Audie Murphy cum e să omori oameni, că te lămureşte. Poţi să-l întrebi pe Jim Brown cum e cu *touchdown*-urile, că te lămureşte. Poţi s-o întrebi pe Sonja Henie cum e cu patinajul, că te lămureşte. Poţi s-o întrebi dracului pe Esther Williams de înot, dă-i bătaie.

---

[27] SAG – Screen Actors Guild, la vremea aceea unul dintre marile sindicate ale actorilor americani.

Dar în rest toată lumea se preface, ce pizda mă-sii. Şi un cascador care mai e dracului şi erou de război ar trebui să ştie cel mai bine chestia asta, ce pizda mă-sii!

Cliff îi zâmbeşte şefului său şi repetă cu atitudinea lui zen:

— Cum spuneam, când ai dreptate, ai dreptate.

— Am dreptate, ce mama naibii, spune Rick.

Ca să schimbe subiectul, Cliff îl întreabă:

— Păi, dacă nu mai ai nevoie de mine, vin să te iau după filmări?

— Neh, nu mai am, confirmă Rick. Numai să te ocupi de antena aia nenorocită şi ne vedem după filmări. Când terminăm filmările azi? mai întreabă Rick.

— La şapte treizeci, răspunde Cliff.

— Ne vedem atunci, spune Rick, îndreptându-se spre platourile unde se filmează *Lancer.*

După câteva clipe, Cliff strigă după el.

Rick se întoarce spre prietenul său de la volanul Cadillacului, care îndreaptă spre el un deget zdravăn, spunându-i:

— Tu să ţii minte că eşti *Rick-Dalton-meserie*! Să nu uiţi asta!

Asta îl face pe actor să zâmbească. Îşi salută scurt prietenul, după care Cadillacul Coupe de Ville se îndepărtează, iar actorul se prezintă la muncă.

Aşezat pe un scaun în faţa unei oglinzi de toaletă, în rulota destinată machiajului pentru *Lancer*, Rick îşi scufundă faţa într-un bol cu apă rece ca gheaţa. Se pare că Newman ar face chestia asta în fiecare dimineaţă. Numai că la Newman e parte din ritualul lui de înfrumuseţare. Rick o face ca să-şi trezească simţurile din amorţeala greţoasă indusă de alcoolul din noaptea trecută. După ce-şi scoate capul din apa cumplit de rece, ia câteva cuburi de gheaţă în mână şi-şi freacă faţa şi ceafa cu ele.

Sonya, fata care se ocupă de machiaj şi coafură la episodul-pilot, cea care i-a adus lui Rick bolul cu apă şi cuburi de gheaţă, stă într-un scaun de machiaj, la trei măsuţe de el, şi fumează o ţigară Chesterfield. În scaunul de lângă ea stă Rebekkah, creatoarea costumelor, o tipă frumuşică, planturoasă, cu păr bogat, şi-l aşteaptă pe regizor, ca să discute despre costumul lui Rick. Dac-ar avea două codiţe împletite, ar putea câştiga premiul al treilea la un concurs de sosii ale lui Wednesday Addams pentru ţinută. Peste costumaţia de Wednesday Addams poartă o jachetă de piele de motociclism în stilul filmului *Sălbaticul*.

Deşi Sonya e discretă, e clar că ştie diferenţa dintre un ritual de înfrumuseţare (naiba să-l ia pe Paul Newman) şi un leac pentru mahmureală. În primul rând că la un ritual de înfrumuseţare nu se geme aşa.

Tocmai când apa rece ca gheaţa începe să-şi facă efectul stimulator asupra feţei lui Rick, uşa rulotei pentru machiaj zboară, izbindu-se de perete, iar regizorul episodului-pilot *Lancer* intră în rulotă în stilul lui flamboaiant şi îngrozitor de teatral pe care-l adoptă de obicei când intră într-o încăpere.

Salutându-l pe Rick de parc-ar vrea să se audă până pe ultimele rânduri din Old Vic[28], regizorul declamă:

— Rick Dalton? Sam Wanamaker!

Regizorul repede o mână către actorul care stă pe scaun uşor năuc, cu faţa udă, iar Rick i-o strânge instinctiv, deşi e ud pe mâini.

Rick bolboroseşte, dregându-şi glasul:

— Bucuros de cunoştinţă... ăă... ăă... Sam. Scuze că-s ud pe mână.

Sam ignoră comentariul despre mâna udă.

---

[28] Denumirea unui celebru teatru londonez.

— Nu-i problemă, sunt obişnuit de la Yul, răspunde el, referindu-se la exoticul star de cinema hollywoodian Yul Brynner, cu care Wanamaker se împrietenise când jucaseră amândoi în filmul istoric de acţiune *Taras Bulba*.

De curând, Yul Brynner susţinuse trecerea lui Wanamaker în spatele camerei jucând în primul lungmetraj al lui Sam, *Dosarul „Golden Goose”*.

— Rick, ţin să-ţi spun că eu te-am ales şi sunt cât se poate de încântat că faci chestia asta, îi mai spune Wanamaker lui Dalton.

Regizorul i se adresează lui Rick la turaţie maximă, în timp ce actorul cu bateriile descărcate se chinuie să-şi ţină echilibrul. Pe Rick îl apucă stresul, aşa că uşoara lui tendinţă spre bâlbâială îşi face apariţia pentru prima oară în acea zi.

— P-păi, mersi, S-s-sam, rămân dator. Apoi scoate în sfârşit o propoziţie completă: E un rol bun.

— L-ai cunoscut pe eroul principal, Jim Stacy? întreabă Wanamaker, referindu-se la actorul din rolul lui Johnny Lancer.

— N-n-nu, încă nu, se bâlbâie Rick.

„Ăsta se bâlbâie sau ce dracu’ face?” se gândeşte Sam.

— O să fiţi dinamită împreună, spune Sam.

— Ei... Rick caută cuvântul potrivit, apoi se lasă păgubaş, mulţumindu-se să adauge: Sună palpitant.

Wanamaker spune pe un ton confidenţial, chiar dacă Sonya şi Rebekkah aud fiecare cuvânt care-i iese pe gură:

— Între noi doi fie vorba, canalul a ales actorii pentru rolurile principale, Jim şi Wayne.

Wayne e celălalt actor din rolul principal, Wayne Maunder, care-l joacă pe Scott, fratele Lancer crescut la Boston.

— Şi au făcut treabă bună. Dar, oricum, ei i-au ales. Dar *pe tine* te-am ales eu. În primul rând pentru că între tine şi

Stacy o să fie sigur o chimie din aia ca între băieţii răi. Pe care vreau s-o exploatezi.

Sam se apleacă spre Rick, iar medalionul lui din aur masiv cu un semn zodiacal (Gemeni) pendulează încoace şi încolo peste actorul aşezat în scaunul pentru machiaj.

— Asta nu înseamnă că-ţi cer altceva decât profesionalism. Dar tu eşti veteranul aici. Cu *tine* vreau să lucrez – arată cu degetul în jos spre Rick –, să mă ajuţi să scot ce-mi trebuie de la *el* – răsuceşte degetul peste umăr, căutându-l pe Stacy undeva în afara rulotei pentru machiaj. Când sunteţi amândoi în costume, vreau de la *tine* – iar arată în jos la Rick, aşezat pe scaunul lui – să-ţi măsori în continuare pula cu el în subtext.

Regizorul continuă, zugrăvind în aer scena cu braţele, ca s-o poată vedea şi Dalton:

— Gândeşte-te la o confruntare între o gorilă de munte şi un urs brun.

— Ei... Sam... asta da imagine, chicoteşte Rick.

— Ştiu, îi dă dreptate Wanamaker.

— Eu care sunt, gorila sau ursul? întreabă Rick.

— Care are pula mai mare? răspunde Wanamaker.

— Păi, probabil că gorila, deduce Dalton.

— Ai văzut vreodată un urs brun cu erecţie? îl provoacă Wanamaker.

— Trebuie să recunosc că nu, admite Dalton.

— Atunci nu fi atât de sigur, îl avertizează Wanamaker. Când aveţi o scenă împreună, îl îndrumă regizorul, vreau să-l calci pe bombeu. Crezi că poţi face chestia asta, Rick?

— Cum adică „să-l calc pe bombeu”? întreabă Dalton.

— *Să-l calci pe bombeu*, repetă Wanamaker. Să sâcâi ursul, să-i sară muştarul. Să-l calci pe bombeu ca şi cum ai încerca să convingi conducerea postului să-l dea afară pe Stacy şi să refilmeze-pilotul cu tine ca Johnny Lancer. Dacă te iei de el în felul ăsta, îl asigură Wanamaker pe Dalton, îi

faci o favoare şi lui, şi serialului. Ca să nu mai zic că-l prinzi pe Dumnezeu de-un picior.

Wanamaker o observă pe Sonya în spatele lui, în oglindă, fumându-şi Chesterfieldul pe scaunul ei. I se adresează fără să se întoarcă spre ea; vorbeşte cu imaginea ei.

— Sonya, în primul rând vreau să-i facem lui Caleb mustaţă, cere el. O mustaţă mare, lungă, pe oală, gen Zapata.

„Vai, minunat”, se gândeşte Rick. Detestă bărbile şi mustăţile false. E ca şi cum ai încerca să joci cu o omidă lipită de buza de sus şi cu nişte floci pe faţă. În plus, nu suportă să-i fie mecla mânjită cu gumă adezivă.

După ce pomeneşte de „mustaţa gen Zapata”, regizorul izbucneşte în râs şi-i spune lui Rick:

— Şi, ascultă-mă pe mine, când Stacy o să dea cu ochii de grozăvia aia de mustaţă, o să se cace pe el! Regizorul explică: Amândoi l-am vrut pe Johnny Lancer cu mustaţă. Am spus canalului că ne trebuie păr facial din ăsta ca să dăm un aer modern genului. Cum fac italienii în Europa.

Rick tresare.

Wanamaker continuă, prea absorbit de propria poveste ca să înregistreze reacţia lui Rick:

— Ei bine, CBS a zis că pe dracu’ ghem. Dacă vrei să pui cuiva mustaţă, i-o pui lu’ ăla rău. Adică ţie, Rick, spune Sam cu un rânjet larg.

Rick nu se omoară după mustăţi false, dar dacă eroul principal ar vrea, dar n-are parte de mustaţă, şi el *da*? Ar fi cu totul altă mâncare de peşte.

— Deci Stacy voia să poarte mustaţă? cere Rick confirmarea.

— Da, răspunde Wanamaker.

— Stacy o să se supere? întreabă Rick.

— Glumeşti? O să turbeze, ce dracu'! Dar ştie şi el ce-a zis canalul. Aşa că mai adaug un strat subtextual antagonismului dintre voi.

Apoi se întoarce şi i se adresează lui Rebekkah:

— Deci, Rebekkah dragă, vreau un stil original pentru Caleb, personajul lui Rick. Nu vreau genul de costum pe care-l poartă de zece ani negativii din *Bonanza* şi *În vale*. Vreau un costum în spiritul epocii – nimic anacronic. Dar care-i punctul de întâlnire dintre 1969 şi 1889? Vreau un costum cu care să poată merge diseară la club, în London Fog, şi să fie cel mai şic tip de-acolo.

Creatoarea de costume iniţiată în contracultură îi dă regizorului în vogă replica scontată:

— Avem o jachetă Custer cu franjuri pe toată mâneca. Acum e coniac, dar, dac-o vopsesc într-un maro închis, poate ieşi cu ea diseară pe Strip.

E exact ce-şi dorea să audă Wanamaker. O mângâie pe obraz cu degetul, spunându-i:

— Bravo, fetiţa mea!

Rebekkah îi răspunde cu un zâmbet, moment în care Rick îşi dă seama că Sam şi Rebekkah şi-o trag.

Wanamaker se răsuceşte iar spre Rick.

— Acuma, Rick, să ne ocupăm de părul tău.

— Ce-i cu părul meu? întreabă Rick, puţin cam defensiv.

— Generaţia pomădaţilor a murit, îi răspunde Wanamaker. E prea Eisenhower, îi explică Sam. Vreau o freză altfel pentru Caleb.

— Altfel cum? întreabă Rick.

— Ceva mai hippie, îl lămureşte Sam.

„Vrei să arăt ca un hippie nenorocit?" se gândeşte Rick.

— Vrei să arăt ca un hippie nenorocit? întreabă Rick cu o expresie sceptică.

— Nu chiar hippie, mai mult Hells Angels, clarifică Sam.

Ochii lui Sam se opresc din nou asupra imaginii Sonyei din oglindă.

— Vreau să-mi faci rost de o perucă de indian, cu păr lung, să i-o pui pe cap, apoi să-i faci o tunsoare în stil hippie.

Apoi, întorcându-se iute spre Rick:

— Dar un hippie care să te bage-n sperieţi, îl linişteşte el pe actor.

Rick îl întrerupe pe Sam din fluxul creativ cu o întrebare.

— Sam... ăă... Sam?

Sam se întoarce spre actorul lui, acordându-i întreaga atenţie.

— Da, Rick?

Rick încearcă să-i mai domolească elanul lui Sam cu o întrebare practică, dar fără să pară un dobitoc fiţos:

— Ascultă... ăă... ăă... Sam, dacă-mi dai pe faţă cu toate... ăă... ăă... – caută cuvântul potrivit – porcăriile astea, n-o să mă recunoască nimeni.

După un scurt moment de tăcere, Sam Wanamaker îi răspunde actorului:

— Ei, *băiete dragă*, unii numesc chestia asta *actorie*.

Capitolul 10
Accident

De îndată ce şi-a împuşcat soţia cu arma pentru rechini, Cliff şi-a dat seama că fusese o idee proastă.

O nimerise chiar sub buric, sfâşiind-o în două, după care ambele bucăţi se prăbuşiseră pe podeaua vasului cu un pleoscăit. Cliff Booth trăise cu impresia că o ura pe femeia aceea de ani buni, şi totuşi, când a văzut-o sfâşiată în două, cu cele două jumătăţi separate zăcând pe podeaua bărcii sale, anii de râcă şi resentimente s-au evaporat într-o clipită. A dat fuga lângă ea şi a luat-o în braţe, lipind cele două bucăţi de corp între ele şi izbucnind într-un şuvoi frenetic de remuşcări şi regrete sincere.

A ţinut-o aşa, în viaţă, şapte ore. N-a riscat s-o părăsească nici măcar un minut ca să cheme Paza de Coastă, de teamă că femeia s-ar fi dezintegrat dacă-i dădea drumul. Aşa că timp de şapte ore a ţinut-o strâns lângă el, legănând-o, liniştind-o, nelăsând-o să moară. Dacă n-ar fi fost el cel care o împuşcase, efortul său ar fi fost eroic.

Pe puntea însângerată a vasului care purta numele ei (*Billie*), printre mărunţaiele, sângele şi intestinele care se scurgeau din Billie Booth, soţul şi soţia au avut, în pragul morţii, o conversaţie de şapte ore pe care n-ar fi putut s-o poarte niciodată în viaţa obişnuită. El a ţinut-o de vorbă, ca să uite de gravitatea situaţiei în care se afla.

Despre ce au vorbit? Despre povestea lor de dragoste.

În acele şapte ore, au depănat întreaga lor viaţă împreună.

Cam după şase ore, când nava Pazei de Coastă şi-a făcut în sfârşit apariţia, soţul şi soţia comunicau între ei gângurind ca doi puşti de paisprezece ani îndrăgostiţi până peste cap într-o tabără de vară. Întrecându-se unul pe celălalt într-un joc al amintirilor despre cele mai mărunte detalii de la prima lor întâlnire şi primul rendez-vous. Când Paza de Coastă a urcat la bordul vasului şi l-a condus în port, Cliff a continuat să ţină lipite cele două jumătăţi ale lui Billie. Asigurând-o mereu că o să fie bine.

— Măi, o să fiu sincer cu tine, i-a spus el, o să ai o cicatrice ca de King Kong. Dar o să te faci bine.

Cliff a făcut atâta efort ca s-o convingă pe Billie de ceea ce spunea încât, după şase ore de recitat cu aplomb aceleaşi replici, a ajuns să creadă el însuşi în ele. Cliff Booth cel pragmatic a fost deci surprins, în mod surprinzător, când, în toiul eforturilor Pazei de Coastă de a o transfera pe Billie de pe barcă la docuri, unde aştepta o ambulanţă... femeia s-a dezintegrat.

Ei, asta e.

În anii şaizeci, în comunitatea cascadorilor de la Hollywood, Cliff Booth se bucura de multă admiraţie pentru cariera sa militară remarcabilă şi pentru că era considerat unul dintre marii eroi ai celui de-al Doilea Război Mondial. Numai că se bârfea peste tot că-şi omorâse soţia şi scăpase nepedepsit. Nimeni nu ştia exact dacă o împuşcase intenţionat sau nu. Poate că fusese o neglijenţă tragică la mânuirea echipamentului de scufundări, aşa cum pretinsese Cliff întotdeauna. Dar cei care o văzuseră pe Billie Booth beată boscorodindu-l în public pe Cliff, de faţă cu colegii lui, nu credeau o iotă. Şi, cum mare parte din comunitatea de cascadori de la Hollywood *asistase* la asemenea scene, cu toţii credeau că o omorâse el şi gata, ce mai încolo şi-ncoace.

Cliff chiar recunoscuse faţă de autorităţi că soţia lui era băută în momentul accidentului. Cum autorităţile n-o cunoşteau pe Billie, nu ştiau ce însemna asta. Dar cascadorii şi soţiile lor ştiau.

Însemna, *probabil*, că Billie căutase ceartă. Însemna, *probabil*, că o luase dracului gura pe dinainte. Şi mai însemna, *probabil*, că lui Cliff i se acrise şi, într-un moment de slăbiciune, făcuse ceva drastic. Ceva ce, odată făcut, nu mai putuse desface.

Cum scăpase Cliff basma curată? Simplu. Povestea lui era plauzibilă şi nu putea fi infirmată. Lui Cliff îi părea foarte rău pentru ce-i făcuse lui Billie. Dar, oricât l-ar fi chinuit regretul şi remuşcările, nu-i trecuse niciodată prin cap să *nu* încerce să scape nepedepsit pentru crimă.

La urma urmei, Cliff fusese mereu un tip practic, genul ce-i făcut e bun făcut. Deşi luase în serios chestiunea, o privise dintr-o perspectivă pragmatică. Nu era nevoie să stea douăzeci de ani după gratii – Cliff se putea pedepsi rezonabil de bine pentru acea clipă de rătăcire. În definitiv, doar nu era un criminal. Nu se putea spune că plănuise s-o omoare. *Practic*, fusese un accident, aşa cum susţinuse. Degetul lui apăsase pe trăgaci în urma unei decizii conştiente?

Nu chiar.

În primul rând, era un trăgaci sensibil. În al doilea rând, fusese mai degrabă *instinct* decât *decizie.* În al treilea rând, se poate spune că *apăsase* pe trăgaci sau fusese mai degrabă un *spasm*? În al patrulea rând, era puţin probabil să-i ducă cineva dorul lui Billie Booth. Era o cutră nenorocită. Dacă merita să fie sfâşiată-n două? Poate că nu. Dar e puţin spus că viaţa pe acest pământ avea să-şi continue neabătută cursul. Chiar aşa, singura care a suferit a fost sora ei, Natalie, care era o cutră chiar şi mai mare decât Billie, ce naiba. Dar şi ei i-a trecut repede. Deci Cliff a fost ros de vinovăţie şi remuşcări şi s-a jurat că se va îndrepta. Mai mult de-atât ce să vrea societatea? Nenumăraţii soldaţii americani pe care-i salvase omorând japonezi compensau fără doar şi poate o singură Billie Booth.

Sigur, forţele poliţieneşti care investigaseră cazul nu cunoşteau temperamentul violent al lui Cliff Booth la fel de bine precum comunitatea de cascadori de la Hollywood.

Iar povestea lui Cliff cu neglijenţa tragică la mânuirea echipamentului de scufundări era foarte plauzibilă.

Apoi, s-a dovedit că nu-i deloc uşor să dovedeşti *exact* ce s-a întâmplat între doi oameni singuri, pe o barcă, în mijlocul oceanului. Autorităţile trebuiau să demonstreze că lucrurile *nu* se întâmplaseră aşa cum pretindea Cliff. Aşa că, pe baza unei poveşti care nu putea fi infirmată, moartea lui Billie Booth a fost declarată *accident.*

Iar din acel moment Cliff a devenit tipul cel mai scandalos pe orice platou de la Hollywood ar fi pus piciorul. Pentru că indiferent pe ce platou punea piciorul, era mereu singurul om de-acolo despre care toată lumea avizată ştia că *scăpase nepedepsit pentru crimă.*

Capitolul 11
Camioneta Twinkie

Străbătând aleile şerpuite care duc spre locuinţa de pe Cielo Drive a lui Terry Melcher în camioneta hârbuită a Hostess Twinkies Continental Bakery, Charles Manson ştie că-şi asumă un risc.

Când plecase cu maşina de la San Francisco la Los Angeles, Charlie avusese de gând să se lanseze în muzică, să-şi înregistreze cântecele ca solist, să facă rost de un contract cu o casă de discuri şi în cele din urmă să devină un star rock-and-roll. Toată povestea asta cu liderul spiritual al unei cete de puşti prăjiţi şi gurul unui harem de

fete fugite de-acasă urma să fie doar o ocupaţie secundară. Şi la început îi ieşise figura. Ba chiar îi ieşise *foarte* bine. Datorită fetelor lui, se apropiase de bateristul de la Beach Boys, Dennis Wilson, un star rock adevărat, de la mama lui. Asta-l ajutase pe Manson să se apropie de prietenii lui Wilson, Gregg Jakobson şi Terry Melcher, fiul lui Doris Day.

Urmaseră improvizaţii, chefuri, iarbă şi *jam sessions* cu alţi muzicieni de succes de pe scena muzicii rock din L.A. În curând, Charlie a ajuns să poştească un joint cu solistul trupei Raiders, Mark Lindsay, să se bată pe burtă cu Mike Nesmith din Monkees şi cu Buffy Sainte-Marie şi să improvizeze la chitară cu Neil Young. Neil Young, pe toţi dracii!

Nu doar că improvizaseră împreună; Young fusese de-a dreptul impresionat de talentul de improvizator al lui Charlie. (Noaptea în care improvizase cu Neil Young fusese pentru Manson maximum de recunoaştere la care avea să acceadă vreodată.) Charlie sperase că show-ul alături de Young avea să-i mijlocească o întâlnire cu Bob Dylan, dar Bobby s-a dovedit a fi greu de prins. Cel mai aproape de o întâlnire cu Dylan a fost pentru Charlie momentul când a schimbat câteva cuvinte în London Fog cu Bobby Neuwirth, pe atunci prieten la cataramă cu Bob. În perioada petrecută de Charlie Manson şi „Familia” lui acasă la Dennis Wilson, fără îndoială că aspiraţiile lui muzicale aveau vânt în pânze. Charlie reuşise chiar să înregistreze câteva cântece proprii pe o casetă video. E greu de crezut că Melcher cochetase vreodată serios cu ideea de a-i oferi lui Charlie un contract la Columbia Records. Dar nu-i exclus să fi cochetat cu ideea de a înregistra unele dintre melodiile lui Charlie cu alţi artişti. Pentru că Manson, cu toată înţelepciunea lui de borfaş şi cunoştinţele lui de filozofie, era de o naivitate aproape

încântătoare când venea vorba despre industria muzicală. Charlie ştia că Terry Melcher nu era deloc convins de potenţialul lui comercial. Dar nu s-a lăsat descurajat de acest lucru. Când venea vorba despre el însuşi, Charlie era întotdeauna exemplar de optimist. Spunea că nu-şi doreşte decât o portiţă. Şi chiar a primit o portiţă atunci când Terry Melcher l-a asigurat că avea să-l invite la un moment dat să-i cânte câteva dintre creaţiile lui la chitară.

Manson se îmbătase oare cu apă rece în privinţa relaţiei lui cu Melcher? Categoric.

Să-i fi stârnit oare Charlie lui Melcher o *oarecare* curiozitate? Poate.

Dar cea mai bună şansă a lui Charlie să semneze pentru un disc era relaţia lui apropiată cu Dennis Wilson. Dennis era singurul star *adevărat* din Beach Boys. Brian era gras şi se îngrăşa văzând cu ochii, Al Jardine arăta ca un schelet, iar Mike Love chelea de la optsprezece ani. Dennis era un animal sexy care încă de la începutul anilor şaizeci avea un aer zen de sfârşit de anii şaizeci. O vreme, Dennis Wilson crezuse cu adevărat în potenţialul muzical al lui Charlie. Petrecea nopţi întregi în *trip*-uri cu Charlie, sincer impresionat de filozofia şi perspectiva asupra lumii a lui Manson (mai aveau în comun şi suspiciunea şi teama faţă de bărbaţii negri). Charlie şi-a manifestat talentul incontestabil pentru improvizaţii spontane la chitară sub ochii lui Dennis, cu prilejul unor *jam sessions* organizate în casa lui. Totuşi, e greu de crezut că Manson, aşa neinstruit, indisciplinat şi dezlânat cum era, avea să înveţe vreodată cum să-şi redea muzica în mediul steril, tensionat, stresant al unui studio de înregistrări profesionist. (Din acest punct de vedere, Charlie se bucura de compania unor genii muzicale în toată regula. Înregistrările lui Woody Guthrie şi Lead Belly funcţionează mai degrabă ca documente de arhivă decât ca evocări ale

talentului lor muzical.) Şi totuşi nu e chiar de neimaginat că Charles Manson ar fi putut, într-o perioadă, să-şi croiască un drum şi să înveţe meserie în circuitul de subzistenţă al cafenelelor din Greenwich Village de la sfârşitul anilor cincizeci– începutul anilor şaizeci, precum şi la chiolhanuri, unde talentul său pentru improvizaţia muzicală, priceperea de chitarist şi anii de puşcărie l-ar fi avantajat. O vreme, Dennis Wilson încurajase cu sinceritate aspiraţiile muzicale ale lui Charlie, ba chiar îi înregistrase una dintre creaţii (*Cease to Exist*, deviza Familiei lui), rescrisă sub titlul *Never Learn Not to Love*, incluzând-o pe albumul Beach Boys *20/20*.

Şi, chiar dacă ideea că Terry Melcher avea să semneze vreodată un contract cu Charlie pentru un album la Columbia Records fusese întotdeauna o himeră, Beach Boys şi-au deschis propria casă de discuri, Brother Records, care *ar fi putut* produce un album Charles Manson. Motivul pentru care n-a fost să fie are legătură cu iritarea şi chiar frica pe care Dennis Wilson a ajuns să le nutrească pentru personajele dubioase pe care le lăsase să se aciueze în casa lui. Iniţial, fetele fuseseră cele care-l prinseseră pe Dennis în laţul „Familiei”. Mai târziu, amiciţia sinceră pe care a legat-o cu Charlie avea să-l menţină pe Dennis pe orbita „Familiei”. Dar până la urmă exasperarea lui Wilson faţă de familia de hipioţi bătuţi în cap a lui Charlie a aruncat în aer podul Beach Boys tocmai când Charlie se pregătea să-l traverseze.

Dennis Wilson le oferise acelor coate-goale etosul anti-sistem, hai-să-împărţim-totul-cu-toată-lumea cultivat de clasa artiştilor hipioţi din Topanga Canyon, Hollywood, la sfârşitul anilor şaizeci. Numai că, foarte curând, acei vagabonzi roşi de sculament care mâncau gunoaie, se tripau cu LSD şi lălăiau întruna s-au dovedit a fi nişte paraziţi ingraţi. Au făcut praf casa lui Wilson, l-au ars la

buzunar cu mii de dolari pentru tratamentele anti-boli venerice, plus bunuri pierdute, furate sau distruse. Până când, într-un târziu, Wilson s-a mutat pur şi simplu din locuinţă şi l-a lăsat pe administrator să-i evacueze pe squatterii mizerabili.

Dacă „Familia” n-ar fi transformat casa lui Dennis într-o grădină zoologică, ceea ce-i îngrijorase pe colegii lui de trupă şi-l coborâse în ochii lor, Charles Manson ar fi fost un proiect ideal pentru noua casă de discuri a trupei Beach Boys. E greu de crezut că discul ar fi făcut gaură-n cer sau că Manson, cu ciudăţeniile lui, ar fi fost în stare să scoată un album întreg. Dar e foarte posibil ca, dacă ceilalţi membri ai trupei nu l-ar fi asociat pe Charlie cu banda de ciudaţi care-l parazitau pe dragul de Dennis, Manson să se fi ales cu *ceva* de pe urma acelei legături.

Numai că, până la urmă, „Familia” l-a costat atâţia bani pe Dennis, încât, chiar şi când Beach Boys au înregistrat una dintre melodiile lui Charlie, numele lui n-a fost trecut nicăieri, în ideea că poznele costisitoare ale acoliţilor lui compensau suficient. (Au circulat zvonuri că Wilson i-ar fi dat lui Charlie o motocicletă, în loc să-i treacă numele la drepturile de autor.)

Aşa că, pe 8 februarie 1969, toate relaţiile lui Charlie din lumea muzicală, care păruseră promiţătoare într-o vreme, secaseră. Îi rămăsese una singură – o promisiune vagă pe care o făcuse la un moment dat Terry Melcher, cum că într-o bună zi o să stea şi o să-l asculte pe Charlie cum cântă. Numai că pierduse legătura cu Terry. Existase o perioadă când Charlie se vedea cu Terry dacă nu des, atunci suficient de des încât să stabilească o întâlnire. Dar asta fusese înainte să devină *persona non grata* acasă la Dennis Wilson. Ceea ce era suficient ca să zădărnicească orice posibil contract, până şi Charlie pricepea atâta lucru.

Şi totuşi poate că nu. Unul dintre cântecele lui Charlie *chiar* ajunsese pe noul album Beach Boys. Într-adevăr, nu fusese recunoscut ca autor. Dar una dintre puţinele persoane care ştiau că la origine fusese melodia lui, *Cease to Exist*, era Melcher. Aşa că Terry îl poate considera pe bună dreptate pe Manson un compozitor capabil să producă muzică comercială şi nu un peşte slinos care-i să-i facă rost de minore sifilitice.

De fapt, Terry Melcher acceptase deja să vină la ranch-ul Spahn şi să asculte melodiile lui Charlie. Stabiliseră data şi ora, întâlnirea fusese confirmată, la ranch se organizase chef mare... numai că Terry le trăsese clapa.

Pentru Charles Manson, o astfel de ţeapă era catastrofală pe mai multe fronturi. Unu la mână, Charlie plănuise o săptămână întreagă ocazia de a-i interpreta în sfârşit lui Terry muzica lui. Familia se gătise şi împodobise ranch-ul pentru marea tevatură, inclusiv exersând instrumente de acompaniament, plus fete pe jumătate goale care să le ţină isonul şi să danseze în fundal... şi Terry le trăsese clapa.

În plus, era ziua *cea mare.*

Ziua când Charlie era dinamită.

Manson nu şi-o iertase niciodată că se lăsase copleşit de emoţii la singura lui înregistrare profesionistă.

Dar în *acea* zi avea să fie altfel.

În *acea* zi, Charlie era perfect concentrat, mintea îi era calmă, inima plină, şi avea muzica în vârful degetelor.

Era *ziua* la care visase încă din închisoare, când începuse să asculte Beatles.

În *acea* zi, visele lui Charlie aveau să devină realitate, iar viaţa avea să i se schimbe definitiv.

În *acea* zi, muzica avea să ţâşnească din el. Era dator faţă de propria-i creativitate. Nu-şi permitea note false.

Era în armonie cu talentul lui, cu muza lui şi cu Dumnezeu... dar Terry i-a tras clapa.

Când Terry i-a tras clapa lui Manson n-a fost doar o lovitură dată creativităţii sale şi o adevărată jignire, ci şi un mod de a-l compromite în ochii puştilor.

Puştii de la ranch nu pricepeau prea bine cât de tare îşi dorea Charlie să devină star rock. Cât de tare îşi dorea celebritate, bani şi recunoaştere. Pentru că, în faţa lor, Charlie predica împotriva acestor dorinţe inferioare.

Pentru *ei*, Charlie se afla pe o cale spirituală către iluminare.

Pentru *ei*, adevărata dorinţă a lui Charlie era să transmită acea iluminare.

Pentru *ei*, scopul lui Charlie era să creeze o nouă ordine mondială, călăuzită de iluminare şi dragoste pentru întreaga omenire.

Pentru *ei*, Charlie avea un scop mai înalt, pentru că el aşa le spunea, iar ei îl credeau. Nici prin cap nu le-ar fi trecut că el s-ar fi lepădat cât ai clipi de toate rahaturile alea ca să se îmbrace ca pe vremea Războiului de Independenţă şi să fie în locul lui Mark Lindsay.

Nu le-ar fi trecut prin cap că şi-ar fi luat adio de la ei toţi, de la tot ce crease, de la tot ce-i învăţase, ca să-i ia locul lui Micky Dolenz în Monkees.

Ei credeau că singurul motiv pentru care Charlie îşi dorea să semneze un contract cu o casă de discuri era să-şi extindă influenţa. Pentru ca iluminarea lui să ajungă la un public mai larg, un public global pe o planetă care ducea lipsă de asta.

Ca Beatleşii. Ca Isus Cristos. Ca Charlie.

Nu-şi dorea celebritatea pentru sine; îşi dorea celebritatea pentru ceea ce avea să însemne muzica lui pentru alţii. Dar muzica avea să fie doar o primă etapă, pentru ca planeta Pământ să-l cunoască pe Charlie. Cum

Charlie era mesagerul lui Dumnezeu, cântecele lui aveau să fie printre cele mai bune compuse vreodată, aşa cum şi Isus Cristos scrisese unele dintre cele mai grozave poezii. Nu-l interesa să aibă albume de platină înrămate pe pereţi, ca Dennis Wilson. Sau maşini sport, ca Dennis Wilson. Nici să apară pe coperta revistei *Crawdaddy*. Nici să aibă o melodie pe coloana sonoră a filmului *Easy Rider*. Şi nici să participe la concursuri promoţionale trăsnite la KHJ, cu The Real Don Steele. Ci să salveze omenirea.

Prima oară când ceilalţi mirosiseră că motivele şi dorinţele lui Charlie ar fi putut fi ceva mai puţin pure decât ale lor a fost atunci când, fără să vrea, Charlie şi-a manifestat îngrijorarea faţă de audiţia cu Terry Melcher.

Toată lumea voia ca totul să iasă bine, dar nimeni altcineva de la ranch nu considera că e în joc *totul*.

„Merge... nu merge. Nu vă ambalaţi, dragilor. Dacă trebuie să se întâmple, se întâmplă. Omul îşi face planuri şi Dumnezeu râde.” Aşa îi învăţase Charlie.

Atunci de ce-l stresa atât de mult pe Charlie părerea lui Terry Melcher despre el?

De ce dracului dăduse strechea în Charlie, de-i păsa dacă Terry Melcher îi apreciază muzica sau se distrează bine?

De ce dracului se dădea Charlie peste cap ca să-i facă impresie bună lui Terry „Belea” Melcher?

Dar, când ora întâlnirii cu Terry Melcher s-a făcut, din trei şi jumătate, trei şi patruzeci, apoi trei cincizeci, apoi patru, apoi patru şi zece, apoi patru şi douăzeci, apoi patru şi jumătate, şi toată lumea a înţeles că Terry Melcher n-avea să mai vină, cu toţii şi-au dat seama cât de prost se simţea Charlie. Clapa pe care i-o trăsese Terry l-a făcut pe Manson să pară slab în faţa puştilor lui. Charlie nu păruse niciodată slab în ochii „Familiei”, orice s-ar fi întâmplat. Nici faţă de nişte părinţi turbaţi, uneori înarmaţi cu puşti;

nici faţă de foşti membri care se mai întorceau uneori la ranch însoţiţi de prieteni şi cereau bani, maşini sau copii. Nici faţă de Panterele Negre. Nici măcar faţă de poliţai. Charlie îi înfrunta pe toţi făcând cu ochiul şi zâmbind. Liniştit, ştiindu-l pe Dumnezeu de partea lui. Dar nu şi de data asta. De data asta, Charlie se făcuse de râs. În acea zi mai ieşise la iveală un lucru, unul la care puştii de la ranch-ul Spahn nu se mai gândiseră până atunci. Poate că Charlie era un hipiot pletos oarecare, cu o chitară în mână, care încerca şi el s-ajungă la radio. Nu puteau crede, n-ar fi crezut aşa ceva. Dar gândul le trecuse prin minte unora dintre ei pentru prima oară.

Melcher reuşise cumva să-i trimită vorbă lui Charlie că nu-l lăsase cu buza umflată din lipsă de respect. Era un tip ocupat, intervenise ceva important. Dar de atunci trecuse ceva vreme. Între timp, nu făcuse nici un efort să reprogrameze întâlnirea. Iar Charlie şi Terry nu se mai învârtesc în aceleaşi cercuri. Ideea de a da nas în nas cu el din întâmplare şi de a programa o nouă audiţie pare improbabilă.

Într-un fel, pentru Charlie era o adevărată iniţiere în felul cum funcţionează industria divertismentului. Oamenii intră şi ies din cercuri sociale. Cel cu care ieri te băteai pe burtă azi abia dacă-ţi face cu mâna. Ocazii promiţătoare nu se concretizează, pur şi simplu. Sau, cum a scris undeva Pauline Kael: „La Hollywood poţi să mori de atâtea încurajări.”

Ei bine, din moment ce Mahomed n-avea să dea nas în nas cu muntele la Whisky a Go Go, la un pahar de Cutty Sark, Mahomed trebuia să se ducă la munte sau, în cazul lui, în Hollywood Hills.

E ultima carte pentru Charlie.

Mai fusese acasă la Terry Melcher, aşa că ţine minte unde stă. Ba chiar chefuise acolo. Aşa că nu e chiar exclus

să se înfiinţeze direct la poartă ca să-l salute, chiar dacă pare lipsit de maniere.

E o mişcare disperată, ceea ce se simte. Iar Charlie ştie prea bine, ce naiba, că Terry îi va simţi disperarea. Dar în situaţia dată, e singura mişcare care i-a rămas. Terry *chiar* spusese că într-o zi o să asculte muzica lui Charlie. Şi Terry îi rămăsese *dator* pentru că-l lăsase cu buza umflată o dată. Iar Charlie *nu* mai are cum să dea peste el acasă la Wilson. Singura şansă pentru Charlie de a-şi salva ocazia ratată e să-l prindă pe Terry acasă, printr-un noroc, şi să-l strângă cu uşa. Să-l strângă uşurel. Doar atât cât să se simtă vinovat să-l refuze pe Charlie în faţă. Dacă nu-l strânge cu uşa, Charlie n-o să-l mai vadă niciodată pe Terry. Şi, dacă nu iese nici aşa, şi probabil că n-o să iasă, măcar Charlie poate considera că a încercat.

Când opreşte în faţa casei lui Terry de pe Cielo Drive, Charlie vede că poarta e deschisă. Genul ăsta de tipi lasă poarta deschisă în zilele când au de primit mai multe livrări, ca să nu fie nevoiţi să alerge mereu la interfon ca să deschidă. Charlie se aşteptase să fie tratat cu refuz la interfonul aflat pe stâlpul metalic de lângă alee, chiar în faţa porţii de la intrare.

„Bună, Terry e acasă?”

„Cine întreabă?”

„Prietenul lui, Charlie.”

„Care Charlie?”

„Charlie Manson.”

„Nu e acasă.”

Aşa îşi imaginase Charlie conversaţia, chiar dacă la interfon avea să răspundă Terry, dându-se drept unul dintre angajaţii săi. Aşa că poarta deschisă poate fi socotită un noroc. Unii spun că norocul e întâlnirea pregătirii cu ocazia. La el, partea de pregătire înseamnă că alesese să facă vizita la sfârşitul dimineţii de sâmbătă,

spre prânz. Numai la sfârşitul unei dimineţi de sâmbătă, spre prânz, avea şansa să-l prindă pe Terry lenevind prin casă. Cine ştie, poate că până la urmă o să obţină o întâlnire între patru ochi cu tipul.

Se gândeşte să intre cu camioneta Twinkie pe aleea lungă şi şerpuită, dar ar fi mult prea obraznic. Mai bine face pe modestul. Se apropie de casă pe jos, cu palmele deschise şi un zâmbet larg.

Pe nesimţite.

Charlie coboară din maşina brutăriei. Terry locuieşte în vârful dealului, la capătul unei străzi înfundate. Singura fiinţă umană din zonă e un tip blond, cu pieptul gol, care potriveşte o antenă pe acoperişul casei vecine. Charlie îl ignoră, luând-o pe alee spre intrarea principală a lui Terry.

Sharon potriveşte acul pick-upului la prima melodie de pe albumul *The Spirit of ’67* al lui Paul Revere and the Raiders. Cel care crease trupa şi produsese albumul fusese chiriaş în casa de pe Cielo Drive pe care Sharon şi Roman o închiriaseră între timp de la proprietar, Rudi Altobelli, care locuieşte în casa de oaspeţi, lângă piscină. Când fostul chiriaş, Terry Melcher, se mutase, locuia cu actriţa Candice Bergen. Dar, înainte de venirea lui Candy, Terry împărţise casa cu solistul trupei Raiders, Mark Lindsay. Aşa că, deloc surprinzător, Sharon găsise un teanc întreg de discuri îmbrăcate în celofan cu *The Spirit of ’67* în dulapul din camera de oaspeţi. Îi pomenise de discuri soţului ei, Roman, care făcuse mutre şi comentase:

— Detest porcăriile alea comerciale.

Sharon nu l-a contrazis, dar nu era de acord. Ei îi plăceau melodiile comerciale pe care le ascultase pe postul KHJ. Îi plăcuse melodia aia, *Yummy Yummy Yummy*, ca şi următoarea melodie scoasă de aceeaşi trupă, *Chewy Chewy*. Îi plăceau Bobby Sherman şi cântecul *Julie*. Era moartă după melodia *Snoopy vs. the Red Baron*.

N-ar fi recunoscut faţă de Roman sau faţă de prietenii lor stilaţi ca John şi Michelle Phillips, Cass Elliot sau Warren Beatty, dar, dacă era să fie total sinceră, îi plăceau mai mult Monkees decât Beatles.

Ştie că nici măcar nu e o trupă adevărată. E doar un show de televiziune inventat cu scopul de a exploata popularitatea Beatleşilor. Şi totuşi, în adâncul inimii, sunt preferaţii ei. Davy Jones i se pare mai drăguţ decât Paul McCartney (aşa cum o dovedeşte atracţia ei faţă de Roman şi Jay, Sharon chiar are o slăbiciune pentru bărbaţii mici de statură şi drăguţi, cu alură de puşti de doisprezece ani). Micky Dolenz i se pare mai haios decât Ringo Starr. Ca „tip discret”, Mike Nesmith o atrage mai mult decât George Harrison. Iar Peter Tork pare fix la fel de hippie ca John Lennon, dar mai puţin închipuit şi probabil mai de treabă. Mda, mă rog, Beatleşii îşi compun ei înşişi muzica, dar de ce naiba s-ar sinchisi Sharon de chestia asta?

Dacă *Last Train to Clarksville* îi place mai mult decât *A Day in the Life*, îi place şi gata; nu-i pasă cine a compus-o. Oricum, Paul Revere and the Raiders sunt cam ca Monkees. Cântă nişte piese ritmate, care se reţin uşor, sunt amuzanţi şi apar mereu la televizor. Îi plac mult cântecele lor *Kicks*, *Hungry* şi mai ales *Good Thing*. Rudi Altobelli i-a spus că Mark Lindsay şi Terry Melcher compuseseră *Good Thing* la pianul alb din livingul lor. Mişto. La asta se gândeşte când pune acul pe disc şi ascultă *riff*-urile tari de chitară de la început revărsându-se din boxele ei. Începe imediat să-şi mişte umerii şi şoldurile în ritmul săltăreţ. După care se întoarce la ce făcea înainte. Adică bagajul lui Roman. Roman pleacă a doua zi la Londra, şi ea mereu îi face bagajul. E pur şi simplu un gest frumos pe care începuse să-l facă pentru el şi care ajunsese o obişnuinţă.

Jay Sebring, fostul ei logodnic, e în bucătărie, îşi pregăteşte un sandviş înainte s-o ducă pe Sharon la salonul lui din Fairfax, s-o coafeze pentru o apariţie la televizor pe care Roman şi Sharon o au programată în seara respectivă (Jay nu coafează decât bărbaţi. Sharon e singura femeie de care se ocupă.) Seara trecută fuseseră cu toţii la o petrecere, la Conacul Playboy al lui Hugh Hefner. Şi, cu acea ocazie, Hefner îl agăţase pe Roman pentru pseudo-talk-show-ul lui, *Playboy After Dark*, filmat la ultimul etaj al clădirii cu numărul 9000 de pe Sunset Strip. Sharon era iritată că Roman acceptase două apariţii la rând în numele amândurora, fără să se consulte cu ea. În plus, începuse o carte excelentă, *Myra Breckinridge* de Gore Vidal, şi Roman ştie că ar fi preferat să-şi petreacă seara în pat, citind. Numai că se vedea silită să se facă frumoasă pentru a doua seară la rând şi să-şi facă numărul de „păpuşică sexy”. („Păpuşică sexy” e felul autoironic în care Sharon îşi descrie ipostaza de starletă de anii şaizeci.)

Împachetează puloverul alb pe gât pe care i-l cumpărase lui Roman când călătoriseră în Elveţia şi îl pune în valiza care stă deschisă pe patul din camera de oaspeţi, fără să-l observe pe hipiotul mărunt, tuciuriu şi lăţos, îmbrăcat într-o cămaşă albastră de blugi scoasă din pantaloni, cu o vestă maro de piele pe deasupra, sandale de Isus şi pantaloni murdari de stambă, care iese dintre plantele ei şi intră în parcarea cimentată din faţa casei. Îl vede şi Jay pe fereastra bucătăriei, în timp ce muşcă din sandvişul cu Wonder Bread, curcan şi roşii. Jay urmăreşte cu privirea deplasarea hipiotului pirpiriu şi negricios dinspre alee spre uşa de la intrare, întrebându-se: „Cine-i cretinul ăsta lăţos care umblă prin curte de parc-ar fi moşia lui?”

Sharon, care-şi vede de împachetat în celălalt capăt al casei, aude vocea lui Jay la intrare, adresându-se cuiva pe un ton autoritar:

— Hei! Te pot ajuta cu ceva?

Apoi aude de afară un răspuns înăbuşit, dat de o voce pe care n-o recunoaşte.

— Da, hei, frate, îl caut pe Terry. Sunt prieten cu Terry şi Dennis Wilson.

„Cine dracu' e ăsta?" se întreabă ea, ciulind urechile.

Aude apoi răspunsul lui Jay către necunoscut:

— Păi, Terry şi Candy nu mai stau aici. Acum e casa familiei Polanski.

Sharon lasă din mână cămaşa cu imprimeu colorat şi iese din dormitorul de oaspeţi, ca să afle cu cine vorbeşte Jay. În timp ce străbate holul îmbrăcat în mochetă care duce-n living, desculţă, îmbrăcată în nişte blugi Levi's tăiaţi, aude răspunsul mirat şi dezamăgit al străinului:

— Serios? S-a mutat? Fir-ar să fie! Ştii cumva unde?

Sharon dă colţul spre holul de la intrare, pe al cărui perete tronează afişul înrămat cu *Balul vampirilor.* (După părerea lui Roman, era penibil şi copilăros să-şi atârne prin casă afişele filmelor pe care le făcuseră. Dar Sharon îi amintise că o luase de nevastă chiar dacă ştia că e penibilă şi copilăroasă.)

Uşa de la intrare e larg deschisă, iar Jay a ieşit în prag ca să discute cu individul dubios, cu o claie lăţoasă şi faţa nerasă de două zile, acoperită de o barbă neagră şi ţepoasă.

Ajunsă la uşă, Sharon îi strigă fostului logodnic:

— Cine e, Jay?

Străinul lăţos ridică ochii la frumoasa blondă din prag. Ochii ei luminoşi sar pe moment peste Jay, întâlnindu-i pe ai tipului pirpiriu şi negricios.

Jay se întoarce spre ea şi spune:

— Stai liniştită, scumpo. E prieten cu Terry. Apoi se întoarce spre străinul lăţos şi-l îndrumă spre casa proprietarului: Habar n-am unde s-a mutat Terry, dar poate că ştie proprietarul casei, Rudi. E în casa de oaspeţi. (Jay îi arată cu mâna pe unde s-o ia.) Ia-o pe aleea din spate.

Necunoscutul lăţos zâmbeşte şi spune:

— Mulţumesc frumos.

Înainte să plece, ridică iar ochii la blonda strălucitoare din prag, cu picioarele ei lungi şi un tricou în dungi care pare luat de la raionul pentru băieţei. Îi face cu mâna şi spune:

— Săru’mâna.

Chiar dacă intrusul negricios şi pirpiriu o sperie, Sharon îl salută din cap şi-i răspunde cu un mic zâmbet. În timp ce mărunţelul o ia spre fundul curţii, Sharon îl urmăreşte cu privirea până când se face nevăzut.

Rudi Altobelli abia ieşise de la duş când aude câinele, pe Bandit, lătrând ca nebunul la cineva în faţa uşii deschise. Ştie că e *cineva* şi nu *ceva* pentru că dulăul are trei moduri diferite de a lătra, în funcţie de intruşii care încalcă proprietatea. La pisici latră într-un fel, la şopârle, ratoni şi alţi dăunători, în alt fel, iar la oamenii pe care nu-i cunoaşte, în al treilea fel. Rudi îşi acoperă capul cu un prosop, îşi înfăşoară corpul gol şi încă ud într-un halat pluşat şi iese din baie, ducându-se la uşă ca să vadă ce se întâmplă.

Altobelli e un manager mărunt la Hollywood, care-i reprezentase pe vremuri (în anumite chestiuni) pe Katharine Hepburn şi Henry Fonda. Dar, în ultima vreme, clientela lui e formată din Christopher Jones, Olivia Hussey, Sally Kellerman şi doi dintre cei trei membri ai trioului pop Dino, Desi & Billy (după ce-i reprezentase pe The Juniors, Desi Arnaz şi Dean Martin). Proprietatea e o investiţie

bunicică; el locuieşte în spate, în casa de oaspeţi, şi închiriază clădirea principală grangurilor de la Hollywood. În timp ce se apropie de uşa de la intrare, larg deschisă, care e, de fapt, intrarea laterală, la televizor rulează în reluare, în alb-negru, serialul *Pe front!* Genericul de deschidere curge pe ecran, şi în difuzoare răsună muzica militară a serialului. Crainicul cu voce gravă anunţă: „Pe front! Cu Rick Jason. Şi Vic Morrow.”

Câinele latră cu însufleţire la silueta măruntă şi pletoasă din faţa uşii cu sită. Când Rudi ajunge la vizitator, strigă la Bandit să se calmeze, îl ia de zgardă şi-l trage la o parte. Bărbatul ud, în halat de baie, se uită prin uşa cu sită şi-şi dă seama că-l ştie pe tipul din pragul uşii.

— Rudi? întreabă Charlie.

— Da? răspunde celălalt printr-un singur cuvânt la întrebarea cu un singur cuvânt.

Charlie intră direct în subiect:

— Sal’tare, Rudi, nu ştiu dacă mă ţii minte, sunt prieten cu Terry Melcher şi cu Dennis Wilson...

— Ştiu cine eşti, Charlie, îi răspunde Rudi fără pic de căldură. Ce vrei?

„Băiatu’ ăsta nu e deloc prietenos, se gândeşte Charlie, dar măcar ştie că-l ştiu pe Terry.”

— Păi, am venit încoace să discut cu Terry, dar tipul din casă a zis că Terry s-a mutat.

— Mda, s-au mutat acum o lună sau aşa ceva, confirmă Rudi.

Charlie ţopăie puţin de ciudă, călcând în picioare iarba şi afurisind:

— Fir-ar ea a naibii de chestie! Se pare că am bătut degeaba atâta drum. Apoi se întoarce iar spre tipul din spatele uşii cu sită şi-l întreabă cu o mutră cât poate de sinceră: Ştii unde s-a mutat sau ai cumva numărul lui de telefon? Chiar trebuie să iau legătura cu el. E cam urgent.

Ceea ce, din punctul de vedere al lui Charlie, nu e o minciună.

Dar Rudi îl minte pe Charlie când îi răspunde:

— Mda, îmi pare rău, Charlie, nu te pot ajuta cu chestia asta. Nu ştiu.

— Vai, ce nasol, spune Charlie.

Schimbând tonul, Charlie îi adresează bărbatului de după uşa cu sită o întrebare la care ştie deja răspunsul.

— Tu cu ce te ocupi, Rudi?

— Sunt manager, Charlie, răspunde Rudi, adăugând: După cum ştii.

În timp ce Vic Morrow, Rick Jason şi Jack Hogan spulberă nazişti în fundal, Charlie începe să peroreze, înainte ca Rudi Altobelli să-i facă vânt.

— Deci trebuie să iau neapărat legătura cu Terry pentru că urmează să-mi aranjeze o audiţie la Columbia Records and Tapes. Dar adevărul e că nu mă reprezintă nimeni, aşa că, dacă totul merge bine la audiţia asta şi o să-mi propună un contract, o să fiu singur-singurel. Şi ştii că asta nu-i chiar situaţia ideală pentru un artist. Mai ales în faţa unui colos comercial cum e Columbia Records and Tapes. Deci poate mai trec pe-aici, să-ţi pun nişte casete cu melodiile mele. Poate să-ţi şi cânt un pic la chitară. Dacă e pe placul tău ce auzi, mă iei la tine, ca să încep cu dreptul relaţia cu Columbia Records and Tapes.

Charlie îşi dă seama că Rudi e indiferent, aşa că e momentul să arunce nada.

— Eu umblu cu nişte fete. Poate le aduc pe-aici, să mă acompanieze cu vocea. Toată lumea se distrează mereu de minune cu fetele mele. Întreabă-l pe Terry. Întreabă-l pe Terry – el s-a distrat al dracului de bine cu fetele mele.

Rudi dă să deschidă gura, dar n-apucă să îngaime nimic, că Charlie îi lansează o întrebare:

— Ai ascultat noul album Beach Boys, *20/20*?

— Nu.

— Deci am şi eu un cântec pe el, îl informează Charlie. Eu am compus cântecul, precizează el, Dennis Wilson a umblat la el, l-a futut, iar Beach Boys l-au futut şi mai rău.

— Ascultă... încearcă Rudi să-l întrerupă, dar Charlie nu-l lasă.

— De fapt, l-au futut aşa de rău că mai bine nu-l asculţi. Mai bine-ţi cânt eu versiunea mea. Poate mai trec pe-aici, să-ţi pun casetele mele. Îţi cânt niţel la chitară. Inventez nişte cântece, ştii tu. Sunt foarte bun la chestia asta, spune Charlie cu sinceritate.

În cele din urmă, Rudi reuşeşte să articuleze:

— Ei, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, Charlie, dar mâine plec în Europa şi trebuie să-mi fac bagajul.

Cu un zâmbet larg pe faţă, Charlie spune, chicotind:

— Păi, înseamnă că azi am un noroc de tot căcatu', ai?

E rândul lui Rudi să schimbe subiectul.

— De unde ai ştiut să vii încoace?

Charlie arată cu degetul mare peste umăr.

— Tipul din casa mare m-a trimis încoace.

— Uite care-i treaba, îi explică Rudi Altobelli cu asprime, nu-mi place să-mi deranjeze cineva chiriaşii. Aşa că de-acum încolo să nu-i mai deranjezi, ai înţeles, Charlie?

Charlie rânjeşte larg şi flutură supus din mână.

— Înţeleg, am înţeles şi n-am nici o treabă, îl asigură Charlie. Nu vreau să deranjez. Ca o tentativă de a pune capăt dialogului cu un dram de demnitate, Charlie mai spune: Deci o să încerc să dau de Terry – sau o să dea el de mine. Şi poate cu altă ocazie îţi cânt nişte cântece de-ale mele?

„În sfârşit!" se gândeşte Rudi.

— Mda, sigur că da, Charlie, răspunde Rudi.

Charlie îi face cu mâna larg bărbatului de după uşa cu sită, zâmbindu-i chiar şi mai larg, şi spune:

— Umblă sănătos!

Cliff e pe acoperişul lui Rick, i-a montat la loc antena. Tocmai o fixează cu nişte sârmă pe care o răsuceşte cu un cleşte când îl observă pe hipiotul mărunţel pe care-l văzuse în camioneta Twinkie ieşind din casa soţilor Polanski şi luând-o îndărăt pe alee spre maşină. Continuând să răsucească sârma cu cleştele, Cliff îl urmăreşte cu privirea pe individul dubios.

Charlie e gata să urce în camioneta Twinkie când simte o privire pe umeri. Se opreşte. Se întoarce. Vede un tip blond fără cămaşă, care meştereşte la o antenă TV, holbându-se în jos la el de pe acoperişul casei de vizavi.

Cei doi sunt prea departe ca să se vadă clar unul pe altul.

Charlie îşi trage unul dintre zâmbetele lui pe toată faţa şi-i face energic cu mâna blondului fără cămaşă.

Cliff nu zâmbeşte şi nu-i răspunde la salut. Nu face decât să-l pironească pe hipiotul pirpiriu şi negricios cu privirea, în timp ce înfăşoară antena în sârmă cu un cleşte.

Zâmbetul de pe faţa lui Charlie dispare.

Apoi, Charlie se lansează într-unul dintre dansurile lui „uga-buga”, cu tot cu păsăreasca lui mansonează. După ce-şi termină numărul de dans spasmodic în faţa lui Cliff, domnul Manson îi arată degetul mijlociu dobitocului de pe acoperiş.

— Te bag în mă-ta, nene!

Domnul Manson urcă înapoi în camioneta Twinkie, o porneşte, o bagă în viteză cu schimbătorul ca o mătură, apoi porneşte păcănind şi pufăind pe Cielo Drive.

Cliff se uită după el cum se îndepărtează.

După care se întreabă, cu voce tare:

— Ce dracu’ a fost asta?

Capitolul 12
„Poţi să-mi spui Mirabella”

Uşa rulotei pentru machiaj de pe platourile serialului *Lancer* se deschide brusc, şi din ea coboară Rick Dalton. Doar că nu prea mai arată ca Rick Dalton. Sonya i-a pus pe cap o perucă indiană şatenă, pe care i-a tuns-o până la umeri, apoi i-a lipit cu gumă la gură „o mustaţă mare, pe oală, gen Zapata”. Iar Rebekkah l-a înţolit cu o haină la modă, din piele întoarsă maronie, cu nişte franjuri stil Custer la mâneci care ar fi tocmai potrivite dacă Rick s-ar produce pe scenă la Woodstock alături de Country Joe and the Fish. Cu alte cuvinte, Caleb DeCoteau à la Sam Wanamaker.

Sam, Sonya şi Rebekkah sunt mulţumirea întruchipată. Rick nu e la fel de convins.

Dar Sam e atât de entuziast atât în privinţa lui Rick ca actor, cât şi în privinţa viziunii sale asupra lui Caleb ca exponent al contraculturii, încât actorul s-a gândit că e mai înţelept să meargă pe burtă. Aşa că a hotărât că soluţia cea mai bună e să fie un actor la fel de bun cum îşi închipuie Sam *mimând* entuziasmul celorlalţi trei faţă de evoluţia stilului lui Caleb. De fapt, Rick îşi spune în sinea lui: „Arăt ca un împuţit de homalău hippie, combinat cu Leul cel Fricos din *Vrăjitorul din Oz*.” Şi nu se poate hotărî care din cei doi îi e mai nesuferit.

Sonya scoate capul pe uşa rulotei pentru machiaj şi-l avertizează:

— Ştiu că e pauza de prânz, Rick, dar trebuie să aştepţi cel puţin o oră până să mănânci. Ca să aibă timp să se usuce lipiciul ăla cu care ţi-am fixat mustaţa pe buză.

Rick cel de treabă îşi ia o expresie care spune „nu te agita, iubito”, apoi scoate un roman western broşat din buzunarul de la spate şi îl flutură demonstrativ prin faţa ei.

— Stai liniştită, scumpo, mi-am adus cartea.

„Minunat, îşi spune Rick, mor de foame şi trebuie să sar peste masa de prânz.”

Unul dintre lucrurile care-i plac lui Rick la filmări este că sunt obligaţi să le dea de mâncare. Pentru Rick, orice masă pe care n-o plăteşte sau n-o pregăteşte el e o masă bună. Mulţi actori cu care se întâlneşte la filmări sunt nişte marţafoi ingraţi. Ce să nu-ţi placă? Te plătesc gras ca să te prefaci, îţi dau de mâncare, te duc cu avionul de colo până colo, te ţin pe casă, masă şi bani de cheltuială şi se dau peste cap ca să arăţi tu bine. Şi totuşi sunt actori care se plâng. „Aoleu, iar carne de pui?” Rick nu-i înţelesese niciodată.

Aşa că în pauza de prânz de jumătate de oră, dacă tot n-are voie să mănânce, măcar să se familiarizeze cu decorul tavernei unde-şi face veacul banda de hoţi de vite pe care o conduce personajul lui. Îmbrăcat din cap până-n picioare în costumul lui Caleb DeCoteau, Rick se plimbă prin decorul de western al Twentieth Century Fox, care în serialul lui se numeşte Royo del Oro. După prânz, locul va forfoti de membri ai echipei de producţie, cowboy, echipament de filmare şi cai. Dar în pauza de prânz e un oraş-fantomă. Nu e total pustiu – câţiva membri ai echipei de filmare o taie prin decorul de western ca să ajungă la treburile lor. Dar e mai degrabă pustiu.

În timp ce se plimbă, costumat şi încălţat în cizme, pe strada principală, înconjurată de genul de prăvălii care puteau fi întâlnite în Vestul Sălbatic (grajduri de unde se închiriază cai, magazine universale, un tâmplar de sicrie, un hotel elegant, un hotel păduchios), actorul începe să-l simtă pe Caleb DeCoteau.

În episodul-pilot, Caleb e şeful unei bande de hoţi de vite însetaţi de sânge – în scenariu apar sub denumirea pretenţioasă de „piraţi de uscat” – care s-au instalat pe teritoriul Royo del Oro şi se servesc în voie cu vacile celui mai mare crescător de vite din vale, Murdock Lancer. Cum în oraş nu există propriu-zis un om al legii, cel mai apropiat şerif fiind la două sute cincizeci de kilometri depărtare, şi, în afară de bătrânul Lancer şi de câţiva angajaţi mexicani, nu e nimeni care să-i pună pe fugă, situaţia nu promite să se schimbe prea curând. Cu toate astea, de parcă n-ar fi fost destul de rău că hoţii dădeau iama nestingheriţi în vacile lui Murdock Lancer, evenimentele luaseră de curând o întorsătură şi mai urâtă, letală, când Caleb trimisese noaptea ţintaşi care să abată o ploaie de gloanţe asupra casei Lancer (unde dormea Mirabella, fiica de opt ani a lui Murdock, la care acesta ţinea ca la ochii din cap) şi asupra barăcilor (unde dormeau văcarii), omorându-l pe George Gomez, omul de bază al ranch-ului Lancer şi cel mai vechi prieten al lui Murdock, după care un sfert dintre oamenii lui Murdock se speriaseră şi fugiseră.

Murdock Lancer era disperat. Iar vremurile disperate cereau măsuri disperate. Murdock nu părea să aibă altă soluţie decât să angajeze şi el o ceată de bandiţi şi să pornească un război sângeros la ranch, care avea să facă multe victime (ca să nu mai vorbim că fiica lui avea să fie în pericol.) Dar Murdock considera că menirea banilor lui nu era să finanţeze moartea (nici măcar a unor scursuri ca oamenii lui DeCoteau) şi, în ultimă instanţă, că nu merita să omori oameni pentru nişte vite.

Aşa că, în loc să meargă pe calea firească, Murdock Lancer face un lucru inedit.

Bătrânul avea doi băieţi de la două mame diferite (ecouri din *Bonanza*), pe care nu-i mai văzuse de când

erau copii. Şi, dacă faima lor nu era vorbă-n vânt, amândoi păreau mai mult decât pricepuţi la mânuit arme de foc.

Bătrânul era impresionat în special de fiul cel mare, Scott Lancer, educat în sălile sacre de la Harvard şi crescut în bogăţie, cultură şi onoare în sânul Fosterilor, distinsa familie bostoniană din partea mamei.

În acel moment, după părerea lui Murdock, îşi bătea joc de pedigriul lui ducând o viaţă de parior la bordul unor nave fluviale. Se zvonea şi că l-ar fi ucis pe fiul unui senator al Statelor Unite într-un duel cu pistolul, pentru a apăra onoarea unei frumoase demoazele sudiste.

Cu toate astea, tânărul avea o carieră militară remarcabilă, ca soldat al cavaleriei britanice din India. Când se îmbarcase la Calcutta către casă, ducea cu el două medalii pentru fapte de vitejie în faţa duşmanului şi şchiopăta cu piciorul drept.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu John Lancer, fiul cel mic al lui Murdock. Murdock îl văzuse ultima oară pe când băiatul avea zece ani. Maică-sa, Marta Conchita Louisa Galvadon Lancer, se culcase cu unul dintre văcarii angajaţi de soţul ei, după care îl luase pe micul lor fiu şi dispăruse în noapte. Marta era o stricată aşa cum alţii sunt beţivi. Era aşa, dar nu neapărat pentru că asta îşi dorea. Dar, la fel ca un beţiv care se jură pe Dumnezeu că s-a lăsat de băutură, putea şi ea să pună în cui talentul şi predispoziţia spre seducţie timp de o săptămână sau două, poate o lună sau două, un an sau doi, dar recăderea era, în cele din urmă, inevitabilă. Marta, ca nevastă a lui Murdock Lancer şi mamă a lui John Lancer, se lăsase timp de zece ani (după naşterea fiului ei). Dar, până la urmă, adevărata ei natură îşi spusese cuvântul.

Prima oară când Marta îl văzuse în şa pe Lazaro Lopez, arătos cum era, prinzând juncani cu lasoul, ştiuse că era doar o chestiune de timp până când avea să-şi piardă

onoarea, averea şi poziţia. Poate că Marta nu-şi iubea soţul, dar, aşa cum avea să cânte mai târziu Tina Turner, „ce treabă are iubirea aici?”. Fetele de cincisprezece ani se îndrăgostesc de băieţi de grajd care n-au nici ţucal în care să se pişe şi nici fereastră pe care să-l golească, când s-ar găsi proprietari de pământuri bogaţi gata să dea doisprezece cai buni ca să le ia de nevastă. Iubirea e pentru fetiţe cu capu-n cur. Marta nutrea faţă de Murdock un sentiment cu mult mai multă greutate: *respect.*

Când îl umilise în propria lui casă, în ochii oamenilor săi, călcase în picioare ceea ce-l făcea să ţină capul sus, mândria lui. Se jucase de-a gospodina zece ani, dar iată că-şi dăduse arama pe faţă. Era o târfă împuţită, pe care nu te puteai baza. Când el îi ceruse socoteală pentru că-l trădase, ea îi citise în ochi că viaţa pe care o construiseră împreună la ranch-ul Lancer era praf şi pulbere. Chiar dacă ar fi iertat-o, n-ar fi uitat niciodată. Dar chiar şi mai catastrofal era respectul faţă de sine, pe care-l pierduse şi n-avea să-l recapete niciodată. Murdock Lancer avea şi el problemele lui, dar era un bărbat bun. Şi nu merita o stricată care să arunce pe fereastră viaţa pe care el i-o oferise pentru o simplă tăvăleală în fân cu un cowboy futălău. Aşa că, imediat ce soţul ei se culcase, ea îl luase pe fiul lor de zece ani şi trăsurica primită de la Murdock când împlinise douăzeci şi opt de ani şi fugise în Mexic.

În oraşele mexicane de la graniţă nu mai era nevoită să se dea drept altceva decât îi fusese scris să fie. Fără ştirea băieţelului, Murdock îşi căutase vreme de cinci ani soţia fugară şi micul fiu. Totul în zadar. Doi ani mai târziu, când un client nemulţumit îi tăiase gâtul într-o cămăruţă dosnică dintr-o *cantina* din Ensenada, Marta căpătase în sfârşit pacea după care tânjise de când călcase strâmb. Autodistrugerea ei se sfârşise, soţul ei îşi putea recăpăta în fine mândria, iar fiul ei avea să scape în fine de

greutatea legată de picior care-l târa până-n hăurile cele mai josnice ale umanităţii. Din moment ce Isus Cristos era singurul care ştia cât de rău îi părea pentru fapta ei, poate că avea s-o ierte, aşa cum promitea mereu. Ca să poată lăsa definitiv în urmă bordeiele, cămăruţele dosnice ale cârciumilor şi bordelurile. În cale i se aşternea un paradis unde avea să-şi spele păcatele (asta dacă toată tărăşenia cu Isus era credibilă).

În unele feluri, Marta Lancer fusese cea mai norocoasă dintre ei, pentru că Murdock nu-şi găsise niciodată pacea după ce-şi pierduse fiii. Bătrânul îi purta o cruntă pică primei lui soţii, Diane Foster Lancer, pentru slăbiciunea şi lipsa ei de forţă morală. Pentru că la nunta lor rostise în faţa Domnului legăminte pe care n-avusese tăria de caracter să le respecte. Să-ţi respecţi cuvântul dat e o încercare pentru sufletul omului. O încercare în faţa căreia acele femei pe care le adusese în viaţa lui dăduseră greş, şi încă oribil. Dar, măcar în cazul lui Scott, bătrânul îl ştia teafăr, la adăpost, bine hrănit. Poate că avea să devină un filfizon şi nu un văcar, moştenitor al unui imperiu construit din munca unui om, dar măcar avea să fie bine îngrijit de rudele lui pline de porţelanuri din Beacon Hill.

Dar bietul John – numai Dumnezeu ştia ce pătimise. După cinci ani de căutări, unul dintre detectivii agenţiei Pinkerton angajaţi de Lancer identificase în sfârşit locul de veci al Martei Galvadon Lancer, într-un cimitir de frontieră din Ensenada, Mexico. Era evident că atât crucea de lemn, cât şi numele de pe ea fuseseră cioplite de fiul de doisprezece ani care-i supravieţuise. Bătrânul plecase la Ensenada. Fiul său fusese văzut pentru ultima oară la procesul ucigaşului ei, un cetăţean mexican bogat, de vază. Mexicanul înstărit fusese achitat pe bază de prejudecăţi de un juriu părtinitor, care părea să-i poarte sâmbetele Martei. Păduchele ucigaş ar fi putut să-i dea şi

foc Martei, că juriul tot nu l-ar fi declarat vinovat. Şi, chiar dacă Murdock continuase să-l caute pe băiat, toate eforturile sale fuseseră zadarnice. Când Murdock Lancer semnase ultimul său cec pentru agenţia de detectivi Pinkerton, o făcuse cu trista convingere că fiul său era mort. Şi asta părea să fie tot.

Abia după vreo cincisprezece ani, faima unui pistolar ucigaş, pe jumătate alb, pe jumătate mexican, care-şi zicea Johnny Madrid, a ajuns la urechile californienilor. Îi mersese vestea că era un nemernic, dar un nemernic care mânuia fulgerător *pistola.* Din relatările martorilor şi ale scriitorilor de cărţulii ieftine, omora iute precum Tom Horn, ţintea la fel de precis precum Annie Oakley, avea firea nesuferită a lui John Wesley Hardin şi lipsa de empatie umană a lui William H. Bonney. Era unul dintre cei mai temuţi ucigaşi de pe partea mexicană a graniţei, iar peonii din pueblourile prin care trecea îl ştiau ca El Asesino de Rojo (în traducere, „Ucigaşul în roşu”), pentru că era mereu îmbrăcat cu o cămaşă roşie scumpă, cu volane.

Dar, abia în urmă cu trei ani, unul dintre foştii detectivi de la Pinkerton ai lui Lancer îi trimisese o telegramă prin care-l informa pe baronul vitelor că fiul său de mult pierdut era într-adevăr în viaţă şi-şi spunea Johnny Madrid.

Bătrânul plânsese trei zile, şi nimeni de la ranch nu înţelesese de ce.

Pe de altă parte, de când bătălia lui Murdock Lancer cu Caleb DeCoteau şi piraţii lui de uscat avansase de la simpla pierdere a unor vite la pierderi tragice de vieţi, era doar o chestiune de timp până când baronul vitelor avea să-şi tocmească propriii săi ucigaşi. Dar, înainte de acel moment inevitabil, lui Murdock i-a trecut prin cap o idee smintită. Să le dea de urmă şi să le trimită vorbă celor doi fii ai săi înstrăinaţi, John şi Scott. Avea să le trimită suficienţi bani pentru drumul până la ranch-ul Lancer şi să

le ofere o mie de dolari de căciulă doar ca să-i asculte propunerea.

Oferta lui era simplă. Să-l ajute să apere ranch-ul de Caleb şi ucigaşii lui, iar, după ce aveau să-i alunge pe piraţi, Murdock avea să-şi împartă echitabil întregul imperiu cu cei doi fii ai săi. Era o ofertă generoasă, dar nu era un cadou. Trebuiau s-o merite. Şi să nu se lase ucişi de Caleb şi băieţii lui.

Dar, dacă acceptau să-l ajute pe Murdock să-i învingă pe ticăloşi şi erau dispuşi să pună la bătaie sângele, sudoarea şi lacrimile necesare pentru a conduce un asemenea ranch de succes, toţi cei trei bărbaţi Lancer aveau să fie parteneri cu drepturi egale. Şi, dacă printr-un miracol aveau să se împlinească toate aceste lucruri, Murdock Lancer şi fiii săi înstrăinaţi aveau să devină în sfârşit o familie.

Una peste alta, nu era o premisă rea pentru un serial de televiziune, îşi spune Rick. O poveste reuşită, cu personaje reuşite.

Aminteşte puţin de *Bonanza* şi de *High Chaparral*, dar e mai sumbru şi mai violent, mai cinic.

În primul rând, Murdock Lancer nu seamănă deloc cu Ben Cartwright, un patriarh sever, dar drept şi mărinimos. E un ticălos al dracului de intransigent. E lesne de imaginat că amândouă fostele neveste se săturaseră foarte repede de căcaturile lui şi o tuliseră departe de idiotul ăla urâcios cu prima ocazie. Iar Andrew Dugan, actorul cu faţă de cal (cu care Rick jucase pe vremuri într-o piesă) pe care-l distribuiseră în rolul lui Murdock, numai prietenos nu e. E dur ca un drug de fier şi cam la fel de plăcut. Personajul Scott Lancer aduce cu băiatul bun şi simpatic din serialele western ale anilor şaizeci. Numai că arată altfel, datorită garderobei scumpe de dandy din Est. Pe lângă el, alţi dandy de pe vremuri, ca Bat Masterson şi

Yancy Derringer, par nişte pribegi janghinoşi. Iar trecutul său de ofiţer în Bengal e interesant ca poveste secundară. Dar adevăratul erou principal de serial western, original şi pe bune, e Johnny Lancer/Johnny Madrid. Jake Cahill al lui Dalton fusese cât de antierou putea fi un erou de serial western. Dar Johnny Lancer/Johnny Madrid, cel puţin în scenariul episodului-pilot, ajunge mult mai departe decât i se îngăduise vreodată lui Jake.

Johnny Lancer, pungaşul chipeş şi misterios care coboară din diligenţă la Royo del Oro, e genul de personaj care primeşte de obicei roluri episodice, nu principale în serialele western. E genul de personaj care-şi face de obicei apariţia la Ponderosa Ranch din *Bonanza*, la Barkley Ranch din *În vale* sau la Shiloh Ranch din *Omul din Virginia* şi e tânăr, plin de el, sexy şi cam dubios. Se împrieteneşte cu Little Joe, Heath sau Trampas, dar la un moment dat, de obicei în prima parte, aflăm că are un soi de secret periculos. Poate fuge de cineva, de ceva, de ceea ce fusese, de ceva ce făcuse sau nu făcuse. Sau se află în zonă dintr-un motiv clandestin (de obicei răzbunare, să pună la cale un jaf sau să întâlnească pe cineva din trecutul său). Noi (publicul) ştim că e suspect. Dar mai ştim şi că va trebui să aşteptăm actul final ca să ne lămurim: e un personaj negativ, sau un băiat bun neînţeles? Iar în actul final, Michael Landon, Lee Majors sau Doug McClure ori îl ajută să-şi spele păcatele, ori îl împuşcă mortal. Personajele astea sunt de obicei rolurile cele mai bune din serial, iar tipii care s-au specializat în ele au ajuns, de regulă, staruri (Charles Bronson, James Coburn, Darren McGavin, Vic Morrow, Robert Culp, Brian Keith şi David Carradine).

Dar rolul lui Johnny Lancer, deşi e scris ca pentru un *guest star*, e pe bune rolul principal din drăcovenia asta de

serial. Şi nu seamănă deloc cu ceilalţi cowboy care se fâţâie pe cai pe cele trei canale importante de televiziune.

„Nu ştiu cine pizda mă-sii e Jim Stacy ăsta, se gândeşte Rick, da' e clar că a călcat în ditamai căcatu' norocos când a pus mâna pe rolul ăsta."

Dar nici Caleb DeCoteau nu e negativul standard. E un rol al naibii de bun şi are unele dintre cele mai bune replici din scenariu. În timp ce se plimbă pe străzile pustii şi prăfuite din Royo del Oro, Rick îşi repetă o parte din replici, îndreptându-se spre taverna de la capătul decorului de western. Trecând pe lângă unul dintre magazinele de western de pe strada principală, îşi surprinde cu coada ochiului propria reflecţie într-o vitrină. Priveliştea îl face să se oprească o clipă şi s-o contemple.

Când văzuse rezultatul final în oglinda din rulota pentru machiaj, înconjurat de fata cu perucile, de fata de la garderobă şi de regizor, nu prea fusese încântat. „Cine dracului o să-şi dea seama că-s eu, dacă nu citeşte în ghidul TV?" fusese reacţia sinceră a lui Rick. Dar acum, că s-a mai obişnuit, tot plimbându-se încoace şi încolo (*cizmele sunt comode*) şi văzându-se reflectat în vitrina în stil western, înconjurat de un decor ca din Vestul Sălbatic, îşi dă seama că *nu arată deloc rău.* Pălăria îi plăcuse de la bun început, dar nici haina maronie, hippie, nu-i mai displace. Franjurile agăţate de mâneci sunt de-a dreptul grozave. Începe să mişte braţele şi să gesticuleze, urmărind efectul în vitrină. Felul în care franjurile îi subliniază mişcările e chiar reuşit. Poate face multe cu chestia asta. „Nu-s chiar nişte zdrenţe, Rebekkah", îşi spune Rick. Apoi gândeşte:

„Nu arată ca mine. Dar poate că Sam are dreptate, ăsta nu-i neapărat un lucru atât de rău. Aşa arată Caleb. Poate nu e cum mi l-am imaginat eu pe Caleb când am citit

prima oară scenariul. Ăla arăta ca mine. Adică, dacă mă vor pe mine, înseamnă că vor să arate ca mine, nu?

Dar poate că Sam ştie ce spune. Când o să mă omoare Johnny Lancer, măcar n-o să-l omoare pe Jake Cahill."

Dar, uitându-se la Caleb, care-l priveşte şi el pe Rick din vitrină, mai vede ceva. Vede puţin din ceea ce-i spusese Marvin Schwarz în biroul lui cu o zi în urmă. La un moment dat îl numise pe Rick „un actor de-ai lui Eisenhower într-un Hollywood al lui Dennis Hopper."

Privindu-şi imaginea reflectată, cu toate harnaşamentele lui Caleb DeCoteau, înţelege ceva mai limpede şi mai puţin defensiv ce voia să spună Marvin Schwarz. Tipii pletoşi sunt în vogă. Iar tipul din vitrină, în jacheta cu franjuri, ar putea fi Michael Sarrazin. Fără freza *pompadour*, Rick pare nu doar alt personaj, ci şi alt actor. Poartă părul pieptănat la fel de atâta timp încât, la un moment dat, freza *pompadour* a ajuns să se identifice cu el. Dar acum? Acum, că se uită la imaginea lui în vitrină fără freză? Nu mai aduce chiar atât de mult cu un actor îmbătrânit din filmele cu cowboy ale anilor cincizeci. Aduce mai degrabă cu un actor modern, în ton cu vremurile. *Tipul ăsta* nu e o relicvă din epoca Eisnehower. *Tipul ăsta* ar putea juca într-un film de Sam Peckinpah.

După ce se desprinde de propria-i reflecţie în vitrină şi de reflecţiile despre carieră din mintea lui, Rick observă fieful lui Caleb, Crinul aurit, birtul de unde personajul său comandă ceata ucigaşă de hoţi de vite. Apropiindu-se de veranda birtului-decor, vede un scaun pliant pe care e scris numele personajului său. La serialele de televiziune, actorii permanenţi primesc scaune pliante cu numele lor pe ele. Dar *guest star*-urile primesc, de regulă, scaune cu numele personajelor pe ele, pentru că de multe ori sunt distribuite în rol abia cu câteva zile înainte.

Lângă scaunul lui gol, chiar în faţa uşilor batante ale cârciumii, pe pasarela din lemn, stă fetiţa îmbrăcată în haine de epocă pe care o văzuse discutând cu Sam de dimineaţă, când venise. Nu-i cunoaşte numele adevărat şi nu ţine minte numele personajului ei, dar o joacă pe fiica lui Murdock Lancer, care are opt ani (făcută cu altă femeie, care însă n-o tulise cu prima ocazie. Ci îşi rupsese gâtul în mod tragic, aruncată din şa de splendidul dereş pe care Murdock i-l dăruise când împliniseră trei ani de la căsătorie. Dereş pe care Murdock Lancer îl împuşcase în cap imediat ce se întorsese de la înmormântare).

Mai spre finalul scenariului, Caleb o răpeşte pe fetiţă şi cere o răscumpărare de zece mii de dolari.

Răpirea copilei se dovedeşte a fi momentul emoţional decisiv al poveştii. Deşi Johnny Lancer a fost chemat în oraş de către tatăl său ca să apere ranch-ul împotriva lui Caleb şi a oamenilor lui, scenariştii episodului-pilot pregătiseră o întorsătură neaşteptată în povestea standard. Unu la mână, Johnny îşi urăşte tatăl pe care nu-l mai văzuse de la zece ani. Şi, doi, întâmplarea face ca, fără ştirea celor de la ranch, Johnny Madrid şi Caleb DeCoteau să se cunoască şi chiar să se placă. În orice caz, Caleb îi e mult mai simpatic lui Johnny decât tatăl pe care îl consideră vinovat de moartea maică-sii. De optsprezece ani, de când o îngropase în ţărâna din Ensenada, fiul tot visează să-şi răzbune mama omorându-şi tatăl.

O răzbunare pe care Caleb DeCoteau o execută cu destul succes. Ceea ce-l pune pe Johnny în poziţia dificilă, dar de mare efect dramatic, de a fi nevoit să hotărască nu doar cu cine ţine, dar şi cine este. Lancer, sau Madrid? Răpirea copilei de către Caleb fiind catalizatorul emoţional care-l împinge pe Johnny în tabăra îngerilor, deschizându-i calea unui serial de televiziune săptămânal, alături de familia sa regăsită.

Ceva mai târziu în acea zi, Rick şi mica actriţă urmează să filmeze scena în care el negociază recompensa cu Scott Lancer, iar fetiţa stă în poala lui, cu ţeava unui revolver lipită de tâmplă. Dar abia a doua zi vor avea cea mai importantă scenă împreună. Micuţa blondă spălăcită care stă în scaunul ei pliant şi citeşte o carte mare şi neagră, cu copertă cartonată, pare să aibă în jur de doisprezece ani, cel puţin de la distanţă. Îşi petrece pauza de prânz singură pe platou, fără vreun tutore adult sau vreo urmă de gustare. Ea nu ridică ochii din carte când el se apropie de treptele cârciumii.

Şi nu-i ridică nici când el îşi drege glasul şi spune:

— Salutare!

„Aoleu, frate, îşi spune el, scorpia asta mică o să-mi scoată peri albi.” Repetă salutul mult mai apăsat.

— Salutare!

Ridicând ochii de la cartea deschisă în poala ei, cu o expresie iritată, fata îi răspunde „Salutare” cowboy-ului pletos care stă lângă treptele verandei.

Arătându-i volumul western broşat pe care-l ţine în mână, el o întreabă:

— Te deranjez dacă stau lângă tine şi citesc şi eu din cartea mea?

Ea îl priveşte fără expresie, servindu-i prompt o replică tăioasă de Bette Davis în miniatură.

— Nu ştiu. O să mă deranjezi?

„Foarte spirituală, se gândeşte Rick. Ce face piticania asta, are o echipă de umorişti care umblă după ea şi-i servesc replici răutăcioase la întrebări retorice?”

— O să încerc să nu te deranjez, răspunde Rick cu blândeţe.

Ea lasă cartea mare şi neagră în poală şi-l cântăreşte scurt din ochi, apoi se întoarce spre scaunul gol, îl cercetează şi se uită iar la Rick.

— Ăsta-i scaunul tău, nu-i aşa?

— Mda, spune Rick.

— Cine sunt *eu* să nu te las să stai pe scaunul *tău*?

El îşi scoate pălăria de cowboy şi face o plecăciune graţioasă, spunându-i pe tonul lui fermecător:

— În orice caz, îţi mulţumesc din suflet.

Ea nici nu chicoteşte, nici nu zâmbeşte, ci se mulţumeşte să se întoarcă la lectura ei.

„Pizda mă-tii de pui de scorpie”, spune Rick în gând. Apoi urcă treptele de lemn ale verandei, bocănind nejustificat de tare cu cizmele lui de cowboy. Se îndreaptă spre scaunul lui pliant şi se lasă pe spate în el, scoţând obişnuitul lui geamăt uşor cu care se aşază pe scaunele pliante de la filmări.

Ea îl ignoră.

Apoi scoate pachetul de ţigări făcut varză din buzunarul pantalonilor lui negri Levi’s, ia o ţigară din pachetul mototolit şi înmuiat de sudoare şi şi-o vâră în gură pe sub coada de cal lipită pe buza lui de sus. Îşi aprinde cancerul pe băţ cu bricheta argintie Zippo în stilul spectaculos (zgomotos) al durilor anilor cincizeci. După ce reuşeşte să-i aprindă capătul, închide brusc capacul brichetei cu un fel de lovitură diagonală de karate; metalul întâlneşte metalul cu un *ţac* sonor.

Ea îl ignoră.

El trage adânc din ţigară, umplându-şi plămânii cu fum, aşa cum văzuse la Michael Parks pe când debuta ca actor, doar că lui Rick, fiind mahmur, fumul îi provoacă o criză de tuse în urma căreia scuipă încă o flegmă verde amestecată cu roşu aprins, care se împrăştie într-o masă colorată pe platforma de lemn.

De data asta, fata nu-l mai ignoră.

Chipul micuţei domnişoare e umbrit de groază, de parcă Rick s-ar fi pişat în castronul ei cu cereale; se uită şocată atât la Rick, cât şi la flegma cleioasă de pe pământ.

„Bun, am cam exagerat”, se gândeşte Rick, aşa că-şi cere sincer scuze de la micuţa lui colegă de platou. Ea încearcă să alunge imaginea clipind, în timp ce-şi afundă iar capul în cartea mare şi neagră, căutând să-şi dea seama unde rămăsese.

Adevărul e că, în ciuda asigurărilor că n-o va deranja de la citit, Rick tocmai asta făcuse. Şi încă nu terminase. În timp ce se preface că citeşte din carte, îşi scormoneşte pe ascuns în nas după un muc încăpăţânat şi o întreabă nonşalant:

— Nu mănânci de prânz?

— Am o scenă după prânz, îi răspunde ea sec.

— Da? o întreabă Rick, ca şi cum ar spune: „Şi ce-i cu asta?”

În sfârşit a reuşit să-i atragă atenţia, aşa că fetiţa închide cartea, o lasă în poală şi se întoarce spre el ca să-i explice metoda ei.

— Dacă mănânc de prânz înainte să filmez o scenă, devin înceată. Cred că treaba unui actor – şi spun *actor*, şi nu *actriţă*, pentru că „actriţă” e un termen fără sens –, treaba unui actor e să evite orice îi afectează interpretarea. E treaba actorului să se zbată ca să dea randament sută la sută. Sigur că nu reuşim niciodată, dar încercarea contează.

Rick o priveşte fix timp de câteva clipe fără să spună nimic, pentru ca într-un sfârşit s-o întrebe:

— Tu cine eşti?

— Poţi să-mi spui Mirabella, răspunde ea.

— Mirabella şi mai cum? întreabă el.

— Mirabella Lancer, vine firesc răspunsul ei.

Rick respinge răspunsul fluturând din mână şi spune:

— Nu, nu, nu, eu te-am întrebat care-i numele tău adevărat.

Fata răspunde pe acelaşi ton profesoral:

— Cât suntem pe platouri, prefer să mi se spună doar pe numele personajului. Mă ajută să investesc în veridicitatea poveştii. Am încercat în ambele feluri şi sunt un picuţ mai bună când nu ies din personaj. Şi, dacă pot să fiu un picuţ mai bună, atunci asta îmi doresc.

Lui Rick nu-i trece prin minte nici o replică. Aşa că se mulţumeşte să fumeze.

Fetiţa care-şi spune Mirabella Lancer îl cântăreşte din ochi pe cowboy-ul înţolit cu jacheta din piele întoarsă, cu franjuri, şi spune:

— Tu eşti ăla rău, Caleb DeCoteau.

E o afirmaţie – nu o întrebare –, şi pronunţă numele la fel ca Jean Cocteau.

Rick suflă iar fumul ţigării şi spune:

— Credeam că se pronunţă Caleb *Da-kota.*

Întorcându-se la cartea ei mare şi neagră, pe tonul ei de tocilară ştie-tot, Mirabella spune:

— Mai mult ca sigur se pronunţă *dei-coc-tău.*

Privind-o cum citeşte, Rick o întreabă sarcastic:

— Ce-o fi aşa interesant?

Ea ridică ochii din carte, fără să sesizeze sarcasmul.

— Ha?

— Ce citeşti? o întreabă el, de data asta fără sarcasm.

Fetiţa serioasă are o izbucnire acută de entuziasm copilăresc, turuind încântată:

— E o biografie a lui Walt Disney! E fascinantă, conchide ea. Apoi opinează pentru colegul ei de platou: Ştii, omul e un geniu. Adică un geniu din alea cum apar o dată la cincizeci sau o sută de ani.

În sfârşit, Rick îi pune întrebarea care-l roade de la început:

— Câţi ani ai, doişpe?

Ea clatină din cap că nu. E obişnuită ca adulţii să greşească astfel, ba chiar îi place.

— Am opt ani.

Îi întinde lui Rick cartea mare şi neagră despre Walt Disney, să se uite peste ea. El priveşte în jos la carte, apoi răsfoieşte paginile, întrebând-o:

— Tu înţelegi toate cuvintele astea?

— Nu pe toate, recunoaşte ea. Dar jumătate din ele se cam deduc din contextul frazei. Iar când dau de cuvinte pe care chiar nu le înţeleg, şi pace, le trec pe o listă şi o întreb pe mama.

Impresionat, Rick îi înapoiază cartea fetiţei, spunând:

— Nu te descurci rău la opt ani – ai propriul tău serial.

Punând cartea la loc în poală, ea îi temperează complimentul:

— *Lancer* nu e *nici pe departe* serialul meu. E serialul lui Jim, Wayne şi Andy. Eu sunt doar „puştiulică” de serviciu. După care, arătându-l cu indexul ei mititel pe actor, îi spune: Dar ai puţină răbdare, la un moment dat o să am propriul meu serial. Şi atunci să te ţii, îl avertizează ea.

„Fetiţa asta e nemaipomenită, dată dracului”, îşi spune Rick. Cunoscuse şi lucrase în cariera lui cu o mulţime de copii-actori nemaipomeniţi. Dar înainte de această Lillie Langtry, cel mai remarcabil fusese un băiat de unsprezece ani, pe care n-avea să-l uite niciodată, deşi nu-şi amintea numele lui nici de-al naibii. Cu un an înainte să-i pice *Legea banilor*, fusese distribuit în episodul-pilot al unui serial care nu s-a mai concretizat până la urmă; se numea *Ţara cerului nesfârşit*. Iar eroul principal era jucat de un june-prim plicticos al anilor cincizeci, Frank Lovejoy. Era povestea şerifului unui oraş, rămas văduv (Frank Lovejoy), şi a familiei sale. Rick îl juca pe fiul cel mare, care avea un frate de unsprezece ani şi o soră de nouă ani. Canalul

refuzase serialul, care fusese însă produs de compania de producţie Four Star Productions şi difuzat o dată pentru realizatori în sala lor de proiecţie privată. Rick fusese prezent la proiecţie şi-l întâlnise pe băieţelul de unsprezece ani care-l jucase pe fratele lui mai mic la toaleta pentru bărbaţi de la Four Star. Rick era la pisoar, iar băieţelul se spăla pe mâini la chiuvetă. Dacă serialul s-ar fi produs şi ar fi avut succes, ei doi ar fi lucrat împreună în următorii cinci ani sau chiar mai mult. Băiatul s-ar fi transformat în adolescent, poate chiar în bărbat sub ochii lui Rick. Puştiul ar fi putut deveni un adevărat ghimpe în coastă pentru el sau doar un coleg mai tânăr enervant sau poate şi una, şi alta. În urma acelei colaborări, *ar fi putut* rămâne legaţi unul de altul toată viaţa. Sau, aşa cum s-a şi întâmplat, serialul nu s-a mai făcut, şi era ultima lor întâlnire. În timp ce-şi scotea puţa din pantaloni şi o îndrepta spre pisoar, Rick l-a întrebat peste umăr pe tânărul său coleg de platou ce mai face. Ştergându-şi viguros mâinile ude cu un prosop de hârtie, micul actor i-a răspuns:

— Păi, uite ce fac. Îi dau un şut în cur impresarului meu, asta clar!

În timp ce Rick îşi aduce aminte de *puşti*, *puştoaica* îl întreabă:

— Tu ce citeşti? Se referă la westernul broşat din mâna lui.

El răspunde, ridicând din umeri.

— E doar un western.

— Cum adică? întreabă ea, fără să înţeleagă dispreţul iniţial. E ceva de capul lui?

Cu mult mai puţin entuziasm decât arătase ea faţă de cartea ei, Rick răspunde:

— Mda, e bunicel.

Ea vrea să ştie mai multe.

— Care-i povestea?

— N-am terminat-o încă, răspunde el.

„Măiculiţă, ăsta le ia pe toate literal”, se gândeşte ea.

— Nu ţi-am cerut *toată* povestea. Apoi încearcă altă pistă de explorare: Care-i premisa poveştii?

Cartea se numeşte *Să călăreşti un cal sălbatic*, e scrisă de Marvin H. Albert, autorul unei cărţi destul de reuşite despre războaiele cu apaşii, *Revolta apaşilor*, care-i plăcuse lui Rick şi care fusese ecranizată mai degrabă mediocru cu titlul *Duel la Diablo*, cu James Garner şi Sidney Poitier. Aşa că Rick se gândeşte câteva momente la povestea acelei noi cărţi, aranjează lucrurile în ordinea corectă, apoi începe să i le prezinte fetiţei.

— Păi, e despre un tip care îmblânzeşte cai. Şi e povestea vieţii lui. Pe tip îl cheamă Tom Breezy. Dar toată lumea îi spune „Easy Breezy”[29]. Deci, pe la douăj’ de ani, când Easy Breezy era tânăr şi frumos, îmblânzea orice cal îi puneai în faţă. Pe atunci, mă rog... ăă, le avea cu chestiile astea. Înţelegi ce zic?

— Da, răspunde ea. Era talentat la îmblânzit cai.

— Da, fix aşa, îi spune el. Era talentat. Deci, în orice caz, pe la treizeci şi ceva de ani, patruzeci, tipu’ cade rău de tot... Nu rămâne schilod sau de-astea, da-n partea de jos nu mai merge treaba ca pe vremuri. Probleme cu coloana, cum nu mai avusese niciodată. Dureri cu zilele, cum nu mai avusese niciodată...

— Măi să fie, exclamă ea, pare un roman bun.

— Nu-i rău, îi dă el dreptate cu jumătate de gură.

— Pe unde ai ajuns? întreabă ea.

— Cam la jumătate, răspunde el.

— Acum ce se întâmplă cu Easy Breezy? întreabă ea.

Rick citeşte westernuri de consum în ediţii ieftine de când avea doisprezece ani. Iar de când a devenit actor, cu

[29] Relaxat, lejer, nonşalant (engl.).

asta se ocupă între duble şi când stă în rulotă, aşteptând să-l cheme asistentul de regie pe platou. Le mai combină cu poveşti cu detectivi, romane de mister sau câte o aventură din cel de-al Doilea Război Mondial, dar tot la westernuri se întoarce. Chiar dacă-i plac, nu prea le ţine minte. Ţine minte numele autorilor care-i plac – mai înainte pomenitul Albert, Elmore Leonard, T.V. Olsen, Ralph Hayes –, dar nu şi titlurile cărţilor. Ceea ce e perfect de înţeles, la cât de generice sunt titlurile – *Texanul*, *Gringo*, *Certat cu legea*, *Ambuscada*, *Două pistoale pentru Texas*. Dar, în toţii anii în care citise westernuri pe platouri, poate că-l mai întrebase unul sau altul ce citeşte, dar nimeni nu-i ceruse să expună povestea. Deşi e prima oară când îşi pune problema aşa, Rick realizează pe undeva că cititul de westernuri în ediţii ieftine e una dintre cele mai solitare activităţi din viaţa lui. Aşa că nu e obişnuit să răspundă articulat atunci când cineva îi cere să relateze ce se întâmplă în acel moment în cartea pe care o citeşte.

Dar se străduieşte, de dragul fetei.

— Păi tipul nu mai e cel mai tare. Drept să spun, nici pe departe, clarifică el. Şi tre’ să se împace cu... Rick caută cuvântul potrivit pentru a descrie strâmtoarea la care a ajuns Easy Breezy: Cu gândul că devine... ăă... ceva mai... ăă...

Deschide gura ca să rostească „inutil”, dar nu-i iese decât un suspin zgomotos.

Suspinul îl ia prin surprindere pe Rick şi atrage atenţia Mirabellei. Rick deschide iar gura şi încearcă să spună „inutil”, dar cuvântul i se opreşte în gât. La a treia încercare, reuşeşte să chirăie „Mai inutil pe zi ce trece”, apoi dă drumul unui şuvoi de lacrimi care-i ţâşnesc din ochi şi-i curg pe faţa păroasă, îndoindu-l ca pe un briceag.

„Vai, minunat, se gândeşte el, mai nou plâng în faţa copiilor din cauză că mi-am futut viaţa? Ce căcat, zici că-s unchiu-meu Dave!”

Mirabella sare cât poate de iute din scaunul ei pliant şi îngenunchează la picioarele lui Rick, mângâindu-i genunchiul drept ca să-l liniştească. În timp ce se şterge violent la ochi cu pumnul, cu un amestec de ruşine şi dispreţ faţă de sine, Rick chicoteşte ca să-i arate fetiţei că şi-a revenit.

— He-hei, frăţioare, te pomeneşti c-am îmbătrânit. Nu mai pot să zic nimica de sentimente, că mi se şi pune nodu-n gât, hă-hă.

Fetiţa îşi *închipuie* că înţelege şi continuă să-l consoleze pe cowboy-ul înlăcrimat, care începe să semene, în ochii ei, cu Leul cel Fricos.

— Nici o problemă, Caleb. Nici o problemă, îl linişteşte ea. Pare o carte foarte tristă. Bietul Easy Breezy, adaugă ea, clătinând empatic din cap. Apoi ridică din umeri şi spune: Practic, plâng şi eu, care nici măcar n-am citit cartea.

— Ia stai să faci cinşpe ani, că o s-o trăieşti, mormăie el în barbă.

Fata nu înţelege şi întreabă:

— Ce?

El îşi trânteşte un zâmbet pe sub mustaţa lipită şi spune:

— Nimica, dovlecel, te tachinam şi eu. Apoi, ridicând romanul western, declară solemn: Şi să ştii că s-ar putea să ai dreptate. Poate cartea asta loveşte mai adânc decât mi-am dat eu seama.

Fetiţa îşi îngustează ochii, apoi se ridică în picioare, cât e de înaltă, şi-l informează:

— Nu-mi plac alinturile ca „dovlecel”. Dar, fiindcă acum eşti supărat, discutăm altădată despre asta.

El râde puţin în sinea lui de reacţia ei, în timp ce fata se aşază la loc în scaunul pliant de lângă ea. Odată reinstalată confortabil în scaun, îl măsoară pe Rick din cap până-n picioare în toată splendoarea lui hirsută, înţolit cu jacheta din piele maronie, cu franjuri.

— Deci asta-i costumaţia ta de Caleb DeCoteau, ha?

— Mda. Ce părere ai? Nu-ţi place?

— Ba da, eşti şic.

„Da, are dreptate. Nu-i rău deloc”, se gândeşte el.

— Problema e... nu ştiam că aşa trebuia să arate Caleb, şic.

„Ei, căcat, ştiam eu”, îşi spune Rick.

— Arăt prea rău a hippie?

— Mă rog, cumpăneşte micuţa actriţă, n-aş spune *prea rău.*

— Dar arăt a hippie? cere lămuriri actorul cel mare.

— Păi, nu asta-i ideea? întreabă ea, derutată.

— Se pare că da, pufneşte sastisit Rick.

Micuţa actriţă oferă o evaluare mai detaliată, după prima impresie.

— Uite ce e, când am citit prima oară scenariul n-aş fi zis, dar nu-i o *idee rea*. Cercetându-l şi mai atentă cu amândoi ochii şi cu ochiul ei pentru descriere, adaugă: De fapt, cu cât mă uit mai mult, cu atât îmi place mai mult.

— Zău? întreabă Rick. Apoi o provoacă: De ce?

— Păi... Fetiţa de opt ani cade pe gânduri. Pentru mine, personal, hipioţii sunt... puţin sexy... puţin dubioşi... şi puţin sinistri. Iar sexy, dubios şi sinistru e o alegere foarte tare pentru Caleb.

Rick pufneşte iar şi se întreabă în sinea lui: „Ce ştie stârpitura asta mică ce înseamnă sexy?” Dar cuvintele ei reuşesc să-i calmeze temerile legate de stilul lui Caleb DeCoteau.

Acum, că i-a răspuns lui Rick la întrebări, Mirabella are şi ea unele curiozităţi.

— Caleb, pot să te întreb ceva personal?

— Bagă, vine răspunsul lui într-un singur cuvânt.

Fata îi pune colegului de platou o întrebare al cărei răspuns o interesează cu adevărat:

— Cum e să-l joci pe tipul rău?

— Păi, să ştii că şi pentru mine e ceva destul de nou, îi spune el. Pe vremuri am avut şi eu serialul meu cu cowboy. În care-l jucam pe ăla bun.

— Care-ţi place mai mult? întreabă ea.

— Ăla bun, răspunde el fără echivoc.

— Dar Charles Laughton a spus că rolurile negative sunt cele mai bune, ripostează fetiţa.

„Normal, ce să spună şi grăsanu' ăla homo", se gândeşte Rick. Dar nu-i vorbeşte fetiţei despre poponari graşi, ci încearcă să-i explice de ce preferă să-l joace pe tipul cel bun.

— Uite care-i treaba, când eram mic şi mă jucam de-a cowboy-i şi indienii, nu mă dădeam drept vreun afurisit de indian. În plus, eroul e cel care o pupă pe actriţa principală sau, la seriale, pe *guest star*-ul feminin din acea săptămână. Scenele de dragoste sunt rezervate eroilor. Ca erou negativ, mai scapi la un viol, dar altceva nu pupi în materie de scene de dragoste. Şi ăla rău pierde mereu lupta cu ăla bun.

— Şi ce dacă? spune fata. Nu e o luptă adevărată.

— Neh, dar lumea se uită, explică el, şi crede că tipul ăla poate să mă bată.

Ea răspunde, dându-şi ochişorii peste cap:

— Păi foarte bine atunci – înseamnă că povestea e credibilă.

— E jenant, întăreşte el.

„Doamne, tipul ăsta e incredibil", se gândeşte ea.

— *Tu* câţi ani ai? îl întreabă ea exasperată. Sunt sigură că eşti prea bătrân ca să gândeşti aşa.

— Hei, hei, hei, calmează-te, îi spune el. Când mă întreabă cineva ce-mi place mai mult, presupun că nu există un răspuns corect şi unul greşit.

Surprinzător, e un argument pe care mica actriţă îl acceptă cu fairplay.

— Ştii ce, Caleb, ai dreptate sută la sută.

El îi mulţumeşte printr-o încuviinţare din cap.

Apoi, ea îi aduce aminte un lucru:

— Ştii că mâine avem scena cea mare?

— Mda, îşi aminteşte el, chiar *avem* mâine scena cea mare, nu?

— Da, mâine. Cea în care ţipi la mine, mă înşfaci şi mă sperii.

— Să nu-ţi fie frică, o linişteşte el. Nu-ţi fac nici un rău.

Ea îl instruieşte, avertizându-l în acelaşi timp:

— Ei, nu vreau să-mi faci rău pe bune. (Apoi îl pironeşte pe Rick cu privirea, arătându-l cu degeţelul.) Dar *vreau* să mă sperii. Continuă cu intensitate: Să ţipi la mine cât de tare vrei. Să mă înşfaci, dar cu putere. Să mă scuturi – scutură-mă să mă cac pe mine. Bagă-mă în sperieţi. Fă în aşa fel încât să nu *joc* frica, ci *să reacţionez* cu frică. Altfel înseamnă că mă tratezi ca pe un copil mic, explică ea, şi nu-mi place când adulţii mă tratează aşa. După intensitatea cu care arătase cu degetul, revine la obişnuita ei atitudine obraznică. Vreau să-mi trec în portofoliu scena pe care o filmăm mâine. Şi singurul motiv pentru care nu pot include în portofoliu scenele pe care mi le doresc e că adulţii din ele nu sunt suficient de buni. Să nu te foloseşti de vârsta mea ca pretext ca să nu joci formidabil – ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, spune el.

— Promiţi? insistă ea.

— Promit, îi garantează el.
— Hai să batem palma, îi propune ea.
Cei doi actori îşi dau mâna, pecetluind înţelegerea.

Capitolul 13
„Corpul minunat al lui Deborah”

Deşi toată lumea din comunitatea cascadorilor e la curent cu statutul lui Cliff Booth de dublură pentru Rick Dalton, el nu e cunoscut în primul rând pentru asta. E doar lucrul cel mai *legitim* pentru care e cunoscut în comunitatea cascadorilor. Pe lista motivelor pentru care e renumit Cliff Booth, acesta e doar pe locul patru. Numărul unu pe listă *fusese* la un moment dat cariera sa militară incredibilă. Nu e de ici, de colo să fii soldatul american de pe frontul din Pacific cu cele mai multe victime confirmate din rândul duşmanilor japonezi. Şi vorbim doar despre victimele confirmate. Dacă-i întrebi pe oricare dintre fraţii din rezistenţa filipineză câte victime neconfirmate făcuse Cliff Booth în tabăra duşmanului japonez, sigur vor răspunde: „Cine dracului mai ştie?”

Dar, odată ce începuse să se speculeze peste tot că în 1966 Cliff Booth îşi omorâse soţia, statutul său de erou de război căzuse pe locul al doilea în ierarhia motivelor pentru care era cunoscut în comunitatea cascadorilor.

Pe poziţia a treia în lista lucrurilor pentru care lui Cliff Booth îi mersese faima în comunitatea cascadorilor era talentul lui de „ringer”.

Ca *ringer*, Cliff Booth era cel mai bun din industria filmului în anii şaizeci.

Ce e un *ringer*? Nu încercaţi să-l căutaţi; e un termen neoficial.

Ei bine, să zicem că eşti coordonatorul cascadorilor şi lucrezi cu un regizor total cretin, care ţipă tot timpul la băieţii tăi. Sau cu vreun actor tembel care-i tot pocneşte pe băieţii tăi şi dă vina *pe ei* pentru greşeala lui. Sigur că şeful cascadorilor sau altcineva din echipa lui n-au cum să dea de pământ cu regizorul sau să-i întoarcă actorului pumnul primit.

Dar coordonatorul poate angaja un cascador pe ziua respectivă (care să nu facă parte din echipa lui). Tipul respectiv se numeşte *ringer*. Şi el poate face tot ceea ce cascadorii din echipă nu au cum. Adică să-l facă harcea-parcea pe nenorocit, preferabil în faţa întregii echipe.

Să zicem că lucrezi în dogoarea soarelui din Mississippi un an de zile cu ticălosul ăla nazist de Otto Preminger la filmul *Grăbiţi apusul soarelui.* Şi, de un an de zile, porcul ăla sadic îi pune la index şi-i face cu ou şi cu oţet pe membrii echipei în faţa tuturor. Aşa că-l angajezi pe Cliff Booth pentru o zi şi-l pui să bulească intenţionat o scenă în faţa lui Otto. Apoi stai liniştit cu echipa ta şi te bucuri de spectacol.

Booth l-a pocnit pe Preminger peste falcă în toiul unei tirade, azvârlindu-l în noroiul din Mississippi. Ca erou al celui de-al Doilea Război Mondial, scuza lui Cliff a fost că, atunci când Preminger ţipase la el cu accentul lui de Gestapo, avusese un flashback din război şi uitase unde se află. Iar a doua zi, când directorul de producţie îi dăduse un bilet de autobuz spre acasă, Cliff plecase din Mississippi

cu şapte sute de dolari în plus (la negru) în buzunarul din spate. Iar în seara respectivă, când sărbătorise în barul hotelului cu echipa, toată lumea îl cinstise.

Sau să zicem că eşti unul dintre cascadorii care lucrează la serialul western *Mare nebunie în Vest*. Ei bine, eroul principal, Robert Conrad, se laudă că face singur (o grămadă de) cascadorii. Ceea ce poate fi mai mult sau mai puţin adevărat.

Însă, în timp ce-şi face propriile cascadorii, nu-i pasă mai deloc câţi cascadori se accidentează din cauza asta. Mai ales când mai „agaţă" câte un cascador în timpul bătăilor cu pumnii (să definim „a agăţa": a lovi din greşeală cu pumnul pe cineva într-o bătaie cu pumnii regizată). Dar niciodată nu-şi asumă responsabilitatea pentru asta. Întotdeauna e vina *lor. Ei* n-au stat acolo unde ar fi trebuit. *Ei* s-au comportat neprofesionist. Era vina *lor* că se lovise *el* la mână. Tipul şi-a făcut un asemenea obicei din asta încât, în comunitatea cascadorilor, şi-a câştigat porecla de Robert-nu-există-cascador-pe-care-să-nu-dea-vina Conrad.

Aşa că ziua în care Cliff Booth – cu o lovitură năprasnică nesincronizată „din greşeală" – l-a pus în cur pe Bob, cu pantalonii lui mulaţi, a fost considerată o zi măreaţă, memorabilă.

Câţiva cascadori au plâns.

Şi de această dată Cliff Booth a plecat de la filmări cu şapte sute de dolari în plus în buzunar şi o ladă de bere în portbagajul maşinii.

Apoi, în timp ce filma *100 de puşti* în Almeria, Spania, Cliff a devenit singurul bărbat alb despre care se spune că l-ar fi învins vreodată pe Jim Brown într-o bătaie cu pumnii. Acuma, oricât de grozavă ar fi povestea cu Jim Brown, e singura care ar putea fi mitologie gogonată. În primul rând, e puţin probabil ca în perioada în care Jim Brown şi

Burt Reynolds filmau *100 de puşti* în Spania să fi fost şi Cliff acolo. Probabil că turna împreună cu Rick episodul lui din *Bingo Martin* (mai târziu, în 1969, Rick şi Cliff aveau să plece în Almeria ca să filmeze *Sânge roşu, piele roşie* cu Telly Savalas). În plus, legenda albului care câştigă o bătaie cu pumnii în faţa lui Jim Brown ar putea fi doar atât, o legendă. Circulă următoarele variante: (a) Cliff într-un bar din Spania, la *100 de puşti*; (b) Rod Taylor în Kenya, la filmările pentru *Mercenarii*; (c) tot Rod Taylor, dar nu la filmările pentru *Mercenarii*, ci la Conacul Playboy, în faţa fântânii; sau (d) nu s-a întâmplat niciodată.

Dar bătaia de pe platouri pentru care i se dusese buhul era „meciul amical" dintre Cliff şi cel mai renumit practicant de arte marţiale din toate timpurile, Bruce Lee.

În momentul când a avut loc ceea ce avea să se impună în cariera lui Cliff sub denumirea de „incidentul cu Bruce Lee", Bruce nu era nici superstar de cinema, nici legendă. Era pur şi simplu actorul care-l juca pe Kato, partenerul lui Green Hornet din serialul de televiziune *Green Hornet,* o încropeală ieftină care urmărea să exploateze popularitatea serialului *Batman.* Dar în comunitatea de la Hollywood Bruce Lee era cunoscut mai degrabă ca „antrenor de karate" pentru cei bogaţi şi celebri decât pentru rolul din serial („antrenor de karate" e felul cum l-ar fi descris Hollywoodul, nu şi felul cum s-ar fi descris Bruce). Aşa cum mai târziu celebrităţile aveau să facă ore de sport cu antrenori personali în curţile propriilor case, Steve McQueen, James Coburn, Roman Polanski, Jay Sebring şi Stirling Silliphant au luat cu toţii lecţii la domiciliu de la Bruce. E puţin cam caraghios să te gândeşti că unul dintre cei mai talentaţi practicanţi de arte marţiale din toate timpurile îşi pierdea vremea învăţându-i pe Roman Polanski, Jay Sebring şi Stirling Silliphant cum să dea o lovitură directă de picior. Într-un fel, e ca şi cum

Muhammad Ali şi-ar fi dedicat o bună parte din timp dându-le lecţii de box lui James Garner, Tom Smothers şi Bill Cosby. Numai că Bruce Lee avea o strategie în minte. La fel ca pentru Charles Manson, povestea asta cu *sensei*-ul spiritual era doar un gheşeft secundar. Aşa cum Charles Manson voia să devină star rock, Bruce Lee voia să devină star de cinema. James Coburn şi Stirling Silliphant erau *pentru el* Dennis Wilson. Steve McQueen şi Roman Polanski erau *pentru el* Terry Melcher. La fiecare a patra oră de antrenament cu Roman Polanski, Bruce aducea în discuţie *Fluierul mut*, scenariul pe care încerca să-l concretizeze împreună cu scenaristul oscarizat Stirling Silliphant (care credea cu adevărat în potenţialul lui Bruce, aşa cum şi Dennis Wilson credea în Charlie), cu James Coburn şi Bruce (în patru roluri diferite). Bruce ajunsese chiar să-i însoţească pe Roman şi Sharon într-o excursie la schi în Elveţia, tot încercând să-l convingă pe Roman să se înhame la proiect.

De parcă, după *Copilul lui Rosemary*, Roman Polanski ar fi fost dispus să continue cu un film pretenţios de acţiune cu James Coburn*.* Roman îl simpatiza cu adevărat şi-l respecta pe Bruce. Ba chiar îl admira. Dar, ori de câte ori Bruce aducea vorba despre *Fluierul mut*, scădea în ochii lui Roman. Ba, mai mult, îi amintea lui Roman că Hollywoodul scoate tot ce-i mai rău în oameni.

O diferenţă între Lee şi Manson era că Bruce avea cu ce să devină un fenomen. Nu în perioada în care juca în *Green Hornet.* Ci după câţiva ani, mai întâi în producţiile Hong Kong ale lui Lo Wei, apoi în *Intrarea dragonului*, ambiţiosul său spectacol de arte marţiale produs de Warner Bros.

Dar în 1966, pe când încă îl juca pe Kato, partenerul lui Green Hornet, Bruce Lee îşi câştigase o reputaţie printre cascadorii americani care lucrau la serial.

O reputaţie proastă.

Bruce Lee nu prea-i respecta sau preţuia pe cascadorii americani. Şi făcea tot posibilul ca să le arate cât de puţin îi respectă. Una dintre metodele lui era să-i agaţe cu câte un pumn sau picior zburător în timpul scenelor de luptă. A primit nenumărate atenţionări din cauza asta, dar, la fel ca Robert Conrad, mereu avea o scuză ca să dea vina *pe ei.* S-a ajuns chiar în punctul în care o grămadă de cascadori refuzau să mai lucreze cu el.

Acuma, ca să respectăm adevărul, Lee i-a fost antipatic lui Cliff încă de când a dat cu ochii de el. Adică înainte ca Rick să înceapă filmările pentru rolul său de *guest star* negativ din serial. Prima oară când Cliff a fost martor la tehnica de luptă pentru filme a lui Lee a fost atunci când cascadorul l-a condus cu maşina pe Rick pe platourile Twentieth Century Fox, ca să probeze costumele pentru episodul din săptămâna următoare. Cei doi bărbaţi au stat într-un colţ mai retras şi s-au uitat la Bruce şi la partenerul lui, Van Williams, care filmau o scenă de luptă în exterior, cu Lee executând o serie de lovituri de picior ameţitoare, ca argintul viu, şi de sărituri demne de Nureev. Când Lee a terminat, echipa a izbucnit în aplauze. Vizibil impresionat, Rick s-a întors spre Cliff şi a spus:

— Se pricepe băiatu’ ăsta, ai?

În mod atipic pentru el, Cliff a pufnit dispreţuitor:

— Se pricepe un căcat! Putea fi şi Russ Tamblyn[30] în locul lui, tot un drac. Tipu’ e doar un dansator căcăcios. Să-l trimită pe Ţopăilă înapoi în *Poveste din cartierul de vest.*

— Hai că e futere ce repede se mişcă tipu’, l-a contrazis Rick. Loviturile de picior sunt grozave.

---

[30] Actor american cunoscut pentru rolurile din *Tom Degeţelul* şi *Poveste din cartierul de vest.*

— Arată grozav – într-un film, l-a lămurit Cliff. Căcatu’ ăla n-are pic de forţă. Mda, e rapid, aici nu te contrazic. Da’ o balegă rapidă tot balegă e. Toţi poponarii ăştia karatişti se cacă pe ei într-o *bătaie adevărată*. La judo, situaţia e un pic diferită. La judo, dacă ai în faţă pe unu’ care habar n-are pe ce lume e, poţi să dai cu el de pământ niţel. Dar poponarii ăştia karatişti n-au nici unu’ pic de forţă în picioare şi n-ar putea să dea un pumn nici să fie viaţa lor în joc.

După care Cliff arată spre Kato, ca pentru a-şi întări spusele:

— Cu atât mai puţin pişpirică ăla.

Cliff îşi dădea rareori drumul la gură, dar, când se întâmpla, Rick îl lăsa să-şi spună oful.

— Bătaie corp la corp, frate. Acolo se vede treaba. Un afurisit de la Beretele Verzi îi face ouăle chisăliţă. Pe el îl interesează doar să facă show. Pe Ali sau Jerry Quarry îi interesează doar să facă prăpăd. Pe unul de la Beretele Verzi îl interesează doar să omoare. Vedea-l-aş pe popo ăsta în junglă, în luptă cu un japonez cu cinşpe kile mai gras ca el, care are un cuţit în mână şi e pus pe omorât. Dac-ajungem acolo, să vezi cum îşi caută Green Hornet alt şofer.

— Da, bine, a zis împăciuitor Rick, poate că ai dreptate într-o situaţie din asta pe viaţă şi pe moarte...

— Am sigur dreptate, l-a întrerupt Cliff.

— Totuşi, îţi ia ochii cu loviturile astea rapide, a continuat Rick.

— Flexibilitate, spune Cliff dispreţuitor. E numai chestie de flexibilitate. Dacă vin la tine acasă şi fac cu tine întinderi trei ore pe zi, de luni până vineri, în trei luni faci şi tu tot ce face el, ce dracu’.

Rick l-a privit sceptic, iar Cliff a bătut puţin în retragere.

— Bine, poate nu chiar *tot*. Dar aproape.

Lupta dintre Cliff şi Bruce a avut loc când Cliff era la filmări pentru *Green Hornet*, ca dublură a lui Rick. Ca de obicei, Bruce se lăuda cu dibăcia lui, înconjurat de atenţiile echipei. Apoi cineva i-a adresat acea întrebare care i se punea mereu lui Bruce: dacă s-ar bate cu Ali, cine ar câştiga? Bruce primea mereu această întrebare. Şi, în funcţie de moment şi de dispoziţie, răspundea mereu altfel. Mai târziu, pe când filmau *Intrarea dragonului*, când John Saxon i-a pus întrebarea, se spune că Bruce ar fi răspuns:

— Are pumnii mai mari decât capul meu.

Dar Bruce admira înzestrările lui Ali şi ţinea să-i studieze meciurile filmate pe 16 mm. Şi, în timp ce analiza acele filme, avusese o revelaţie: *Ali rămânea descoperit pe stânga.*

Într-un ring de box, era convins că Ali l-ar fi făcut arşice.

Dar Bruce credea cu sinceritate că nu exista om pe care să *nu-l poată* învinge în luptă. Şmecheria era să-l înfrunte pe Ali fără mănuşi de box, iar Bruce să aibă voie să lovească şi cu picioarele.

Aşa că în acea zi, la filmările pentru *Green Hornet*, Bruce dăduse următorul răspuns:

— Dacă ne laşi într-o cameră şi nu există nici o regulă? Îl bat de-i sună apa în cap.

La care Cliff – cascadorul angajat cu ziua – a râs.

— Ce-i atât de amuzant? l-a întrebat Bruce.

În primele clipe, Cliff a încercat să evite confruntarea.

— Măi, omule, eu am venit aici ca să fac o treabă.

Dar Bruce nu s-a mulţumit cu atât.

— Dar râdeai de ce am spus, deşi n-am spus nimic amuzant.

— Ba da, ai cam spus, a rânjit superior Cliff.

Enervat, Bruce l-a întrebat pe cascador:

— Ce ţi s-a părut amuzant?

„Ei, până aici”, s-a gândit Cliff.

— Mi s-a *părut* c-ar trebui să-ţi fie ruşine să-ţi închipui c-ai putea fi mai mult decât o pată pe turul nădragilor lui Muhammad Ali.

Toate privirile s-au îndreptat către Bruce.

Dar Cliff, care ştia că din acel moment putea să-şi ia adio de la job, şi-a zis că putea măcar să-şi facă damblaua, aşa că a continuat:

— O piticanie ca tine o să-l bată pe campionul mondial la categoria grea de o să-i sune apa-n cap? Un amărât de *actor* o să-l bată pe Ali de o să-i sune apa-n cap? Dă-l în mă-sa pe Ali – şi Jerry Quarry ar bate la tine ca la fasole! Te întreb o chestie, Kato: ai primit *vreodată* vreun pumn zdravăn?

Furios, Bruce i-a dat replica:

— Nu, *cascadorule*. Pentru că nimeni nu mă poate nimeri!

— Ştiam eu că asta o să spui, a comentat Cliff.

Cliff s-a uitat la membrii echipei, care făcuseră ochii mari şi urmăreau scena.

— Nu-mi vine să cred că înghiţiţi toate căcaturile pe care vi le toarnă piticania asta.

Apoi se întoarce din nou spre Bruce:

— Trezeşte-te, omule. Eşti un *actor nenorocit*! Dacă te-alegi cu un ochi vânăt, gata lupta. Dacă-ţi sare vreun dinte, gata lupta. Jerry Quarry se bate cinci runde cu Muhammad Ali, ce naiba, cu falca ruptă! Ştii de ce? Pen’ că el are ceva de care tu nici n-ai auzit – *suflet*!

În costumul lui de şofer, Bruce şi-a luat o expresie nonşalantă, a lăsat privirea în pământ, a clătinat din cap, apoi l-a privit pe cascador şi i-a răspuns zâmbind:

— Ai o gură mare, *cascadorule.* Şi tare mi-ar plăcea să ţi-o închid, mai ales de faţă cu toţi prietenii mei. Dar, vezi tu, mâinile mele sunt înregistrate ca arme mortale. Asta

înseamnă că, dacă ne luptăm şi te omor accidental, ajung la puşcărie.

Replica lui Cliff a fost:

— Oricine omoară pe cineva accidental în luptă ajunge la puşcărie. Se cheamă omor prin imprudenţă. Şi cred că băşina asta cu „arma mortală” e doar o scuză pentru ca *dansatorii* ăştia ca tine să nu se bată niciodată pe bune.

Bun, asta chiar fusese o provocare, rostită în faţa câtorva dintre colegii lui Bruce. Aşa că Bruce i-a propus lui Cliff „o competiţie amicală”. Cine cade de două ori în trei runde. Nimeni nu încearcă să rănească pe nimeni. Contează cine cade-n cur.

— S-a făcut, Kato, a răspuns Cliff.

Sub privirile captivate ale membrilor echipei, cei doi bărbaţi s-au pregătit de confruntare. Ceea ce Bruce nu ştia era că lui Cliff îi plăceau la nebunie meciurile cu trei runde. Chiar dacă de obicei se ţineau în parcările barurilor, la ora unu noaptea. De fiecare dată când Cliff participa la astfel de întreceri, mai ales cu cineva oarecum antrenat în lupte, folosea un şiretlic atât de evident, că se şi mira cum de funcţionează de fiecare dată.

Un şiretlic simplu.

Oferă adversarului prima căzătură.

Ripostează foarte slab şi se pregăteşte să încaseze tot ce-i rezervă celălalt. Ripostează atât de slab încât adversarul, mai ales dacă e un luptător versat, presupune că are-n faţă doar un stâlp de cafenea care s-a întins mai mult decât îi e plapuma.

Cliff mai ştie şi că, în astfel de concursuri, adversarul va folosi orice mişcare sau combinaţie de mişcări stăpâneşte cel mai bine. Aşa că, după prima cădere, adversarul i-a arătat deja lui Cliff *cea mai tare mişcare* a lui.

Şi, cum Cliff pare ageamiu, iar tipul e sigur că o să-l pună cu botul pe labe, în nouăsprezece cazuri din

douăzeci, adversarul va folosi din nou prima mişcare. Dar, cum Cliff o cunoaşte deja, o aşteaptă, contraatacă şi-l pune-n cur pe cretin.

Din punctul lui de vedere, Bruce n-avea nici cea mai vagă intenţie de a-l răni pe ţărănoiul alb tare-n gură. Voia doar să-i închidă gura şi să-l facă puţin de râs în faţa echipei. În primul rând, Bruce ar fi avut probleme mari dacă i-ar fi făcut vreun rău. Cascadorii se plângeau deja că Bruce îi loveşte şi-i spuneau coordonatorului, Randy Lloyd, că nu vor să mai lucreze cu el. În plus, în timp ce se dădea mare la filmări, Bruce dislocase accidental maxilarul unui scenograf cu o lovitură de picior greşit estimată. Dacă Bruce mai rupea un maxilar la filmări, avea să fie vai de curul lui.

Aşa că Micul Dragon şi-a zis că cea mai bună strategie era o mişcare care să dea bine, dar care să nu-l rănească pe individ. Doar să-l dezechilibreze. Dar în acelaşi timp să-i demonstreze cretinului cu cine are de-a face.

O lovitură circulară de picior în ureche i-ar zbura capul fraierului şi poate că niciodată n-ar mai fi în stare să socotească. O lovitură de picior directă, în forţă, l-ar azvârli direct peste maşina din spatele lui, şi Dumnezeu ştie ce şi-ar putea rupe. Dar, la fel ca Rudolf Nureev, Bruce Lee avea înzestrarea foarte rară printre oameni de a zbura. Nureev şi Lee păreau să plutească prin aer, să-şi facă treaba, apoi să aterizeze uşor pe pământ când aveau *ei* chef.

Aşa că Bruce a ajuns la concluzia că un salt cu plutire prin aer, foarte înalt, dar fără prea mult elan, era mişcarea cea mai sigură. Să se înalţe în aer, să arate tare de tot, apoi să-şi oprească zborul înfigând piciorul în pieptul cretinului, aruncându-l pe spate, ca să cadă în cur şi să-şi înveţe lecţia, dobitocul.

Zis şi făcut. L-a pus în fund pe Cliff, în aplauzele echipei. De pe podea, cascadorul blond a ridicat ochii, cu un zâmbet de prostănac pe faţă, şi a zis:

— Frumos salt, Ţopăilă. Apoi, adunându-se de pe jos, a adăugat: Mai fă-l o dată.

„Bun, îl ard pe fraier cu piciorul în piept, şi-a zis Bruce. Numai să fiu atent să nu-şi rupă dracului noada când cade.”

Aşa că, mai puţin înalt, dar cu mai mult elan, a făcut un al doilea salt spre cascador, care şi-a răsucit corpul în ultima clipă. Iar maestrul artelor marţiale i-a căzut, practic, în braţe. Moment în care, prinzându-l de picior şi de curea, Cliff l-a azvârlit pe luptător cu putere, ca pe o pisică, într-o maşină parcată pe platou.

Bruce a auzit cum îi trosneşte partea de jos a şirei spinării când s-a izbit de automobil, iar omoplatul lui a întâlnit clanţa uşii pasagerului. S-a lovit foarte rău. Prăbuşit pe ciment, Bruce l-a văzut pe cascadorul mocofan zâmbindu-i de sus.

Bruce nu avusese în nici un caz de gând să-l rănească pe Cliff. Ci doar să-l pună la punct. Pe când Cliff *a vrut* să-l rănească pe Bruce. Dacă izbindu-l de acea maşină i-ar fi futut definitiv lui Bruce spatele şi gâtul, Cliff nici n-ar fi clipit.

Adunându-se de pe jos, Bruce l-a văzut pe Cliff luând poziţia de luptă pentru a treia rundă. Şi şi-a dat seama că era o poziţie militară de luptă corp la corp.

Bruce era furios la culme pe cretin pentru că-l rănise. Numai că, pentru prima oară, şi-a dat seama cine era cu adevărat adversarul său. Nu era doar un ţărănoi de cowboy cascador. Cliff ştia ce face, iar Bruce ştia că ştie. Cliff, a realizat Bruce, îl fraierise ca să nu-l ia în serios şi să facă de două ori aceeaşi mişcare. Bruce l-ar fi putut ataca pe Cliff în paisprezece feluri diferite, pe care cascadorul n-

ar fi reuşit în veci să le blocheze. Dar, prefăcându-se că e un mototol neantrenat, Cliff îl făcuse pe Bruce să se lenevească şi să cadă direct în plasa cascadorului. Dacă riposta lui Cliff n-ar fi fost atât de brutală, Bruce aproape că ar fi admirat-o.

Imediat, Bruce a mai înţeles şi că, deşi Cliff nu era nici pe departe la fel de competent ca adversarii pe care-i înfrunta în turneele lui de arte marţiale, *era* ceea ce ei *nu erau.*

Era un *ucigaş.*

Cliff *omorâse* oameni cu mâinile goale, ceea ce nu i-a scăpat lui Bruce.

Cliff, era limpede, nu *se lupta* cu Bruce Lee.

Cliff *se lupta* cu instinctul de a-l *ucide* pe Bruce Lee.

Practicantul de arte marţiale se întrebase adesea cum avea să reacţioneze dacă într-o bună zi avea să se afle într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu un luptător versat. Ei bine, se pare că venise *ziua aceea.*

Din fericire, cea de-a treia rundă a fost întreruptă de soţia coordonatorului cascadorilor când abia începuse. Iar Cliff a fost concediat pe loc, aşa cum se aşteptase. Problema cu toate astea a fost că, de această dată, Cliff fusese chemat la filmările pentru *Green Hornet* nu ca *ringer* pentru o zi, care să-i articuleze lui Kato o bătaie la fund în public. Ci doar ca să-l dubleze pe Rick în scenele lui ca *guest star.* Coordonatorul cascadorilor, Randy Lloyd, nici nu fusese de acord iniţial să-l angajeze pe Cliff – pentru că-l considera vinovat că-şi omorâse soţia. Iar Randy lucra cu soţia *lui*, Janet, care era absolut convinsă de vinovăţia lui Cliff. Şi, la drept vorbind, ar fi preferat amândoi să angajeze pe cineva despre care să nu creadă că-şi omorâse soţia. Oamenii puteau ierta multe păcate, mai ales în anii şaizeci. Dar nu şi dacă erai un cascador care-şi omorâse soţia *şi* încercase să-i rupă spinarea

eroului principal al unui serial în faţa echipei. Practic vorbind, după Incidentul cu Bruce Lee, Cliff n-a mai fost cascadorul lui Rick, devenind omul său bun la toate.

Rick se supărase atât de rău din cauza Incidentului cu Bruce Lee, încât Cliff a crezut că o să-l dea şi el afară. Dar cine l-ar mai fi dus pe Rick cu maşina la treburi? Sigur că ar fi găsit el pe *cineva* pentru asta. Dar, până la urmă, era pur şi simplu mai uşor să-l ierte pe Rick. Rick îi plătea lui Cliff un salariu modic ca să-l ducă peste tot cu maşina, să rezolve diverse treburi şi să fie la dispoziţia lui. Un salariu care ar fi *trebuit* să fie completat de veniturile din cascadorie. Numai că, după Incidentul cu Bruce Lee, puţinele joburi de cascador pe care le primea de când era bârfit prin târg că e un ucigaş secaseră şi mai mult. Comunitatea cascadorilor de la Hollywood n-avea nevoie de motive *în plus* ca să nu-l angajeze pe Cliff, dar iată că mai primise unul, şi încă de la Cliff însuşi. Aşa că mica anecdotă pe care Rick o spusese de dimineaţă, despre asistentul de regie nesimţit de la *Bătălie pe Marea Coralilor*, era chiar nimerită.

Şi totuşi Cliff ştia că unul dintre cele mai interesante lucruri la Hollywood era cât de mic şi de prăpădit era, până la urmă. Într-o bună zi, pe stradă, într-o parcare, într-un restaurant sau la un semafor, avea să-i iasă iar în cale piticul ăla nesimţit de Bruce Lee. Şi atunci n-avea să-i mai despartă nimeni, în afară de poliţie!

După ce termină de instalat antena lui Rick, cum nu are nimic mai bun de făcut până pe la şapte şi jumătate, când trebuie să-l ia pe şeful lui de la filmări, Cliff străbate Sunset Boulevard în Cadillacul lui Rick, în drum spre cinema.

În timp ce aşteaptă la un semafor şi-şi închipuie cum o să-i zboare capul lui Bruce Lee, Cliff aruncă o privire în dreapta spre Aquarius Theater, unde tronează o pictură

murală imensă, colorată, cu spectacolul de mare succes *Hair.* Şi recunoaşte două dintre hipioatele pe care le văzuse de dimineaţă, inclusiv pe bruneta înaltă şi apetisantă cu borcanul cu murături, care-l privise în ochi şi făcuse semnul păcii. Amândouă fetele stau în faţa teatrului cu degetele mari întinse, încercând să facă autostopul. Bruneta e îmbrăcată la fel ca dimineaţă – blugi Levi's tăiaţi, maieu croşetat, desculţă şi acoperită cu un strat de jeg.

Hipioata brunetă cu murăturile îl observă pe Cliff pe partea cealaltă a străzii, în altă maşină decât cea de dimineaţă, mergând în direcţia opusă.

Zâmbeşte, îi face cu mâna, îl arată cu degetul, apoi câräie la el:

— Hei, tu!

El îi zâmbeşte şi-i face şi el cu mâna.

Fata îi strigă tare, să acopere traficul:

— Ce-a păţit Volkswagenul tău?

Îi strigă şi el ca să acopere traficul:

— Asta-i maşina şefului meu!

Ea îi arată degetul mare.

— Ne duci şi pe noi? Indică direcţia cu degetul.

Cliff arată cu degetul în direcţia opusă.

— Eu merg în altă parte.

Ea clatină din cap cu tristeţe şi strigă:

— Mare greşeală!

— Probabil! îi strigă el în replică.

— O să te gândeşti la mine toată ziua! îl previne ea.

— Probabil! îi strigă el.

Semaforul de pe Sunset Boulevard se face verde, iar traficul se pune din nou în mişcare.

El o salută scurt, iar ea îi face cu mâna în semn de la revedere, cu o mutră de fetiţă tristă, în timp ce Cadillacul galben crem se îndepărtează.

Când ajunge la intersecţia Sunset cu La Brea, Cliff face stânga şi o ia pe La Brea Boulevard. Sam Riddle, DJ-ul emisiunii de prânz de la radio KHJ, citeşte textul unei reclame la untul de bronzat Tanya. Nu loţiune solară, care te protejează de razele nocive ale soarelui, ci unt de bronzat, care accelerează prăjeala. Cliff trece pe lângă Pink's Hot Dogs, pe La Brea colţ cu Melrose. Afară, în jurul tarabei cu hot-dog se înghesuie atâta lume de zici că dau gagici la liber, nu că vând hotdogi cu chili la suprapreţ. Cliff încadrează Cadillacul pe dreapta şi coteşte pe Beverly Boulevard. Merge puţin pe Beverly şi parchează în faţa unui mic cinematograf.

În anii treizeci, în locul cinemaului fusese o sală de vodevil care se numea Slapsy Maxie's. Aici ţinuseră Martin şi Lewis[31] primele lor spectacole la Los Angeles, în anii cincizeci.

Mai târziu, în 1978, va deveni o cinematecă, sub denumirea de New Beverly Cinema, cu filme clasice. Dar în 1969 se numea Cinema Eros şi era unul dintre cinematografele erotice de la Hollywood (ca şi Vista, aflat la intersecţia dintre Hollywood Boulevard şi Sunset Boulevard).

Nu rulau filme pornografice, incluse mai târziu în categoria „XXX". Ci filme sexy, de regulă europene sau scandinave.

Pe marchiza cinematografului Eros se poate citi:

DOUĂ FILME CU CARROLL BAKER
CORPUL MINUNAT AL LUI DEBORAH – R
ŞI
PARANOIA – X[32]

[31] Dean Martin şi Jerry Lee Lewis s-au lansat ca duet comic în cluburi şi cabarete înainte de a face carieră în cinema şi televiziune.

Cliff coboară din Cadillac şi cumpără de la casă un bilet la film. Înaintează pe coridorul întunecat şi găseşte un loc în mijlocul rândului patru. Pe ecranul argintiu al cinematografului Eros, Carroll Baker dansează sexy în tam-tamul tobelor, îmbrăcată într-un costum mulat verde-smarald. Cliff îşi sprijină picioarele încălţate în mocasini de spătarul scaunului din faţă. Instalându-se comod pe scaun, se uită la Carroll Baker care-şi leagănă şoldurile mari şi verzi dintr-o parte în alta.

„Dumnezeule, îşi spune el, e mare cât un cal!” Apoi zâmbeşte. „Fix cum îmi place mie.”

Capitolul 14
„Demolatorii”

La casetofonul cu opt piste din Porschele negru al lui Sharon Tate se aude *Loving*, primul album în engleză al lui Françoise Hardy. La difuzoarele stereo ale maşinii sport se aude acum versiunea lui Hardy a melodiei lui Phil Ochs *There but for Fortune.* Lui Sharon îi place foarte mult melodia şi, conducând Porschele pe Wilshire Boulevard spre Westwood Village, o cântă şi ea.

Arată-mi închisoarea, arată-mi un zdup,

[32] Semnificaţia calificativelor: R – accesul minorilor sub 16 ani permis doar dacă sunt însoţiţi de un părinte/tutore; X – accesul minorilor sub 16 ani nu este permis.

Arată-mi un chip palid de deţinut.
Şi-ţi voi arăta un tânăr cu motive şuvoi,
Acolo soarta ne poate duce oricând şi pe noi.

În timp ce cântă, lacrimile îi curg pe obraji. Actriţa are câteva drumuri de făcut. A luat nişte haine de la curăţătorie. Trei rochii mini, al căror tiv se termină mai sus de jumătatea coapselor lui Sharon, şi sacoul albastru la două rânduri al lui Roman stau pe umeraşe învelite în plastic transparent, agăţate într-un cârlig de spătarul scaunului din dreapta. A mai luat şi o pereche de sandale cu talpă groasă, stil platformă, de la o mică cizmărie de pe Little Santa Monica Boulevard. Şi mai are un ultim drum pe ziua respectivă. Comandase o ediţie princeps din *Tess d'Urberville* a lui Thomas Hardy, cadou pentru Roman. Şi bătrânelul de treabă care ţine librăria o sunase cu o zi în urmă, ca s-o anunţe că venise. Aşa că Sharon goneşte spre Westwood Village cântând împreună cu Mademoiselle Hardy şi bucurându-se de o repriză de plâns lipsită de griji.

După ce parcurge un kilometru şi jumătate pe Wilshire, venind dinspre Santa Monica Boulevard, o vede pe tânăra hipioată stând pe marginea drumului cu degetul ridicat. Hipioata rătăcită pare plăcută, iar Sharon e într-o dispoziţie plăcută, aşa că-şi spune: „De ce nu?"

Un an mai târziu, răspunsul la acea întrebare va fi: pentru că autostopista te-ar putea omorî. Dar în februarie 1969 nimeni nu gândeşte aşa, nici măcar cei care au ce să li se fure, cum e Sharon cu Porschele ei negru şmecher.

Opreşte lângă bordură, în faţa hipioatei cu pistrui şi trăsături drăguţe, apasă pe buton ca să deschidă geamul din dreapta şi o informează pe autostopistă:

— Merg doar până în Westwood Village.

Tânăra se apleacă, scoţând fundul în afară, ca s-o vadă pe şoferiţă pe fereastră. O fi ea un spirit liber, dar nu se

urcă în maşina oricui. Dar, când o vede pe frumoasa blondă de la volan, hipioata zâmbeşte şi mai larg şi spune:

— Hei, mai fac şi mofturi acum?

Sharon îi zâmbeşte la rândul ei şi-i spune să urce.

Cele două tinere flecăresc cu naturaleţe în cele treisprezece minute cât durează ca Sharon să ajungă în Westwood Village şi să parcheze maşina. Hipioata îşi spune Cheyenne şi face autostopul până la Big Sur, unde se întâlneşte cu o gaşcă de prieteni. Se duc la un festival de muzică în aer liber unde vor cânta Crosby, Stills şi Nash (dar fără Young), ca şi James Gang, Buffy Sainte-Marie *şi* 1910 Fruitgum Company. Sharon e de părere că sună a super-distracţie. Dac-ar fi cu două zile mai târziu, iar Roman va fi plecat la Londra, poate că ar lua în calcul s-o ducă pe Cheyenne cu maşina până la Big Sur şi să asiste la concert împreună cu ea şi prietenii ei. Poate că n-ar face-o până la urmă, dar ar lua în calcul ideea. Sharon a avut întotdeauna o latură impulsivă. Roman n-o are, acesta fiind unul dintre puţinele lucruri care o fac mai cool decât soţul ei, regizor de filme în vogă. În cele treisprezece minute petrecute împreună, discută despre Big Sur şi Crosby, Stills şi Nash, o ascultă pe Françoise Hardy şi mănâncă seminţe de floarea-soarelui din săculeţul de piele al lui Cheyenne.

— Păi atunci pa-pa, distracţie plăcută la Big Sur, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Sharon către Cheyenne când se îmbrăţişează de rămas-bun în parcarea cu plată din spatele cinematografului Westwood Village, pe al cărui perete tronează un afiş mare, de aproape doi metri, al filmului *Joanna*, în regia lui Michael Sarne, prieten cu Roman.

Apoi, Sharon o ia spre vest, ca să-şi facă treburile în Westwood Village, în timp ce hipioata îşi continuă aventura californiană spre nord.

În timp ce trece cu cizmele ei de lac alb, cu toc jos, pe lângă tutungerii, cafenele, pizzerii şi automate unde se distribuie *Los Angeles Free Press*, Sharon îşi scoate din poşetă ochelarii mari de soare, cu lentile negre, ca de libelulă, ca să-şi ferească ochii de strălucirea orbitoare a soarelui californian. Îndreptându-se spre destinaţia ei, observă că noul ei film, *Demolatorii*, o comedie de aventuri cu agentul secret Matt Helm, rulează la cinematograful Bruin, chiar în faţa ei. Pe marchiza mare se poate citi:

DEAN MARTIN E MATT HELM
ÎN
DEMOLATORII
E. SOMMER S. TATE N. KWAN T. LOUISE

Traversând zâmbitoare strada, se opreşte în faţa desenului cu ea de pe afişul filmului. Se uită la numele de pe afiş şi-l găseşte pe al ei. Întinde mâna şi-l urmăreşte cu degetul. Se bucură că şi-a văzut numele, admiră felul cum şi-o imaginase artistul, legănându-se pe o bilă pentru demolare lângă desenul cu Dean Martin, şi apreciază că filmul rulează într-una dintre cele mai bune săli din Westwood, după care o ia agale pe lângă cinema spre librărie, aflată la distanţă de încă patru magazine. În librăria Arthur’s cu cărţi rare, la radioul de la casa de marcat se aude *Stormy* a trupei Classics IV. Imediat ce Sharon intră pe uşă şi-l aude pe solistul Dennis Yost, corpul ei se destinde. După părerea lui Sharon, Dennis Yost de la Classics IV are cea mai plăcută voce din rock ’n’ roll-ul contemporan, împreună cu Art Garfunkel. Iar David Clayton-Thomas de la Blood, Sweat and Tears are cea mai sexy voce.

— Domnişoară, te pot ajuta cu ceva? întreabă Arthur.

Ea îl salută pe bătrânul de la casă, scoţându-şi ochelarii.

— Da, bună ziua, m-aţi sunat să ridic o ediţie princeps.

— Ce carte? întreabă el.

— *Tess d'Urberville* de Thomas Hardy. Am comandat-o acum două-trei săptămâni. Apoi clarifică: Pe numele „Polanski".

— Mamă doamne, spune Arthur, asta da carte, fetiţo.

Sharon se luminează.

— Ştiu, nu-i aşa că e minunată? I-o iau cadou soţului meu.

— Ei, soţul dumitale are noroc cu caru', spune Arthur. În primul rând, aş vrea eu să mai citesc *Tess d'Urberville* pentru prima oară. Şi, în al doilea rând, aş vrea eu să mai am vârsta să fiu însurat cu o fată drăguţă ca dumneata.

Sharon zâmbeşte din nou şi se întinde peste tejghea ca să atingă mâna pătată a bătrânului. Îi zâmbeşte şi el.

Sharon iese din librăria lui Arthur şi se întoarce la maşină, cu Classics IV răsunându-i în continuare în minte. Picioarele ei lungi de iepşoară îi poartă fusta mini albă pe trotuarul de pe Westwood Boulevard, apropiindu-se de cinematograful unde rulează filmul ei. Sharon dă să treacă de cinema şi să traverseze, dar nu reuşeşte să prindă verde la semaforul din colţ, aşa că cizmele ei albe de lac cu tălpi negre sunt nevoite să bată pasul pe loc. Cum stă cu spatele la cinema, cu ediţia princeps rară în mână, privind la semaforul roşu, ceva o agaţă pe Sharon din spate. Ceva care n-o lasă să traverseze nici când în sfârşit se face verde. Aproape ca un păstrăv prins într-o undiţă invizibilă, se întoarce, intră în curtea cinematografului Bruin şi cercetează fotografiile publicitare de la intrare. Una e cu Dean şi Elke Sommer. Imediat lângă e o imagine cu ea şi Dean care privesc peste un zid, spionând ceva ciudat. În fotografie, Sharon e îmbrăcată cu ţinuta drăguţă, albastru deschis, şi şepcuţa adorabilă cu pompon pe care le poartă în ultimele patruzeci şi cinci de minute ale filmului. Următoarea pozã e tot cu ea şi cu Dean. E prima

ei scenă din film. În imagine, e întinsă pe spate în mijlocul holului unui hotel din Danemarca, după ce trăsese o căzătură amuzantă, iar Dean se apleacă s-o ajute. Mamă, ce bine-şi aminteşte acea zi! Ce emoţii avea! Nu i se ceruse niciodată să fie amuzantă pentru vreun rol, cu atât mai puţin să joace slapstick! Era o premieră. Tocmai ăsta era personajul ei, o neîndemânatică şi jumătate. De aceea şi acceptase rolul. Dar asta n-a scutit-o de emoţii prima oară când a trebuit să cadă-n cur pentru efectul comic. În plus, a trebuit s-o facă în faţa lui Dean Martin, care-şi petrecuse douăzeci de ani din viaţă uitându-se la Jerry Lewis cum cade-n cur. Deci Dean avea să observe dacă dădea cu mucii-n fasole. Ei bine, atât Dean, cât şi Phil, regizorul, o lăudaseră pentru căzătură. Şi ei ar trebui să se priceapă, nu? Cu toate astea, amândoi erau gentlemeni adevăraţi, aşa că nu i-ar fi spus nici dacă ar fi ratat căzătura. Sharon nu are emoţii pentru *întreaga* interpretare comică. E convinsă că, până la urmă, o nimerise cu slapstickul. Doar că nu e sigură de acea primă tumbă. Chiar e amuzantă sau e „păpuşica sexy” străduindu-se să pară amuzantă? Cum să-ţi dai seama, dacă eşti o bombă sexy?

„Publicul, toanto, îşi spune ea. Publicul râde sau nu râde la un gag.”

La casa de bilete scrie că filmul începe la 15:30. Sharon se uită la ceasul fin, de aur, de la încheietura ei subţire, care arată 15:55. Ei, e foarte bine, cam în acel moment apare ea în film. „Hai, pe bune acuma? se gândeşte Sharon. Chiar am timp să văd *Demolatorii* în mijlocul după-amiezii şi mă mai şi pregătesc pentru porcăria aia de *Playboy After Dark* de diseară? Păi stai un pic, Sharon, parcă acum patruzeci de minute te umflai în pene cât eşti tu de spontană faţă de Roman. Dacă n-ar fi Roman, ai fi acum în drum spre Big Sur cu Cheyenne, dansând desculţă

în noroi pe muzica lui Crosby, Stills şi Nash. Şi acum stai pe trotuar de douăşpe minute şi te tot perpeleşti dacă intri sau nu la propriul tău film? Eşti o ipocrită nenorocită, Sharon”, îşi spune ea.

— Un bilet, vă rog, îi cere ea fetei drăguţe, cu păr inelat şi trăsături mobile, care stă în spatele geamului la casa de bilete.

— Şaptezeci şi cinci de cenţi, îi răspunde femeia prin deschizătura metalică din mijlocul cutiei de sticlă.

Sharon începe să se scotocească în poşetă după trei monede de douăzeci şi cinci, apoi îi vine o idee şi renunţă.

— Hmm... dar dacă... ăăă... joc în film?

Fruntea vânzătoarei de bilete cu păr inelat se încreţeşte gânditoare.

— Cum adică? întreabă ea.

— Adică joc în film, explică ea. Sunt Sharon Tate. Numele meu e pe marchiza voastră – eu sunt „S. Tate”.

Vânzătoarea de bilete cu păr inelat ridică ochii.

— Joci tu în ăsta? întreabă ea sceptică.

Sharon zâmbeşte şi încuviinţează din cap.

— Da, apoi adaugă: O joc pe domnişoara Carlson, împiedicata.

Se duce la fotografiile expuse în hol şi o arată pe cea cu ea şi Dean privind peste zid.

— Eu sunt aici.

Vânzătoarea de bilete se uită cu ochii îngustaţi prin geamul casei de bilete la fotografia publicitară din hol, apoi iar la blonda zâmbitoare.

— Tu eşti acolo?

Sharon face semn din cap că da.

— Îhî.

— Dar asta-i fata din *Valea păpuşilor*, remarcă tânăra cu păr inelat.

Sharon zâmbeşte iar, ridică din umeri şi spune:

— Păi, eu sunt fata din *Valea păpuşilor.*

Fata cu păr inelat de la casa de bilete începe s-o creadă, dar mai are o ultimă observaţie. Arată spre fotografia publicitară şi spune:

— Dar acolo eşti roşcată.

— Mi-au vopsit părul, îi spune Sharon.

— De ce? întreabă fata cu păr inelat de la casa de bilete.

— Regizorul voia ca personajul să aibă părul roşu, răspunde ea.

— Uau! exclamă fata cu păr inelat de la casa de bilete. Eşti şi mai drăguţă în viaţa reală.

Acuma, între noi fie vorba, dacă mergeţi vreodată pe stradă, recunoaşteţi vreo actriţă şi vi se pare că e mai drăguţă decât la cinema sau la televizor, abţineţi-vă să i-o şi spuneţi. Se va simţi nesigură. Dar Sharon ştie cât e de drăguţă, aşa că, deşi nu-i pică tocmai bine, nici n-o deranjează prea rău, la urma urmei.

— Ei, sunt proaspăt coafată, se justifică ea în faţa fetei de la casa de bilete.

Vânzătoarea strigă spre uşa deschisă a ghişeului la managerul Rubin, care stă în holul cinematografului Bruin:

— Hei, Rubin, vino încoace!

Rubin iese în curtea cinematografului, iar vânzătoarea de bilete cu păr inelat o arată cu degetul pe Sharon şi spune:

— Ea e fata din *Valea păpuşilor.*

Rubin se opreşte, se uită la Sharon şi o întreabă pe vânzătoare:

— Patty Duke?

Ea clatină din capul cârlionţat şi răspunde:

— Nu, cealaltă.

— Fata din *Peyton Place*? întreabă el.

Ea clatină iar din capul cârlionţat.

— Nu, cealaltă.

Sharon intervine cu un indiciu:

— Aia care ajunge să joace în filme deocheate.

Rubin o recunoaşte.

— Oh!

— Joacă în filmul nostru, îi spune fata cu păr cârlionţat.

— Oh! exclamă iar Rubin.

— Ea e S. Tate, spune vânzătoarea de bilete cu păr inelat.

— Sharon Tate, o corectează actriţa, apoi se autocorectează: De fapt, Sharon Polanski.

Lămurit pe deplin, Rubin intră-n rolul managerului galant care întâmpină o clientă celebră.

— Bine aţi venit la Bruin, domnişoară Tate. Mulţumim că aţi venit la cinematograful nostru. Vreţi să intraţi să vedeţi filmul?

— Se poate? întreabă ea politicoasă.

— Sigur că da, răspunde el şi face un gest de invitaţie spre uşa deschisă a cinematografului.

Sharon străbate holul şi deschide uşa sălii întunecoase. După ce se întinsese la taclale cu vânzătoarea cu păr inelat din cabina de sticlă, spera să nu fi pierdut prima ei scenă şi căzătura comică. Intrând în sală, aude cum se învârtesc rolele pe proiectorul din cabina de deasupra ei, ba chiar şi tic-tic-ticul slab al peliculei de 35 mm care se derulează prin uşiţa aparatului de proiecţie. Un sunet care-i place la nebunie.

De mult, în Texas, pe când mergea la film la baza militară unde lucra tatăl ei sau la cinematograful din oraş, Azteca, sau cu prietenele ei la producţii ca *Splendoare în iarbă*, sau trimisă cu surioara ei Debra la noul Disney, sau la Starlight Drive-In cu un băiat, să vadă cel mai recent film cu Elvis sau vreunul din seria *Petrecere pe plajă* (unde invariabil avea loc o mică încleştare, ea încercând să se

uite la film, iar el s-o pipăie), Sharon nu se gândise niciodată la filme ca la „creaţii cinematografice”. Sau, la drept vorbind, ca la o „formă de artă”. Filmele nu erau artă, spre deosebire de cartea lui Thomas Hardy pe care o ţinea în mână. Erau pur şi simplu o distracţie. Diverstiment. Dar apropierea de Roman o convinsese că filmul *poate fi* artă. *Copilul lui Rosemary* al lui Roman nu e artă în acelaşi fel ca *Tess d’Urberville* a lui Thomas Hardy, dar tot artă este, doar că de alt fel. Sharon citise cartea *Copilul lui Rosemary* şi văzuse filmul lui Roman, care e mai *artistic.* Până atunci nu realizase că unii regizori fac filme cu aceeaşi forţă ca marii scriitori. Nu toţi regizorii. Nu majoritatea. Nici unul dintre regizorii cu care lucrase ea, în afară de soţul ei. Dar erau câţiva.

Ţine minte un incident de la filmările pentru *Copilul lui Rosemary*, care o convinsese de acest lucru. Directorul de imagine, Billy Fraker, pregătise un cadru; era cu personajul lui Ruth Gordon, doamna Castevet. Femeia e acasă la Rosemary şi cere voie să folosească telefonul din cealaltă cameră. Rosemary îi spune să telefoneze din dormitor, aşa că doamna Castevet se aşază pe pat şi vorbeşte la telefon câteva clipe. Cadrul e din perspectiva lui Rosemary, care o întrezăreşte pe bătrână în dormitorul ei, vorbind la telefon. Aşa că Billy Fraker a aşezat camera de filmat în hol şi a orientat-o astfel încât s-o surprindă pe Ruth prin uşa deschisă. În încadratura lui Fraker, Ruth se vedea foarte clar între cele două părţi ale uşii. Când Roman s-a uitat prin obiectiv, nu i-a plăcut, aşa că a făcut modificări. La indicaţiile lui Roman, doamna Castevet nu mai era încadrată clar. Era mascată de partea stângă a uşii. Când Sharon s-a uitat prin obiectivul camerei (mereu se uita la cadrele lui Roman prin obiectiv), n-a înţeles de ce făcuse Roman schimbarea. Din moment ce în cadru trebuia să fie

doamna Castevet şi se vedea în mod evident mai prost decât înainte. Se vedea doar pe jumătate.

Nici directorul de imagine n-a înţeles. Dar pentru că Roman era regizorul, Fraker a făcut ce i s-a cerut. În timp ce Roman stătea pe o ladă de mere, bând cafea dintr-un pahar alb de plastic, iar echipa de operatori rearanja camera de filmat, Sharon l-a întrebat de ce modificase cadrul.

Roman a privit-o cu un zâmbet atotcunoscător de spiriduş şi i-a răspuns:

— O să vezi.

Apoi s-a ridicat şi a şters-o.

„Ce naiba o fi vrut să spună?” s-a gândit Sharon. Apoi i-a ieşit din cap şi au trecut şase luni. Au asistat împreună la prima proiecţie-test cu public, care a avut loc la Alex Theatre din Glendale, California. Roman şi Sharon stăteau pe unul dintre rândurile din spate, ţinându-se de mână. Roman, care obişnuia să se aşeze mai aproape de ecran la filmele altora, prefera să stea mai departe la propriile lui filme – pentru că urmărea în primul rând publicul şi apoi filmul.

Sala era plină ochi. Urma scena cu doamna Castevet în apartamentul lui Rosemary. Ruth Gordon o întreabă pe Mia Farrow dacă poate folosi telefonul din camera vecină. Mia spune că da şi o îndrumă spre dormitor.

Roman s-a aplecat spre soţia lui şi i-a şoptit:

— Mai ţii minte când m-ai întrebat de ce am schimbat cadrul?

Ea uitase, dar şi-a adus aminte.

— Da.

— Fii atentă, a zis el, arătând cu degetul, dar nu spre ecran. Ci spre marea de capete din faţa lor, vreo şase sute.

Pe ecran, Mia Farrow, care o joacă pe Rosemary, îi aruncă o privire bătrânei din dormitor şi o vedem apoi din perspectiva ei. Deci cadrul cu doamna Castevet, jucată de Ruth Gordon, care stă pe pat şi vorbeşte la telefon, parţial mascată de partea stângă a uşii.

Brusc, sub ochii lui Sharon, toate cele şase sute de capete din faţa ei s-au aplecat uşor spre dreapta, ca să vadă pe lângă uşă. Ceea ce i-a smuls lui Sharon un mic icnet. Bineînţeles că n-aveau cum să vadă mai bine mişcând capetele – aşa era cadrul şi gata. Şi nici nu erau conştienţi că se apleacă spre dreapta; o făceau instinctiv. Deci Roman manipulase şase sute de oameni, care în curând aveau să devină milioane de oameni din toată lumea, ca să facă ceva ce n-ar fi făcut niciodată dacă s-ar fi gândit. Dar nu se gândeau. Roman gândea în locul lor.

De ce făcuse asta?

Pentru că putea.

Ea s-a uitat la el, care i-a răspuns cu acelaşi zâmbet atotcunoscător de spiriduş din *acea* zi de filmare, numai că, de data *asta*, ea a înţeles. Şi singurul ei gând a fost: „Uau!”

În unele momente, Sharon îşi dădea seama că omul de care se îndrăgostise şi cu care se căsătorise nu era doar un regizor de film bun. Omul de care se îndrăgostise şi cu care se căsătorise era un Mozart al cinematografului. Fusese unul dintre acele momente.

Dar între pelicula de 35 mm proiectată pe ecranul sălii Bruin, în care joacă *ea,* şi asemenea nivel de măiestrie cinematografică e o distanţă ca de la Pământ la Lună. *Demolatorii* nu e o creaţie cinematografică, e un film. Şi nici măcar unul *bun*. Asta dacă nu cumva îl găseşti amuzant pe Dean Martin în rolul lui Matt Helm. Dar, cum e al patrulea film în care Dean Martin îl joacă pe Matt Helm, se pare că multă lume îl găseşte amuzant pe Dean Martin

în rolul lui Matt Helm. (Dean Martin a avut un contract atât de bun pentru filmele cu Matt Helm, încât a câştigat mai mulţi bani din primele trei decât Sean Connery din primele *cinci* filme cu James Bond. Ceea ce l-a scos din sărite pe scoţianul zgârciob de Connery.)

În timp ce înaintează pe culoarul sălii întunecoase, căutând un loc, Sharon observă că pe ecran rulează scena în care Matt Helm soseşte în Danemarca.

„O, minunat”, îşi spune ea, înseamnă că urmează scena de la hotel în care-şi face ea marea apariţie. Strecurându-se pe un rând gol din lateral, se uită în jur prin sala întunecoasă. Nu sunt mai mult de treizeci şi cinci, patruzeci de persoane împrăştiate în cinematograful imens.

În timp ce Sharon se aşază pe un scaun din mijlocul rândului, pe ecran, Matt jucat de Dean face o poantă cu o stewardesă sexy, iar publicul râde.

„Bun, îşi spune ea, sunt puşi pe râs şi se distrează la film.” Sharon scoate din poşetă ochelarii imenşi pe care-i poartă la cinematograf, şi-i pune şi se instalează comod exact în momentul în care Matt Helm, în ţinuta lui cu helancă şi sacou sport, intră în holul hotelului danez.

Două spioane malefice diferite, Elke Sommer şi Tina Louise, îl ţin sub supraveghere. În timp ce Helm vorbeşte cu recepţionerul danez, „T. Louise” îl abordează pe agent cu un accent care ar trebui să fie unguresc, ca să stabilească legătura şi un rendez-vous pentru seara aceea.

După plecarea ei, Matt Helm se întoarce spre recepţioner, glumind în stilul ironic care l-a consacrat pe Dean Martin:

— Dar ce mai hotel aveţi aici!

Moment în care îşi face apariţia Sharon Tate în rolul neîndemânaticei agente secrete sub acoperire „Freya Carlson”...

În timp ce Sharon se afla pe platouri, în Danemarca, aşteptând ca regizorul Phil Karlson să strige „motor”, se gândea la momentul când citise pentru prima oară scenariul, cu cinci luni în urmă.

Când i se oferise un rol în noul film cu spioni din seria cu Matt Helm/Dean Martin, presupusese în mod firesc că avea s-o joace pe eroina sexy şi stilată din filmele cu spioni. Şi dacă i s-ar fi oferit unul dintre rolurile celorlalte actriţe principale – Elke Sommer, Nancy Kwan şi Tina Louise – ar fi avut dreptate. Dar personajul ei, Freya Carlson, era colega frumoasă, dar ineptă şi împiedicată a lui Matt Helm. Sharon mai jucase în două comedii înainte de *Demolatorii*: farsa erotică *Să nu ne complicăm*, cu Tony Curtis, şi *Balul vampirilor*, filmul lui Roman. Dar în nici una dintre acestea nu fusese lăsată să fie amuzantă. În timp ce restul actorilor (Tony Curtis, Roman Polanski, Jack MacGowran) din amândouă filmele alergau bezmetici, cădeau şi se strâmbau, lui Sharon i se ceruse pur şi simplu să pară inexpresivă şi atrăgătoare (sau „păpuşica sexy”). În *Să nu ne complicăm* exploataseră faptul că arăta incredibil de bine în bikini pentru un oarecare efect comic. Dar, spre deosebire de rolul lui Leigh Taylor-Young din *Te iubesc, Alice B. Toklas*, filmul nu folosea deloc potenţialul comic al personajului ei.

Rolul Freya Carlson era însă altfel. Ea trebuia să aducă nota comică a comediei. Să aducă nota comică în faţa lui Dean Martin, unul dintre cei mai buni actori de comedie uşoară din branşă. Apoi, personajul ei fiind o împiedicată, o interpretare bazată pe comedie fizică (să cadă în fund, că cadă în băltoace, să dărâme lucruri), i se cerea, de fapt, să joace rolul lui Jerry Lewis alături de Dean Martin! O ocazie de neratat pentru Sharon.

Dar asta fusese atunci, nu acum.

Acum, pe platourile din Danemarca, în holul unui hotel danez, aşteptând ca regizorul să strige „motor”, iar personajul ei să intre-n scenă în fugă şi să execute prima căzătură comică din viaţa ei, Sharon era îngrozită. Nu pentru că s-ar fi putut accidenta, deşi iniţial se cam temuse să nu dea cu capul de podeaua tare din holul hotelului. Jeff, coordonatorul cascadorilor, îi spusese să stea cu bărbia în piept în timpul căderii, că nu păţeşte nimic. Îi strecuraseră o pernă pe sub costum, ca să-i protejeze dosul şi şalele. Şi Jeff îi făcuse câteva sugestii de reţinut: să stea cu bărbia în piept în timp ce cade, să ţină sticla de şampanie sus în cădere, ca să nu se facă ţăndări pe podea şi s-o împroaşte cu cioburi. Apoi, camera e îndreptată fix asupra rochiei ei, deci, dacă picioarele i-o iau razna, odată întinsă la podea, să le apropie. Dar partea cea mai înspăimântătoare era să tragă o ditamai căzătura amuzantă în faţa fostului partener al lui Jerry Lewis.

În timp ce Sharon stătea pe margine, aşteptând semnalul să intre, cu braţele pline de nimicuri şi mintea plină de lucruri de reţinut, niciodată nu se identificase mai bine cu un personaj. La fel ca Freya, se simţea depăşită de situaţie (Freya ca agentă secretă, Sharon ca actriţă de comedie) şi intimidată de partenerul ei mai experimentat (Matt Helm, cel mai grozav agent din lume, după James Bond, şi Dean Martin, jumătatea uneia dintre cele mai grozave echipe comice de pe ecran). Apoi, tot ca Freya, era dornică să facă treabă bună, dar şi cam temătoare să n-o dea în bară. Cineva îi spusese că, la un moment dat, pentru rolul Freya fusese în cărţi Carol Burnett. Era evident de ce făcuseră altă alegere. Dar, dacă aveau să-şi regrete sau nu alegerea, asta depindea de felul în care Sharon interpreta acel gag.

Phil Karlson, un gentleman adorabil, regizorul filmului, i-a spus că era momentul care definea personajul ei în ochii

publicului. La un moment dat s-a discutat dacă n-ar fi mai bine ca personajul ei să-şi facă apariţia tot ca o bucăţică sexy unduioasă, ca celelalte eroine ale filmului. Şi abia după ce publicul avea s-o judece după înfăţişarea de starletă a anilor şaizeci urma să se dezvăluie ca împiedicată amuzantă. Numai că, spre încântarea lui Sharon, Phil a respins acea abordare.

— Personajul tău e cel mai bun din tot filmul ăsta idiot, i-a spus el.

Karlson a ajuns chiar să schimbe întregul concept. Personajul ei n-avea să poarte nimic care să poată fi numit sexy până la mijlocul filmului. Părul ei lung şi blond a fost vopsit roşcat şi prins strâns la ceafă. Spre deosebire de Sommer, Kwan şi Louise, care-şi fac toate intrarea îmbrăcate extravagant şi rafinat, Sharon apare în uniforma de reprezentantă a unei agenţii de turism daneze. I-au trântit pe faţă nişte ochelari mari, caraghioşi, şi în prima jumătate a filmului poartă tot felul de căciuliţe ridicole.

— Din punctul meu de vedere, i-a spus regizorul, filmul începe cu adevărat abia când intri tu. Aşa că, atunci când intri, trebuie să facă bum.

Sigur că în acel moment se bucurase că regizorul avea încredere în ea, dar sosise momentul „să facă bum”, şi spera să-i iasă un bum mare şi nu un fleoşc jalnic.

Pe ecranul cinematografului Bruin, Freya Carlson, interpretată de Sharon, dă buzna în cadru, cu o sticlă de şampanie în mână, strigând numele personajului jucat de co-starul ei:

— Domnule Helm! Domnule Helm! Domnule Helm!

Când Dean se întoarce să se uite la ea, ea cade pe spate, peste cutia cu aparatul lui de filmat, aterizând drept în fund.

Tot publicul de matineu de la Bruin se tăvăleşte de râs văzând căzătura lui Sharon. „Uau! Ce plăcut e”, îşi spune

ea. Ba chiar se răsuceşte pe scaun ca să se uite la zâmbetele de pe feţele lor. Dac-ar putea, le-ar strânge tuturor mâinile şi le-ar mulţumi individual. Se întoarce spre ecran cu un zâmbet imens pe chipul ei încântător. „A fost o idee bună”, îşi spune ea. Desface fermoarul cizmelor de lac, se descalţă, îşi sprijină picioarele lungi pe spătarul scaunului din faţă şi se bucură din nou de film.

Capitolul 15
„Edmund ţi se potriveşte mănuşă”

Actorul Rick Dalton, costumat pentru rolul lui Caleb DeCoteau, şi regizorul său, Sam Wanamaker, stau pe scaunele lor pliante pe platoul unde se filmează *Lancer*, discutând despre personajul lui Dalton.

— Vreau să te gândeşti la un şarpe cu clopoţei, spune Sam. Cred că şarpele cu clopoţei e animalul tău totem.

În mod normal, regizorii serialelor de televiziune sunt atât de prinşi cu treburile zilei, că n-au timp să discute despre animale-totem. Dar Sam e genul ăla de regizor serios, în stilul regizorilor de teatru britanici. Şi, cum pare atât de entuziast faţă de Rick, Rick consideră că ar trebui să-i ţină isonul.

— Ei, ciudat că ai adus vorba, minte Rick. Chiar căutam un animal-totem pentru Caleb.

— Păi să fie şarpele, spune Sam, apoi arată spre eroul principal din *Lancer*, Jim Stacy, care stă de cealaltă parte a platoului, ţinând-o în poală pe Trudi Frazer, micuţa actriţă

care o joacă pe Mirabella Lancer. Şi gândeşte-te la el ca la o mangustă. E un duel. Mai târziu o să filmăm scena aia cu voi doi. Vreau ca ochii să spună totul.

„Ochii să spună totul? Ce pizda mă-sii o însemna asta?” se gândeşte Rick.

Aşa că Rick repetă cu voce tare, cu un aer meditativ:

— Ochii să spună totul.

— Mai ştii că ţi-am pomenit mai devreme de Hells Angels? îi aminteşte Sam.

Rick face semn din cap că da.

— Gândeşte-te că eşti călare pe o motocicletă mare şi tare şi tipul ăla de colo – Sam arată iar spre Stacy, aflat în cealaltă parte a platoului cu cămaşa lui roşie cu volane – vrea să intre în banda ta. Şi trebuie să-l pui la încercare fix la fel cum ar face un şef din Hells Angels cu oamenii lui.

— Am înţeles. Deci caii sunt oarecum ca nişte motociclete? întreabă Rick.

— Exact, confirmă Sam. Sunt motocicletele epocii respective.

— Bun, spune Rick, încuviinţând din cap.

— Şi banda ta e ca o bandă de motociclişti, îi explică Sam.

O nouă încuviinţare din cap:

— Bun.

— Şi au pus stăpânire pe oraşul ăsta fix cum face o bandă de motociclişti care ia un oraş în stăpânire şi-i sperie pe toţi de se cacă pe ei, spune Sam.

Chiar dacă Jim Stacy e în partea cealaltă a platoului şi nu-i poate auzi, Rick se apleacă mai mult spre Sam şi-l întreabă pe un ton confidenţial:

— Deci Stacy chiar voia mustaţa?

Sam îi răspunde râzând:

— Pe cuvânt îţi spun, n-ai idee câte certuri am avut din cauză de mustaţa aia nenorocită. Aşa de tare îşi dorea ca

Johnny Madrid să poarte mustaţă. Pentru el, în asta stătea personajul. Vezi tu, Stacy are ceva nervos în el, ca şi Madrid. Dar nu nervos în stil contemplativ, ca la Actors Studio[33]. Nervos la modul că într-o bună zi ar putea să-nfunde puşcăria, spune Sam provocator. Şi da, sigur că vrea să facă serialul. Dar nu vrea să fie ca Doug McClure sau Michael Landon. Deci mustaţa îl făcea să arate altfel. Până când CBS s-a şters la cur cu mustaţa lui.

Rick nu suportă porcăria aia de omidă păroasă lipită pe faţă. Dar, ce-i drept, aflând că Stacy şi-o doreşte atât de mult, începe să se mai înmoaie.

— Apropo de mustăţi false, continuă Sam, ultima oară am purtat mustaţă falsă când jucam *Lear* la teatru – cu Olivier. Şi în fiecare seară, după scena furtunii, el venea ud leoarcă de la ploaie şi năduşit tot. Îmi arunca o privire – eu îl jucam pe ducele de Cornwall... Pare brusc lovit de inspiraţie: Rick, băiete, ai jucat vreodată Shakespeare?

Rick râde, apoi îi pică fisa: *Căcat, ăsta nu glumeşte.*

— Eu? întreabă Rick.

— Da, spune Sam.

„Ce căcat, am io faţă de Shakespeare?”

— Nu, răspunde Rick, n-am prea jucat teatru.

— Mă rog, cred că Edmund ţi se potriveşte mănuşă, spune Sam.

— Ed-Edmund? întreabă Rick.

— Fiul bastard, îi aminteşte Sam. Bastardul ranchiunos de-o viaţă.

Despre orice personaj ranchiunos s-ar putea spune că i se potriveşte mănuşă lui Rick.

— Mda, mă văd în aşa ceva, spune Rick cu sinceritate.

---

[33] Organizaţie profesională a actorilor devenită celebră datorită directorului său, Lee Strasberg, şi a tehnicii sale de interpretare numită „Metoda”, prin care actorii sunt încurajaţi să-şi folosească propriile emoţii pentru a intra în pielea personajelor.

— E ranchiunos pentru că regele l-a exclus, explică Sam.

— Bun, spune Rick.

— Ai fi un Edmund mortal, conchide Sam.

„Pe bune?” se întreabă Rick.

— Păi, mulţumesc, spune Rick, sunt flatat că aşa consideri.

Rick nici măcar nu-l poate citi pe Shakespeare, cu atât mai puţin recita, cu atât mai puţin pricepe ce spune când recită.

— Şi aş fi onorat să fiu eu regizorul tău, declară Sam.

Rick repetă, roşind de-a dreptul:

— Păi, cum spuneam, sunt flatat.

Sam începe să brodeze mai departe:

— Adică am putea face amândoi chestia asta. Cred că a sosit momentul când am încărunţit suficient ca să fiu Lear.

Rick recunoaşte cinstit:

— Mă rog, tre’ să mă pun pe citit. Ca să fiu sincer, n-am prea citit Shakespeare.

„Adică deloc”, se gândeşte Rick.

— Asta nu e o problemă, insistă Sam. Putem lucra împreună la chestia asta.

— Tre’ să-mi fac accent britanic? întreabă Rick.

— O, Dumnezeule mare, nu! N-aş fi de acord cu aşa ceva. Ştiu că britanicii au monopol asupra Bardului, explică Sam.

„Cine-i Bardul?” se întreabă Rick.

— Dar după părerea mea, declară Sam, engleza americană se apropie mai mult, de fapt, de engleza vorbită pe vremea lui Will.

— Care Will? întreabă Rick. A, căcat, Shakespeare!

— Şi nu proza aia înflorită, pompoasă, cabotină din şcoala lui Maurice Evans.

„Ce să fie înflorită, pompoasă şi cabotină? Care Maurice?”

— Cei mai buni actori shakespearieni sunt americani. De fapt, ca să respectăm adevărul, spaniolii sau mexicanii sunt cei mai buni actori shakespearieni – când joacă în engleză. Macbethul lui Ricardo Montalban – fantastic! Dar americanii sunt cel mai aproape de a surprinde poezia străzilor, care-i adevărata esenţă a lui Shakespeare, dacă e făcut corect – ceea ce e o raritate. Asta dacă nu cumva actorul american încearcă să joace cu accent britanic. Ăla-i cel mai mare dezastru.

— Da, nu suport chestia asta, minte Rick. Deci, cum ziceam, n-am prea jucat Shakespeare. Am primit mai mult roluri în westernuri.

— Păi o să te miri câte westernuri au intrigi shakespeariene, îi spune Sam. Apoi arată iar spre James Stacy, care stă în cealaltă parte a platoului, ţinând-o în continuare pe Trudi Frazer în poală, şi adaugă: Vezi tu, de fiecare dată când se dă o luptă pentru putere sau pentru cine-i şeful, e curat Shakespeare.

Rick încuviinţează din cap şi spune:

— Da, înţeleg.

— Şi asta-i relaţia dintre voi doi – Caleb şi Johnny –, o luptă pentru putere. Iar când o să facem ultima scenă de azi, scena când ceri recompensă pentru fetiţă, putem discuta despre *Hamlet.*

— Deci Caleb e ca Hamlet, asta vrei să zici? întreabă Rick.

— Şi ca Edmund.

— Mă rog, mă tem că nu ştiu care-i diferenţa.

— Păi, sunt amândoi nişte tineri furioşi, zbuciumaţi. De-aia te-am ales pentru rolul ăsta. Dar, dincolo de Hamlet, dincolo de Edmund, e un şarpe cu clopoţei.

— Un şarpe cu clopoţei?

— Pe motocicletă.

Capitolul 16
James Stacy

Jim Stacy aşteptase mai bine de zece ani să capete rolul principal într-un serial. Iar prima zi de filmare pentru episodul-pilot al noului său serial *Lancer* era ziua mult-visată.

La mijlocul anilor şaizeci, Jim jucase în două episoade-pilot: un sitcom de jumătate de oră, intitulat *În familie*, în care juca un tânăr pediatru, în rolurile secundare apărând Joan Blondell şi Gavin MacLeod înainte de colaborarea cu Mary Tyler Moore. Şi un serial de acţiune de jumătate de oră intitulat *Şeriful*, despre un şerif dintr-un oraş de la malul mării, jucat de starul mexican Gilbert Roland, şi o bandă de surferi zurbagii conduşi de Stacy. Nici unul nu s-a transformat în serial. *Lancer* însă, produs de Twentieth Century Fox pentru CBS, era un pilot costisitor, care avea să prindă cu siguranţă sezonul de toamnă.

Bărbatul care-şi spunea acum James Stacy se născuse în Los Angeles cu numele de Maurice Elias. Fotbalistul dur şi arătos, cu aer de golan, a ajuns actor printr-un concurs de împrejurări des întâlnit printre tinerii din epoca respectivă. Maurice era deja vedetă la liceul lui datorită combinaţiei între înfăţişarea lui atrăgătoare şi succesul pe teren. Cum idolul lui era James Dean (ca al multor tineri din acele

vremuri), şi-a creat un personaj damnat în stilul lui Dean şi a luat câteva lecţii de actorie. Şi, la fel ca mulţi dintre tinerii şi tinerele care arătau cel mai bine din liceele lor, Maurice a hotărât să se mute la Hollywood şi să-şi încerce norocul cu actoria. Cum era din Glendale, frumuşelul n-a trebuit să plece prea departe.

Maurice Elias şi-a schimbat numele în James Stacy. Prenumele ca omagiu adus lui James Dean, iar numele, ca omagiu adus unchiului său preferat, Stacy. Îşi ungea părul cu briantină, purta blugi strâmţi şi pierdea vremea pe la Schwab's, aşteptând să fie descoperit.

Primul lui rol adevărat a fost un personaj recurent, unul dintre prietenii lui Ricky Nelson din *Aventurile lui Ozzie şi Harriet.* Timp de şapte ani s-a tot învârtit pe la bufetul local, ca parte din gaşca lui Ricky, mâncând hamburgeri şi bând milkshake. Şi a făcut figuraţie în filme cu temă militară, alături de alte viitoare vedete de televiziune: *Escadronul Lafayette* cu Tom Laughlin (*Billy Jack*), Clint Eastwood (*Văcarii*), David Janssen (*Richard Diamond*) şi Will Hutchins (*Ageamiul*). Ca şi în *Pacificul de Sud*, tot cu Tom Laughlin, Doug McClure (*Overland Trail*) şi Ron Ely (*Tarzan*).

Primele roluri adevărate ale lui Stacy au fost apariţii episodice în seriale de televiziune: *Înarmat şi gata de drum, Perry Mason*, *Cheyenne* şi *Hazel*. Primul lui rol la cinema într-un film important a fost alături de Hayley Mills în *O vară magică* de Disney.

Mai târziu, împreună cu William Wellman Jr., fiul regizorului *Escadronului Lafayette*, avea să joace în două filme în genul distracţie pe plajă, dar care nu se petrec pe plajă. În *Iarna disco* din 1964, care are loc într-o staţiune de schi din zona lacului Tahoe, Stacy se giugiuleşte cu pisicuţa şaizecistă Beverly Adams (care avea să se mărite mai târziu cu Vidal Sassoon). În plus, Jim cântă o piesă

modernă care se numeşte *Hip Square Dance*, compusă de Boyce şi Hart, autorii atâtor hituri Monkees. Iar un an mai târziu avea să-l reîntâlnească pe Wellman Jr., zis „Bill Nebunul”, în *O vară nebună*, care se petrece pe malul lacului Arrowhead. În film îşi fac apariţia episodic Righteous Brothers, cu singura lor piesă rock din repertoriu, *Justine*. Dar adevăratul motiv pentru care oamenii îşi amintesc de film e una dintre primele apariţii ale lui Raquel Welch, care atrage toate privirile în rolul tocilarei ochelariste care-şi aruncă ochelarii gen Buddy Holly şi se transformă într-o bombă sexy în timp ce-şi cântă piesa de rezistenţă, *I’m Ready to Groove*, acompaniată de Gary Lewis and the Playboys!

În această perioadă, Stacy s-a căsătorit cu una dintre cele mai încântătoare actriţe ale anilor şaizeci, Connie Stevens; căsnicia a durat patru ani. Apoi, după numeroase roluri episodice la sfârşitul anilor şaizeci, Stacy a început proiectul care avea să-i aducă celebritatea în televiziune.

La vremea aceea, unul dintre cele mai populare seriale din programul CBS era *Fum de armă.* La sfârşitul anilor şaizeci însă, starul serialului, James Arness, se străduia să se arate cât mai puţin pe ecran. Chiar dacă Arness avea doar apariţii episodice în propriul său serial, era un asemenea reper pentru postul de televiziune încât audienţa n-a fost niciodată afectată. Aşa că CBS i-a făcut pe plac (Arness nu voia să vireze către cinema, pur şi simplu nu voia să muncească). Dar pentru CBS a fost o ocazie să construiască noi episoade având în centru *guest star*-uri interesante. Şi, dacă aceste staruri aveau succes în episoadele lor din *Fum de armă*, li se garanta, practic, un serial personal în noua grilă de toamnă a CBS.

Ei bine, episodul cu James Stacy a fost unul dintre cele mai bune din tot serialul. Ceea ce nu-i de ici, de colo, dacă

ne gândim că *Fum de armă* a fost la vremea lui unul dintre cele mai bine cotate seriale.

Episodul cu James Stacy din cel de-al treisprezecelea sezon al serialului poartă titlul *Răzbunare.* A fost scris de Calvin Clements, unul dintre cei mai grozavi scenarişti de seriale TV western din generaţia lui, şi regizat de Richard C. Sarafian, un regizor de seriale de televiziune talentat, care nu făcuse încă saltul la lungmetraje cult ca *Punct de fugă* sau *Un om în sălbăticie* (cu cămaşa lui albă, desfăcută la câţiva nasturi, şi claia cârlionţată de evreu, Barry Newman e reuşit în rolul lui Kowalski, cel care conduce un Dodge Challenger în *Punct de fugă*, dar James Stacy ar fi fost nu doar mult mai sexy, ci şi mult mai cool). *Răzbunare* a fost un episod în două părţi, cu o distribuţie care-i includea pe Stacy, John Ireland, Paul Fix, Morgan Woodward, Buck Taylor (chiar înainte să primească un rol permanent în serial ca ajutorul de şerif al lui Dillon, Newly O'Brien) şi Kim Darby cu un an înainte de *Adevăratul curaj*.

Stacy îl joacă pe Bob Johnson, care, împreună cu fratele lui mai mare, Zack (Morgan Woodward), şi cu tatăl adoptiv, Hiller (James Anderson), sunt nişte cowboy fără căpătâi care călăresc prin munţi. Cum s-au născut în şa, cunosc legea nescrisă a ranch-urilor, care spune că vitele rănite trebuie sacrificate, să nu atragă lupii. Aşa că, întâlnind o turmă de vite şi descoperind un mic animal rănit, cei trei bărbaţi îşi fac datoria şi se pregătesc pentru un ospăţ gratuit cu friptură. Moment în care apar pe cai Parker (John Ireland), un proprietar de vite de mică anvergură, flancat de fiii săi, de angajaţii de la ranch şi de şeriful lui marionetă (Paul Fix). Viţelul găsit era al lui Parker şi se afla pe proprietatea lui Parker. Fraţii Johnson încearcă să explice situaţia. Dar Parker îi consideră hoţi de vite.

Îl omoară pe Hiller, îl lasă paralizat pe Zack şi-l abandonează pe Bob, rănit de moarte, totul cu aprobarea legală a şerifului, care e vândut lui Parker (ecouri din *Incidentul*).

Bob supravieţuieşte şi reuşeşte să ajungă, împreună cu fratele său, în oraşul vecin, Dodge, condus de starul serialului, şeriful Matt Dillon (James Arness). Şeriful Dillon îi informează pe fraţii Johnson că Parker e proprietarul unui întreg oraş, numit Parkertown, care avusese pretenţia să rivalizeze cu Dodge ca municipalitate. Dar, în timp ce Dodge se dezvoltase şi devenise o escală pentru diligenţă, Parkertown rămăsese o hazna de oraş, condus de o familie bogată, un clan Borgia al Vestului Sălbatic. Cu toate că şeriful Dillon crede povestea fraţilor Johnson şi ştie prea bine că Parker e perfect capabil de asemenea fapte, realitatea este că *se aflaseră* pe proprietatea lui Parker, iar viţelul *era* al lui Parker. Iar şeriful care supervizase execuţia *reprezenta* legea în Parkertown, chiar dacă era o marionetă docilă în mâinile lui Parker. Aşa că, deşi nedreaptă, execuţia fusese legală.

Şeriful Dillon îl sfătuieşte pe Bob să stea liniştit până i se vindecă rana şi să-l lase pe doctor (Milburn Stone) să-l îngrijească pe fratele său ţintuit la pat.

Dar ceea ce nu ştie nimeni din Dodge sau Parkertown este că Bob Johnson mânuieşte pistolul cu viteza fulgerului. Desigur, Bob are destulă minte cât să-şi dea seama că nu se poate duce pur şi simplu să-i ucidă pe Parker şi pe fiii lui dacă nu vrea să atârne în ştreang pentru asta. Dar mai ştie şi că-l poate momi pe tâmpitul de Leonard (Buck Taylor), fiul lui Parker, să se dueleze cu pistoalele, ca să-l omoare legal. Aşa că Bob începe să-i vorbească de rău pe Parkeri de faţă cu toată lumea din Dodge, ca să-l atragă pe Leonard în oraş. Iar planul lui Bob dă roade. Jucând un joc psihologic cu fiul idiot al lui Parker,

îl face pe Leonard să scoată arma la el în centrul oraşului, la un bal, de faţă cu absolut toţi locuitorii din Dodge City.

Şi-l omoară legal în duel.

Sigur că Parker şi oamenii lui năvălesc în oraş înarmaţi până-n dinţi, cerând să li se facă dreptate. Dar şeriful Dillon îl informează pe baronul vitelor setos de sânge că nu poate umbla cu două măsuri diferite. Dacă nu putuse interveni legal prima oară, când fusese ucis viţelul, nu putea interveni nici în cazul acestui omor, pentru că tot oraşul fusese martor că Bob se aflase în legitimă apărare.

Însă Matt Dillon ştie prea bine că Bob pusese la cale toată acea tărăşenie afurisită. Şi nu-i convine ca orice haimana călare să vină în Dodge City şi să-i transforme strada principală într-un câmp de luptă pentru propria-i vendetă. Aşa că îi spune lui Bob că, imediat ce frate-su va fi în stare să călătorească, s-o şteargă dracului din Dodge. Din păcate, fratele lui Bob, Zack, nu va pleca niciodată din Dodge. Parker trimite noaptea un ucigaş care să-i facă felul fratelui ţintuit la pat.

Toată lumea ştie că a fost mâna lui Parker, dar de dovedit e mai greu.

Aşa că *Răzbunare, Prima parte* se încheie cu James Stacy intrând călare (de unul singur) în haznaua de oraş cunoscut sub numele de Parkertown ca să-l înfrunte pe Parker, jucat de John Ireland, cu toată ceata lui.

Uau! Ce final cu suspans!

Răzbunare, Partea a doua, tot cu un scenariu de Clements şi în regia lui Sarafian, continuă exact de unde se termină prima parte. Şi urmează una dintre cele mai palpitante pistolade filmate pentru serialele western din anii şaizeci. Prima scenă din *Răzbunare, Partea a doua* nu pare un episod din *Fum de armă*, ci mai degrabă punctul culminant dintr-un excelent western pe tema răzbunării din anii şaptezeci.

Ce se întâmplă? Voi ce credeţi? Bob îi omoară pe toţi nemernicii din acel oraş.

Ura! Dă-i în mă-sa de ticăloşi!

Şi nu trebuie să aştepţi momentul, pur şi simplu se întâmplă – *bum* – din prima. Dar, după prima scenă a *Părţii a doua*, oricine cunoaşte structura serialului *Fum de armă* ştie că episodul se dezumflă. Pentru că din acel moment ştim că Matt Dillon va trebui să-l omoare pe Bob Johnson şi ne facem de lucru în aşteptarea momentului. Şi se întâmplă chiar înainte de final. *Nu rataţi scenele de săptămâna viitoare, dintr-un nou episod palpitant din* Fum de armă!

Toţi junii primi în devenire din oraş râvneau la rolul lui Bob Johnson. Rick Dalton şi-ar fi sacrificat măselele din spate ca să-l primească. Dar, în săptămâna când Jim Stacy a filmat *Răzbunare*, Rick o freca aiurea printr-o grădină botanică, purtând pe cap o cască de safari, alături de un Ron Ely aproape dezbrăcat în rolul lui Tarzan. Iar după ce vezi episodul, ţi-e greu să-ţi mai imaginezi pe altcineva în rol în afară de Jim Stacy.

Episodul mai are o intrigă în jurul idilei care se înfiripă între Bob şi o tânără ingenuă din Dodge City, jucată de Kim Darby. În serial, Darby joacă rolul unei fete bune care se înamorează de Johnson, o puşlama cu probleme. Iar, în timpul filmărilor, fata bună care era Kim Darby s-a îndrăgostit de puşlamaua cu probleme care era Jim Stacy. Cei doi s-au căsătorit după filmări şi au divorţat un an mai târziu.

Grangurii de la CBS intuiseră că Stacy era o valoare când îl distribuiseră în poziţia atât de râvnită de *guest star* în *Fum de armă.* Rezultatele aduseseră confirmarea.

Trecem acum la Jim Stacy, costumat pentru rolul lui Johnny Lancer, cu cămaşa lui cu volane într-o nuanţă de roşu sangria şi o scurtă de piele maronie, aşezat pe un

scaun de lemn în faţa hotelului Lancaster, pe platourile folosite de Twentieth Century Fox pentru westernuri, în prima sa zi de filmare pentru episodul-pilot al noului său serial. Stă cu picioarele întinse în faţă, în blugii cu ţinte, şi soarbe dintr-o sticluţă de 7 Up.

În acel moment îi dă târcoale o vagă iritare. Motivul e mustaţa lui Rick Dalton. Iniţial, când aflase că Rick Dalton – Jake Cahill în persoană – avea să-l joace pe eroul negativ Caleb DeCoteau în episodul-pilot al serialului, fusese încântat.

Asta din mai multe motive. În primul rând, întotdeauna îi fusese simpatic Dalton. Şi în *Legea banilor*, şi în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* (îi plăcuse şi în westernul ăla cu Ralph Meeker, dar nu mai ţinea minte titlul).

În al doilea rând, faptul că Fox şi CBS puneau la bătaie banii ca să-şi procure un star de televiziune veritabil pentru rolul negativ din episodul-pilot însemna că aveau încredere în potenţialul serialului. Şi, în al treilea rând, pentru propria-i vanitate, căci în sfârşit venise ziua în care cineva ca Rick Dalton era tipul cel rău în faţa eroului jucat de Jim Stacy. Mai era şi un mod dinamic de a-şi lansa personajul, Johnny Lancer. La final, când Johnny îl învinge pe Caleb, nu triumfă doar în faţa negativului săptămânii. Publicul avea să-l vadă pe Johnny Lancer luptând cu Jake Cahill (o legendă a westernurilor de televiziune) şi ieşind victorios. Ţine minte că discutase despre asta cu regizorul episodului-pilot, Sam Wanamaker. Avuseseră două opţiuni pentru rolul Caleb DeCoteau. Una era Dalton, pe filiera *guest star* foarte popular. Cealaltă era un tânăr actor promiţător, pe nume Joe Don Baker, care-l jucase pe unul dintre deţinuţii din *Luke, mână rece* şi pe unul dintre cei şapte din ultimul film al seriei *Cei şapte magnifici*, cu George Kennedy (Jim dăduse probă pentru rolul lui

McQueen, dar îl pierduse în faţa lui Monte Markham). Şi Wanamaker îl aprecia pe Baker. Arăta ca un actor de film, iar lui Sam îi plăcea statura lui (Baker era mai masiv decât Stacy). Dar ideea de a lua un cowboy de televiziune faimos şi a-i deturna imaginea era pur şi simplu irezistibilă pentru Wanamaker. Wanamaker nu voia un serial care să semene cu *Bonanza*, cu *În vale* sau cu oricare dintre zecile de seriale de televiziune western din anii şaizeci. Westernurile spaghetti italiene lansaseră un nou stil mai îndrăzneţ, care în sfârşit începuse să prindă şi la producţiile americane. Da, alde Andrew McLaglen şi Burt Kennedy regizau în continuare porcării cu Wayne, Stewart, Fonda, Mitchum şi restul de babalâci nenorociţi care o ardeau în continuare pe cartea nostalgiei pentru un public tot mai firav. Dar în 1969 westernurile americane au căpătat altă savoare. S-au lansat staruri mai tinere, parţial ca reacţie la formidabilul sex-appeal al lui Eastwood din westernurile lui Leone. Îmbrăcămintea a devenit mult mai stilată decât garderoba standard de la Costume Western de pe Santa Monica Boulevard. Şi, cel mai adesea, protagoniştii intrau în categoria „antieroilor”. S-a ajuns chiar în punctul în care starurile mai vechi, rămase din epoca lui Eisenhower, să-şi dorească o schimbare de imagine.

În *Hoarda sălbatică*, William Holden conduce o bandă de criminali nenorociţi. Prima lui replică din film, cu bătaie la clienţii nevinovaţi ai băncii pe care o jefuiesc, este: „Dacă mişcă, omorâţi-i!”

Henry Fonda îşi începe rolul din *A fost odată în Vest* al lui Leone împuşcând în faţă un băieţel de cinci ani.

Actorii care-şi petrecuseră întreaga carieră jucând roluri negative în filme western atât la cinema, cât şi în mai toate serialele western de la televizor, ca Lee Marvin, Charles Bronson, Lee Van Cleef şi James Coburn, au devenit dintr-odată eroii... şi starurile filmelor!

Iar negativii din noile westernuri nu sunt doar nişte oameni răi: sunt nişte nebuni sadici şi setoşi de sânge. Şi orice paralelă cu chestiunile politice arzătoare ale momentului e încurajată. În *Micul om mare* şi *Soldatul albastru* e vorba despre Războiul din Vietnam. În *Willie Boy*, indianul jucat de Robert Blake, urmărit de un „bărbat", este, de fapt, un membru al Panterelor Negre. Iar când mor, personajele acestor filme nu se ţin pur şi simplu de burtă, strâmbându-se şi gemând, pentru ca într-un final să cadă uşor la pământ. Ci se fac fărâme, iar sângele împroaşcă ecranul. Dacă în spatele camerei e Sam Peckinpah, se fac fărâme cu o sută douăzeci de cadre pe secundă, iar jerbele de sânge roşu capătă o poezie vizuală care depăşeşte simpla brutalitate de tip Don Siegel.

Sigur că Sam Wanamaker nu prea putea obţine ceva comparabil cu un serial de televiziune CBS difuzat sâmbătă seara la 19:30. Dar putea tinde spre atmosfera din aceste westernuri de tip nou. Ceea ce intenţiona să facă în două feluri. În primul rând prin stil vizual, mai ales tot ce ţinea de costume. Şi în al doilea rând prin persoana unuia dintre cei trei eroi ai seriei, personajul Johnny Lancer, zis şi Johnny Madrid, interpretat de Jim Stacy. În toate serialele de televiziune ale epocii (*Lancer* marcând, practic, sfârşitul acelei epoci), nu exista personaj care să se apropie mai mult de un antierou al genului decât Johnny Lancer.

Tocmai acea latură întunecată a personajului îi entuziasmase atât pe Stacy, cât şi pe Wanamaker. Şi, pentru a exploata acest aspect al personajului, amândoi se gândiseră ca Johnny Lancer să poarte mustaţă. În fine, Jim Stacy ar fi vrut ca Johnny Lancer să poarte mustaţă nu doar din grijă pentru adecvarea la personaj. Unul dintre clişeele serialelor western ale anilor şaizeci era acela că, atunci când aveai doi eroi principali, aproape întotdeauna unul era brunet şi celălalt blond. Co-starul lui Stacy,

Wayne Maunder, care-l juca pe fratele lui vitreg, Scott Lancer, era eroul blond. Iar Jim era brunetul. Dar Jim realiza că, dac-ar fi purtat mustaţă, ar fi deturnat şi mai mult atenţia publicului de la co-starul lui şi ar fi adus încă ceva nou.

Conducerea postului le spusese atât lui Stacy, cât şi lui Wanamaker:

— Bravo pentru iniţiativă. Dar nici să nu vă gândiţi. Dacă e să poarte cineva mustaţă, o poartă tipul rău.

Şi iată-ne în prima zi de filmări, cu Rick Dalton împopoţonat tot, cu jacheta lui maronie din piele întoarsă, cu franjuri, etalând o superbă mustaţă numai bună ca să se prindă de ea toată lista de bucate, şi care lui Stacy îi fusese cu desăvârşire interzisă. „Ai dracului tâmpiţi, îşi spune Stacy. La un moment dat tot o să lase un prostălău să poarte mustaţă în serialul ăsta; după care toată lumea o să umble cu mustaţă. Şi prostălăul ăla aş putea fi eu!”

Dar mintea agitată a lui Stacy nu stă doar la mustaţa lui Rick. Cu o seară în urmă îşi repetase replicile pentru măreaţa lor scenă împreună şi îl pocnise revelaţia că Dalton avea cele mai bune replici. Sam se dăduse lovit în faţa lui Stacy când conducerea postului se opusese ideii cu mustaţa. Dar regizorul nu reuşise să-şi ascundă entuziasmul când Rick Dalton fusese ales să-l joace pe Caleb.

Aşa că Jim a ajuns să creadă că regizorul e mai încântat să deturneze imaginea lui Rick Dalton decât să-l prezinte pe Johnny Lancer. La asta se gândeşte actorul fără să vrea în timp ce stă pe platoul *lui*, în prima zi de filmare la serialul *lui*, şi se uită la Rick Dalton şi la regizor care stau pe scaune pliante, râzând şi pălăvrăgind de parc-ar fi la al cincilea film împreună. „Ce dracu’ o fi între ăştia doi?” se întreabă Stacy în timp ce-şi bea sucul.

Chiar în acel moment, Trudi Frazer, mica actriţă care o joacă pe sora lui vitregă, Mirabella Lancer, vine fuga la Jim şi se trânteşte în poala lui.

— Care-i treaba, doctore? întreabă ea.

Fata observă că Stacy priveşte lung în direcţia actorului din rolul lui Caleb şi a regizorului Sam, care stau pe scaune pliante, flecărind prieteneşte.

— Te interesezi de concurenţă? îl întreabă ea cu obrăznicie.

El îşi mută direcţia privirii spre fetiţa din poala lui şi spune:

— Care-i treaba, pitico?

— Păi, am văzut că te-ai înfoiat tot la Caleb din celălalt capăt al platoului. Aşa că m-am gândit să vin la tine şi să-ţi mângâi drăgăstos penele.

Actorul nu neagă faţă de copilă că-l irită priveliştea rivalului său din film. În schimb răspunde:

— Nu-mi vine să cred că i-au pus lui mustaţa aia afurisită. Eu îl vedeam pe Johnny Madrid cu mustaţă, izbucneşte Stacy. N-au vrut capetele alea seci de la conducerea postului.

— L-ai cunoscut pe actorul care-l joacă pe Caleb? îl întreabă fata pe Jim.

— Încă nu, răspunde el.

— Păi – spune ea, arătând cu braţul spre actorul mustăcios – uite-l acolo. Ce mai aşteptţi? îl provoacă ea. E serialul tău. El e invitatul tău. Du-te la el, prezintă-te şi urează-i bun venit la bord.

— Aşa o să fac, scumpo, promite el. Deocamdată vorbeşte cu Sam.

Ea clatină din cap de parc-ar face nţ-nţ, apoi spune în barbă:

— Pretexte, pretexte, pretexte.

— Mă duc, măi, pitico, spune el, enervându-se. Nu mă mai bate la cap.

Trudi ridică mâinile.

— Bine, bine, bine, zice ea. E serialul tău, ştii tu ce faci. Nu te grăbi.

Jim Stacy pufneşte şi ia o gură din sticluţa verde de 7 Up.

Trudi îl întreabă, fâţâindu-se în poala lui:

— Îl ştii pe Caleb ca actor?

— Ca actor? repetă el. Sigur că da...

Ea se grăbeşte să-l întrerupă.

— Să nu-mi spui numele lui adevărat, îl previne ea. Pentru mine trebuie să rămână Caleb şi atât!

— Ei, în cazul ăsta, îi explică el, *Caleb* a avut propriul lui serial cu cowboy acum vreo şase ani.

Fata îl întreabă cu sinceritate pe Jim Stacy:

— Era bun în el?

Jim îi aruncă o privire lui Rick Dalton, care arată foarte la modă şi total diferit în costumul lui Caleb, cu mustaţa pe care şi-ar fi dorit-o el, bătându-se pe burtă cu regizorul lui, şi spune, mai mult pentru sine decât pentru fată:

— Nu era rău.

Rick Dalton stă în scaunul lui pliant, la umbră, în costumul lui Caleb, şi citeşte din volumul lui broşat, *Să călăreşti un cal sălbatic.* În timp ce citeşte, ca să-şi umple timpul înainte de prima lui scenă importantă (primul asistent de regie îi spusese că probabil aveau să se apuce de ea cam într-o oră şi jumătate), se gândeşte la carte mai serios decât înainte de întâlnirea plină de emoţie cu fetiţa. Fata avusese dreptate, e un roman al naibii de bun. Iar Tom „Easy” Breezy e un personaj al naibii de bun. Poate c-ar merita cumpărate drepturile şi ecranizat, cu Rick în rolul lui Easy Breezy. Poate îl convinge pe Paul Wendkos să-l regizeze.

Prima scenă pe ziua respectivă e şi prima sa apariţie în poveste. Şi e o scenă de prezentare tare de tot. Înainte să-l cunoaştem, celelalte personaje vorbesc o grămadă despre el. Ceea ce întotdeauna face lucrurile mai palpitante pentru momentul în care personajul se dezvăluie în sfârşit publicului. Dac-ar fi fost un film, ar fi cerut ca respectiva scenă să nu fie filmată chiar din prima zi, ce naiba! Dar e vorba despre televiziune, iar la televiziune nu se filmează după un scenariu, ci după un program. Şi, dacă ai o scenă importantă care se potriveşte în prima zi – chiar şi dimineaţa, la prima oră –, atunci aşa se face. E o scenă în care are de-a face cu alţi doi actori, James Stacy, care-l joacă pe eroul principal Johnny Lancer, şi Bruce Dern, care-l joacă pe Bob Gilbert, zis „Afaceristul”, mâna lui dreaptă. Rick îl cunoaşte pe Bruce de câţiva ani deja (toată lumea îl cunoaşte pe afurisitul de Bruce Dern). Iar pe celălalt actor principal, Wayne Maunder, Rick îl cunoaşte din vechiul lui serial în care-l jucase pe Custer. Rick nu jucase personal în acel serial, dar jucase amicul lui, Ralph Meeker. Şi într-o seară, pe când Dalton şi Meeker se cinsteau la Riverbottom Bar and Grill (peste drum de studiourile Burbank), li s-a alăturat şi Maunder la un pahar, două. Rick şi Wayne nu se mai văzuseră din seara aceea, aşa că s-au salutat, iar Wayne i-a urat bun venit în serial. Ca şi Andrew Duggan, care-l joacă pe patriarhul Murdock Lancer (Duggan apăruse de două ori în *Legea banilor*). Imediat ce Dalton ieşise din rulota pentru machiaj, stătuse la o ţigară cu Duggan şi-şi povestiseră ultimele noutăţi. Dalton îl felicitase pe Duggan pentru acel nou serial care părea a fi promiţător. Dar Rick Dalton încă nu făcuse cunoştinţă oficial cu celălalt star, James Stacy.

Îl văzuse ceva mai devreme în capătul opus al platoului. Dar, conform protocolului de pe platourile de filmare, când un actor consacrat – mai ales unul care avusese cândva

propriul lui serial de succes – apare într-un rol episodic, e de datoria eroului serialului să-l abordeze pe actorul invitat şi să-i mulţumească pentru prestaţia sa.

Aşa făcuse şi Rick la *Legea banilor* când fuseseră invitaţi Darren McGavin, Edward G. Robinson, Howard Duff, Rory Calhoun şi Louis Hayward, ba chiar şi Douglas Fairbanks Jr. Conform etichetei, Rick le urase bun venit la bord şi le mulţumise pentru contribuţia lor. Dar, până la două după-amiaza, Jim Stacy încă nu venise să se prezinte şi să-i ureze bun venit lui Rick. Cum făcuse Van Williams la *Green Hornet*. Ron Ely la *Tarzan*. Gary Conway la *Planeta giganţilor.* Efrem Zimbalist Jr. la *FBI.* Nu însă şi muistul ăla amărât de Scott Brown la *Bingo Martin*. Dacă eşti cineva, dar eroul principal al serialului nu vine să ţi se prezinte înainte să începeţi filmările, e ca şi cum ţi-ar spune, în faţa întregii echipe, „du-te-n pizda mă-tii!”.

Amândoi au ajuns pe platou de suficient timp, aşa că Jim *ar fi trebuit* să se prezinte deja. Dar Dalton e gata să mai lase de la el faţă de Stacy. E prima lui zi de lucru, la primul lui serial. Are motive să fie stresat. Dar, dacă nu se adună urgent, o să-şi facă un duşman pe viaţă.

Ei bine, Rick nu va avea prea mult de aşteptat. În timp ce stă şi citeşte din roman, îl vede pe deasupra paginilor pe noul puţoi de la CBS, cu cămaşa lui roşie cu volane şi jeanşii negri cu ţinte, care traversează decorul de western al Twentieth Century Fox, îndreptându-se spre el.

„Ei, era şi timpul, futu-i”, îşi spune Rick. Actorul se preface că nu-l vede pe Jim apropiindu-se şi continuă să citească din carte.

Când eroul principal al serialului, frumos de pică, ajunge în dreptul scaunului lui Rick, îi rosteşte numele cu un semn de întrebare la final.

— Rick Dalton?

Rick ridică ochii din westernul broşat, apoi lasă cartea în poală.

— Chiar el, vine replica lui.

Jim Stacy îi întinde mâna şi spune:

— Jim Stacy. E serialul meu; bine ai venit la bord!

Rick zâmbeşte şi dă mâna cu puţoiul.

— Suntem foarte bucuroşi că avem parte de-un meseriaş ca tine în episodul-pilot, spune Stacy. Voiam doar să-ţi spun că sunt mare fan *Legea banilor.* A fost un serial al naibii de bun, şi ai de ce să fii mândru de el.

— Păi, mersi, Jim, sună răspunsul lui Rick pentru Stacy. Da, aşa a fost, şi, da, sunt mândru.

— Şi-ţi mai spun ceva, continuă Jim Stacy. Cât pe ce să joc şi eu cu tine în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

— Pe bune? spune Rick.

— Mda, răspunde Stacy. Am fost în cărţi pentru rolul lui Kaz Garas. Mă rog, n-am avut nici o şansă în faţa lui. El deja jucase într-un film de Henry Hathaway, dar îmi ardea rău buza.

Binevoitor, Dalton îi serveşte:

— Ei, o să-ţi zic o chestie, eu am primit rolu’ printr-un noroc chior. Cu două săptămâni înainte de filmări, era încă al lu’ Fabian. Da’ tipu-şi rupe umăru’ la *Omul din Virginia* – şi a ajuns la mine. Regizorul, Paul Wendkos, mai lucrase cu mine mai demult şi făcuse câteva episoade din *Legea banilor*, aşa că m-a recomandat la Columbia.

Jim Stacy se aşază pe scaunul pliant liber de lângă Rick, ocupat ceva mai devreme de Sam, se apleacă spre starul din *Legea banilor* şi întreabă pe un ton confidenţial:

— Rick, tre’ să te întreb ceva, că umblă vorba. E adevărat că era cât pe ce să primeşti rolul lui McQueen din *Marea evadare?*

„Băi, nene, iar începem, se gândeşte Rick. Iar vine un puţoi prost şi pune aceeaşi întrebare pasiv-agresivă de prost.”

Rick îşi aduce aminte că, pe când filma la *Green Hornet*, Van Williams, actorul din rolul principal, echipat tot pentru filmare, îl întrebase de acelaşi zvon. La fel şi Ron Ely, aproape despuiat, cu bietul lui cache-sexe de Tarzan. Şi nici unul nu fusese un actor atât de bun încât să-şi ascundă mila care li se ghicea în ochi.

Rick îi oferă lui Jim Stacy răspunsul scurt la întrebarea pe care i-o adresase şi Marvin Schwarz cu o zi în urmă.

— N-am dat niciodată probă, nu m-au chemat, nu m-am întâlnit cu John Sturges. Nu cred că se poate spune că era cât pe ce să capăt rolu’...

Rick tace brusc, numai că în aer rămâne suspendat un „dar”, pe care Stacy îl rosteşte cu voce tare:

— Dar?

Rick continuă, cu jumătate de gură:

— *Dar*... din câte se spune... ar fi existat un scurt moment când McQueen era cât pe ce să refuze rolul. Şi, în acel scurt moment, eu – din câte se pare – aş fi fost pe o listă de patru nume.

Stacy îşi înalţă sprâncenele şi se apleacă mai mult spre Rick.

— Tu şi cu mai cine?

— Eu cu cei trei George: Peppard, Maharis şi Chakiris.

Stacy se scutură de supărare, îl bate instinctiv pe Rick pe umăr şi spune:

— Băi, nene, cre’ că doare rău. Sigur îl luai tu, cu poponarii ăia trei. Adică, dacă era Paul Newman, poate că nu, dar, ce dracu’, cei trei George?

Plictisit, Rick îi dă prompt replica:

— Mă rog, nu l-am luat. L-a luat McQueen. Şi, sincer să fiu... n-am avut nici cea mai mică şansă.

Stacy râde şi aprobă din cap, dar adaugă:

— Totuşi... Apoi mimează că-şi înfige un cuţit în inimă şi răsuceşte tăişul.

Rick se uită câteva clipe la dobitocul care rânjeşte lângă el, apoi îl întreabă:

— Hei, Jim, mă întrebam aşa... ce zici de mustaţa mea?

Capitolul 17
Medalia pentru Curaj

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, când Cliff a fost lăsat la vatră, avea în buzunar bani şi două medalii pentru curaj. În plus, trebuia să se decidă ce va face cu restul vieţii lui. O decizie de care, la drept vorbind, se crezuse scutit în ultimii câţiva ani. În timpul războiului, pe când lupta în Sicilia, Cliff şi-a zis că e foarte probabil să moară acolo. Iar când a fost transferat în Filipine, ca să combată armata japoneză de ocupaţie alături de gherilele filipineze, fusese al dracului de sigur că n-avea să-şi revadă niciodată patria. După care, odată prins de japonezi şi trimis în lagărul improvizat din jungla filipineză, Cliff Booth se considerase un cadavru ambulant. Dacă nu şi-ar fi luat adio de la viaţă în sinea lui, Cliff n-ar fi avut curajul să încerce evadarea riscantă din lagăr, îndemnându-i pe deţinuţii filipinezi să-i înfrunte pe cei care-i ţineau captivi şi să execute întregul personal al

lagărului, apoi să fugă în junglă şi să se alăture iar camarazilor din rezistenţă.

Evadarea a fost atât de îndrăzneaţă şi de palpitantă, încât a inspirat un filmuleţ grozav produs de Columbia Pictures şi regizat de Paul Wendkos, cu titlul *Bătălie pe Marea Coralilor.* Filmul lui Wendkos relatează evadarea foarte antrenant, dar o ficţionalizează mult. În film, cei care reuşesc să evadeze din lagăr nu sunt Cliff împreună cu o mână de filipinezi. Aventura eroică e dusă la bun sfârşit de echipajul unui submarin american, condus de căpitanul jucat de Cliff Robertson. Şi, printr-o stranie coincidenţă, unul dintre oamenii lui Robertson e jucat de Rick Dalton, cu mult înainte să-l cunoască pe Cliff Booth.

Filmul omite o mulţime de detalii din viaţa reală. Nici Cliff Booth, nici filipinezii nu sunt pomeniţi, iar japonezii din film nu se apucă să decapiteze mai toată distribuţia, cum ar fi făcut cei din viaţa reală. Nici nu-i vedem pe deţinuţii supravieţuitori decapitând personajul japonez al lagărului imediat ce se întoarce roata. Iar bruta japoneză de la comanda lagărului nu seamănă cu personajul sofisticat, vesel, intelectual şi onorabil din film.

„Căcat, şi-a zis Cliff când a văzut filmul, dacă nenorocitul ăla sadic şi greu de cap ar fi fost aşa simpatic, aş fi stat cuminte până la sfârşitul războiului.” De altfel, după părerea lui Cliff Booth, în film, Cliff Robertson e ticălosul. Mai târziu avea să recunoască faţă de Rick (care *ţinea mult* la film):

— Al naibii film, practic m-a făcut să ţin cu gălbejiţii.

Totuşi, detaliile evadării în sine au fost mai mult sau mai puţin respectate. Acestea fiind zise, din moment ce Cliff era absolut convins că nu va scăpa niciodată cu viaţă din junglă, odată ce s-a văzut scăpat, a descoperit că supravieţuirea venea la pachet cu unele dezavantaje. În

capul lui era o nebuloasă totală în privinţa propriului său viitor.

În primul rând, nu se grăbea deloc să se întoarcă în Statele Unite. Aşa că, odată demobilizat, s-a gândit să vadă Parisul. Iar în cele câteva luni cât a hoinărit prin Paris, mâncând brânză şi baghete şi bând vin roşu ca pe Coca-Cola, a avut primul său contact cu o profesie despre care habar n-avusese înainte de război: „gentleman întreţinut”.

O profesie mai cunoscută sub denumirea de „peşte”. Noţiunea de peşte era ceva cu totul nemaiauzit pentru mulţi bărbaţi americani de pe vremea lui Cliff. Înţelegeau noţiunea de matroană care conduce un bordel. Dar la Paris Cliff a cunoscut nişte tipi care-şi ziceau *maquereaux* sau pe scurt *maqs* (care se pronunţă „mac”). Franţujii ăştia se îmbrăcau elegant, o ardeau toată ziua prin baruri şi aveau femei pe care le scoteau pe stradă la produs, iar banii ajungeau la *maq.* Pentru un bărbat american din acea epocă, ideea că o femeie se vinde pentru bani, pe care-i dă unui bărbat, era de neconceput. Dar franţujii ăştia făcuseră o ştiinţă din toată chestia. Cum Cliff arăta bine, toată viaţa manipulase femei ca să facă lucruri care nu erau în avantajul lor. Era uşor să le convingi să-şi desfacă picioarele. Dar *să vândă* ce-au între picioare şi apoi să-i dea lui banii? Frate, asta era manipulare la cu totul alt nivel. Dacă reuşea să priceapă cum făceau franţujii ăia, putea face şi el la fel când avea să se întoarcă acasă. Aşadar Cliff a făcut cunoştinţă cu câţiva şmecheri din ăştia.

— Fata cu ce se alege din afacerea asta? a întrebat Cliff.

Iată explicaţia pe care i-a dat-o francezul:

— Femeile te plătesc ca să ai grijă de ele. Şi *chiar* ai grijă de ele. Le aperi. De clienţi, poliţai, mardeiaşi şi de alte femei. Le scoţi în oraş şi te dai mare cu ele. Da, ele îţi

dau bani, dar şi tu cheltuieşti o grămadă cu ele. Ai putea să le dai o parte din câştiguri, dar nu-i romantic. Şi până la urmă le vine mintea la cap, şi, când le vine, o să-ţi poarte pică. Dar, dacă iei banii făcuţi de *ele* şi cheltuieşti o grămadă cu *ele,* adică le cumperi ce le place – rochii, parfumuri, bijuterii, peruci, dresuri, reviste, ciocolată – şi le duci unde le place – la restaurant, la bar, la cinema, la dans –, ele uită că sunt banii *lor*. Câtă vreme fac ce *spune* tati, tati are grijă de ele.

— N-are cum să fie doar atât, a insistat Cliff.

— Nu subestima dorinţa unei femei de a avea un tătic care să aibă grijă de ea, i-a spus *maq*-ul francez. Cu toate astea, ai dreptate, a recunoscut *maq*-ul. Nu e numai atât. Mai e o chestie mai importantă decât orice altceva. De exemplu, e important să găseşti fata potrivită. Dar, oricât ar fi de important, există ceva şi mai important. Tipi care să convingă o femeie să se vândă găseşti căcălău, dar să rămână convinsă? Asta-nseamnă să fii un *maq* adevărat. Iar cine convinge mai multe, şi convinse rămân? Ăla-i un *maq* dat dracului. Dar pentru chestia asta trebuie să faci un lucru mai presus de orice altceva.

— Care-i secretul? a întrebat Cliff.

— Simplu, a răspuns *maq*-ul. Să le fuţi bine. Să le fuţi bine de tot. Da’ să le fuţi bine de tot şi des.

Cliff a zâmbit, dar francezul l-a asigurat:

— Hei, să ştii că-i mai greu decât sună. Nu poţi să le fuţi ca pe gagică-ta. Nu poţi să le fuţi ca pe gagica prietenului tău cel mai bun. Nu poţi să le fuţi ca pe amanta lu’ taică-tu. Ăla-i futai de plăcere. Asta-i *muncă*. Munca lor e că se fut cu clienţii pe bani. Munca ta e că le fuţi pe ele pentru bani. Şi, crede-mă, pe *ele* le satisfaci mai greu. Dacă vrei să nu-ţi iasă din cuvânt, te sfătuiesc să le fuţi ca lumea şi să le fuţi o grămadă. Asta înseamnă că tre’ să le fuţi când n-ai chef să le fuţi. Da’, chiar şi când n-ai chef să le fuţi, tot

tre’ să le fuţi, şi încă tre’ să le fuţi bine. Şi, cu cât ai mai multe curve, cu atât eşti mai bun de futai. Mai multe *curve* înseamnă mai mult *futai.* Nu dormi în post. Dacă te leneveşti patru zile numai, a naibii curvă se deşteaptă. Vraja se rupe. Şi când vraja se rupe n-o să fie ceva de genul *bun, cam asta a fost, pa.* Când se rupe vraja, curva aia o să te urască. Şi nu e doar că te urăşte, aia te vrea mort. Şi *poate* o să încerce să te omoare. Şi *poate* o să încerce să te fure. Şi *poate* o să-l sune pe taică-su, *poate* o să-l sune pe frate-su sau *poate* o să-l sune pe gagică-su de când era ea mică şi o să-l cheme s-o salveze. Şi sare ăla cu un cuţit la tine sau sare frate-su cu un pistol la tine sau sare taică-su dracului cu o puşcă la tine.

Sau iese la produs aşa cum ai învăţat-o *tu*, ca să-şi facă rost de-un fraier să te mătrăşească.

Cu alte cuvinte, un *maq* nu-şi ia zile libere. Un *maq* adevărat nu-şi ia vacanţe de la futai.

O fuţi şi o tot fuţi, niciodată nu te opreşti din futut şi mereu tre’ s-o fuţi bine.

N-ai voie să te plictiseşti, n-ai cum să faci nazuri, nimeni nu dă doi bani dacă-ţi vine sau nu. Eşti *bărbatul* ei şi i-o dai naibii ca lumea *de fiecare dată*.

Uite care-i şmecheria: variezi poziţiile. Nu tre’ s-o fuţi *mai bine* ca toţi ceilalţi, tre’ s-o fuţi *altfel* decât toţi ceilalţi.

Voiai să ştii ce-i iese ei la afacerea asta? Uite, *asta*-i iese. Şi ştii o chestie, e o super-afacere. Ea are grijă de tine, aşa că *ai face bine* să ai şi tu grijă de ea. Da, îţi dă bani, dar, *mon ami*, munceşti pentru ei de te ia dracu’.

Cliff a înţeles. A înţeles foarte bine. A mai înţeles şi că nu voia să muncească atât de mult. Ar fi preferat să intre cu maşina într-un perete de cărămidă cu o sută la oră (aşa cum mai târziu avea să fie plătit să facă) decât să fută o târfă pe care nu voia s-o fută. Cum era vorba aia veche, singurii care nu se dau în vânt după călărit sunt cowboy-i.

Aşa că, odată ce a înţeles că n-are stofă de peşte, Cliff s-a întors în State şi a umblat haihui prin America timp de câţiva ani, nimerind în cele din urmă în Cleveland, Ohio. Ajuns acolo, a căutat-o pe vechea lui prietenă din liceu, Abigail Pendergast. Abigail era o blondă oxigenată, una dintre amantele lui Rudolfo Genovese, zis Moacă de Fraier, un derbedeu din anturajul Mafiei.

Cliff Booth şi domnişoara Pendergast stăteau într-o pizzerie Gay Nineties, cu rumeguş pe podea, feţe de masă în carouri, muzică produsă de un pian automat şi un film de 16 mm cu Charlie Chaplin proiectat pe perete.

Domnişoara Pendergast a muşcat dintr-o felie de pizza, iar mozzarella cleioasă i s-a întins pe bărbie, aşa că s-a răsucit pe scaun ca să-i ceară chelnerului un şervet. Moment în care i-a observat: Pat Cardella şi Mike Zitto care stăteau la bar, beau bere şi se strâmbau spre masa ei.

„O, căcat”, şi-a zis bomba sexy cu păr blond platinat.

Femeia s-a întors către însoţitorul ei, care nu mânca şi marginile, aşa că-şi hăpăise felia de pizza din două înghiţituri şi jumătate.

Aplecându-se peste masă spre Cliff, i-a spus:

— Nu suntem singuri.

Cu gura plină de pizza cleioasă, Cliff a întrebat:

— Ce?

Privirea ei a alunecat spre bar.

— Tipii ăia doi de la bar.

El a dat să se răsucească pe scaun ca să privească spre bar, dar ea l-a prins de încheietură şi a şoptit:

— Nu te uita.

Sprâncenele lui s-au arcuit întrebător.

— Ăia-s Pat şi Mike. Lucrează pentru Rudy, a şoptit ea.

Atunci, în ciuda protestelor ei, el s-a răsucit ca să-i vadă mai bine pe cei doi clienţi cu mutre de duri care stăteau pe

scaune de bar şi sorbeau bere. Aceştia i-au aruncat fostului soldat o privire care spunea foarte clar „dă-te-n mă-ta”.

El s-a întors la masă şi a mai rupt o felie de pizza, în timp ce ea îi spunea:

— La un moment dat o să vină încoace şi o să te pună pe fugă.

Ochii lui s-au mutat de la felia de pizza din mână la blonda vopsită, cu pielea albă, aşezată în faţa lui la masă.

— Zău, chiar aşa?

Abigail i-a cerut scuze, cu o expresie vinovată.

— Îmi pare rău, Cliff, nu m-am gândit că Rudy o să reacţioneze aşa. Adică, ce dracu’, nu-s nevastă-sa şi, oricum, mai are opt gagici.

— Mda, a răspuns Cliff, dar probabil tu eşti preferata lui. Se vede.

Ceea ce a făcut-o pe Abby să roşească.

Apoi, Cliff i-a spus să-şi ceară scuze şi să se ducă la toaleta fetelor. Ea a dat să protesteze, dar el i-a repetat ordinul.

— Cere-ţi scuze şi du-te la toaleta fetelor. Încui uşa şi n-o descui decât când îţi spun eu că e-n regulă.

Ea nu înţelegea.

— Fă cum îţi spun, i-a ordonat el.

Ea l-a ascultat, s-a ridicat în picioare, şi-a cerut scuze, s-a dus la toaletă şi a încuiat uşa.

Imediat ce domnişoara Pendergast a ieşit din sala de mese, cei doi golani italieni s-au îndreptat spre masa lui Cliff.

Mike Zitto s-a aşezat pe scaunul lăsat liber de Abigail, iar Pat Cardella şi-a tras un scaun de la o masă neocupată.

Cliff şi-a mutat privirea de pe perete, de la Charlie Chaplin, la cei doi inşi cu statură de fundaşi care se aşezaseră la masa lui, apoi a mai luat o gură de pizza.

Pat a lăsat paharul de bere pe masă şi i-a spus lui Cliff:

— Deci uite cum facem, poponarule. O să te ridici de la masă, o să-ţi mişti curu' pe uşă afară – a arătat cu degetul mare în spate, spre uşă – şi, dacă ori io, ori el – a arătat cu degetul mare de la el la Mike – te mai prindem că-i dai târcoale lu' don'şoara Abigail, o să stai la spital mult şi bine.

Cliff a continuat să mestece felia de pizza.

— M-ai înţeles, moacă de pizza? a întrebat Mike.

Cliff a înghiţit mâncarea, a luat pizza în mână şi a lăsat-o la loc pe farfurie. A luat un şervet, şi-a şters grăsimea de pe degete, apoi i-a întrebat pe cei doi indivizi:

— Domnilor, nu cumva, din întâmplare, aveţi *origine italiană*?

Cei doi bruneţi s-au privit instinctiv, apoi l-au privit din nou pe bărbatul blond.

— Ba da, a răspuns Pat.

Cliff şi-a plimbat arătătorul întins de la unul la altul.

— Amândoi?

Mike şi-a umflat pieptul şi a răspuns:

— Mda, suntem amândoi italieni, şi ce-i cu asta?

Cliff s-a aplecat în faţă şi a zis, cu un rânjet încolţindu-i pe faţă:

— Aveţi idee câţi *italieni* am căsăpit?

Pat s-a aplecat în faţă şi a şoptit:

— Poftim?

— Ah, nu m-ai auzit? a zis Cliff. Stai că repet. Apoi a mai întrebat o dată: *Aveţi idee câţi italieni am căsăpit?*

Căutându-se în buzunarul hainei, Cliff a continuat:

— Să vă dau un indiciu.

Sub privirile lui Pat şi Mike, a scos din buzunar Medalia pentru Curaj şi i-a dat drumul între ei, pe masă. Obiectul a izbit masa de lemn cu un *zbang* răsunător.

— În ziua pentru care mi-au dat chestia asta – spune el, arătând spre Medalia pentru Curaj – am omorât pe puţin şapte. Or fi fost chiar nouă. Dar pe puţin şapte. Şi aia a fost doar o amărâtă de zi, a continuat Cliff. Cât am stat în Sicilia, am omorât italieni în fiecare zi. Lăsându-se pe spate în scaun, a adăugat: Şi am stat în Sicilia o grămadă.

Cei doi gangsteri italieni s-au înroşit la faţă.

— De altfel, a continuat Cliff, am omorât atâţia italieni că m-au făcut erou de război. Prin urmare, fiind erou de război, am dreptul să umblu cu ăsta.

Cliff a scos un revolver de calibru 38, cu ţeava scurtă, din celălalt buzunar al hainei şi i-a dat drumul cu zgomot lângă Medalia pentru Curaj. Când l-au văzut scoţând pistolul şi aşezându-l pe masă, Pat şi Mike au sărit de pe scaune.

Cliff s-a aplecat în faţă şi le-a şoptit peste masă celor doi mardeiaşi:

— Ştiţi ceva? Pun pariu că pot să vă omor pe amândoi cu pistolu’ ăsta – acum, pe loc – în pizzeria asta de căcat. Uite aşa, de faţă cu proprietarul, cu chelnerii, cu clienţii şi cu Charlie Chaplin. Şi mai ştiţi o chestie? Pe pariu, pe cât punem pariu că n-o să păţesc nimica. Pentru că eu sunt erou de război. Şi voi doi sunteţi nişte jeguri de macaronari degeneraţi.

Lui Mike Zitto i se umpluse paharul, era momentul să-i dea replica. Furios, l-a arătat cu degetul pe blondul cu gura mare.

— Ia ascultă aicea, răcan poponar...

Cliff l-a întrerupt înhăţând revolverul de calibru 38, cu ţeavă scurtă, şi trăgând câte un glonţ în ţestele lui Pat şi Mike. Un sânge roşu a ţâşnit din găurile pe care tocmai le căscase în craniile lor, împroşcând faţa de masă, cămaşa şi faţa lui Cliff, dar şi restul încăperii.

Femeile de la mese au ţipat, iar bărbaţii de la mese s-au aruncat la pământ. Amândoi gangsterii au căzut de pe scaune, prăbuşindu-se pe podeaua acoperită cu rumeguş. Când i-a văzut la podea, Cliff i-a mai împuşcat de două ori, ca să fie sigur.

Mai târziu, când poliţia din Cleveland l-a interogat pe Cliff în legătură cu incidentul, el le-a declarat:

— Păi au încercat să ne răpească, pe mine şi pe domnişoara Pendergast. Ăla mai gras a spus că are de gând să mă împuşte pe mine şi să-i arunce domnişoare Pendergast cu acid în faţă, ca să-i dea o lecţie. Apoi a adăugat: N-am ştiut ce să fac. Mi-a fost aşa de frică.

Teoria lui Cliff s-a dovedit a fi corectă. Poliţia din Cleveland ştia foarte bine cine erau Pat Cardella şi Mike Zitto. Iar dacă un erou din de-al Doilea Război Mondial avea chef să-i împuşte mortal într-o pizzerie, poliţia făcea cinste cu pizza. Explicaţia lui Cliff nici măcar nu trebuia să fie convingătoare. Era suficient să fie plauzibilă.

Şi iată cum a scăpat Cliff Booth nepedepsit pentru crimă... pentru prima oară.

Capitolul 18
Nu mă cheamă Cap-Pătrat

Caleb DeCoteau.

Când Murdock Lancer a precizat că numele şefului piraţilor de uscat care-i furau din vite era Caleb DeCoteau, Johnny a avut nevoie de toată abilitatea lui de jucător de

pocher ca să nu-şi schimbe expresia feţei. Taică-su, babalâcul ăla trufaş şi ursuz de Murdock Lancer, era disperat. Iar cauza disperării lui era Caleb DeCoteau. Johnny şi fratele lui vitreg, Scott, o porniseră din locuri diferite spre casa copilăriei numai ca să primească mia de dolari pe care tatăl lor le-o oferise ca să-i asculte propunerea. Nici unul dintre ei nu credea că va fi interesat, orice le-ar fi propus tatăl pe care nu-l mai văzuseră de când erau mici.

Amândoi s-au înşelat.

Tatăl lor, Murdock Lancer, era cel mai bogat om din partea americană a frontierei dintre California şi Mexic, pe o rază de peste trei sute de kilometri. Ranch-ul lui era cel mai mare, casa lui era cea mai mare, şi nimeni din Monterey Valley n-avea mai multe vite decât el. Dar omul acela bogat şi mândru ajunsese la disperare, iar disperarea nu era o emoţie obişnuită pentru el. Cu toate astea, nu părea slab. Murdock Lancer avea forţa, demnitatea şi mutra unui cal de schimb pentru diligenţă. În schimb, părea îngrijorat. Lucrurile stăteau prost, fără doar şi poate, dar după îngrijorarea care i se citea pe faţă, era clar că puteau sta şi mult mai prost.

De când Caleb DeCoteau şi banda lui de neisprăviţi se mutaseră în regiunea Royo del Oro, se chitiseră atât de rău pe vitele lui Murdock, încât s-ar fi putut crede că era o răzbunare personală a lui Caleb pentru cine ştie ce răfuială din trecut. De fapt, nici vorbă de aşa ceva. Murdock Lancer era pur şi simplu macul cel mai înalt de pe câmp, cel care trebuie tăiat ca să fie în rând cu ceilalţi.

Au început şterpelind câteva capete în fiecare noapte. Iniţial, Murdock a pus o mână de băieţi de la ranch de pază, să doarmă cu vitele ca să-i descurajeze pe amatorii de friptură prea lacomi. Într-o primă fază, a părut să fie suficient. Până când opt dintre brutele lui Caleb au sărit pe

văcarul Pedro. L-au bătut pe bietul Pedro de l-au umplut de sânge, apoi l-au legat de un copac şi l-au altoit cu biciul până când l-au lăsat mai mult mort decât viu. În noaptea aceea, ticăloşii au luat cu ei douăzeci de juncani şi au mai omorât şase, din pură răutate.

Dacă erai cel mai mare proprietar de vite din regiune, problema era că devenea aproape imposibil să te păzeşti de un atac atât de agresiv, dacă nu-ţi angajai propria armată de hăndrălăi înarmaţi. Cel mai apropiat reprezentant al legii era un şerif aflat la aproape două sute cincizeci de kilometri. (Şi adevărul era că oamenii legii plătiţi cu cincizeci de dolari pe lună nu se înghesuiau să protejeze proprietăţile unor bogătaşi.) Iar Caleb nu doar că fura o mulţime de juncani în timpul nopţii, ci îi mai şi vindea pe faţă la târguri care se ţineau la o sută de kilometri depărtare (aşa cum erau, însemnaţi cu marca ranch-ului Lancer).

Apoi, Caleb şi oamenii săi s-au mutat în cel mai apropiat oraş de ranch-ul Lancer, Royo del Oro. Mai întâi au pus stăpânire pe cârciuma din oraş, făcând din proprietar, Pepe, o slugă terorizată în propriul lui local.

Primarul, un om care-şi lua în serios angajamentul în slujba cetăţenilor din comunitatea sa, a încercat să discute cu Caleb. Pentru strădaniile sale, a fost bătut cu biciul în mijlocul străzii principale. Piraţii de uscat le-au adus la cunoştinţă comercianţilor din Royo del Oro că, dacă nu ţin ca şcoala din căsuţa roşie să fie arsă din temelii, iar femeile, siluite zilnic, atunci n-au decât să-şi vadă de oile lor în privinţa localului lui Pepe şi a vacilor lui Murdock.

Caleb s-a mutat apoi în apartamentul prezidenţial din hotelul Lancaster. Iar în scurt timp piraţii uscatului au început să impună o taxă săptămânală tuturor comercianţilor din oraş.

Planul lui Caleb era simplu. Un experiment la foc mic, dar continuu, ca să vadă câte mizerii erau dispuşi să înghită Murdock şi cetăţenii din Royo del Oro. Iar experimentele repetate au demonstrat că apetitul comunităţii părea să fie insaţiabil.

Ei bine, Caleb nu era atât de beat de putere încât să-şi imagineze că acel tip de terorism putea dura la nesfârşit. Până la urmă, avea să intervină armata. Dar până la ei aveau de mărşăluit trei zile. Aşa că, până soseau soldaţii, Caleb şi băieţii lui aveau să-şi ia tălpăşiţa de mult. Un singur obstacol se ridica în faţa lui Caleb: banii lui Murdock Lancer. Atunci când un om cu principii se luptă cu un nemernic, nemernicul e mereu în avantaj într-o primă fază. Pentru că omul cu principii nu face anumite lucruri. În timp ce nemernicul face orice e nevoie. Dar asta doar până când omul cu principii e împins dincolo de orice limită şi de propria-i natură. Majoritatea tragediilor greceşti, jumătate din piesele de teatru englezeşti şi trei sferturi dintre filmele americane pornesc de la această premisă.

Cetăţenii din Royo del Oro n-au altă soluţie decât să se mute din oraş. Dar Murdock are bani, deci şi libertatea de a alege. Ar putea să tocmească şi el nişte nelegiuiţi. Iar ultima ticăloşie a lui Caleb – ţintaşul care-l omorâse pe credinciosul om de bază al lui Murdock, George Gomez – îl împinsese în sfârşit pe bătrân dincolo de limita sa autoimpusă.

Propunerea lui Murdock Lancer pentru fiii săi era simplă. Să-şi împartă imperiul în trei cu ei. Asta însemna vitele, pământurile, casa, conturile bancare. Pentru asta, băieţii trebuiau să accepte două lucruri: să-l ajute pe Murdock să-i alunge pe Caleb şi pe bandiţii lui ucigaşi din zonă. Apoi să muncească la ranch şi să se ocupe timp de zece ani de tot ce însemna să conduci un imperiu al vitelor. După zece ani, erau liberi să plece, dacă voiau, cu plata în bani

gheaţă. Amândoi tinerii trăiau de câţiva ani de pe azi pe mâine – Scott trăia între două partide de pocher la bordul unei nave fluviale, iar Johnny îşi vindea braţul înarmat cui plătea mai bine, mereu cu un pas înaintea poterei. În ambele cazuri, fraţii riscau mai mult decât puteau spera să câştige. Deşi fraţii nu-l înghiţeau deloc pe tatăl lor, amândoi au fost nevoiţi să ia în calcul propunerea lui, pentru că, absolut orice ar fi făcut pe acest pământ lăsat de Dumnezeu, tot n-ar fi putut scoate banii pe care-i oferea Murdock. Nici legal, nici ilegal. Murdock Lancer nu era doar bogat. Murdock Lancer avea *avere.* Murdock Lancer n-avea doar o grămadă de pământ şi o afacere înfloritoare – avea un imperiu. Un imperiu pe care era dispus să-l împartă în trei.

Din punctul de vedere al lui Johnny, exista o singură problemă. Îl *ura* pe nenorocit. Ăsta era nenorocitul care-i alungase în ploaie pe el şi pe maică-sa. Ăsta era nenorocitul care făcuse din maică-sa o târfă ahtiată după bani. Ăsta era nenorocitul din cauza căruia femeia eşuase până la urmă în camera aia de hotel, cu celălalt bogătan nenorocit care-i tăiase gâtul. Johnny avea doisprezece ani când *celălalt* nenorocit fusese judecat pentru că o omorâse pe maică-sa şi fusese achitat. La paisprezece ani îl omorâse pe nenorocitul ăla. Şi-şi petrecuse următorii zece ani omorându-i pe toţi căcăcioşii de juraţi care-l achitaseră pe ticălos. Johnny le tăiase tuturor gâtul, ca să ştie şi ei cum murise mămica lui. Cu sângele gâlgâind, neputând vorbi, murind încet, îngroziţi, privindu-şi ucigaşul. Iar Johnny zâmbea văzându-le agonia şi le spunea:

— *Hola* din partea Martei Conchita Louisa Galvadon Lancer.

Îi luase zece ani ca să omoare acei treisprezece oameni, dar în sfârşit o răzbunase pe Marta Galvadon Lancer. Dar ultima persoană care trebuia să plătească preţul suprem

pentru uciderea maică-sii era bărbatul care o trimisese pe calea pierzaniei. Tatăl lui. Murdock Lancer.

Şi totuşi ce de vite, ce de pământ, câtamai ranch-ul, ce de bănet. Johnny n-ar fi putut aduna atât nici în zece vieţi. Iar ca să pună mâna pe toate astea nu trebuia decât să nu-l omoare pe bătrân şi să nu se lase omorât de nişte hoţi de vite setoşi de sânge. Numai că Johnny avea un secret. Unul pe care nu-l ştia nici Murdock, nici Scott şi nimeni altcineva de la ranch-ul Lancer.

Johnny Madrid şi Caleb DeCoteau erau prieteni.

Johnny Madrid călăreşte pe strada principală din Royo del Oro. Cu două zile în urmă, când sosise cu diligenţa Butterfield Wells Fargo, nu i se păruse cu nimic diferit de alte sute de oraşe pe care le văzuse la viaţa lui. Dar asta fusese înainte să afle povestea pe care Murdock le-o spusese lui şi fratelui lui vitreg. Johnny vede acum diferenţa dintre Royo del Oro şi alte oraşe: e un oraş îngrozit. Abia sosit, observase cârciuma mare din oraş şi colecţia de tâlhari adunaţi în faţa ei. Sigur, o mulţime de oraşe au cârciumi în faţa cărora se adună o groază de tâlhari. Dar Johnny ştie că aceia nu erau nişte tâlhari *oarecare.* Erau câţiva dintre indivizii pentru care Johnny fusese îmbiat să vină în oraş, ca să-i alunge sau să-i omoare. Ei erau responsabili pentru chinul lui Murdock. Erau piraţii uscatului, în slujba lui Caleb DeCoteau.

În timp ce trece călare pe lângă Crinul aurit, simte privirile lor urmărindu-l. Numără cu colţul ochiului îngustat patru tâlhari. Unul e un negru îmbrăcat ca un *bandito.* Doi sunt *banditos* îmbrăcaţi ca nişte *banditos*. Dar cel de-al patrulea îi atrage atenţia lui Johnny. O namilă de alb, mai în vârstă decât ceilalţi. Dacă ceilalţi trei adoptaseră portul hahalerelor mexicane, el e îmbrăcat într-un costum occidental negru, elegant, şi cizme de cowboy scumpe din piele neagră. Pe cap are o pălărie de cowboy mare şi

neagră, cu boruri tari, iar deasupra buzei de sus are o mustaţă stufoasă, unsă din belşug cu ceară.

Namila stă pe un balansoar, pe veranda Crinului aurit, şi ciopleşte un căluţ de lemn cu un briceag. Lângă cizma lui lucioasă s-a adunat o grămăjoară de mici aşchii de lemn. Nu arată ca ceilalţi trei tâlhari de pe verandă, dar nu doar din cauza vârstei şi a hainelor. Ei sunt nişte slugoi; el e un cowboy de calitate. Johnny nu ştie de unde să-l ia. Dar, chiar dacă nu ştie *cine* este, ştie *ce* este. Namila în costum negru, cu cizme negre şi mustaţă stufoasă, are un nume de renume şi o reputaţie asemenea. Hienele celelalte primesc câte o bucată de plăcintă pentru prăpădul şi haosul pe care-l fac. Namila primeşte o pungă cu aur chiar din mâna lui Caleb înainte să se apuce de treabă.

Într-o poveste cu gangsteri, el ar fi „mercenarul venetic”. Într-un capitol mai de început din povestea lui, namila ar fi eroul, aşa cum şi fusese, de altfel. Dar azi, pe această pagină, îşi vinde braţul înarmat cui plăteşte mai mult. Iar în *această* poveste, *cel* care plăteşte cel mai mult e Caleb DeCoteau.

Johnny coboară de pe cal şi-l leagă de stâlpul din faţa hotelului Lancaster. Namila în negru închide briceagul şi-l bagă în buzunar. Johnny traversează strada principală din Royo del Oro, în direcţia cârciumii. Namila în negru pune căluţul pe care-l ciopleşte pe un butoiaş din faţa lui şi se ridică din balansoar, înaintând spre partea din faţă a patioului. Johnny mai are nouă paşi până la cele trei trepte ale verandei cârciumii, când namila în negru îi strigă:

— Opreşte-te acolo, Cap-Pătrat.

Johnny se opreşte.

— Nu mă cheamă Cap-Pătrat, îl corectează Johnny.

— Ce cauţi aicea, băiete? îl întreabă namila.

— Mi-e sete, răspunde Johnny, arătând cu degetul spre local. Ce, asta nu-i cârciumă?

Namila în negru se întoarce şi ridică ochii la placa mare de deasupra uşii, pe care scrie BAR, apoi se întoarce iar spre Johnny şi îi spune:

— Ba da, e o cârciumă. Numai că nu poţi intra.

— De ce? întreabă Johnny. Aţi închis?

Namila zâmbeşte, bătând uşor în patul pistolului pe care-l poartă pe sub betelia pantalonilor, lipit de burtă.

— O, nu, primim clienţi.

Johnny prinde ideea, aşa că-i zâmbeşte la rândul lui şi-l întreabă:

— Deci e închis doar pentru *mine*?

Namila îi zâmbeşte şi mai larg, de data asta arătându-şi dinţii, şi-i răspunde:

— Exact.

— De ce? întreabă Johnny.

Namila în negru îi explică:

— Păi, înţelegi tu, servim *doamne* doar când e *Seara doamnelor.*

Ceilalţi trei tâlhari de pe verandă râd de mica lui poantă.

Râde şi Johnny puţin, apoi spune:

— Bună asta. Tre’ s-o ţiu minte.

Namila îl ameninţă:

— Dacă mai faci un pas spre cârciuma asta, n-o să mai ţii minte-n veci nimica.

Punându-şi mâinile în şolduri, pistolarul în negru îi explică tânărului în cămaşă roşie sangria, cu volane, cum arată viitorul apropiat.

— Deci, ia ascultă la mine, Cap-Pătrat, o să te sui tu frumuşel pe gloaba aia de-ai venit cu ea şi să nu te mai prind p-aici – m-ai auzit, băiete?

Johnny răspunde, privind chiorâş:

— Oh, eu aud perfect, da’ se pare că tu nu. Fiin’că, ţi-am zis deja – nu-mă-cheamă-Cap-Pătrat.

În acel moment, mâna lui Johnny coboară spre pistolul care-i atârnă la şold, în tocul lui, şi desprinde mica bridă de piele în care intră cocoşul armei mortale.

Ca răspuns, mâna namilei coboară spre pântec, unde patul armei se iţeşte din betelia pantalonilor.

Apoi, în timp ce tăcerea cuprinde veranda, strada, oraşul şi statul, iar cei doi bărbaţi se încordează în poziţia de ucis, uşile batante ale cârciumii zboară DEODATĂ la perete şi-şi face apariţia eroul negativ al poveştii, Caleb DeCoteau.

Şeful bandei de nelegiuiţi poartă o haină din piele întoarsă maronie, cu franjuri de piele pe mâneci, şi mănâncă un copan de pui prăjit. Johnny simte prezenţa lui Caleb pe verandă, dar e concentrat să-l înfrunte din priviri pe scandalagiu, aşa că nu ridică ochii ca să-l salute pe vechiul său prieten.

— Domnule Gilbert, spune Caleb, adresându-se namilei din spate, n-aş vrea să te deranjez de la munca pentru care te plătesc – ştiu că dacă rămâi fără *tamales*[34], te-apucă plictiseala şi nu mai ai stare.

Caleb ia o îmbucătură zdravănă din copanul de pui şi, mestecând carnea unsuroasă, cu gura plină, adaugă:

— Dar eu în locul tău m-aş interesa cum îl cheamă pe Cap-Pătrat ăsta.

— Cine-i tipul, Caleb? îl întreabă Gilbert pe şeful lui.

Caleb se sprijină de uşa cârciumii, înghite carnea din gură şi răspunde:

— Daţi-mi voie să vă fac prezentările.

Arătând cu osul de pui spre bărbatul în negru, Caleb spune:

— Aici îl avem pe Bob Gilbert.

„Deci el e Afaceristul”, se gândeşte Johnny.

---

[34] Fel de mâncare mexicană din aluat de porumb umplut cu legume şi carne. În argou, poate desemna o persoană atrăgătoare.

— Afaceristul? întreabă Johnny.

— Exact, răspunde Bob. Bob Gilbert Afaceristul. Dar tu cine mai eşti?

Până să răspundă Johnny, Caleb smulge cu dinţii încă o bucată mare de carne şi piele de pe os şi spune:

— Lu' băiatu' ăsta îi zice Madrid. *Johnny Madrid.*

— Cine-i *Johnny Madrid*? întreabă Bob sarcastic, repetând numele pe un ton batjocoritor, caraghios.

Ceilalţi trei tâlhari de pe verandă râd până când Caleb le aruncă o privire care vrea să spună voi-să-vă-ţineţi-gura-când-vorbesc-oamenii-mari. Tipii amuţesc.

Bob Afaceristul e confuz, iritat şi începe să dea semne de îngrijorare. Caleb îl angajase ca să gonească sau să omoare tipi de teapa acelui cap-pătrat în roşu. Şi încă primea o plată grasă, în aur. Deci ce l-o fi lovit brusc drăgălăşenia pe omul care-l plătea?

— Serios, Caleb, cine naiba e coate-goale ăsta?

Caleb aruncă ce mai rămăsese din osul de pui în stradă, între cei doi bărbaţi, şi i se adresează pistolarului pe care-l tocmise:

— O să afli imediat, *Afaceristule.*

Şi cu asta Caleb dispare din nou după uşile batante. Johnny Madrid se întoarce spre Bob pieziş, în postura lui de duel, arătându-i Afaceristului că Johnny e pus pe afaceri serioase. Lui Bob Gilbert i se usucă gâtlejul când Johnny i se adresează, nemişcat ca o statuie:

— Eu sunt gata dacă eşti şi tu gata, *Gil-bert.*

Mâna lui Bob se îndreaptă încetişor spre tocul armei.

Johnny clipeşte.

Corpul lui Bob se smuceşte în stânga în timp ce mâna lui apucă patul pistolului, dar e proiectat violent în dreapta când glonţul lui Johnny se înfige drept în inima lui pulsândă.

Pistolul pe care tocmai îl scosese îi alunecă dintre degetele inerte, prăvălindu-se de pe veranda de lemn pe pământul prăfos. Namila în negru se clatină pe călcâiele cizmelor negre, lucioase, şi cade cu capul înainte pe trepte până în stradă, izbind un butoi cu murături şi împrăştiind pe pământ murăturile şi lichidul în care stăteau.

„Şi iată cum s-a sfârşit impresionanta carieră a lui Bob Gilbert Afaceristul”, se gândeşte Johnny. Bărbatul în cămaşă roşie sangria cu volane stă în stradă, cu murăturile la picioare, şi îndreaptă ţeava armei încă fumegânde spre cei trei tâlhari de pe verandă, întrebându-i în spaniolă:

— Mai vrea careva?

Când Johnny intră în cârciumă, şapte dintre ceilalţi piraţi de uscat ai lui Caleb, care jucau pocher la mese, fumând trabucuri, sau beau alcool la bar, ridică ochii să-l vadă pe tipul în cămaşă roşie cu volane care pusese capăt afacerilor lui Bob. Nimeni nu pare prea afectat de felul în care evoluaseră lucrurile. Se pare că printre *afacerile* lui Bob nu se numărase şi tovărăşia cu alţii. Apoi, Johnny Lancer se aude strigat de undeva de sus:

— Johnny Madrid!

Ridicând ochii, îl vede la etaj pe vechiul lui tovarăş, Caleb deCoteau, sprijinit de balustrada de lemn spectaculoasă, privind în jos la el cu un zâmbet cât Texasul pe faţa mustăcioasă.

— De când nu ne-am văzut? îl întreabă tipul cel rău în maro pe tipul cel rău în roşu.

Johnny n-are nevoie să se gândească; ştie.

— O, de atunci, din Juarez. Să tot fie vreo trei ani.

Caleb pufăie din ţigara de foi din gură şi zice:

— Păi, fă-te încoace să bei ceva.

În timp ce traversează cârciuma, îndreptându-se spre scară, Johnny întreabă:

— Deci nu tre’ s-aştept *Seara Doamnelor*?

Cei doi tipi duri îşi fac glumele de duri.

— Ei, regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

Ha, ha, râde Johnny în sinea lui.

— Păi, în cazul ăsta, îţi fac cinste c-un pa’ar, Caleb? propune Johnny.

— Sigur, Johnny, spune Caleb, coborând agale pe scară. Ce zici de nişte *mez-cău*[35]?

Ca data trecută, în Juarez.

Amintindu-şi, Johnny scoate un mic chicotit, comentând:

— A murit multă lume în ziua aia.

— Da, aşa e, întăreşte Caleb, coborând şi ultima treaptă. Dar ne-am distrat de minune, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunde Johnny cu un zâmbet complice, evocând acea amintire sinistră, dar intensă. Apoi, arătând spre barul lung, maroniu din celălalt capăt al încăperii, Madrid adaugă: După tine, DeCoteau.

Cei doi bărbaţi o pornesc la unison spre bar, iar Caleb îi strigă jalnicei epave care era proprietarul localului:

— Pepe, mişcă-ţi *fundu-n* fundu’ barului – am un musafir!

Johnny traversează localul, cântărind din ochi Crinul aurit. E un local realmente spectaculos, pe potriva unui oraş construit cu bani din creşterea vitelor. În acest timp, se gândeşte la următoarea mutare a planului său. Sau cel puţin aşa ar fi făcut, dac-ar fi avut un plan. Imediat ce aflase că avea să primească o treime dintr-o avere pentru a-şi ucide un vechi prieten, i se păruse firesc să se repoziţioneze. Dar în ce scop, mai exact? Ei bine, încă nu-şi dădea seama *exact*. *Dacă* accepta jocul lui Murdock, cunoscându-l pe Caleb, i se părea o idee deşteaptă să-i ofere serviciile sale. Apoi să lucreze din interior. Ei bine, era un plan bun, dacă *rămânea* valabil, asta dacă nu

[35] Mescal, băutură spirtoasă mexicană.

cumva Caleb era la curent că Johnny e fiul lui Murdock. Caz în care Johnny îşi putea lua adio de la viaţă. Deci, *dacă* planul era să-l împiedice pe Caleb să fure vitele tatălui său, deocamdată lucrurile mergeau strună. Dar, încă de când avea doisprezece ani şi săpase mormântul maică-sii, Johnny mai avea un plan: să se răzbune pe Murdock Lancer pentru ceea ce le făcuse lui şi maică-sii. Şi, la drept vorbind, Caleb se descurca mai bine în sensul ăsta decât s-ar fi descurcat vreodată Johnny. Bătrânul era la capătul răbdării. Era disperat. Deci adevărata întrebare era: ce-şi dorea mai mult Johnny? Bani, sau sânge? Ranch-ul tatălui, sau să-şi răzbune mama? Siguranţă, sau satisfacţie?

Pepe se duce la bar şi ia comanda celor doi bărbaţi.

— *Dos mescal*, spune Johnny. Cowboy-ul întreabă apoi în spaniolă: Mâncare ai?

— Doar fasole şi tortilla, răspunde Pepe.

Johnny se întoarce spre Caleb.

— Cum e fasolea?

— Am mâncat şi mai proastă, răspunde acesta.

Johnny se întoarce spre Pepe şi-i cere în spaniolă:

— Dă-mi o porţie de fasole.

— Un dolar, îi răspunde Pepe în engleză, pe un ton ostil.

Johnny se întoarce iar spre Caleb şi comentează:

— E cam piperat să ceri un dolar pentru fasole, sau am înnebunit eu?

Zdrobind cu pumnul câteva alune pe tejghea, Caleb se justifică:

— Hei, are dreptu’ şi Pepe să câştige o pâine.

Apoi alege alunele din grămada de coji zdrobite şi şi le vâră în gură.

— Ce, băieţii tăi nu-s mână-spartă? pufneşte Johnny.

Domnul Madrid trânteşte o monedă mare pe tejghea. Pepe împinge moneda cu zgomot până-i cade-n palmă, se

strâmbă la Johnny, apoi aduce o sticlă de mescal. Toarnă în două căni de lut.

— Un toast! strigă Caleb, ridicând cana. (Johnny îl imită.) Pentru nevastă-mea şi toate gagicile mele – să dea Domnu' să nu se întâlnească niciodată!

Johnny şi Caleb ciocnesc cănile de lut, apoi dau pe gâtlej tăria dogoritoare. Caleb arată spre o masă maronie stingheră din fundul cârciumii.

— *Señor* Madrid, dacă ai plăcerea, te poftesc la masa mea pentru musafiri.

Cu o uşoară plecăciune, Johnny îl asigură:

— Cu mare bucurie, *Monsieur* DeCoteau.

Caleb se îndreaptă spre masă, lătrând peste umăr:

— Ia sticla cu tine.

Johnny se întoarce pe călcâie şi înhaţă sticla de mescal de pe bar.

Şeful piraţilor de uscat trage un scaun de sub masă, făcându-l să scrâşnească, şi îşi trânteşte fundul pe el.

— Deci ia zi, Johnny, ce vânt te-aduce la Royo del Oro?

— O, doar mă cunoşti, Caleb, răspunde el, turnând încă un rând de mescal pentru el şi gazda lui. Banii.

Caleb dă pe gât tăria şi întreabă:

— Cine plăteşte p-aici?

Sorbind din băutură, Johnny răspunde:

— Sper că tu.

Îndreptându-şi toată atenţia asupra musafirului său, Caleb îi pune întrebarea de un milion de pesos:

— Şi ce-ai auzit despre mine?

— Am auzit de ranch-ul Lancer, îi răspunde cu sinceritate Johnny. Am auzit de vitele alea pe care le-ai luat cu japca. O grămadă de pământ, o grămadă de vite, o grămadă de bani, lege ioc. Şi doar un babalâc şi nişte văcari mexicani care să-ţi ţie piept.

Pepe aduce o farfurie mare cu fasole apoasă şi o lingură mare de lemn şi le pune în faţa lui Johnny.

Caleb îşi mai toarnă nişte pilealâ şi întreabă:

— Dar, dacă nu te superi, ce treabă ai tu cu asta?

— Aceeaşi treabă de-o avea şi Bob Afaceristul. Vreau şi eu o slujbă, zice Johnny, fără ocolişuri. Apoi adaugă: Şi, cum văd că s-a ivit un loc liber, aş vrea să mă prezint.

— Ca să faci ce? întreabă banditul.

Johnny mai ia o gură de tărie, apoi, după o scurtă pauză de efect, spune:

— Să-l omor pe Murdock Lancer.

Asta îl face pe vechiul lui prieten să-şi arcuiască sprâncenele stufoase.

Johnny ia felia de lămâie primită la mescal şi o stoarce peste porţia de fasole.

— Îl hăituieşti pe moş rău de tot. Da' moşu' are bani. Şi averea lui Lancer e o belea cu B mare pentru tine, Caleb, amice. Pen' că mai devreme sau mai târziu, cum te văd şi cum mă vezi, o să tocmească nişte băieţi cu pistoale şi o să te hăituiască *el pe tine.* Şi n-o să se lupte băieţii lui cu ai tăi, ca să câştige ăia mai tari. O să fie o joacă de-a *Hai să-l omorâm pe Caleb DeCoteau.*

Caleb se strâmbă auzind acea ultimă afirmaţie.

Johnny ia o cănuţă plină cu sos picant şi începe să toarne din el peste fasole, continuându-şi ideea:

— Şi dacă mori tu? Toţi coioţii ăştia de muncesc acuma pentru tine îşi găsesc ei altă vizuină. Dacă mori tu? Viaţa o să se întoarcă la normal. Iar pentru afurisitu' de Murdock Lancer, viaţa e parfum, ce dracu'. Mda, continuă Johnny, adunând în linguroiul de lemn fasolea pe care o pregătise, Murdock Lancer ar plăti gras pentru chestia asta.

Johnny îşi bagă lingura în gură şi începe să mestece. Banditul îl priveşte cu ochii îngustaţi şi spune:

— Poate a plătit deja.

— Poate, spune Johnny cu gura plină, după care înghite şi adaugă: Dar poate nu-mi place de Lancer şi nu-mi plac cizmele lui.

— Ce să nu-ţi placă la cizmele lui Murdock Lancer? întreabă Caleb.

— Felul cum le foloseşte, răspunde Johnny.

— Cum le foloseşte? întreabă Caleb.

— Ca să calce oamenii-n picioare, răspunde Johnny.

Apoi, arătând cu degetul spre gazda lui, Johnny adaugă:

— Dar de tine-mi place, Caleb. Aş prefera de departe să lucrez pentru tine şi să-i îndes morcovu' în cur lu' moşu' decât să mă *lupt* cu tine şi să apăr vacile lui Murdock Lancer. După o pauză de efect, Johnny îşi termină ideea: Asta dacă-ţi permiţi să mă plăteşti.

Rostind aceste cuvinte cu voce tare, Johnny îşi dă seama: „Nici măcar nu-i prea departe de adevăr."

— Cât mai ceri zilele astea, Johnny? se interesează zâmbitor Caleb.

Johnny îşi bagă în gură lingura ticsită de *frijoles*, mestecă o vreme gânditor, apoi răspunde, cu gura plină:

— Păi, cred că *acum* merit mai mult decât îi dădeai lui Bob Afaceristul.

Apoi înghite şi-i rânjeşte lui Caleb. Caleb zâmbeşte şi el şi-i ordonă:

— Adă-ţi calul. Bagă-l la noi în grajd. Arată spre una dintre uşile din capul scării. O să dormi aici la noapte. Mâine dimineaţă atacăm ranch-ul Lancer. Băieţii a-ntâia primesc de la mine aur de paişpe carate.

— Cât? întreabă Johnny.

Caleb mimează o pungă de aur potrivit de mare.

— Oh, cam atâta.

De când tot visase Johnny să-l omoare pe Murdock Lancer, dar niciodată nu visase să scoată şi profit din asta.

Şi uite că acum îi dă mâna să viseze, aşa că zâmbeşte şi răspunde:

— Dacă-l omor pe Murdock Lancer – Johnny mimează o pungă ceva mai mare –, vreau să fie atât.

Caleb înalţă cana de lut şi dă noroc cu Johnny. Amândoi bărbaţii îşi duc la buze licoarea dogoritoare şi beau.

Dar pentru ce *anume* toastează el? Pentru succesul unei operaţiuni sub acoperire prin care pătrunsese în tabăra duşmanilor tatălui său? Sau pentru o nouă colaborare cu un vechi prieten împotriva unui duşman înverşunat? Ce e mai important pentru el, viitorul, sau trecutul? Cine este el, Johnny Lancer, sau Johnny Madrid? Se pare că Johnny trebuie să se hotărască până dimineaţă.

Capitolul 19
„Prietenii îmi spun Pisi”

Când Cliff a observat că filmul cu Carroll Baker care rula la Eros, pe Beverly Boulevard, fusese clasificat „X”, şi-a zis că e foarte posibil s-o vadă pe Carroll Baker cum se fute pe bune. Ghinion. Spre deosebire de *Sunt curioasă (Galben)*, filmul în care Lena Nyman chiar pare să se fută, în filmul italian cu Carroll Baker, futaiul e doar futai de film.

Futai ca-n filmele europene, mai şocant şi mai violent, dar nimeni nu se fute cu adevărat pe platouri.

Păcat.

Dar, oricum, e bunicel ca film de mister şi are un clenci grozav la sfârşit. Una peste alta, o după-amiază cât de cât plăcută. Deşi, dac-ar fi ştiut că-n film Carroll Baker nu se fute pe bune, probabil că s-ar fi dus să vadă *Staţia polară Zebra* la Cinerama Dome.

La 93 KHJ, The Real Don Steele prezintă noua melodie scoasă de Los Bravos (tipii cu „Black Is Black”), *Bring a Little Lovin’*, în timp ce Cliff goneşte pe Forrest Lawn Drive, face dreapta pe Hollywood Way, apoi trece pe banda din stânga. Aşteaptă verdele cu motorul pornit, ca să facă apoi stânga pe Riverside Drive.

Pentru că-i place elanul pe care-l imprimă melodia plină de energie cântată de Los Bravos, Cliff ţine ritmul bătând cu degetele în volan.

Apoi o observă la colţul dintre Riverside Drive şi Hollywood Way, în faţa unei staţii de autobuz cu o reclamă în care apare prezentatorul de ştiri George Putnam, de la postul local Channel 9. Face autostopul, la fel ca atunci când o văzuse la Aquarius Theater.

Doar că de data asta e singură.

„Doamne, se întreabă Cliff, care e probabilitatea să vezi aceeaşi autostopistă de trei ori în aceeaşi zi, în trei locuri diferite din Los Angeles? Cine ştie, poate nu-i mare scofală, cu toţi puştii ăştia care fac autostopul în ultima vreme.” Deşi pare o mare scofală.

De data aceasta însă, micuţa bunăciune cu forme unduioase merge în direcţia lui Cliff. Ba, mai mult, imediat ce săgeata care indică direcţia se va face verde, va ajunge exact în dreptul ei. Un drum scurt s-ar putea transforma uşor într-o muie în mişcare, la volan (cum îi place lui Cliff cel mai mult). Sau măcar într-o rundă de douăzeci de minute de săruturi franţuzeşti. Se ridică puţin pe scaunul şoferului, anticipând unde ar putea duce acea plimbare cu maşina.

În timp ce Cliff cochetează cu acest gând, hipioata brunetă cu murăturile îl observă stând la semafor, în Cadillacul lui galben crem.

De îndată ce-l vede, face un salt şi flutură frenetic din mână. Cliff îi arată că a văzut-o. Ea ridică pumnul mic de la capătul braţului lung şi mişcă degetul mare, parcă întrebând: „Mă iei şi pe mine?”

El o salută cu însufleţire, ceea ce înseamnă: „Te iau.”

Ca răspuns la salutul lui însufleţit, ea ţipă ascuţit şi execută un dans spasmodic la colţul străzii. Dansul ei poate fi descris cel mai bine ca o combinaţie de piruete şi sărituri cu forfecare.

„Ia uite la lăcustica asta de la colţul străzii”, îşi spune Cliff. „Lăcustă” e porecla lui Cliff pentru fetele înalte, sexy, unduioase, toate numai coate şi genunchi. Le-a poreclit aşa pentru că, atunci când îşi încolăcesc picioarele lungi şi braţele deşirate în jurul tău, parc-ai fute o lăcustă.

Dar, pentru Cliff, ideea de a fute o lăcustă e destul de sexy. Aşa că pentru el e un alint.

Apoi, în timp ce Cliff aşteaptă în Cadillacul Coupe de Ville al lui Rick să se schimbe culoarea semaforului, observă un Buick Skylark albastru care merge în direcţia opusă, pe Hollywood Way, dar care face dreapta la colţul cu Riverside Drive şi opreşte în dreptul hipioatei brunete cu murăturile.

Cliff spune cu voce tare, aplecându-se în faţă pe scaun:

— Ce pula mea?

O vede peste celelalte maşini pe hipioată cum se apleacă şi discută cu şoferul pe fereastra deschisă din partea pasagerului.

După un scurt dialog între şofer şi autostopistă, fata dă afirmativ din cap. Se îndreaptă de spate o clipă, priveşte peste maşini la bărbatul blond din Cadillacul galben crem, ridică vizibil din umeri spre el şi sare în Skylark.

În timp ce maşina fetei cu murăturile se îndepărtează, se face verde şi pentru Cliff. Face la stânga pe Riverside Drive şi ajunge în spatele Buickului Skylark. The Real Don Steele revine la microfon şi le aminteşte ascultătorilor: „Tina Delgado trăieşte!”

Pe geamul din spate al Buickului, Cliff vede foarte clar atât silueta şoferului, cât şi a pasagerei. Şoferul pare tot genul de hipiot cu o claie de păr lung şi creţ. Poate-i tipul ăla caraghios care-l joacă pe Bernie în *Sala 222*[36]*.* Se uită la siluetele pletoase care poartă o discuţie însufleţită. Lăţosul roşcat din Skylark spune ceva, iar fata cu murăturile răspunde râzând şi bătându-se cu palma peste genunchiul gol.

„Bun, acum face mişto de mine”, îşi spune Cliff în sinea lui.

Smuceşte de volan spre stânga, iar Cadillacul coteşte din Riverside Drive pe Forman şi opreşte într-o parcare largă, vizavi de magazinul de covoare spaţios, vopsit în bej. Cliff răsuceşte cheia în contact, oprind motorul şi pe The Real Don Steele, apoi coboară din Cadillac şi traversează pe jos prin aglomeraţia de pe Riverside Drive. Trece pe lângă restaurantul Money Tree şi o ia înainte pe trotuar spre Hot Waxx, magazinul de discuri din Toluca Lake.

The Last Train to Clarksville, hitul uşor de reţinut cântat de Monkees, îi inundă urechile imediat ce deschide uşa magazinului de discuri. Locul miroase cum miros mai nou majoritatea locurilor pentru tineri. Un fel de combinaţie de tămâie şi transpiraţie. Încă patru clienţi, toţi sub douăzeci şi cinci de ani, răsfoiesc oferta magazinului.

---

[36] Serial american despre viaţa într-un liceu din Los Angeles. David Jolliffe, recognoscibil datorită părului bogat şi creţ, joacă rolul lui Bernie, vedeta sportivă a liceului.

Un negru într-o bluză cu imprimeu african se uită pe albumul lui Richie Havens care poartă numele artistului.

O fată care seamănă cu Melanie, cântăreaţa flower-power dolofană pentru care Cliff are o slăbiciune, ţine în braţe *Bookends* al lui Simon şi Garfunkel.

Un puşti care ar putea fi băiatul unui camarad din armată al lui Cliff frunzăreşte secţia cu muzică din filme.

Al patrulea client e tot un lăţos, ca tipul din Buickul Skylark, o combinaţie între Isus Cristos şi Arlo Guthrie. Stă de vorbă cu vânzătorul, un tip la vreo douăzeci de ani cu o mutră turtită de parcă a încasat o lopată, despre viitorul carierei lui Ringo Starr după Beatleşi.

Melodia aia a lui Tom Jones, *Delilah*, îl obsedează pe Cliff de trei săptămâni, de când a auzit-o prima oară la radio. Ar vrea să fie atent la povestea cântecului, dar nu mai ţine minte decât refrenul. Şi nu-i o idee bună s-aştepte până o prinde la radio. Fireşte, Cliff apreciază cântecele despre tipi care-şi omoară femeile.

Se duce la casă şi-l întreabă pe Mutră Turtită unde ţin casetele stereo 8.

— Cheia e la Susan, spune Mutră Turtită. Trebuie să vorbeşti cu Susan, să-ţi deschidă ea vitrina.

Magazinele păreau să considere casetele stereo 8 atât de preţioase, încât simţeau nevoia să le păstreze sub cheie. Nu puteai pur şi simplu să te uiţi peste ele, să alegi ce doreşti şi să plăteşti la casă. Trebuia să rogi un angajat să-ţi deschidă o vitrină de sticlă cu o cheie, apoi angajatul rămânea acolo, să te supravegheze, în timp ce luai la cercetat raftul şi te hotărai. Te supraveghea apoi în timp ce te duceai la casă şi cumpărai drăcovenia naibii. Acuma, sigur că era mai uşor să strecori o casetă stereo 8 cu *Rubber Soul* în buzunarul interior al hainei decât un disc. Dar ai fi zis că fac comerţ cu diamante. În plus, e cam ciudat să presupui că toţi clienţii tăi sunt hoţi.

Cliff n-apucă să întrebe unde e Susan, că Mutră Turtită îi arată o blondă cu păr auriu, genul de fâşneaţă pe care o vezi mereu pe plajă, îmbrăcată cu o geacă Levi’s închisă până sus şi nişte jeanşi albi, mulaţi, cu un petic aplicat pe buzunarul de pe fund pe care scrie „Dă-i înainte”. E ocupată cu panoul cu anunţuri de interes public când Cliff se duce la ea şi o întreabă:

— Tu eşti Susan?

Susan se întoarce spre el şi-i oferă pe loc lui Cliff zâmbetul pe care Mutră Turtită îl aşteaptă de şase luni. Amândoi sunt atât de blonzi, încât, când îşi apropie capetele, Cliff şi Susan par doi sori diferiţi, din galaxii diferite, care se rotesc unul în jurul celuilalt. Ea îi confirmă celuilalt blond că e într-adevăr Susan.

— Poţi să-mi deschizi şi mie vitrina cu casetele stereo 8?

Grimasa involuntară de pe faţa ei îi spune lui Cliff că respectivele casete stereo 8 o calcă pe nervi, dar Cliff se îndoieşte că proprietarul magazinului de discuri o plăteşte ca să migălească panoul cu anunţuri de interes public.

Cu vocea ei plată, care pare să meargă mână-n mână cu genul ăsta de fiice ale plajelor californiene sportive şi sexy, Susan îi răspunde:

— Ah... da, cum să nu. Stai să iau cheia. Arată spre vitrina cu casetele stereo 8. Ne vedem la casetele stereo 8.

Cliff se uită cum dispare fundul ei îmbrăcat în jeanşi albi mulaţi după o perdeluţă de mărgele, în căutarea cheii, care ar trebui să fie la ea în buzunar, din moment ce e singura şi e responsabilitatea ei, nu într-un sertar dintr-o cămăruţă dosnică, după o perdea de mărgele.

Îndreptându-se spre vitrina de sticlă în chestiune, simte privirea duşmănoasă a lui Mutră Turtită. Dacă Mutră Turtită l-ar întreba, Cliff i-ar spune că probabil avusese o şansă cu Susan acum patru sau cinci luni. Dar, dacă n-a

mişcat nimic până acum, probabil că ea i-a pus eticheta de ciudat fără coaie, şi nu mai contează de câte ori ies la pizza şi bere după serviciu. Şi, după părerea lui Cliff, cea mai bun soluţie pentru el ar fi să se concentreze pe clientele arătoase.

Cliff trece în revistă selecţia de casete prin geamul vitrinei, căutând *Delilah* lui Tom Jones printre celelalte nume. Steppenwolf. The Fifth Dimension. Ian Whitcomb. Crosby, Stills and Nash. Muzica din spectacolul de pe Broadway *Hair*. Coloana sonoră din *Zorba grecul. Alice's Restaurant* al lui Arlo Guthrie. Albumul solo al lui Mama Cass. Două albume cu Bill Cosby. Un duet comic, Hudson şi Landry, care nu-i spune nimic lui Cliff.

Fâşneaţa revine şi descuie uşa de sticlă, trăgând zgomotos de ea. Cliff se apleacă, să vadă mai bine titlurile. Simte că Susan îl urmăreşte cu o mână pe şoldul scos în afară. Cliff găseşte ce căuta şi scoate *Tom Jones Greatest Hits.* Susan chicoteşte scurt, dar audibil, apoi îşi acoperă zâmbetul cu mâna.

Sprâncenele lui se arcuiesc.

— Ce? E caraghios că l-am ales pe Tom Jones?

Ea dă din capul blond auriu de parc-ar spune: „Mda, un pic."

Cliff iese din magazinul de discuri (în continuare cam ofuscat pe Susan) pe trotuar, cu o mică sacoşă vişinie imprimată cu sigla magazinului Hot Waxx. Se îndreaptă spre Riverside Drive colţ cu Forman, ca să traverseze şi să-şi recupereze maşina. Moment în care o zăreşte iar printre maşini. Bruneta pletoasă cu murăturile, cu blugii ei tăiaţi scurt, desculţă şi cu maieul croşetat, care pare să-l aştepte lângă Cadillacul galben crem. Când îl vede la colţ, pregătindu-se să traverseze spre maşină, sare şi-i face cu mâna frenetic. Când se face verde, şi Cliff traversează strada aglomerată, îndreptându-se nu doar spre maşină, ci

şi spre hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile, observă ceva. Fata e mai tânără decât i se păruse prin parbrizul murdar. Cât de tânără, asta n-ar putea spune exact. Dar are de gând să afle când vor sta de vorbă.

Sprijinită de Cadillacul lui, hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile spune:

— Se pare că a treia oară e cu noroc.

— Eu am socotit că a *treia* oară a fost pe Riverside Drive colţ cu Hollywood Way, comentează blondul în cămaşă hawaiiană galbenă. Şi *nici vorbă* de noroc.

— Fiţe, fiţe, fiţe, îl tachinează hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile. Bine, domnu' Mofturos, cum spui tu. Apoi rosteşte cu multă emfază: A patra oară e cu noroc.

„Câţi ani o avea, pe toţi dracii?" se întreabă Cliff.

— Cum au fost murăturile alea? întreabă Cliff.

— Bune de tot, răspunde hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile. Erau din alea scumpe.

Cliff ridică din sprâncene ca şi cum ar spune: „Să-ţi fie de bine."

— Mă duci şi pe mine? se pisiceşte ea cu voce de fetiţă, apoi îşi muşcă buza de jos pentru mai mult efect.

— Ce-a păţit Bernie? o întreabă el.

— Cine?

— Tipul din Buickul Skylark, spune el.

Ea oftează.

— Se vede treaba că avea drum în altă parte decât mine.

— Tu *încotro* ai drum? se interesează Cliff.

E clar minoră, a dedus Cliff, dar *cât* de mică e? E mai mare de paisprezece sau cincisprezece ani. Aşa că întrebarea este dacă are şaisprezece sau şaptesprezece ani. Sau cine mai ştie, poate optsprezece? Caz în care,

oficial, *nu* ar fi minoră, cel puţin după criteriile poliţiei din districtul Los Angeles.

— Mă duc la Chatsworth, îi răspunde ea.

Asta îi provoacă bărbatului un chicotit involuntar.

— Chatsworth?

Cu limbajul ei corporal de marionetă, ea dă din cap afirmativ.

Cliff o întreabă, rânjind superior:

— Deci faci autostopu' în lung şi-n lat pe Riverside Drive până se găseşte careva cu o grămadă de timp liber şi o grămadă de benzină care să te ducă la dracu-n praznic, la Chatsworth?

Ea alungă cu o fluturare a mâinii scepticismul lui.

— Ca să vezi că habar n-ai. Turiştii mă duc cu mare plăcere. Sunt cel mai bun lucru din vacanţa lor la L.A...

În timp ce ea gesticulează, el observă ce mâini mari are. „Doamne, ce degete lungi are, îşi spune el. Ce plăcut ar fi să le simt strângându-mă de pulă şi să-i frece capul cu imensitatea aia de deget mare."

— ...o să povestească de hipioata de la Hollywood...

În timp ce ea turuie în continuare, el se uită la tălpile ei. „Căcat, tot aşa imense sunt."

— ...o să ţină minte toată viaţa cum au dus-o ei la ranch-ul unde se fac filme.

O secundă.

Două.

Trei.

Patru.

— Cineranch-ul Spahn? întreabă în sfârşit Cliff.

Debra Jo se luminează la faţă.

— Da!

Cliff îşi mută greutatea de pe piciorul drept pe cel stâng şi trece fără să-şi dea seama mica sacoşă vişinie de la Hot

Waxx în care se află caseta stereo 8 din mâna stângă în mâna dreaptă, cerând lămuriri:

— Deci acolo te duci, la Cineranch-ul Spahn?

Ea încuviinţează iarăşi din capul pletos, ca o marionetă, scoţând şi un:

— Îhî.

Cliff o întreabă, de-a dreptul curios:

— Ce faci acolo?

— Acolo locuiesc, răspunde ea.

— Singură? întreabă el.

— Nu, îl asigură ea. Cu prietenii mei.

„Ce?” se întreabă Cliff. Iniţial, când ea pomenise de Cineranch-ul Spahn, Cliff presupusese pur şi simplu că fata era nepoata sau îngrijitoarea hipioată a lui George Spahn. Dar, când hipioţii spun „prieteni”, asta înseamnă „alţi hipioţi”.

— Deci, cere el lămuriri, dac-am înţeles eu bine, *tu* şi gaşca ta de prieteni *ca tine* locuiţi la Cineranch-ul Spahn?

— Mda.

Cascadorul cântăreşte informaţia în minte, apoi îi deschide fetei uşa din dreapta.

— Urcă, te duc eu.

— Super! ţipă ea, instalându-se în faţă, pe locul pasagerului.

Cliff trânteşte uşa în urma ei. În timp ce ocoleşte Cadillacul ca să ajungă pe partea şoferului, analizează informaţia pe care tocmai i-o dăduse hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile. Dacă spune adevărul, se pare că la ranch-ul lui Spahn se întâmplă ceva ciudat. E convins că, până la urmă, nu e mare lucru. Totuşi, George Spahn e bătrân, şi n-ar strica să vadă ce mai face. Nu-l costă decât drumul până la Chatsworth. N-are nimic mai bun de făcut pentru sfârşitul după-amiezii. De ce să nu întrebe de sănătate un prieten vechi? Între timp, are de

gând să-şi continue flirtul cu Coate-şi-Genunchi şi poate află mai multe despre acei „prieteni” şi de unde vin.

În scurt timp gonesc pe Riverside Drive. La radio, The Real Don Steele se ţine de glume în timpul unei reclame la untul de bronzat Tanya. Debra Jo, care e obişnuită să fie dusă cu maşina, începe imediat să-i explice cum ajunge la ranch-ul lui Spahn.

— Deci o iei pe Hollywood Freeway...

Cliff i-o retează.

— Ştiu unde e.

Ea lasă pe spate capul miţos şi-i aruncă o privire stranie blondului în cămaşă hawaiiană.

— Ce, ăi fi un cowboy din ăia bătrâni care făceau pe vremuri filme la ranch?

— Uau, exclamă Cliff cu un entuziasm care o surprinde pe Debra Jo.

— Ce-i? întreabă ea.

El îi răspunde în timp ce se strecoară cu Cadillacul prin aglomeraţie:

— Pur şi simplu mă mir cât de precis m-ai descris cu chestia asta. Un cowboy din ăia bătrâni care făceau pe vremuri filme la ranch.

Debra Jo râde.

— Deci făceai filme la ranch pe vremuri?

El dă afirmativ din cap.

— Pe vremuri adică demult de tot? adaugă ea.

— Ei, dacă la tine *demult de tot* înseamnă acum opt ani la televizor, atunci da, spune el.

Debra Jo îşi pune tălpile imense, murdare, pe bordul Cadillacului, lipindu-le de geamul rece şi neted al parbrizului, apoi întreabă:

— Ai fost actor?

— Nu, îi răspunde el. Sunt cascador.

— Cascador? repetă ea bucuroasă. E mult mai ca lumea!

— Zău? întreabă el. De ce e „mult mai ca lumea”?

— Actorii sunt prefăcuţi, spune ea pe un ton autoritar. Repetă pur şi simplu replici scrise de alţii. Se prefac că omoară oameni în serialele lor stupide, în timp ce în Vietnam sunt omorâţi zilnic oameni adevăraţi.

„Ei bine, e şi ăsta un punct de vedere”, îşi spune Cliff.

— Dar cascadorii... continuă ea. Voi sunteţi altfel. Săriţi dracului de pe clădiri. Vă daţi foc. Acceptaţi frica. Apoi începe cu filozofia învăţată de la Charlie: Nu poţi câştiga lupta cu tine decât dacă accepţi frica. Dacă învingi frica, devii de neînvins, adaugă ea cu un zâmbet mulţumit pe faţa drăgălaşă.

„Ce pula mea o mai însemna şi asta”, îşi spune Cliff în sinea lui, dar nu şi cu voce tare, în timp ce intră pe Hollywood Freeway, care duce spre nord.

În difuzoare se aude noua melodie a trupei Box Tops, *Sweet Cream Ladies, Forward March*, difuzată la Big 93 pe KHJ.

După ce reuşeşte să intre pe autostradă, Cliff întreabă:

— Cum te cheamă?

— Prietenii îmi spun Pisi.

— Cum te cheamă pe numele adevărat?

— Nu vrei să fii prieten cu mine?

— Sigur că vreau să fiu prieten cu tine.

— Atunci, ţi-am zis, prietenii îmi spun Pisi.

— Corect. Încântat de cunoştinţă, Pisi.

— *Aloha.* Ştiai că *aloha* înseamnă şi bună, *şi* la revedere?

— Sincer, da, ştiam.

Atingându-l pe umărul cămăşii hawaiiene, fata întreabă:

— Eşti hawaiian?

— Nu.

— Da’ cum te cheamă, domnu’ blond?
— Cliff.
— Cliff?
— Mda.
— Clifford sau Cliff şi atât?
— Cliff şi atât.
— Clifton?
— Cliff şi atât.
— Nu-ţi place Clifton?
— Nu mă cheamă aşa.

Ea îşi dă picioarele jos de pe bord şi înşfacă punguţa vişinie de la Hot Waxx de pe scaunul din faţă.

— Ce ţi-ai luat?

— Stai aşa, don’şoara Fără-Maniere, protestează Cliff. Cere voie.

Ea îşi vâră mâna mare în punguţă, scoate caseta cu *Tom Jones Greatest Hits* şi izbucneşte în râs.

Spre deosebire de felul în care reacţionase la zâmbetul dispreţuitor al lui Susan, Cliff zâmbeşte când Pisi îl ia peste picior.

— Ştii ce, dă-te-n mă-ta, hipioată încuiată ce eşti. Îmi place melodia *Delilah.* Ai o problemă cu chestia asta?

Ea întreabă pe un ton sarcastic, ţinând în mână caseta cu fotografia lui Tom Jones pe ea:

— Da’ care-i faza, nu mai aveau Engelbert Humperdinck?

— Şi de el îmi place, şmecherie, răspunde el, aplecându-se spre ea.

Ea flutură palmele mari de la capătul braţelor, ca să-i transmită: Nici o problemă.

— Hei, Mark Twain a zis aşa: „Dacă oamenii n-ar avea păreri diferite, n-ar exista curse de cai.”

— Aşa a zis Mark Twain? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Ceva de genu’ ăsta.

Degetele ei lungi trag de ambalajul din celofan al casetei până îl rup. Fata îi scoate suportul de carton, după care întinde mâna şi comută de pe radio pe casetofonul Cadillacului.

Box Tops amuţesc.

În timp ce Cliff stă cu un ochi pe ea şi cu celălalt pe Hollywood Freeway, Pisi bagă caseta stereo 8 în casetofonul maşinii. Aparatul scoate un ţăcănit răsunător şi timp de câteva momente se aude doar sâsâitul casetei în boxele maşinii, după care în difuzoare explodează bombastic *What’s New Pussycat?* a lui Tom Jones.

— Bine, recunoaşte Pisi. Cântecul *ăsta*[37] îmi place.

Fata întinde mâna şi dă volumul mai tare, apoi începe să-şi mişte umerii pe ritm şi să execute un mic dans sexy pe locul din dreapta al Cadillacului lui Rick, spre încântarea lui Cliff. Îşi ridică picioarele de pe podea şi le îndoaie sub şezut. Apoi, ridicându-se în genunchi, desface nasturele metalic al pantalonilor ei scurţi Levi’s.

Cliff, care încă n-a scos nici un cuvânt, ridică din sprâncene.

„Bine, poate că merită să consum benzina până la Chatsworth”, se gândeşte el.

Ca răspuns la reacţia lui, bruneta ridică şi ea din sprâncenele ei maronii ca nişte omizi şi-şi desface fermoarul pantalonilor scurţi. Şi-i trage în jos de pe fund şi picioare până rămâne cu ei în mână, lăsând la vedere nişte chiloţei roz pătaţi, decoraţi cu cireşe. Învârteşte pantalonii scurţi Levi’s pe deget în acordurile ca de flaşnetă ale pianului din *What’s New Pussycat?*, apoi îi aruncă pe podea.

În timp ce dă din fund de la stânga la dreapta în ritm cu vocalizele lui Tom, Pisi îşi strecoară degetul mare pe sub

[37] În original, porecla personajului Debra Jo e Pussycat.

chiloţi şi lasă să alunece slipul roz, murdar în jos pe picioare, până-l scoate de tot. Apoi se sprijină cu spatele de uşă şi depărtează picioarele, arătându-i şoferului muntele de păr pubian negru. Părul dintre picioarele ei e la fel de des şi de rebel ca cel de pe cap.

— Îţi place priveliştea, Cliff? întreabă ea.

— Mai întrebi, îi răspunde Cliff cu sinceritate.

Ea se lasă pe spate pe scaunul din dreapta al Cadillacului Coupe de Ville al lui Rick, rezemându-şi claia de păr şaten de uşă. Ridică piciorul stâng, apăsând cu călcâiul tetiera şoferului, apoi şi piciorul drept, strecurându-l între bord şi parbrizul de pe partea lui Cliff, arătându-i-se în toată splendoarea şoferului amuzat.

După asta, în ritm cu melodia lui Tom Jones despre o pisi, îşi linge două degete, cu care începe să-şi frece clitorisul.

Cliff goneşte înainte pe Hollywood Freeway, cu un ochi la drum şi celălalt la pădurea neagră dintre picioarele lui Pisi.

Pisi închide ochii şi spune pe un ton în care i se ghiceşte excitarea:

— Bagă-ţi degetele în mine.

— Câţi ani ani? întreabă Cliff.

Pisi deschide brusc ochii.

Trecuse atâta timp de când nu se mai sinchisise nimeni de asta, încât nici măcar nu e convinsă că a auzit corect.

— Ce?

— Câţi ani ai? repetă Cliff.

Nevenindu-i să creadă, fata răspunde râzând:

— Uau, băi, nene, nu m-a mai întrebat nimeni chestia asta de mult.

— Care-i răspunsul? întreabă el din nou.

Ea se sprijină pe coate, dar rămâne cu picioarele depărtate în timp ce-i răspunde sarcastic:

— Ei, na, ne ţinem de jocuri ca puştii? Optişpe. Te-ai liniştit?

— Ai vreun document de identitate? o întreabă Cliff. Permisul auto sau ceva de genu', ştii tu.

— Glumeşti? izbucneşte ea, cu o mutră surprinsă.

— Nu, deloc, o asigură el. Îmi trebuie ceva oficial care să confirme că ai optişpe ani. Ceea ce nu se poate, pentru că n-ai optişpe ani.

Auzind asta, Pisi îşi apropie picioarele şi se ridică în şezut, clătinând mirată din capul lăţos.

— Apropo de ăia de-ţi strică tot chefu', frăţioare, tu eşti ăla.

Încă dezbrăcată, îşi întinde iar picioarele lungi, trântindu-şi tălpile imense pe bord şi ducându-şi mâinile la ceafă, ca să se culce cu totul pe spate.

— În mod evident, nu eu sunt prea tânără ca să te fut, *tu* eşti prea *bătrân* ca să mă fuţi.

Cliff are altă perspectivă asupra lucrurilor, perspectivă pe care i-o împărtăşeşte lui Pisi.

— De bătrân, sunt prea bătrân ca să intru la puşcărie pentru o trosneală. Toată viaţa mea m-a păscut puşcăria. Da' nu m-a prins până acu'. Şi, când m-o prinde, n-o să fie din cauza ta. Fără supărare.

Cum futaiul cu degetele nu mai e în plan, tânăra care-şi spune Pisi îşi trage la loc pantalonii, şi cei doi îşi continuă conversaţia tot drumul până la Chatsworth, fără ca Cliff să-i dezvăluie pasagerei sale că-l ştie personal pe George Spahn sau de ce se hotărâse, de fapt, s-o conducă.

El o trage de limbă în legătură cu „prietenii" ei care locuiesc la ranch-ul lui George.

Iar ea îi face capul calendar bucuroasă, povestindu-i despre ei. Mai ales despre un tip pe nume Charlie, care sigur l-ar plăcea pe Cliff, spune ea.

— După părerea mea, Charlie o să te placă mult, sunt cuvintele ei.

Iniţial, pe Cliff îl interesează mai mult cârdul de puicuţe la douăzeci şi ceva de ani care cred în amorul liber, pe care-l şi practică. Dar, cu cât fata îi povesteşte mai multe despre acel Charlie, repetând doctrina lui, individul seamănă tot mai puţin cu un guru care predică pacea şi iubirea şi tot mai mult cu un codoş.

Într-adevăr, băiatul ăsta, Charlie, părea să fi luat manualul codoşilor şi să-l fi rescris ingenios pentru o generaţie de fete supărate pe părinţii lor. Privind-o pe Pisi cum toarnă cu sinceritate balivernele individului, Cliff încearcă să-şi imagineze de unde vine fata. Dacă în anii cincizeci şi-ar fi încercat şi el norocul în lumea peştilor, cum îl bătuse gândul, niciodată nu s-ar fi putut apropia de o fată drăguţă şi evident educată ca ea. Dar *căcaturile astea hippie* au întors lumea cu susul în jos. Şi uite la ea cum îşi pune fundul la bătaie pentru un drum până la Chatsworth.

Fete care înainte poate te-ar fi rezolvat cu mâna la *drive-in* se fut acum şi cu tine, *şi* cu amicul tău.

Dacă francezii le ofereau fetelor lor şampanie, rujuri, dresuri şi Max Factor, tipul ăsta, Charlie, le oferă droguri, amor liber şi o filozofie care le îmbină pe toate.

„Într-un fel, e genial, îşi spune Cliff. Sunt destul de curios să-l cunosc pe băiatu’ ăsta, Charlie.”

— Deci cum l-ai cunoscut pe tipu’ ăsta? întreabă Cliff.

— Charlie?

— Da, Charlie.

— Prima oară l-am întâlnit când aveam paişpe ani, îi spune Pisi. Locuiam în Los Gatos, California, şi l-a luat tata cu maşina.

— Stai un pic, o întrerupe Cliff, surprins. L-ai cunoscut pe Charlie prin taică-tu?

— Mda, răspunde Pisi. L-a găsit pe marginea drumului, l-a luat cu maşina şi l-a invitat acasă, la masă. Şi am mâncat, continuă ea. Şi între noi doi a fost clar atracţie, aşa că, după ce s-au dus toţi la culcare, noi am ieşit pe furiş din casă. Ne-am futut pe bancheta din spate a maşinii lui tati, apoi am plecat cu ea.

„Uau, are tupeu, ticălosul, se gândeşte Cliff. Să furi maşina omului, cu tot cu bunăciunea de fii-sa de paişpe ani? N-o fute pur şi simplu noaptea. Ceea ce tot o mojicie ar fi. Ci îi fură maşina şi fuge cu fata? Ştiu băieţi ciuruiţi de taţi fără să fi făcut asemenea căcaturi. Ce dracu', băiete, pentru crima asta nu te trage nimeni la răspundere. Nu te arestează nici un poliţai şi nu te condamnă nici un jurat."

— Şi ce s-a mai întâmplat? o întreabă Cliff pe Pisi.

— Păi, ne-am distrat două zile pe drum. După care Charlie mi-a zis că trebuie să mă întorc acasă. Charlie a zis că probabil ai mei mă caută cu poliţia. Şi că, dacă mai mergem, o să ieşim din stat şi nu poate face aşa ceva cu o maşină furată.

„Nenorocitul ştie meserie", se gândeşte Cliff.

Fata din Los Gatos continuă să-i explice cascadorului de la Hollywood:

— Dar Charlie a zis că, dacă vreau să fiu cu el, trebuie să mă duc înapoi acasă. Înapoi la şcoală. Înapoi în camera mea. Înapoi în faţa televizorului, cu familia mea. Apoi să mă mărit cu primul tâmpit care-mi iese în cale. Fiindcă, odată ce m-am măritat cu un tâmpit, automat mă emancipez faţă de părinţi. Aşa că mă mărit cu un fraier şi-i trimit vorbă lui Charlie că m-am emancipat. El îmi trimite vorbă unde să ne întâlnim. Mă despart de blegoman şi mă întâlnesc cu Charlie.

Cliff n-a empatizat niciodată prea mult cu tipii care se lasă jucaţi pe degete de fete, dar până şi el îl

compătimeşte pe bietul tont care s-a însurat cu poama asta.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat? întreabă Cliff.

— Apoi, îi explică Pisi, o viaţă care se reducea doar la existenţă a căpătat sens.

În acel moment, Debra Jo capătă privirea sticloasă cu care se aleg toate fetele lui Charlie dacă-s lăsate să bată câmpii suficient.

— Deci toate astea s-au întâmplat pentru că taică-tu a luat un autostopist? cere Cliff confirmarea.

Ea râde cu râsul ei zgomotos, spasmodic.

— Aşa s-ar zice! Nu mi-am pus niciodată problema aşa, dar mda, cred că da.

— Şi taică-tu ce părere are despre cele întâmplate? se interesează Cliff curios.

— Păi, e o poveste destul de amuzantă. Maică-mea l-a părăsit pe tati din cauza asta.

„Asta e amuzant?" se întreabă Cliff.

— Şi tati a vrut să-i zboare creierii lui Charlie cu o puşcă.

„Mă rog, era şi timpul, dracului!" se gândeşte Cliff.

— Presupun că n-a reuşit, spune Cliff.

Puicuţa pusă pe chicotit clatină din cap.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Cliff.

— S-a întâmplat că Charlie *e* iubire, explică Pisi. Şi nu poţi omorî *iubirea* cu o puşcă.

— Ce înseamnă asta pe limba oamenilor normali? se interesează Cliff.

— Înseamnă că Charlie a transformat ura tatei în iubire. Pisi îşi continuă relatarea: Charlie i-a spus tatei că e gata să moară şi, dacă e să fie în ziua aia, foarte bine. Tata s-a calmat. Până la urmă, Charlie l-a convertit pe tata în noaptea aia. A pus-o pe una dintre fetele care erau cu el – Sadie sau Katie, nu ştiu exact, nefiind de faţă – să-i sugă

pula. Şi a doua zi de dimineaţă, la plecare, s-au despărţit prieteni.

— L-a convertit? întreabă Cliff. Ce înseamnă asta?

— Au băgat LSD.

— Taică-tu a băgat LSD cu tipul care i-a distrus viaţa?

— Tata a băgat LSD cu tipul care i-a arătat ce grozavă poate fi viaţa, spune ea. Mai târziu, tata l-a întrebat pe Charlie dacă-l primeşte în Familie.

— Eu cred că mă iei la mişto, ce căcat! exclamă Cliff.

Pisi clatină din cap în semn că nu, nu-l ia la mişto. Apoi clarifică:

— Dar Charlie a zis că e prea ciudat. A zis: „Ce Dumnezeu, e tatăl lui Pisi, în pizda mă-sii.” Deci tata nu e membru al Familiei, dar e prieten cu Familia.

După ce află povestea smintită a lui Pisi, Cliff începe să-l respecte fără să vrea pe acest Charlie. Adică una e să manipulezi nişte hipioate fugite de-acasă. Probabil că şi Cliff ar fi în stare de asta. Dar Cliff n-a avut niciodată prea multă trecere pe lângă taţi scoşi din minţi, cu puşti în mână.

Cliff întreabă, în chip de concluzie:

— Bun, deci stai să văd dac-am înţeles: un tip ia un hipiot autostopist, da? Îl duce acasă şi-l pune la masă cu nevastă-sa şi fiică-sa de paişpe ani, da? Hipiotul o fute pe fata de paişpe ani şi fuge cu ea în maşina tipului, da? Maşina în care l-a dus tipul, da? Din cauza hipiotului, fiica se mărită la cinşpe ani, apoi fuge cu hipiotul, da? Soţia tipului îl părăseşte din cauză de haosul creat când l-a luat pe nenorocitul de hipiot cu maşina, da? Tipul ia o puşcă şi se duce după hipiot, dar, în loc să-i zboare creierii, bagă LSD şi se distrează cu hipiotul, da? Şi mai încolo se cere printre discipolii hipiotului?

Pisi dă afirmativ din cap.

— Crede-mă, Cliff, nu mai e altul ca Charlie. O să-ţi placă de el, şi sunt sigură că el o să fie mort după tine.

Concentrându-se din nou la drum, Cliff recunoaşte:

— Ei, sincer să fiu, sunt chiar curios să-l cunosc pe Charlie ăsta.

Capitolul 20
Un Hamlet sexy şi rău

În timp ce Rick Dalton îşi repetă replicile pentru următoarea scenă cu ajutorul magnetofonului său dublu, aude un ciocănit în uşa rulotei. Pune magnetofonul pe pauză, iar banda se opreşte în plină rotaţie.

— Da? răspunde el la uşă.

— Bună ziua, domnule Dalton, spune al doilea asistent de regie. Dacă sunteţi gata, Sam vă aşteaptă la o discuţie pe platou.

— Ies acum, îi spune Rick.

Rick se uită în jur prin rulotă. „Căcat, tre’ să fac curat pe-aici înainte să plec, îşi spune el. Şi tre’ să inventez un motiv bun pentru care s-a spart geamul.” Geamul e spart pentru că, odată întors în rulotă după ultima scenă filmată, fusese atât de supărat pe el însuşi, încât aruncase cu forţă pălăria de cowboy prin cameră, făcând ţăndări geamul. Motivul pentru care fusese atât de supărat era momentul penibil de la filmări când îşi tot încurcase replicile. Sigur că actorii se poticnesc mereu la replici. Dar Rick suferea pentru imaginea lui. În noaptea precedentă, Rick muncise

din greu trei ore ca să înveţe textul. Rick ştia că are mult text de învăţat pentru filmarea din ziua respectivă. Profesioniştii ştiu textul, iar Rick e un profesionist.

Numai că, de obicei, profesioniştii nu beau opt pahare de whiskey sour, până li se taie filmul şi nu mai ştiu cum au ajuns în pat. Deşi *unii* actori profesionişti fac chestia asta. Numai că au învăţat cu vremea să se descurce. Dar e vorba despre actori (Richard Burton şi Richard Harris) care sunt beţivi profesionişti. Rick e încă un amator.

Pentru generaţia de dinainte ca drogurile şi iarba să devină monedă curentă printre actorii din SAG, viciul majoritar era alcoolul. Acuma, mulţi dintre ei s-au apucat de băutură din aceleaşi motive pentru care copiii lor aveau să se drogheze. Treptat, ca o evadare, până când pierdeau controlul. Dar alţii deveniseră alcoolici în mod cinstit.

Să nu uităm că mulţi dintre junii-primi ai anilor cincizeci au luptat în al Doilea Război Mondial. Şi mulţi dintre bărbaţii care au devenit actori la sfârşitul anilor cincizeci şi la începutul anilor şaizeci au luptat în Coreea. Şi mulţi dintre ei au văzut în război lucruri pe care niciodată nu şi le-au putut şterge de pe retină. Şi, cum generaţia lor înţelegea acest lucru, alcoolismul lor era în mare parte tolerat.

Atât Neville Brand, erou al celui de-al Doilea Război Mondial, cât şi Lee Marvin, figura clasică a infanteristului din cel de-al Doilea Război Mondial, puteau umbla beţi pe platouri fără ca firma de asigurări să sisteze filmările. Pe măsură ce Marvin avansa în vârstă, părea tot mai bântuit de fantomele soldaţilor pe care-i omorâse pe front. În momentul culminant al westernului său din 1974 *Banda lui Spikes*, când personajul lui Marvin trebuie să-l împuşte pe tânărul lui co-star Gary Grimes (puştiul din *Vara lui ’42*), se pare că faţa sau vârsta lui Grimes, sau poate şi una, şi alta, i-au amintit lui Marvin de un tânăr soldat pe care-l

omorâse în război. Durul premiat cu Oscar s-a dus în rulota lui şi s-a îmbătat criţă ca să aibă curajul să înfrunte ceea ce făcuse şi ceea ce trebuia să se prefacă în acel moment că face. Şi cine ştie cunoaşte. În rest, *Banda lui Spikes* e un western OK al anilor şaptezeci. Plăcut de urmărit, dar nu suficient de memorabil. În afară de acea pistoladă violentă din momentul culminant şi de expresia cruntă de pe chipul de totem al lui Marvin.

În contractul lui George C. Scott pentru rolurile principale era stipulat că se vor pierde trei zile de filmare din cauza alcoolismului actorului.

Chiar şi excesele alcoolice la care se deda Aldo Ray erau tolerate într-o oarecare măsură de companiile de producţie înainte ca omul s-o ia de tot pe arătură, în anii şaptezeci.

Rick Dalton nu avea astfel de scuze. El bea dintr-o tripletă de cauze: dispreţ faţă de sine, autocompătimire şi plictiseală.

Rick ia pălăria lui Caleb, îmbracă haina din piele maronie, cu franjuri, a lui Caleb şi iese din rulotă, cu grijă ca cel de-al doilea asistent de regie să nu vadă prea bine în ce hal o adusese. În timp ce echipa roieşte încolo şi încoace, iar caii tropotesc cu copitele în praf, Rick e condus pe strada principală a decorului de western din Royo del Oro şi depus din nou în fieful lui Caleb DeCoteau, cârciuma Crinul aurit. Intrând pe uşile batante, Rick observă echipa care instalează camera într-o parte a platoului. În faţa obiectivului de 35 mm, Sam Wanamaker stă singur, lângă un scaun de mahon elegant, cu spătar înalt. Regizorul îi face semn cu mâna să vină la el.

— Hei, Rick, vino încoace o clipă, vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur, Sam, spune Rick, pornind în silă spre domnul Wanamaker.

Sam trece în spatele scaunului solid din lemn, pune mâinile pe spătar şi spune:

— Rick, ăsta e scaunul pe care stai când ceri banii pentru Mirabella.

— Da, minunat, Sam, răspunde tărăgănat Rick. Arată beton.

— Dar nu vreau să-l consideri scaun, îl corectează Sam.

— Nu vrei să-l consider scaun? Repetă Rick perplex.

— Nu, nu vreau, spune Sam.

— Dar ce să-l consider? Se interesează Rick.

— Vreau să-l consideri un tron. Tronul Danemarcei! Conchide el.

Cum nu citise *Hamlet*, Rick habar n-are că Hamlet e danez, aşa că nu pricepe aluzia la „tronul Danemarcei”.

Îi repetă regizorului, oarecum îndoit:

— Tronul Danemarcei?

— Şi tu eşti un Hamlet sexy şi rău, spune Sam cu emfază.

„O, Doamne, iar băşina asta de Hamlet”, îşi spune Rick.

Dar în loc s-o spună cu voce tare, se mulţumeşte să repete vorbele lui Sam.

— Un Hamlet sexy şi rău.

Sam îndreaptă spre el un arătător ferm şi spune:

— E-xact. (De parc-ar spune *evrika!*) După care îşi continuă propriul număr shakespearian: Şi mica Mirabella e Ofelia ta în miniatură.

Rick nu prea ştie cine e Ofelia, dar presupune că e un personaj din *Hamlet*, aşa că se mulţumeşte să dea din cap în timp ce Sam se adânceşte în iţele subtextuale hamletiene.

— Caleb, Hamlet. Amândoi la cârmă. Amândoi la putere.

— Amândoi la putere, repetă Rick.

— Amândoi nebuni, spune Sam.

— Amândoi nebuni? întreabă Rick.

Sam încuviinţează din cap.

— În cazul lui Hamlet, din cauză că unchi-su l-a omorât pe taică-su. Apoi adaugă, ca o paranteză: Şi o mai şi fute pe maică-sa.

— Chiar nu ştiam chestia asta, mormăie Rick în barbă.

— Iar în cazul lui Caleb – sifilis, spune Sam.

— *Sifilis*? întreabă Rick, surprins. Am sifilis? Sunt nebun?

Sam dă din cap afirmativ la ambele întrebări.

— Auzi, Sam, eu ţi-am zis că n-am prea citit Shakespeare, îi aminteşte Rick.

Sam îl asigură pe Rick, cu o fluturare nepăsătoare a mâinii:

— Asta nu contează. Tu nu trebuie decât să *pui mâna* pe tron.

— Să pun mâna pe tron? repetă Rick.

— Trebuie *să conduci* Danemarca, declară Sam.

„Hamlet o fi danez”, deduce Rick.

Apoi, Sam îşi încheie analogia cu prinţul Danemarcei:

— Şi o s-o conduci *violent*, o s-o conduci *sălbatic*, o s-o conduci ca un De Sade cowboy, dar o s-o *conduci*!

„De Sade? Ăsta cine-o mai fi, se întreabă Rick, tot un personaj din *Hamlet*?”

Sam îşi continuă numărul motivaţional de regizor:

— Pentru bărbaţii Lancer, Mirabella e comoara cea mai de preţ.

— E o fată frumoasă, strecoară Rick.

— E puritatea întruchipată, vine replica lui Sam. Şi bărbaţii ăştia duri, care au trăit vieţile astea dure, o adoră pe fetiţa asta. Şi s-a întâmplat cel mai groaznic lucru posibil. Tu, un ticălos fără scrupule, le-ai luat cea mai de preţ nestemată din vieţile lor! Iar acum trebuie să le spui cu toată convingerea că eşti gata s-o omori uite aşa – Sam pocneşte din degete, iar Rick răspunde pocnind şi el din

degete – dacă nu joacă aşa cum le cânţi tu. Te-ai prins? îl întreabă regizorul pe actorul său.

— M-am prins! răspunde actorul.

Apoi, cu un ultim gest teatral, Sam arată spre scaunul de lemn.

— Caleb, ia în primire tronul Danemarcei.

Rick îl ocoleşte pe regizor şi se aşază pe scaun, iar odată instalat, se prinde cu mâinile de braţele scaunului, îşi îndreaptă ţinuta şi se străduieşte să adopte postura unui rege pe tron.

Sam se luminează la faţă, apoi anunţă întregul platou şi echipa:

— Iată-l pe prinţul Hamlet!

Rick nu înţelege mai nimic din discuţia pe care tocmai a purtat-o cu Sam, dar apreciază entuziasmul lui. Şi Sam pare să fi uitat că Rick se împotmolise la replici ceva mai devreme. Regizorul se duce să se ocupe de echipa de filmare, în timp ce Rick stă pe tronul lui, îşi repetă textul în minte şi încearcă să-şi închipuie că e prinţul Danemarcei.

Actriţa de opt ani care o joacă pe Mirabella intră în bar, mâncând un covrig cu ceapă uns cu cremă de brânză albă, pufoasă, care i se întinde pe toată faţa la fiecare muşcătură.

— Parcă ziceai că nu mănânci la filmări, îi spune Rick.

— *Am zis* că nu mănânc de prânz dacă filmez *după* prânz, ca să nu mă blegesc, îl corectează ea. Dar pe la trei sau patru tre’ să mănânc ceva, că nu mai am putere.

— Mă rog, nu stai la mine-n poală până nu termini de mâncat monstruozitatea aia şi te ştergi pe degete, îi spune el. Nu vreau să-mi întinzi porcărie din aia albă în perucă.

— Eşti invidios că nu capeţi şi tu o gură, îl tachinează ea.

— Nu mă-nnebuni, spune el. N-am putut să-mbuc dracului nimic toată ziua cu rahatu’ ăsta pe faţă de zici că-

s Leul cel Fricos. Tot puiul de l-am mâncat în scena de mai înainte mi s-a întins în păr.

Asta o face pe fetiţă să chicotească.

— Da’ tre’ să recunosc – ideea cu nemâncatul la prânz, mai ales dacă mai încolo tre’ să mănânci pentru o scenă, pân’ la urmă a fost o alegere tare.

— Vezi, ţi-am spus eu.

Norman, primul asistent de regie, se apropie de cei doi actori şi o instruieşte pe Mirabella să se urce în poala lui Rick. Ea lasă covrigul şi urcă la bord. Îşi fac apariţia oamenii de la coafură şi costume, care încep să se agite şi să-i retuşeze pe amândoi actorii, pregătindu-i pentru filmare. După ce specialiştii în cosmetizare termină ajustările şi se cară, cei doi actori aşteaptă ca Sam să încheie discuţia cu echipa şi să le dea semnalul că scena poate începe. Numai că e o problemă cu lumina aspră a soarelui care intră pe fereastra panoramică a barului. Aşa că regizorul amână filmarea până când unul dintre tehnicieni lipeşte peste geam o bandă adezivă maronie, ca să mai atenueze din asprimea soarelui de după-amiază.

În timp ce fetiţa stă în poala lui Rick, aşteptând să joace prima lor scenă împreună, îl întreabă pe colegul ei de platou:

— Caleb… pot să-ţi pun o întrebare?

— Bagă, răspunde el.

— Dacă Murdock Lancer nu mă răscumpără sau dacă se întâmplă ceva cu banii, chiar m-ai omorî? întreabă ea.

— Dar plăteşte, spune Rick sec.

— Măiculiţa mea, spune ea exasperată, dând ochii peste cap, eu nu vorbesc cu Rick, care a citit scenariul, *ci cu Caleb*, care nu ştie ce-o să se întâmple până se întâmplă. Deci, încă o dată, *Caleb,* dacă Murdock Lancer nu mă răscumpără, o să mă omori?

— Absolut, răspunde el imediat.

Fetiţa e puţin surprinsă de răspunsul lui fără urmă de şovăială.

— Serios? Absolut? Fără îndoială, fără ezitare?

— Nici urmă, răspunde el. Aşa fac eu când joc băieţi răi. Îi fac răi de tot, adevăraţi, nu mă cac pe mine. Deci, ca în porcăria aia de *Tarzan* cu Ton Ely. Acuma, serialu' ăla e o porcărie, dar tipul de l-am jucat eu e un ticălos adevărat. Am jucat un braconier – ştii ce-i ăla braconier? o întreabă el pe copilă.

Ea clatină din cap că nu.

— E un tip care omoară animale sălbatice deşi nu e voie, explică el. Deci, îmi fac apariţia cu un aruncător de flăcări în mână, dau foc la junglă ca să sperii animalele, să fugă într-un loc unde le pot omorî. Cum ziceam, serialu' e vai de capu' lui, dar mie mi-a plăcut să-l joc pe nenorocitu' ăla. Şi aici la fel. Îmi asum cruzimea lui Caleb. Cred că e o alegere tare.

Ea dă din cap, ascultându-i explicaţia; iar când termină, îi expune interpretarea ei.

— Ei, sigur că înţeleg ce zici. Adică tu eşti eroul negativ în poveste, aşa că personajul tău are nişte constrângeri narative pe care personajul meu nu le are. Dar, dacă lăsăm la o parte eticheta de „negativ", continuă ea, punând ghilimelele în aer, tot un personaj eşti, iar personajele pot fi afectate de o mulţime de lucruri care le fac să se comporte *altfel* decât ne-am fi aşteptat.

„Interesant raţionament", se gândeşte Rick, răsucindu-şi partea de sus a corpului ceva mai aproape de ea, ca să-i arate că-i acordă întreaga atenţie.

Ea îi dă un exemplu care ilustrează punctul ei de vedere.

— Vreau să zic că, după cum vorbeşti în scena noastră-cheie de mâine, s-ar zice că mă placi. Nu în scena asta, se grăbeşte ea să clarifice. În scena asta încă nu mă cunoşti.

Sunt încă fetiţa lui Murdock Lancer şi atât. Dar în ultima noastră scenă importantă părem să ne cunoaştem mai bine.

— Păi da, explică el, am călărit împreună nişte zile şi nopţi până-n Mexic.

— Fix asta zic şi eu, insistă fetiţa. Şi... se pare că... mă placi?

— Aşa se pare, cedează el.

Trudi îşi aţinteşte ochii asupra lui, şi exact în acel moment în aer se aude clar un *clic.* Poate că unul dintre figuranţii care-i joacă pe piraţii de uscat se joacă pur şi simplu cu cocoşul pistolului, dar sincronizarea e perfectă.

— Ce-ţi place la mine? îl întreabă ea.

Efortul de a fi atât de deştept îl exasperează pe Rick, care răspunde:

— O, nu ştiu, Tru...

Ea i-o retează înainte să-i rostească numele adevărat.

— Mirabella!

El se corectează, repetând spăsit:

— O, nu ştiu, Mirabella.

— Nu, frate, te-ai fofilat. Ba ştii. Dacă-i sunt simpatică lui Caleb, el ştie de ce. Apoi îl dăscăleşte: Şi *ar trebui* să ştii şi tu de ce.

— Îi place... spune Rick.

— *Ţie* îţi place, îl întrerupe ea.

El dă ochii peste cap, dar acceptă regulile jocului, aşa cum le-a stabilit ea.

— Mă scuzi, se corectează el, *mie îmi place* că nu tre' să mă port cu tine cum m-aş purta cu un copil.

— Ooh, grozavă alegere! bate ea din palme într-o minirepriză de aplauze. Îmi place răspunsul ăsta.

— Sunt convins că-ţi place, zâmbeşte el superior.

Arătând cu degetul pentru mai multă emfază, ea continuă:

— Deci, revenind la prima mea întrebare: Eşti *gata* să mă omori.... deşi nu *vrei*?

— Nu, recunoaşte el.

— Nu *ce*? se dă ea pe lângă el.

El cedează şi-i spune ce vrea să audă, rostind cuvintele rar:

— Nu, nu vreau să te omor...

— Dar o să mă omori? ripostează ea prompt.

— Da, o să te omor, spune el convins.

Ea tace o clipă, apoi întreabă, ridicând din sprâncene:

— Eşti sigur?

Întrebarea ei îl face să clipească.

— Da... sunt *destul* de sigur.

Chipul ei se luminează.

— Oh, deci acum ai rămas doar *destul* de sigur, deci poate că nu?

— Poate, admite el.

Apoi fetiţa spune în şoaptă, pe un ton confidenţial:

— Vrei să-ţi spun ce cred eu că se-ntâmplă?

Cu o uşoară notă ironică, el răspunde:

— Păi, e clar că vrei să-mi spui, aşa că ia spune.

Ea continuă să vorbească şoptit, confidenţial, dar se ambalează în timp ce-şi ţese povestea.

— Ei, cred că tu îţi *închipui* că mă poţi omorî. Şi le spui celorlalţi piraţi de uscat că mă poţi omorî. Şi-ţi spui şi ţie că mă poţi omorî. Dar, dacă ar fi la o adică şi ar trebui să faci ceea ce ai zis că o să faci, să mă omori – n-ai putea.

— Bine, şmecherie, spune el, de ce nu?

— Pentru că ţi-ai dat seama că te-ai îndrăgostit de mine, îi spune ea. Şi mă iei în braţe şi mă duci pe calul tău. Şi o luăm la galop – în stil Pony Express[38] – până la cel mai

[38] Serviciu de poştă rapidă care folosea ştafete călare, care a funcţionat în Statele Unite din 1860 în 1861.

apropiat preot. Şi-l sileşti să ne căsătorească, sub ameninţarea armei.

Asta îi provoacă lui Rick un zâmbet, dar unul ironic.

— Aha, aşa zici tu că fac? comentează el sceptic.

— Da, aşa faci, spune ea, sigură pe sine.

— Nu mă însor cu tine, o expediază el.

— *Tu* nu te însori cu mine sau *Caleb* nu se însoară cu mine? ţine ea să clarifice.

— Nu ne însurăm nici unul cu tine, îi răspunde el.

— De ce? întreabă ea.

— Ştii de ce, eşti prea mică, spune el.

— Ei, da, pentru vremurile de azi sunt prea mică. Dar vorbim de epoca Vestului. Pe atunci, oamenii se însurau mereu cu copile, îi dă ea o explicaţie corectă. Adică pe vremea aia nu era nici o problemă să te însori cu o fată de treişpe ani.

— Tu n-ai treişpe ani, ai opt, o lămureşte el.

— Contează chestia asta pentru Caleb DeCoteau? întreabă ea sceptică. Apoi îi reaminteşte: Acum cinci minute ai zis că m-ai omorî uite *aşa.* Pocneşte din degete ca să dea greutate cuvântului „aşa”. I-ai spus lui Scott că o să mă arunci într-un puţ nenorocit. Deci poţi bine mersi să omori un copil de opt ani, dar să te însori cu mine, asta e limita peste care Caleb DeCoteau nu trece?

Rick a cam rămas fără replică. Ea observă asta şi-i spune, zâmbind superior:

— Nu cred că te-ai gândit serios la chestia asta.

— Normal că nu m-am gândit serios la chestia asta, se apără el. E ideea ta smintită.

— Nu e smintită. Poate că e *provocatoare*, recunoaşte ea, dar nu e smintită.

Exasperat, Rick încearcă să-i spună cât de rău îl stânjeneşte acea conversaţie.

— Trudi, nu mă simt în largul meu...

Dar ea nu-l lasă să termine.

— Măiculiţă, Rick, doar n-o facem pe bune! E doar un experiment mental cu personajele. La Actors Studio se face chestia asta tot timpul. Scenariul e scenariu. Şi respectăm scenariul. În scenariu, Lancer *dă* banii. Deci nu trebuie să iei hotărârea asta. În scenariu, Johnny te omoară, aşa că nu se întâmplă nimic din toate astea. Dar la Actors Studio ţi se pune întrebarea: dar dacă scenariul n-ar fi aşa? Atunci ce-ar face personajul tău? Ce hotărâre ar lua personajul tău? Ideea e pur şi simplu să înţelegi cine e personajul tău când nu e supus textului.

— Păi poate, zic şi eu, poate că nu vreau să mă însor, îi dă el replica.

— Ei, ai văzut, răspunde ea, dând din mână, asta e o alegere. Apoi continuă să scormonească: Deci nu vârsta e problema. Şi nici că nu m-ai iubi...

— N-am zis niciodată că te iubesc, o întrerupe el.

Ea nici nu vrea să audă această ultimă afirmaţie.

— Nu te prosti, normal că mă iubeşti. Deci problema nu e vârsta şi nici că nu m-ai iubi, ci pur şi simplu Caleb nu e genul de tip care se însoară, corect?

El ridică din umeri.

— Mda, aş zice că da.

— Deci trăim aşa împreună?

— N-am spus asta.

— Păi e la mintea cocoşului, explică ea logic. Suntem împreună, suntem îndrăgostiţi, nu suntem căsătoriţi, aşa că trăim împreună. Pot face chestia asta. Apoi clarifică: Dar pentru scurt timp. La un moment dat o să te *constrâng* să mă iei de nevastă.

— O să mă *constrângi*? repetă el, sceptic.

— Mda, explică ea, ar fi o chestie de bază în dinamica dintre noi.

— Ce să fie o chestie de bază? întreabă el.

— Că tu eşti şeful, tu conduci banda, îi explică ea. Ei fac tot ce le spui tu fără să crâcnească. Dar când nu e nimeni de faţă? *Eu sunt şefa!* Şi tu faci *tot* ce-ţi spun eu.

„Nu-mi vine să cred ce scoate pe gură piticania naibii”, se gândeşte Rick.

— Zău, aşa fac?

— Da, aşa faci.

— Şi *de ce* fac tot ce-mi spui tu?

— Pentru că am putere asupra ta. Dacă n-aş fi avut puterea asta, m-ai fi aruncat în puţ, aşa cum ai zis. Dar, nu-i nimic, îţi *place* că am putere asupra ta. Adică eu sunt *şefa*, dar sunt o *şefă* bună şi nu mi-aş folosi niciodată puterea ca să-ţi fac vreun rău. Pentru că te iubesc. Nu la fel de mult cum mă iubeşti tu pe mine. Dar totuşi te iubesc.

— Bine, dar dacă nu fac? întreabă el.

— Dacă nu faci ce?

El îi contestă teoria:

— Dacă nu fac ce-mi spui tu?

— Acuma, nu uita că eu nu dezvălui niciodată puterea pe care o am asupra ta în faţa bandei şi, de fapt, în faţa nimănui, îi aminteşte ea. În ochii lumii, tu ţii frâiele.

— Bun, asta am înţeles, îi spune el. Dar spuneai că fac tot ce-mi spui tu, nu?

— Da, răspunde ea. Ca un câine. E un ordin. Şi trebuie să te supui.

— Serios? rânjeşte el. Şi dacă nu mă supun?

— Dar te supui, întăreşte ea.

— Acuma cine slugăreşte textul? ripostează el. Vrei să te joci de-a „ce-ar fi dacă”? Ce-ar fi dacă nu m-aş supune?

— Păi... Ea stă pe gânduri câteva clipe. E limpede că se întâmplă de câteva ori – la început – să nu te supui. Şi atunci trebuie să te pedepsesc.

— Mă pedepseşti? întreabă el.

Ea încuviinţează din cap, apoi conchide:

— Şi, după ce te pedepsesc, nu mai ieşi niciodată din cuvântul meu.

În acel moment, în timp ce Rick îşi stoarce creierul în căutarea unui răspuns, Sam Wanamaker strigă către actorii săi:

— Acţiune!

Iar Caleb şi Mirabella interpretează scena.

Capitolul 21
Stăpâna casei

Scârţ se bucură de o poziţie de invidiat printre fetele de la ranch-ul Spahn. Femeile de la ranch au statut de cetăţeni de rangul al doilea în sânul „Familiei”; cu siguranţă sunt considerate inferioare bărbaţilor. Dar Charlie insistă că le sunt inferioare şi câinilor care trăiesc la ranch. De fiecare dată când o femeie din Familie vrea să mănânce o porţie de mâncare, trebuie ca mai întâi s-o ofere unui câine. Aproape nici o femeie nu deţine vreo poziţie de autoritate (cu atât mai puţin Mary Brunner, prima membră şi mama copilului lui Charlie, Ursul Pooh).

Spun „aproape” pentru că sunt două femei care au un loc special în ierarhia Familiei. Una e „Ţiganca”, de departe cea mai în vârstă dintre femeile din Familie, la cei treizeci şi patru de ani ai ei. Poziţia Ţigăncii e echivalentul unui ofiţer însărcinat cu recrutarea. De fiecare dată când o

tânără sau un tânăr e atras la ranch, prima oprire e la Ţigancă.

Dar cea care se apropie cel mai mult de o poziţie de autoritate în structura socială a Familiei e Scârţ cea cu aer de spiriduş. Motivul pentru care Familia e găzduită la ranch-ul Spahn e o înţelegere între Charlie şi proprietarul locului, George Spahn. Iar de George se ocupă Scârţ.

George Spahn are optzeci de ani şi timp de câteva decenii şi-a închiriat ranch-ul cu tot cu terenul din spate, unde e amenajată o stradă principală dintr-un oraş de western, pentru filme hollywoodiene şi producţii TV. La vremea lor, „Călăreţul singuratic", Zorro şi Jake Cahill călăriseră pe strada principală de la ranch-ul Spahn. Dar, după o vreme, Hollywoodul s-a mutat, şi fostul decor de film a căzut în paragină. E încă folosit din când în când la şedinţe foto pentru reviste şi coperte de album (trupa James Gang a făcut acolo fotografiile pentru coperta unui album). Ranch-ul creşte în continuare cai şi oferă familiilor drumeţii călare cu ghid prin canioanele din Santa Susana.

Dar la ranch nu se mai filmează acum decât filme porcoase cu tematică western sau filme de categorie Z pentru circuitul *exploitation*[39], ca ale lui Al Adamson. În plus, George Spahn a orbit aproape complet. Bătrânului uitat de industrie îi ţine de urât „Familia" lui Charlie Manson. În general, el stă în căsuţa lui din vârful dealului, cu vedere la decorul de western. Casa dă pe dinafară de vechi suvenire din westernuri, pe care George nu le mai poate vedea, şi care reprezintă ranch-ul în vremurile sale de glorie: afişe înrămate cu westernuri vechi, filmate la ranch-ul lui George, şi fotografii decolorate de expunerea directă la soare, cu actori de pe vremuri care turnaseră la ranch. O colecţie de şei western, ba chiar şi câteva

[39] Filme realizate de producători marginali, cu bugete foarte reduse, care exploatează făţiş un subiect de senzaţie sau o modă.

statuete autentice de cowboy şi indieni sculptate de George Montgomery[40].

Iar peste George şi gospodărie domneşte Scârţ. Iar când vine vorba despre îngrijirea lui George, Scârţ s-a dovedit a fi nu doar pricepută, ci de-a dreptul nepreţuită.

Asta i-a adus o autonomie în dinamica Familiei la care alte femei doar visează. În primul rând, locuieşte în casă. Şi şi-a câştigat poziţia de „stăpâna casei”. O poziţie pe care nici măcar George n-o contestă. O fi ranch-ul lui George, dar la un moment dat a devenit căminul lui Scârţ. Celelalte fete trebuie să muncească la ranch şi să caute prin gunoaie. Scârţ trebuie să-i gătească lui George, să-l îmbrace, să aibă grijă de casa lui şi să-i ţină companie. Celelalte fete mănâncă gunoi scârbos, pâine veche, legume veştede, fructe bătute şi putrede şi uneori sunt nevoite să le-o sugă sau să se fută cu angajaţii de la magazine pentru privilegiul de a le căuta prin gunoaie. Scârţ găteşte şi mănâncă mâncare adevărată, cumpărată de George. Sigur, din când în când şi-o mai trage cu George şi uneori îl rezolvă cu mâna. Dar asta n-o deranjează prea tare. În plus, mai bine se întinde cu George decât să se fută cu nenorociţii ăia de motociclişti slinoşi care ard gazul pe la ranch. Apoi, cum George ascultă toată ziua la radio muzică country, Scârţ e, de fapt, singura membră a Familiei care mai are legături cu lumea din afară. Dar, pe lângă mâncarea adevărată, scoasă din frigider şi nu dintr-un tomberon de gunoi, lucrul cel mai invidiat la poziţia lui Scârţ, care huzureşte în casă cu George, e privilegiul de a se uita la televizor.

Charlie nu-şi lasă puştii să se uite la televizor. Pe când erau copii, iar părinţii le interziceau sau restricţionau orele

[40] Actor american de westernuri devenit celebru în anii ’40.

de uitat la televizor, motivaţia era că le strică mintea. Charlie le spune că le fură sufletul.

Adevărul e că singurul mod în care Charlie chiar îi poate controla pe puşti e controlându-le mediul şi realitatea. Charlie nu-şi face probleme că s-ar putea uita la seriale. Atracţia unor show-uri ca *Mitocanii în Beverly Hills*, *Gomer Pyle*, *Scăpaţi de Smart* sau *Insula lui Gilligan* n-are cum să-i submineze autoritatea. Charlie se teme de reclame (adevăratul opiu pentru mase). Insistenţa ispititoare asupra fructului oprit, de care se bucuraseră cândva, dar de care s-au lepădat. Nu vrea ca acele filmuleţe făcute de geniile de pe Madison Avenue, produse cu unicul scop de a atrage, să le amintească puştilor de viaţa la care renunţaseră. Într-o competiţie cinstită cu părinţii în care tinerii nu aveau încredere şi cărora le purtau pică, Charlie ar fi câştigat. Într-o competiţie directă cu sistemul pe care-l dispreţuiau, Charlie ar fi câştigat. Într-o competiţie directă cu o filozofie contrară cu a lui, Charlie ar fi câştigat. Dar, într-o competiţie directă cu plăcerile rememorate ale bomboanelor Tootsie Rolls, ale cerealelor Froot Loops, ale batoanelor Clark, ale sucului Hires, ale Kentucky Fried Chicken, ale rujului Revlon, ale produselor de machiaj Cover Girl şi ale vitaminelor masticabile Flintstones, la un moment dat, Charlie ar fi pierdut.

Dar Scârţ se poate uita la televizor după pofta inimii.

Deşi e posibil ca iniţial George să fi bătut palma pentru că i se oferise sex cu Scârţ, în practică, poziţia ei la ranch e garantată de îngrijirile pe care le oferă. De faptul că-i ţine de urât bătrânului. Că-l îmbracă, îl scoate la plimbare, îi găteşte şi se uită la televizor cu el, descriindu-i bătrânului orb ce face familia Cartwright din *Bonanza.*

Astăzi însă, Charlie a plecat la Santa Barbara, împreună cu un grup mare de tineri. Deci, cum se spune, când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă.

Scârţ a invitat în casă mai mulţi tineri, să se uite la televizor. Cum e sâmbătă după-amiaza, se uită la seria rock a lui Dick Clark pe ABC. Mai întâi la *American Bandstand*, prezentată de Dick însuşi, apoi la *It's Happening*, emisiunea produsă de Dick Clark şi prezentată de Paul Revere and the Raiders. Invitaţii zilei sunt Canned Heat.

Aşa cum se cuvine poziţiei pe care o deţine în casă, pistruiata Scârţ stă comod în fotoliul extensibil al lui George, rabatat la maximum, cu picioarele ei fantomatic de albe întinse în faţă, în nişte pantaloni scurţi Levi's, şi priveşte ecranul televizorului printre tălpile desculţe, murdare. Ceilalţi cinci membri ai familiei stau tolăniţi pe canapea şi pe podea, poştind un joint.

Tema muzicală a emisiunii *It's Happening*, interpretată de Paul Revere and the Raiders, se aude din micul difuzor al televizorului, în timp ce se derulează genericul de început. Care constă în imagini alb-negru cu Paul Revere şi solistul Mark Lindsay în maşinuţe de deşert, hurducându-se şi sărind peste dune de nisip cam nebuneşte (atât de nebuneşte încât Mark Lindsay era să se omoare filmând acel generic).

Toată lumea bate din picioare şi dă din cap în ritm cu acea melodie grozavă, când deodată Scârţ aude în depărtare o maşină care opreşte la intrarea ranch-ului. Imediat, femeia mărunţică se ridică în fotoliu, înfigându-şi tălpile goale în podea.

— E o maşină, spune ea cu voce tare.

Ia telecomanda mare, grosolană, apasă de două ori pe butonul care reglează sonorul şi ascultă concentrată.

Aude vag zgomot de motor şi de cauciucuri pe pământ.

— E o maşină străină, deduce ea.

Tânăra latră un ordin milităros:

— Şarpe, du-te să vezi cine-i afară.

„Şarpe”, cea mai tânără dintre fetele Familiei, se desprinde de pe canapea, iese din living şi se duce în bucătărie, să se uite prin uşa cu plasă. Tânăra priveşte prin plasa murdară, căutând automobilul cu privirea. Casa lui George se află la un capăt al ranch-ului, în vârful unui deal. Din punctul ei înalt de observaţie, Şarpe vede întreaga proprietate. Cuprinde cu privirea ce-a mai rămas din vechiul decor de western şi începutul străzii principale, unde se parchează de obicei maşinile. Vede acolo Cadillacul vintage masiv, galben crem.

— Vezi ceva? cârâie Scârţ din living.

— Da, îi răspunde Şarpe. Un Coupe de Ville galben super beton. E un tip cam puriu, într-o cămaşă hawaiiană, care a adus-o pe Pisi acasă cu maşina, îi dă raportul Şarpe lui Scârţ.

Din cealaltă cameră se aude:

— Doar a adus-o acasă?

— Nu, o informează Şarpe. Ea l-a chemat la ranch, să-l prezinte. Uite că le-a ieşit Ţiganca în întâmpinare.

Scârţ se lasă iar pe spate în fotoliu şi apasă pe butonul de volum al telecomenzii pătrăţoase din plastic, dând iar televizorul mai tare.

— Rămâi la uşă şi spune-mi dacă vine încoace.

Şarpe îi urmăreşte pe Pisi şi pe hawaiian care stau de vorbă cu Ţiganca, iar cercul se măreşte încetul cu încetul cu alte femei din grup. Din perspectiva lui Şarpe, par cu toţii prietenoşi, mai ales că la răstimpuri se aud râsete şi chicoteli. Apare chiar şi „Tex” Watson călare, cu Lulu, îi adresează câteva cuvinte hawaiianului, apoi se îndepărtează călare.

— Ce se întâmplă? întreabă Scârţ.

— Hawaiianu’ pare în regulă, dă raportul Şarpe. Toată lumea vorbeşte prieteneşte. A venit chiar şi Tex să-i arunce o privire, apoi a plecat cu Lulu.

— Stai cu ochii pe el, ordonă Scârţ. Dacă vine încoace, mă anunţi.

Apoi, cam la vreo zece minute după ce Tex şi Lulu plecaseră, Şarpe desluşeşte o schimbare în dinamica dintre fetele din Familie şi bărbatul ciudat, ceva mai în vârstă, în cămaşă hawaiiană. Râsetele şi chicotelile par să se fi oprit. Ca şi limbajul corporal lejer, de hipioate trăsnite pe care le doare-n cot, al fetelor din Familie. Nu se mai mişcă, sunt ţepene, în defensivă. Apoi, Şarpe observă că hawaiianul ridică ochii spre casă, ba chiar o arată cu degetul.

— Se întâmplă ceva, relatează Şarpe. Fetele se poartă ciudat şi hawaiianul arată spre casă.

— Nenorocitul, ştiam eu, spune Scârţ.

Clem, băiatul Familiei, un puşti cu dinţii ciobiţi, o întreabă pe Scârţ:

— Vrei să-l rezolv eu?

Scârţ îi zâmbeşte matern lui Clem şi spune:

— Încă nu, scumpule. Mă descurc.

— Ah, căcat, spune Şarpe.

— Ce-i? întreabă Scârţ, deşi ştie deja răspunsul.

— Hawaiianu’ puriu vine încoace, spune Scârţ alarmată.

Scârţ se îndreaptă în fotoliul extensibil, se ridică de pe tronul ei şi se duce în bucătărie, să vadă şi ea ce vede Şarpe prin uşa cu plasă. Şi îl vede pe tipul în cămaşă hawaiiană îndreptându-se de unul singur spre scările care duc la uşa prin care se uită ele.

Scârţ se întreabă, muşcându-şi buza: „Cine pizda mă-sii e gagiu’ ăsta?”

Apoi le spune celorlalţi puşti:

— Bun, ia valea toată lumea. Mă ocup eu de cretinu’ ăsta.

În timp ce Scârţ se postează lângă uşa cu plasă, ceilalţi tineri ies din casă şi coboară în şir indian pe scări, trecând pe lângă străinul în cămaşă hawaiiană.

Toţi îl privesc duşmănos. Când a ieşit din casă şi ultimul puşti din Familie, Scârţ prinde cârligul uşii cu plasă înapoi în inelul său metalic.

Hawaiianul urcă scările până când ajunge de partea cealaltă a plasei, chiar în faţa lui Scârţ.

— Deci tu eşti ursoaica mamă? întreabă el pe un ton prietenos.

Scârţ se gândeşte să-l salute cu un „aloha” sarcastic, dar hotărăşte că asta ar însemna să-l încurajeze prea mult. Aşa că-i spune pe un ton clar şi casant, cum ai rupe o crenguţă:

— Te pot ajuta cu ceva?

Hawaiianul îşi vâră mâinile în buzunarele de la spate şi răspunde, pe un ton care se vrea rezonabil:

— Aşa sper. Sunt un prieten vechi al lui George. M-am gândit să trec pe-aici ca să-l salut.

Femeia, care are două faruri în loc de ochi, îl ţintuieşte pe intrusul hawaiian cu toată intensitatea privirii ei bulbucate, fără să clipească.

— Ei, foarte frumos din partea ta. Din păcate, ai ales un moment nepotrivit. George trage un pui de somn în momentul ăsta.

Hawaiianul îşi scoate ochelarii de soare şi spune:

— Ei, chiar că *din păcate.*

— Cum te numeşti?

— Cliff Booth.

— De unde-l cunoşti pe George?

— Sunt cascador. Am filmat aici *Legea banilor.*

— Ce-i aia?

Asta-l face pe hawaiian să chicotească scurt.

— E un serial western pe care l-am filmat aici, răspunde el.

— Nu mai spune! comentează Scârţ.

— Ba spun. Arătând cu degetul mare în spate, la oraşul western, el adaugă: Cred că am fost aruncat de pe cai pe fiecare centimetru din strada aia principală. Cred că am căzut în fân de pe acoperişurile tuturor clădirilor. Şi am sărit de prea multe ori cu capul prin vitrina de la Rock City Café.

— Serios? Fascinant.

Privirea ei neclintită îl provoacă pe acest intrus într-un fel care întrece chiar şi felul cum se zgâia Ralph Meeker pentru scenele lui.

— Să ştii că nu mă laud, o asigură hawaiianul, doar ca să ştii că am mai fost pe-aici.

Pe tonul autoritar, lipsit de emoţie al unui poliţist de la rutieră, Scârţ îl întreabă pe hawaiian:

— Când l-ai văzut ultima oară pe George?

Intrusul e pus în încurcătură şi cade pe gânduri câteva clipe.

— O, să vedem, ahh... aş spune... o, să tot fie opt ani.

În sfârşit, un zâmbet se strecoară în colţurile gurii ei.

— Vai, îmi pare rău. N-am ştiut că sunteţi atât de apropiaţi.

Hawaiianul râde pe înfundate, gustând sarcasmul faţă-n faţă.

— Păi, când se trezeşte, o să-i spun că ai trecut pe-aici, îl informează ea.

Hawaiianul lasă ochii în podea, îşi pune la loc ochelarii de soare, pentru efect, apoi înalţă capul şi-i fixează chipul pistruiat prin uşa de plasă.

— Mă rog, chiar ţin să-l salut în treacăt – acum, dacă tot sunt aici. Vin de departe şi chiar nu ştiu când o să mai am drum încoace.

Scârţ răspunde, prefăcându-se înduioşată:

— Oh, înţeleg. Dar mă tem că e imposibil.

— *Imposibil*, repetă Cliff îndoit. De ce e *imposibil*?

Scârţ izbucneşte dintr-o suflare:

— Pentru că sâmbătă seara îmi place să mă uit cu George la televizor – *Jackie Gleason Show*, *Lawrence Welk Show* şi *Johnny Cash*. Dar lui George îi e greu să stea treaz aşa târziu. Aşa că-l pun să tragă un pui de somn acum, ca să nu rămân fără seara de televizor cu George.

Hawaiianul zâmbeşte, îşi scoate iar ochelarii de soare şi spune prin uşa de plasă:

— Uite ce e, pistruiato, eu intru. Şi o să mă uit atent la George, cu ochii mei. Şi chestia asta – bate în uşa de plasă din faţa lui Scârţ – n-o să mă oprească.

Scârţ şi hawaiianul se înfruntă din priviri prin uşa cu plasă murdară a bucătăriei, până când Scârţ clipeşte brusc, decisiv.

— Cum doreşti.

Apoi scoate cu zgomot micul cârlig al uşii de plasă, îi întoarce spatele hawaiianului, se duce în living, se trânteşte iar pe fotoliu, se culcă pe spate, ia telecomanda şi dă televizorul mai tare. Apoi îşi îndreaptă atenţia asupra micului televizor alb-negru al lui George, aşezat deasupra radioului Zenith în stil dulap, care nu mai funcţionează. În acel moment, pe micul ecran ţopăie în sus şi-n jos Paul Revere and the Raiders, interpretând melodia *Mr. Sun/Mr. Moon*.

De obicei, Scârţ reuşeşte să fie destul de convingătoare cu George. Dar, când vine vorba să convingă un bătrân orb şi cărpănos să scoată banii pentru un televizor color, se pare că puterea de persuasiune a lui Scârţ îşi dovedeşte limitele.

Femeia aude uşa scârţâind în balamalele ruginite când hawaiianul o deschide şi intră în cameră. Nu întoarce capul spre el, dar îl aude păşind în living.

— Unde-i dormitorul lui? întreabă el.

Ea arată spre coridor cu piciorul desculţ.

— Uşa de la capătul coridorului, latră ea. Poate tre' să-l scuturi ca să-l trezeşti. L-am futut de dimineaţă de i-au mers fulgii. Apoi se întoarce spre intrusul hawaiian şi adaugă, cu un zâmbet afectat: O fi obosit.

Hawaiianul nu face mutra şocată la care sperase ea şi nici măcar nu are vreo reacţie. Se mulţumeşte să treacă pe lângă ea şi să intre în hol. Chiar înainte să dispară din vedere, ea îi spune:

— Ah, domnu' Acum-Opt-Ani! George e orb. Probabil că tre' să-i spui cine eşti.

Hawaiianul se opreşte o clipă auzind asta, apoi dispare din vedere pe coridor.

Pe ecranul micuţ, Raiders termină de cântat, iar Mark Lindsay le spune oamenilor de pe tărâmul televiziunii să fie pe fază pentru „mesajele Happening", după care urmează o reclamă la serialul *FBI* produs de ABC. Scârţ îl aude pe cascadorul hawaiian bătând uşor în uşa camerei lui George şi întrebându-l:

— George, eşti treaz?

Scârţ urlă de pe fotoliu:

— Normal că nu e treaz, ce dracu', doar ţi-am spus! Şi nu aude nici ciocănitu' ăsta de fetiţă. Dacă eşti chitit să-l trezeşti, atunci deschide uşa, intră-n cameră şi scutură-l naibii să se trezească!

Femeia aude cum se deschide uşa de la camera bătrânului. Ia telecomanda grosolană şi apasă de două ori, dându-l mai încet pe Efrem Zimbalist Jr. care citeşte reclama la *FBI.*

Îl aude pe hawaiian scuturându-l pe George şi strigându-l pe nume, apoi aude cum bătrânul se trezeşte brusc, buimac:

— Stai aşa! Ce se întâmplă? Cine eşti? Ce vrei?

Aude explicaţiile hawaiianului:

— E în regulă, George. E în regulă. Scuze că te-am deranjat. Sunt Cliff Booth. Am trecut şi eu pe-aici să te salut şi să văd ce faci.

— Cine? întreabă George, confuz.

Hawaiianul îi explică mai departe:

— Ei, am filmat aici *Legea banilor.* L-am dublat pe Rick Dalton.

— Pe cine? croncăne George.

— Rick Dalton, repetă hawaiianul.

George mormăie ceva ce nu bate până la Scârţ, în camera vecină. Apoi îl aude pe hawaiian repetând apăsat numele:

— Rick DALTON.

— Cine-i ăla? întreabă George.

— Starul din *Legea banilor*, îl lămureşte hawaiianul.

Zăpăcindu-se iar, George întreabă:

— Tu cine eşti?

— Am fost cascadorul lui Rick, răspunde hawaiianul.

Scârţ râde auzindu-l pe George că întreabă:

— Care Rick?

— Nu contează, George, aude femeia răspunsul hawaiianului din cealaltă cameră. Sunt un fost coleg de pe vremuri şi voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Păi, nu sunt bine, îl informează George.

— Da’ ce-ai? întreabă hawaiianul.

— Nu mai văd nici un căcat! răspunde George, făcând-o iar să râdă pe Scârţ.

Hawaiianul spune ceva ce-i scapă, după care George spune ceva ce-i scapă, apoi hawaiianul spune ceva ce iar

nu desluşeşte prea bine, în afară de cuvintele „mica roşcovană”.

Scârţ aude fără probleme răspunsul lui George:

— Ţi-am zis că nu mai văd nici un căcat! De unde dracu’ să ştiu ce culoare are părul fetei care se învârteşte mereu pe lângă mine?

Apoi îl aude pe hawaiian mormăind ceva şi pe George răspunzând:

— Ascultă, nu te ţin minte, dar mulţumesc c-ai venit în vizită...

Scârţ nu aude ce-i mai spune bătrânul hawaiianului. Urmează un schimb de replici mormăite, pe tonuri diferite, apoi îl aude pe hawaiian ridicând vocea, ca să priceapă George:

— Deci i-ai lăsat pe hipioţii ăştia să stea aici?

Întrebarea îl face pe George să răspundă furios:

— Dar tu cine pizda mă-tii eşti?

Femeia îl aude pe hawaiian făcând o ultimă tentativă de a lămuri ce caută acolo.

— Sunt Cliff Booth. Sunt cascador. Am lucrat împreună pe vremuri, George. Voiam doar să mă asigur că eşti bine şi că hipioţii ăştia nu profită de pe urma ta.

— Scârţ? întreabă George. Apoi răspunde: Mă iubeşte, domnule.

Asta o face pe mica roşcovană să zâmbească. Ia telecomada grosolană, apasă de trei ori pe buton şi se uită la Canned Heat care cântă *Going Up the Country* la *It’s Happening.*

După vreo şase minute, hawaiianul iese din dormitor şi vine în living, privind în jos la fotoliul pe care e întinsă femeia.

— Mulţumit? îl întreabă ea, fără să-l privească.

— N-aş folosi cuvântul ăsta, răspunde el, afundându-şi mâinile în buzunare.

Ea întoarce capul spre el şi-i spune, cu un mic licăr în ochi şi un zâmbet pe faţă:

— Cre' că e cuvântul folosit de George azi-dimineaţă.

Cliff rânjeşte auzind replica ei obraznică şi se aşază în faţa ei, pe canapeaua pentru două persoane.

— Deci faci sex cu moşu' în mod obişnuit, ha?

— Mda, răspunde ea. George e grozav. Şi pun pariu că i se scoală şi-l ţine mai mult decât pe tine, marele cowboy.

— Uite ce e e, răspunde hawaiianul, George mi-e prieten vechi...

Ea i-o retează:

— El nici n-are habar cine dracului eşti!

— Aşa o fi, continuă el, dar voiam doar să mă asigur că e mulţumit şi *conştient.*

— E *conştient* că fac sex cu el de cinci ori pe săptămână şi e *mulţumit* de chestia asta. Arătând spre camera lui, Scârţ adaugă: Dacă vrei să se simtă penibil, n-ai decât să-l întrebi direct.

Hawaiianul îşi scoate ochelarii de soare, se apleacă înainte şi întreabă:

— Şi motivul pentru care faci sex cu George de cinci ori pe săptămână e că-l iubeşti?

Scârţ îl priveşte pe nenorocitul de hawaiian cu privirea ei fixă şi-i răspunde:

— Normal că-l iubesc. Din toată inima, îl iubesc pe George cu tot ce am şi tot ce sunt. Şi, dacă tu crezi sau nu că sunt capabilă să-l iubesc pe George, continuă ea, cu voce şoptită, pentru mine e zero barat.

Nenorocitul de hawaiian ripostează privirii ei fixe cu o întrebare sarcastică:

— Deci nu vorbeşti cu el să-şi *schimbe testamentul* sau alte chestii legale din astea, nu?

Întrebarea o face pe Scârţ să clipească o dată. Dar asta nu-i tulbură calmul şi nu-i ştirbeşte din indignarea virtuoasă.

— Nu, nu vorbesc cu el să-şi *schimbe testamentul.* Vorbesc cu el despre căsătorie.

„Acuma ce mai zici, deşteptule?”

Scârţ rezumă situaţia:

— Ca să ne lămurim – tu nu l-ai mai văzut pe George din *anii cincizeci*, ce naiba, şi vii acuma din senin ca să-l salvezi... de la căsătorie? Să-l salvezi de la sex de cinci ori pe săptămână? Eşti sigur că ai fost prietenul lui George pe vremea când vă cunoşteaţi? Aşa faci tu, te plimbi cu maşina şi salvezi *pe toată lumea* de la căsătorie sau e *George* mai special?

Hawaiianul ascultă, aşezat pe canapeaua pentru două persoane, apoi răspunde:

— Ştii ceva... ai dreptate. Aşa că se ridică de pe canapea, traversează casa, iese pe uşa cu plasă şi coboară scările. Mulţumită, Scârţ îşi încrucişează gleznele şi-şi îndreaptă din nou atenţia asupra emisiunii muzicale produse de Dick Clark.

Capitolul 22
Aldo Ray

Almeria, Spania
Iunie 1969

Starul anilor cincizeci Aldo Ray stă lângă salteaua murdară dintr-o cameră îmbâcsită a unui hotel spaniol, cu sudoarea şiroindu-i pe umerii şi spinarea păroasă, şi nu se gândeşte la deciziile greşite care-l aduseseră în acea încăpere apăsătoare. Şi nici nu se chinuie cu gânduri de genul *a fost odată... la Hollywood*, pe când lucra cu regizori ca George Cukor, Michael Curtiz, Raoul Walsh, Jacques Tourneur şi Anthony Mann. Nu se stresează din cauza apartamentului elegant din El Royale, la care nu mai are de mult acces, nici din cauza micuţului şi drăguţului său Porsche care, deşi rapid, era prea mic pentru cât e el de matahală, cu pieptul cât un butoi. Nu, în timp ce stă în camera încinsă din hotelul lipsit de aer condiţionat din Spania, în prima lui seară în deplasare pentru filmările la o nouă producţie, Aldo se gândeşte la acelaşi lucru la care se gândeşte de obicei seara, la ora aceea. La o sticlă de băutură.

De fiecare dată când Aldo Ray filma în deplasare, echipa, ceilalţi actori, angajaţii hotelului şi practic oricine putea da o mână de ajutor primeau misiunea de a-l *supraveghea pe Aldo.* Când Aldo era cazat pentru filmări la un hotel sau la un motel, era, practic, în arest la domiciliu. N-avea voie să plece de la hotel, de frică să nu-şi ia o sticlă. Nu era primit în barul hotelului. N-avea voie să umble cu bani la el. Şi ori el, ori intrările în clădire erau sub atentă supraveghere. Toţi membrii echipei de producţie aveau ordine stricte, categorice, ca, indiferent cât ar fi implorat, s-ar fi milogit sau i-ar fi linguşit, să nu-i aducă băutură lui Aldo. David Carradine îşi aminteşte în autobiografia lui, *Endless Highway*, momentul în care jucase alături de Aldo în *Brutele*, un film cu buget mic regizat de Fernando Lamas. Domnul Carradine povesteşte că, dacă vreun actor tânăr care-l ştia şi-l respecta pe

domnul Ray de la începuturile lui ajungea să joace într-un film cu el, era, practic, însărcinat *să aibă grijă de Aldo.*

În vara anului 1969, Aldo decăzuse destul de mult faţă de perioada lui de glorie din anii cincizeci când jucase alături de Bogart, Tracy şi Hepburn, Rita Hayworth, Anne Bancroft sau Judy Holliday. Numai că pe atunci încă nu se ştia cât mai avea de decăzut. În 1975 deja nu mai făcea faţă nici unui rol mai lung de două zile (mai mult de atât nu se putea conta pe el să rămână treaz.)

Când anii şaptezeci au lăsat loc anilor optzeci, actorul descoperit de George Cukor – printr-o probă filmată în care Aldo a fost pus să arunce cărţi de joc într-o pălărie – nu mai primea de lucru decât de la cârpaci ca Al Adamson sau Fred Olen Ray (nici o relaţie de rudenie).

A fost primul fost star hollywoodian care a apărut vreodată într-un film porno din anii şaptezeci, ceea ce i-a adus statutul de singurul (până acum) fost star hollywoodian care să câştige premiul pentru cel mai bun actor la Premiile Industriei Filmelor Erotice pentru *Drăguţa sălbatică*, filmul din 1979 cu Carol Connors (*Deep Throat*). (În anii optzeci, şi Cameron Mitchell avea să joace într-un film porno.)

Aldo Ray a fost şi primul fost star hollywoodian dat în judecată de Screen Actors Guild pentru că a apărut în filme ieftine negirate de sindicat.

Încă de la începuturile sale, Hollywoodul a văzut destule foste glorii care au dat de greu, dovadă fiind filmele pe care au ajuns să le facă, spre deosebire de cele pe care le făceau odinioară (Ramon Novarro, Faith Domergue, Tab Hunter, ba chiar şi bietul Ralph Meeker). Totuşi, nimeni nu se poate compara cu Aldo Ray la cerşit cu înfocare mila publică. Aşa că, oricât ar fi fost de disperat în acea noapte din vara anului 1969, în Spania, după douăzeci de ani,

respectiva noapte avea să treacă drept „vremurile bune de odinioară”.

Pentru Ray însă, nici pomeneală de vremuri bune de odinioară. Era aceeaşi noapte împuţită cu care colosul trebuia să dea piept în orice noapte împuţită în care nu putea pune mâna pe o sticlă.

În aceeaşi noapte, în acelaşi hotel, în aceeaşi ţară, în altă cameră tot fără aer condiţionat, Cliff Booth şi-a turnat două degete de gin la temperatura camerei într-un pahar de plastic de-ale hotelului. Tăietura adâncă de deasupra sprâncenei drepte, cu care se alesese ceva mai devreme în urma unei lovituri cu patul unei carabine Winchester, începuse iar să sângereze, curgându-i pe faţă şi pătându-i maieul năduşit. În plus, sprânceana umflată nu părea să dea înapoi. Dacă nu începea să se dezumfle măcar puţin, a doua zi n-avea ce căuta la filmări. Cliff s-a privit lung în oglinda de la baie. Şi-a pipăit cucuiul de la sprânceană, să vadă dacă mai doare. Durea. Avea nevoie de gheaţă, şi încă urgent.

Şi dacă tot se deranja, n-ar fi fost chiar cea mai proastă idee din lume să facă rost şi de câteva cuburi de gheaţă pentru ginul cald. Nu pentru c-ar fi preferat gustul ginului rece faţă de cel al ginului la temperatura camerei. Pentru Cliff, ginul avea gust de lichid pentru brichetă, iar ginul cu gheaţă, de lichid pentru brichetă rece. Dar, dacă-i punea câteva cuburi de gheaţă, putea să pară că bea un cocteil, faţă de perspectiva deprimantă de a bea gin cald dintr-un pahar de plastic oferit de un hotel ieftin aflat la mii de kilometri de casă. Ducându-se la măsuţa unde se afla găletuşa de plastic pentru gheaţă primită de la hotel, a aruncat o privire micului televizor legat cu un lanţ de o ţeavă de încălzire. Pe ecran se desfăşura o melodramă mexicană în alb-negru de la începutul anilor cincizeci, cu

Arturo de Córdova şi María Félix declamând melodramatic în spaniolă. Cliff n-auzise de ei.

Cliff îl însoţise în Europa pe şeful lui, Rick Dalton, şi, pentru prima oară de multă vreme, îl dubla din nou în scenele de cascadorie. Era cel de-al patrulea film european pe care-l făceau în succesiune rapidă. Primele două (*Nebraska Jim* şi *Omoară-mă iute, Ringo, spuse gringo*) fuseseră westernuri filmate în Italia. Cel de-al treilea, un film cu agenţi secreţi în stil James Bond, cu titlul *Operaţiunea Din-o-mită*, fusese turnat în Grecia, la Atena. Iar acesta, *Sânge roşu, piele roşie*[41], în care mai jucau Telly Savalas şi Carroll Baker, era filmat în Spania. La sfârşitul filmărilor, Cliff şi Rick urmau să se întoarcă acasă, la Los Angeles.

Cei doi bărbaţi s-au distrat de minune în cele cinci luni de sejur european. Rick era încântat că paparazzii îi acordă atâta atenţie, iar Cliff era încântat să facă iar cascadorii. Au locuit împreună într-un apartament şic la Roma, cu ferestre de unde se vedea frumos Colosseumul. Rick umbla mereu prin restaurante italiene, turna în el cocteiluri prin cluburi şi în general ducea o viaţă de star american de cinema la Roma, cu Cliff pe post de copilot. Cât au stat acolo, Cliff a futut la italience grupa mare. Mult mai multe decât Rick, dar Rick era mereu mai mofturos. Pentru Cliff, gagicile erau gagici, dar avea o adevărată slăbiciune pentru italience. Şi deşi prefera să aibă o italiancă goală lângă el în pat, care să i-o sugă, decât să doarmă singur, pentru el, ideal era ca italiencele astea goale să fie mereu altele. Cliff nu era niciodată *atât* de vrăjit de fizicul unei fete. Câtă vreme îl lăsau să-şi înfigă dinţii în bucile lor şi le plăcea s-o sugă, pentru Cliff erau frumoase.

---

[41] Toate cele patru filme enumerate în acest paragraf sunt fictive.

Şi totuşi zborul spre casă avea să fie puţin altfel faţă de zborul spre Europa.

În timp ce lucra în Grecia, la filmul cu agenţi secreţi, Rick întâlnise o starletă italiană bine făcută, pe nume Francesca Capucci. Şi, aşa cum avea să le povestească apoi Cliff prietenilor de acasă, „Pe toţi dracii, mă pomenesc brusc cu el că se-nsoară cu tipesa”. Imediat ce Cliff a realizat încotro se îndreaptă lucrurile, a ştiut că orice înţelegere între el şi Rick era kaput. Rick n-avea să-l mai ţină pe lângă el, Francesca n-avea să fie de acord cu prezenţa lui şi, oricum, Rick n-avea să şi-l mai permită.

Nu, Cliff nu era egoist. Dacă ar fi simţit că Rick şi Francesca se potriveau, ar fi dat înapoi cu graţie, fără probleme. Nu credea nici că Francesca era cine ştie ce *femme fatale* malefică, să-l prindă în mreje pe prietenul său naiv. Îi *credea* pe amândoi doi idioţi care se angajaseră la o schimbare uriaşă în viaţă, fără să cântărească prea bine lucrurile. Cliff le dădea doi ani. Pentru ea nu era mare lucru, dar peste câţiva ani pensia alimentară avea să-l usture rău pe Rick. Atât de rău încât probabil că avea să fie nevoit să-şi vândă casa din Hollywood Hills. Şi Cliff ştia cât de importantă era casa pentru Rick. Până şi în casa *aia* Rick clocea gânduri negre. Dacă ajungea să trăiască într-un apartament din Toluca Lake, avea să fie mult mai rău.

Cliff a luat găletuşa de plastic pentru gheaţă oferită de hotel de pe măsuţa pe care stătea, plus un prosop pentru mâini de pe suportul pentru prosoape din baie. Apoi a deschis uşa camerei şi s-a îndreptat, lipăind şi scârţâind, spre maşina de făcut gheaţă de la capătul holului. Mocheta împuţită pe care călca avea consistenţă de plastilină. La Hotel Splendido – motelul cel mai apropiat de formaţiunile stâncoase ca cele din Vestul Sălbatic datorită cărora Almeria din Spania poate trece drept Arizona –,

toate camerele aveau uşile deschise. Cum nu exista aer condiţionat, toţi clienţii hotelului aveau câte un ventilator zgomotos primit de la spanioli.

Trecând pe lângă camera 104, Cliff a zărit cu coada ochiului un bărbat ca un butoi care părea foarte deprimat, cu o cămaşă albă de in ca un cort lipită de spinarea scăldată în sudoare, stând la capul patului, lângă ventilator, şi privind în jos la mocheta împuţită de la picioare.

„Ăla-i Aldo Ray”, s-a gândit Cliff în timp ce trecea pe lângă uşă. „Şi asta-i maşina de făcut gheaţă”, şi-a spus el când a văzut-o la capătul holului. A pus câteva cuburi în găletuşa de plastic care arăta mai mult ca un coş pentru hârtii. După care a mai desprins cu mâna patru cuburi, pe care le-a învelit în prosopul alb pe care-l adusese cu el. Punându-şi compresa rece peste sprânceana inflamată, a luat-o înapoi spre camera lui.

Când a trecut a doua oară pe lângă camera lui Aldo Ray, i-a aruncat o privire rapidă, ca să se asigure că tipul voinic şi năduşit era într-adevăr *Aldo Ray.* Doar că de data asta starul din *Bărbaţi în război* nu se mai uita în jos la mochetă, ci direct la el. Când Cliff a trecut de uşă, a auzit vocea inconfundabilă a starului, un hârşâit domol ca de şmirghel, strigându-i:

— Hei?

Cascadorul a revenit în cadrul uşii actorului.

— Eşti american? a croncănit celebra voce hârşâită.

— Da, a răspuns Cliff, apăsându-şi prosopul cu gheaţă pe partea dreaptă a feţei.

— Lucrezi la westernul ăsta? a întrebat Aldo.

— Da, domnule Ray, a răspuns Cliff.

Domnul Ray a zâmbit auzindu-l, apoi a întins cinci degete ca nişte cârnaţi şi a zis:

— Spune-mi Aldo. Joc şi eu în filmul ăsta.

Cliff a intrat în camera actorului, a traversat distanţa dintre uşă şi pat şi i-a strâns mâna junelui-prim din filmele Warner Bros. ale anilor cincizeci.

— Cliff Booth, a spus Cliff Booth. Sunt cascadorul care-l dublează pe Rick Dalton.

— E şi Dalton în filmul ăsta? Ştiam de Telly şi de Carroll Baker, dar de Dalton nu. Pe cine joacă? a întrebat Aldo.

— Pe fratele lui Telly, a răspuns cascadorul.

Aldo a pufnit în râs:

— Mda, chiar seamănă de zici că-s rude. Aşa, joc şi io cu Mantan Moreland[42] doi fraţi, ce dracu'.

Asta i-a făcut pe amândoi să râdă.

Amândoi luptaseră în cel de-al Doilea Război Mondial (Aldo ca scafandru în marină). Ray avea cam aceeaşi vârstă ca Booth. Dar nu ţi-ai fi dat seama, văzându-i în acea noapte împreună. Cliff avea încă un corp de boxer de categorie mijlocie, în timp ce pieptul ca de butoi al lui Aldo Ray lăsase loc unei burţi ca un butoi. Silueta puternică, sportivă, pe care o etalase în *Domnişoara Sadie Thompson* pe lângă Rita Hayworth, se fleşcăise, iar umerii laţi i se rotunjiseră, dându-i o postură ca de maimuţă. Cliff arăta pe puţin cu zece ani mai tânăr decât vârsta lui reală, în timp ce Aldo arăta pe puţin cu douăzeci de ani mai bătrân. Cu aerul lui simian, Aldo a ridicat ochii spre faţa lui Cliff, observând în sfârşit sprânceana uriaşă.

— Doamne, puştiule, a hulit Aldo. Ce dracului ai păţit la faţă?

— Am încasat un pat de puşcă în ochi azi, a răspuns Booth.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Păi filmam sus, pe stâncile alea, a explicat Booth, şi am avut o scenă în care unul dintre *banditos* mă pocneşte în faţă cu o carabină Winchester.

---

[42] Actor afro-american de comedie, popular în anii 1930–1940.

Dar italianu’ care-l juca pe mexican, a continuat el, nu mai făcuse niciodată scene din astea de acţiune, aşa că se tot codea şi mă rata de la o poştă. Cinci duble şi degeaba, ce naiba. Dar eu de fiecare dată cădeam pe spate pe pietrele alea nenorocite. Aşa că până la urmă mă duc la primul asistent de regie – singurul din echipa spaniolă care rupe cât de cât englezeşte – şi-i zic: „Spune-i tipului să-mi tragă dracului una-n faţă, că nu mai rezist să cad pe pietrele astea de căcat”, a încheiat Cliff.

— Ţi-ai luat-o în freză, a exagerat Aldo.

Cliff a ridicat din umeri.

— Asta mi-e meseria. *O încasez* în locul lui Rick.

— Lucrezi cu el de mult? s-a interesat Ray.

— Cu Rick?

— Mda, cu Dalton.

— Se fac acuma zece ani.

— Oh, deci sunteţi amici?

— Mda, suntem amici, a răspuns Cliff zâmbind.

Aldo îi zâmbeşte la rândul său.

— Drăguţ. E bine să ai un tovarăş pe platouri.

Aldo l-a întrebat apoi pe cascadorul lui Rick:

— Îl ştiai şi când a făcut filmu’ ăla cu George Cukor?

— Da, dar la ăla n-am lucrat, a răspuns Cliff. E singurul film fără cascadorii.

— Da, un film bazat pe o carte tare de la vremea aia. Warner şi-a înghesuit acolo toţi actorii de-i avea sub contract. Unii bunicei, a jucat şi Jane Fonda – pe Hank Fonda l-ai cunoscut? a întrebat Aldo.

— Nu, a zis Cliff.

— În fine, a continuat Aldo, Dalton a avut unul dintre rolurile principale. Să ştii că mie George Cukor mi-a dat primul meu rol mare în cinema, *De-a regăsirea* cu Judy Holliday. După care m-a distribuit în *Perseverenţa* cu Hepburn şi Tracy.

Apoi schimbă brusc vitezele:

— Ştii cine are câte un rolişor în ambele filme?

Cliff clatină din cap că nu.

— Afurisitu' de Charlie Bronson, a zis Ray. Şi era chiar şi mai urât decât acum, dacă se poate aşa ceva.

Aldo a rămas o vreme adâncit în propriile gânduri, ca şi cum şi-ar fi amintit cum fusese colaborarea cu Bronson pe când *Aldo* era starul, iar Bronson avea roluri mărunte.

După un moment de tăcere, Ray a hârâit:

— Am auzit că lu' Charlie îi merge binişor de la o vreme. Bravo lui.

Apoi, Ray a smucit din cap spre Booth:

— Ce ziceam?

— Rick şi George Cukor, i-a amintit Cliff.

— Da, da, da, bineînţeles – l-ai cunoscut pe George Cukor? l-a întrebat Ray pe cascador. Un băiat de milioane. Lui îi datorez tot ce am.

— Am auzit că nu era altul mai homo ca el la Hollywood, a zis Cliff.

— Ei, da, George era homosexual, a zis Ray. Dar nu cred că făcea cine ştie pe partea asta. Era cam grăsan.

Apoi Aldo a ridicat ochii la Cliff, intrând într-o dispoziţie profundă şi filozofică. Ştim din autobiografia lui David Carradine că acesta era unul dintre obiceiurile colosului.

— Vezi tu, din moment ce am început datorită lui Cukor, lumea mă tot întreba într-o vreme dacă nu cumva a încercat ceva. Şi, din păcate, răspunsul la întrebarea asta e nu. Aş fi vrut eu să-ncerce.

George purta în el o tristeţe pe care i-aş fi lecuit-o, dac-aş fi putut, a continuat meditativ Aldo. Apoi a oftat: Dar mă tem că deja era incurabil când l-am cunoscut eu. Din câte ştiu, a trăit singur toţi anii lui de la Hollywood. Cred că de mai multă pulă am avut eu parte în marină decât el în cei patruzeci de ani la Hollywood.

Aldo a tăcut, apoi a adăugat:

— Mare păcat, ce naiba, dacă mă-ntrebi pe mine.

Colosul a tăcut iar, apoi a mai întrebat o dată:

— Ce ziceam?

— Rick şi George Cukor, i-a mai amintit o dată Cliff.

— A, da. Deci Rick Dalton lucra pentru Cukor la nenorocirea aia de film. Şi era o scenă cu Dalton, da? Şi brusc Dalton opreşte scena: „Stop, stop, stop, stop, stop, stop." Crede-mă, tot platoul a rămas cu gura căscată. La un film de Cukor, doar George are dreptul să spună stop. Ce dracu', nici Kate Hepburn n-ar fi spus stop. Da' ca să vezi că Rick Dalton zice stop.

Deci Cukor ridică ochii de pe scaunul lui de regizor şi face: „S-a întâmplat ceva, domnule Dalton?" La care Dalton zice: „Ştii, George, mă gândeam că aici ar pica bine o pauză dramatică. Ce părere ai?" Şi Cukor, care are o limbă veninoasă ca un şarpe, îi zice – Aldo încearcă să imite tonul rafinat, erudit al lui Cukor cu vocea lui hârâită: „Domnule Dalton... am convingerea fermă că toată cariera dumitale de până în prezent a fost o lungă pauză dramatică."

Cei doi bărbăţoi năduşiţi au râs cu poftă în camera înăbuşitoare din hotelul spaniol. Rick era prietenul cel mai bun al lui Cliff, dar Cliff ştia cel mai bine ce talent avea Rick să se facă de râs – mai ales în perioada respectivă.

Cliff încă râdea când Aldo a ridicat privirea spre el, dintr-odată serios şi sincer:

— Hei, amice, sunt într-un mare hal. Îmi aduci şi mie o sticlă?

— Oh, uau! a exclamat Cliff. Îmi pare rău, Aldo, ştii că n-ai voie să bei. Toată lumea din echipă a primit notificarea să nu-ţi aducă nici o sticlă. N-avem voie să-ţi aducem alcool, orice-ai spune.

Aldo a oftat, a clătinat din cap cu disperare şi a spus:

— Nu mă lasă să umblu cu bani. I-au instruit pe cei de la hotel să nu mă servească. Au pus un tip de pază la uşă. Sunt în arest la domiciliu aici.

Aldo a ridicat privirea spre Cliff, iar ochii lui s-au înfipt imploratori în ochii lui Cliff:

— Te rog... te rog, puştiule, sunt într-un mare hal. Hai, fii băiat bun. Te rog... te rog... nu mă lăsa să mă milogesc... deşi o fac şi pe asta.

Cliff s-a dus înapoi în camera lui, a luat sticla de gin, a ieşit din nou pe coridor pe mocheta împuţită, ca din plastilină, şi i-a întins sticla bărbatului din camera 104. Aldo Ray a luat sticla de gin de la binefăcătorul său şi, ţinând-o în mâna ca o mănuşă de baseball, s-a holbat intens la ea.

Are o sticlă.

O să aibă o noapte bună.

O s-o bea pe toată.

Şi toate astea în curând.

Privirea lui Aldo s-a mutat de la sticlă la Cliff. Apoi înapoi la sticla de gin. Apoi iar la Cliff. Ochii i s-au îngustat şi a întrebat:

— Ai cumva perucă?

Abia atunci şi-a amintit Cliff că purta încă peruca lui Rick de la filmări.

— O, da, uitasem de ea.

Şi-a scos peruca de pe cap, dezvăluindu-i pentru prima oară lui Aldo propriul lui păr blond. Înainte să se despartă, Cliff Booth i-a făcut cu mâna colosului şi i-a spus:

— Noapte bună, Aldo.

Aldo Ray s-a uitat la sticla din mână şi i s-a adresat tipului de pe eticheta de Beefeater:

— Bună o să fie.

După ce a ras sticla de gin a lui Cliff, Aldo n-a fost în stare să lucreze a doua zi şi a fost urcat în primul avion spre casă. Producătorii spanioli au făcut pe dracu-n patru ca să afle cine-i făcuse rost lui Ray de băutură, dar, din fericire pentru Cliff, n-au reuşit. Cliff a fost atât de stresat încât nu i-a povestit nici măcar lui Rick faza. Decât abia după doi ani.

— Ce-ai făcut? Cliff, când primeşti căcatul ăla de legitimaţie de membru al SAG, s-a înfipt Rick în el, ţi se comunică cele trei reguli: Unu, trebuie să-ţi lase timp de odihnă între zilele de filmare. Doi, nu te bagi la filmări negirate de sindicat. Şi trei, dacă faci vreodată un film cu Aldo Ray, sub nici o formă nu-i aduci de băut.

Dar dacă ar mai fi avut ocazia... Cliff ar fi procedat fix la fel.

Capitolul 23
Muzeul Beţivanilor Celebri

Privindu-se lung în oglinda pentru machiaj din rulota lui de pe platourile de filmare pentru *Lancer*, Rick îşi freacă mustaţa falsă şi buza de sus cu un boţ de vată înmuiat în dizolvant pentru adeziv. Şi-a scos deja peruca pletoasă şi părul natural, ciocolatiu, îi stă pe scăfârlie zburlit şi năduşit. După ce îşi înmoaie cu grijă buza de sus, iar nările i se umplu de aburii alcoolului, desprinde încet şi oarecum

dureros, cu două degete, falsa podoabă de pe faţă şi o pune cu grijă pe masa pentru machiaj.

La micul televizor din rulota lui, fotbalistul vedetă Rosey Grier cântă *Yesterday* a lui Paul McCartney la emisiunea lui de varietăţi transmisă pe mai multe canale, *The Rosey Grier Show*. Ascultând doar cu o ureche melodia, Rick ia un borcănel cu cremă hrănitoare Noxzema, ia un boţ zdravăn cu degetele şi începe să şi-o întindă pe faţă. Auzind un *cioc-cioc* vag, se apleacă în scaun, răsuceşte clanţa şi deschide uşa rulotei, iar în faţa lui apare mărunţica Trudi Frazer, care stă pe caldarâm şi se uită la el. E pentru prima oară când Rick o vede în ţinută de stradă. Care în acel moment constă într-o bluză albă, cu nasturi şi guler alb, tare, pe sub o salopetă bej din catifea reiată. Hainele o arată mai degrabă de opt ani, aşa cum este, decât de doisprezece, cum vrea să pară.

— Ei, eu plec acum, îl informează ea, şi voiam să-ţi spun doar că, după părerea mea, ai jucat excelent azi în scena noastră.

— O, vai, mersi, scumpo, răspunde el cu modestie.

— Nu, n-o spun doar de politeţe, îl asigură ea. A fost una dintre cele mai grozave interpretări pe care le-am văzut în viaţa mea.

„Uau”, îşi spune Rick, mai impresionat decât s-ar fi aşteptat. De data asta, modestia nu mai e prefăcută.

— Păi... mulţumesc, Mirabella.

— Suntem după program, îi aminteşte ea. Poţi să-mi spui Trudi.

— Păi, mersi mult, Trudi, spune Rick cu faţa mânjită de cremă hrănitoare. Iar tu eşti una dintre cele mai extraordinare actriţe...

— Actori, insistă ea.

— Scuze, unul dintre cei mai extraordinari *actori* de orice vârstă cu care am lucrat vreodată, îi spune el cu sinceritate.

— Ei, mulţumesc, Rick, spune ea fără să se gudure.

— Ba chiar, continuă Rick s-o complimenteze, sunt absolut convins că va veni o zi când mă voi lăuda că am avut norocul să lucrez cu tine.

— Când o să câştig primul meu Oscar, *chiar* o să te lauzi că ai lucrat cu mine pe când aveam opt ani, spune Trudi sigură pe ea. Şi o să le spui tuturor că eram la fel de profesionistă *atunci* ca *acum.* Apoi adaugă şoptit, pentru clarificare: „Acum” adică în viitor, când o să câştig un Oscar.

Tupeul piticei îi smulge un zâmbet lui Rick.

— Sunt sigur că aşa o să fac şi sunt sigur că aşa o să fie. Numai să te grăbeşti, să mai apuc şi eu să văd momentul.

Ea îi întoarce zâmbetul.

— O să mă străduiesc.

— Ca de obicei, spune el.

Ea încuviinţează din cap. Apoi se aude vocea maică-sii care o aşteaptă în maşină:

— Hai odată, Trudi, nu-l mai deranja pe domnul Dalton. Îl mai vezi şi mâine!

Iritată, Trudi se răsuceşte în direcţia maică-sii şi-i strigă:

— Nu-l deranjez, mami! Apoi arată teatral cu braţul spre el: Îl felicit pentru *interpretare*!

— Mă rog, hai mai repede! îi ordonă maică-sa.

Trudi dă ochii peste cap şi-şi îndreaptă din nou atenţia asupra lui Rick.

— Ne scuzi. Ce ziceam? O, mi-am amintit... Felicitările mele, domnule. Ai făcut exact cum te-am rugat. M-ai speriat în scena aia.

— Aoleu, îmi pare rău, n-am vrut! exclamă Rick.

— Nu, să nu-ţi ceri scuze, tocmai de-aia e interesantă interpretarea ta, întăreşte ea, şi prin urmare, de-aia a fost şi interpretarea *mea* atât de bună. N-a trebuit *să joc* frica. M-ai făcut *să reacţionez* cu frică. Adică fix ce ţi-am cerut, îi aminteşte ea. Nu m-ai tratat ca pe o mică actriţă de opt ani. M-ai tratat ca pe un coleg actor. Şi nu m-ai menajat. Ai încercat *să acaparezi* scena, adaugă ea cu admiraţie.

— Ei, mulţumesc, Trudi, îi răspunde el din nou cu prefăcută modestie, dar nu cred că *am acaparat* scena.

— Ei, na, ba sigur că aşa ai făcut, îi ignoră ea protestele. Numai tu ai avut dialog. Dar alta o să fie povestea în marea noastră scenă de mâine, îl previne ea. Aşa că ai grijă!

— Ba tu să ai grijă, îi întoarce el prompt avertismentul.

Ea zâmbeşte larg şi spune:

— Aşa te vreau! Pa-pa, Rick, ne vedem mâine.

Apoi îi face cu mâna. El o salută scurt şi-i spune:

— Pa-pa, scumpo.

Rick se întoarce la oglinda de machiaj, iar fetiţa trage uşa în urma ei, dar, înainte s-o închidă de tot, adaugă cu voce scăzută:

— Mâine să vii cu textul învăţat.

La asta, Rick se răsuceşte în scaun, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cum ai zis?

Mutriţa lui Trudi îl priveşte prin mica fantă a uşii aproape închise a rulotei.

— Am zis să vii mâine cu textul învăţat. Să ştii că pentru mine e o mare mirare câţi adulţi nu ştiu textul, deşi pentru asta sunt plătiţi, spune ea, încheindu-şi observaţia cu o mică aroganţă: Eu *întotdeauna* vin cu textul învăţat.

— Zău, chiar aşa? îi răspunde Rick.

— *Da-chiar-aşa*, răspunde ea, apăsând pe fiecare cuvânt. Apoi se grăbeşte să adauge: Dacă nu ştii textul, o să te fac de râs în faţa echipei.

„Mamă, ce scorpie mică”, îşi spune Rick în sinea lui.

— Nu cumva mă ameninţi, haimana mică? o întreabă el.

— Nu, te luam la mişto. Dustin Hoffman face chestia asta tot timpul. Oricum, nu e o ameninţare, e o promisiune. Pa-pa. Închide uşa înainte ca el s-apuce să-i răspundă.

Trudi Frazer nu va *câştiga* niciodată premiul Oscar.

Dar va fi nominalizată de trei ori. Prima oară în 1980, la nouăsprezece ani, pentru rol secundar, când va juca un fel de iubită a lui Timothy Hutton în filmul lui Robert Redford *Oameni obişnuiţi*. Va câştiga Mary Steenburgen pentru *Melvin şi Howard.*

A doua nominalizare pentru rol secundar va urma în 1985, la douăzeci şi patru de ani, pentru rolul măicuţei Agnes din *Agnes, aleasa lui Dumnezeu* de Norman Jewison. Va pierde Oscarul în faţa Anjelicăi Huston cu *Onoarea familiei Prizzi*, dar va câştiga Globul de Aur pentru cea mai bună actriţă într-un rol secundar. Singura nominalizare a lui Frazer pentru rol principal va fi pentru remake-ul lui Quentin Tarantino din 1999 la filmul de aventuri cu gangsteri *Femeia în roşu*, cu un scenariu de John Sayles. Frazer o va juca pe Polly Franklyn, fosta-prostituată-care-ajunge-şefa-unei-bande-de-spărgători-de-bănci în anii treizeci, alături de Michael Madsen în rolul inamicului public numărul unu, John Dillinger. La ultima nominalizare va pierde în faţa lui Hilary Swank, cu *Băieţii nu plâng niciodată.*

Rick îi va face galerie de fiecare dată.

După patruzeci de minute, Rick s-a şters de cremă, şi-a pieptănat părul pe spate într-o versiune aproximativă a obişnuitei sale frizuri *pompadour*, s-a schimbat în hainele

de stradă şi a făcut curat în rulotă, ştergând urmele crizei de nervi de mai devreme. Îşi aprinde o ţigară Red Apple şi e gata să-l caute pe Norman, primul asistent de regie, ca să-i trombonească o explicaţie despre fereastra spartă din greşeală, când aude iarăşi bătăi în uşa rulotei sale. Îşi spune că trebuie să fie al doilea asistent de regie, ca să-l anunţe la ce oră trebuie să se prezinte a doua zi. E oarecum surprins când răsuceşte clanţa şi-l vede în faţa rulotei pe Jim Stacy.

— O, salutare, îi spune Rick.

— Hei, Rick, ai fost grozav în ultima scenă, frate, spune Jim Stacy.

— Ei, căcat, păi asemenea, Jim, îi răspunde Rick. Şi felicitări pentru prima zi a noului tău serial.

— Prima zi a episodului-pilot, îl corectează Jim.

Rick alungă cu o fluturare a mâinii distincţia făcută de Stacy.

— O, aiurea, ştii că CBS o să-l facă. Altfel nu se-apucau naibii să bage-n el atâţia bani.

— S-au mai înşelat şi alţii, îi aminteşte Stacy.

— *Şi*... e un serial bun, adaugă Rick.

— Mă rog, cu siguranţă e mai bun după cele două scene ale tale, spune Stacy. Măi, Rick, ştii ce mă gândeam, vii diseară să bem ceva?

— Ei, drăcie! exclamă Rick. Sigur că da.

Stacy zâmbeşte.

— Unde zici să mergem? întreabă Rick.

— Ştiu eu un locşor aproape de casa mea, în San Gabriel, explică Stacy. Sunt oarecum aşteptat acolo, ca să sărbătoresc prima zi. Sper că nu-i prea departe pentru tine.

— Căcat, nici că-mi pasă, îi răspunde Rick. Maşina mea e la reparat, deci mă duce cascadorul meu.

— Nu-l deranjează? întreabă Jim.

— Nici vorbă, frate, îl asigură Rick. E băiat de zahăr, tre' să-l cunoşti.

— Păi, atunci stai să mă schimb, să-mi dau jos boiala asta de pe faţă, să nu zică lumea că-s vreun poponar de prin Kansas City, şi vă ţineţi după motocicleta mea până la bar, da?

S-au ţinut după motocicleta lui Jim Stacy, Cliff la volan şi Rick în dreapta, până în parcarea unui bar vopsit în roşu închis, cu denumirea simpatică de „Muzeul Beţivanilor Celebri". Pe pereţii roşii sunt desene caricaturale cu beţivii faimoşi ai Hollywoodului.

W.C. Fields, Humphrey Bogart, Buster Keaton şi un desen cu Lee Marvin în *Cat Ballou.*

Jim Stacy intră cu motocicleta pe aleea acoperită de pietriş, apoi opreşte motorul. Cliff trage Cadillacul lui Rick lângă el. În mod evident, e una dintre cârciumile unde James Stacy e client fidel.

Cei trei tipi macho intră în local. E opt seara, iar barul întunecos e plin doar de clienţi de-ai casei. „Muzeul Beţivanilor Celebri" e o cârciumă intimă, bazată pe nostalgie, pentru locuitorii, actorii şi muzicienii din San Gabriel. Pereţii sunt acoperiţi cu suvenire de la celebrităţi hollywoodiene care şi-au distrus vieţile cu băutura. Patru postere înrămate pe perete, cele mai mari afişate la locul cel mai de cinste, le sunt rezervate celor patru sfinţi ocrotitori ai barului.

W.C. Fields cu jobenul lui cenuşiu, uitându-se la o mână de pocher. Humphrey Bogart arătând sexy cu trenciul său şi pălăria de fetru cu boruri întoarse. John Barrymore în perioada când făcea filme mute şi era bărbat bine, etalându-şi profilul celebru. Şi ilustrul Buster Keaton, omul cu chip de piatră, cu pălăria lui teşită şi jacheta neagră din vremurile de glorie, pe când era un star al filmului mut.

Alţi băutori faimoşi se înşiră deasupra barului, unde sunt rafturile cu sticle, în imagini alb-negru de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri înrămate, devenite gălbui sau maronii. Unele sunt fotografii publicitare, altele sunt cadre din filme, iar altele sunt dedicate special barului. Lee Marvin cu cămaşa albă şi jacheta neagră din *Liberty Valance*, rânjind strâmb către obiectiv (cu autograful lui Lee pentru bar). Sam Peckinpah, cu o bandană roşie ca focul pe cap, în picioare lângă o cameră de filmat, arătând spre ceva (cu autograful lui Sam pentru bar). Musculosul Aldo Ray într-un maieu transpirat, într-un cadru din *Pogonul lui Dumnezeu* (cu autograful lui Aldo pentru barmanul Maynard). O fotografie destul de recentă cu Lon Chaney Jr., masiv şi fălcos (cu autograful lui Lon pentru bar). Richard Harris în filmul *Maiorul Dundee* (fără autograf). Martha Raye, zisă „Gură Mare”, uitându-se fix la cameră, cu ochii ieşiţi din orbite şi gura căscată, într-o fotografie publicitară comică din anii treizeci (fără autograf). Şi Richard Burton într-un cadru din *Noaptea iguanei* (fără autograf).

În colţul din stânga al barului, în jurul unei maşini de scris de modă veche, sunt patru fotografii înrămate ale unor celebri autori alcoolici: F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway, William Faulkner şi Dorothy Parker (toate fără autograf).

Printre alte mărunţişuri tematice adunate pe rafturi se numără o veioză cu W.C. Fields care constă într-o caricatură amuzantă cu Fields beat, sprijinindu-se de piciorul veiozei.

Pe bar, lângă borcanul pentru bacşiş, stă o figurină în miniatură cu Omul-Lup (Lon Chaney Jr.).

Pe uşa toaletei bărbaţilor e posterul psihedelic al lui Elaine Havelock care-l reprezintă pe John Barrymore. Pe

uşa toaletei femeilor e posterul psihedelic al lui Elaine Havelock care o reprezintă pe Jean Harlow.

În partea cu pianul, pe peretele din spatele instrumentului, e un poster uriaş cu *Hoarda sălbatică*, noul film regizat de Sam Peckinpah, client fidel şi membru al „Muzeului Beţivanilor” (cu dedicaţii pentru bar de la Sam, William Holden şi Ernest Borgnine).

Pe peretele dinspre masa de biliard sunt posterele psihedelice ale lui Elaine Havelock reprezentându-i pe W.C. Fields şi Mae West, un afiş ceva mai mic al unui nou film cu Lee Marvin care se numeşte *Sergentul Ryker* şi posterul unui film vechi cu Bogart, *Toată noaptea*, pe care-l vezi în toate prăvăliile dubioase.

În afară de cele patru afişe mari cu Fields, Bogart, Barrymore şi Keaton, celelalte nu sunt înrămate. Sunt pur şi simplu fixate cu piuneze pe pereţi.

Când cei trei tipi intră pe uşă, pianistul cântă *Little Green Apples* al lui O.C. Smith.

Dumnezeu n-a făcut mere verzişoare.
În Indiannapolis nu plouă vara,
Nu există nici Dr. Seuss, nici Disneyland,
Nici Mama Gâscă, nici poezioare.

Jim Stacy îi face cu mâna pianistului, iar pianistul îl salută din cap pe Jim în semn de recunoaştere. Stacy îi conduce pe Rick şi Cliff la bar, strângându-i călduros mâna barmanului peste tejghea.

— Cum merge treaba, Maynard?

— Cum a fost prima zi? întreabă prietenos barmanul.

Cu mâna în mâna barmanului, Jim răspunde:

— Păi, mi-au zis să vin şi mâine, deci cre’ că se putea şi mai rău. Întorcându-se spre noii săi prieteni, Jim le face cunoştinţă cu omul de bază de la „Muzeu”.

— Băieţi, el e Maynard. Maynard – arată spre Rick şi Cliff –, ei sunt băieţii, Rick Dalton şi cascadorul care-l dublează, Cliff.

Maynard dă mâna cu amândoi, începând cu Cliff.

— Cliff.

Cliff repetă numele barmanului.

— Maynard.

Maynard se luminează la faţă când dă mâna cu Rick.

— O, pe toţi dracii, *Jake Cahill* în persoană! Mă bucur să-l cunosc pe vânătorul de recompense.

Rick spune, strângându-i şi el mâna:

— Asemenea, Maynard. Doctorul e la cabinet?

— Categoric, doctorul e la cabinet. Cu ce te servesc?

Rick:

— Whiskey sour.

— Dar pe tine, cascadorule? întreabă barmanul.

— Ce bere ai? se interesează Cliff.

— La doză, Pabst, Schlitz, Hamm’s, Coors. La sticlă, Bud, Carlsberg, Miller High Life. La draft, Busch, Falstaff, Old Chattanooga şi Country Club.

— Old Chattanooga, spune Cliff.

Maynard îl arată cu degetul pe Jim, care e de-al casei, şi-i recită comanda:

— Brandy Alexander pentru *Lancer* al nostru.

După care doctorul trece mai departe, la ceilalţi pacienţi.

— Pentru tine sunt *Johnny Madrid*, idiotule! strigă Jim în urma lui.

Toţi cei trei bărbaţi chicotesc.

De ei se apropie agale un alt actor din San Gabriel – genul colţuros la faţă, atât de urât că devine sexy, cu un păr nisipiu lăţos, tuns în scări, şi o geacă de piele neagră. Actorul pe nume Warren Vanders se alătură celor trei bărbaţi, ţinând cu grijă de o bere Pabst Blue Ribbon.

Jim şi Warren se salută călduros, apoi Jim se uită la Rick şi arată cu degetul mare spre Warren:

— Rick, îl ştii pe tipul ăsta?

Rick rânjeşte în semn de recunoaştere.

— Ştii că-l ştiu, ce căcat.

Rick şi Warren îşi dau mâinile ca doi cunoscuţi, în timp ce Rick explică:

— Băiatu' ăsta, Vanders, tre' să fi făcut pe puţin trei episoade din *Legea banilor*.

— Patru, ticălos ingrat ce eşti! O dată pe sezon mă duceam la ranch-ul Spahn, ca să mănânc bătaie de la Rick Dalton, mărturiseşte Warren. Patru ani am mâncat doar cereale din cauză de *Legea banilor.*

Pianistul începe să cânte bucata instrumentală *Alley Cat.*

Maynard pune băuturile clienţilor pe tejghea, iar cei patru bărbaţi urcă pe scaune de bar. Barmanul rămâne pe lângă ei până când e chemat de un client însetat.

Cliff şi Warren trag încă de berile lor, dar Rick a supt rapid cu paiul whiskey-ul sour, iar Jim a dat pe gât paharul de brandy Alexander.

Barmanul revine şi-i întreabă pe Jim şi Rick:

— Încă un rând?

— Mda, spune Jim.

— Whiskey sour, repetă Rick.

Când pianistul, Curt Zastoupil, termină de cântat *Alley Cat*, Jim şi cei trei prieteni ai săi se apropie de pian cu băuturile în mâini.

— Salut, Curt, ce mai faci?

Curt răspunde, luând o gură din cocteilul său Harvey Wallbanger:

— Foarte bine, Jim, la tine cum merge treaba?

— Merge bine de tot, îi răspunde Jim. Azi am avut prima zi din episodul meu pilot.

— Ce tare, frate.

Curt începe să cânte la pian *Happy Days Are Here Again.*

— Mai uşurel, Liberace[43], îi atrage atenţia Jim. Stai întâi să terminăm pilotul. Să vedem dacă iese bine. Să vedem dacă-l ia CBS pentru sezonul de toamnă. Apoi îi dai cu vremurile fericite[44]. Cel puţin pentru câteva săptămâni.

Jim îl prezintă pe pianistul de bar celor doi noi prieteni ai săi. Warren îl cunoaşte deja pe Curt. Ba, mai mult, Warren îi dăruise fiului lui Curt primul său câine, pe nume Baron. Actorul şi cascadorul îi strâng mâna pianistului. Jim îl laudă pe amicul său muzician:

— Curt poate cânta absolut orice cântec în vogă şi la pian, şi la chitară. Şi face o treabă excelentă, mai ales cu *Me and Bobby McGee.* Îl cântă în stil *country*...

— Chiar e o melodie *country*, îi lămureşte Curt.

— Ştiu, dar nu toată lumea o cântă aşa, spune Jim.

— Asta din cauză că folosesc şi ei aranjamentul lui Janis Joplin. Dar, dacă asculţi cântecul, o să vezi că cel mai bine sună la chitară acustică, în stil *country.* Dar nu *country* gen Ernest Tubb, adaugă clarificator Curt. *Country* modern.

Jim continuă să se laude în faţa lui Rick şi Cliff cu prietenul său muzician:

— Ascultaţi-mă pe mine, dacă scotea Curt *Me and Bobby McGee*, poate că dădea lovitura. Şi Creedence Clearwater iese bine. Mai ales cântecul ăla cu „du-du-du”[45].

Curt pare încurcat.

---

[43] Władziu Valentino Liberace, pianist şi showman american care s-a bucurat de un succes fulminant în cluburi, la cinema şi în televiziune începând cu anii 1940 şi până în anii 1980.

[44] Titlul melodiei *Happy Days Are Here Again* s-ar traduce prin „S-au întors vremurile fericite”.

— Care cântec cu „du-du-du”?

— Îl ştii sigur, îi aminteşte Jim. Apoi cântă: „Du-du-du, mă uit pe uşă afară...”

Curt interpretează la pian prima strofă a piesei, cântând:

M-am întors din Illinois,
Am tras uşa după mine, o da,
Uitaţi-vă ce făpturi fericite
Ţopăind pe iarbă.
Buck Owens cântând la rabla de Victrola
Du-du-du, mă uit pe uşă afară...

Cei patru bărbaţi îl aplaudă.

— Excelent, spune Rick.

— Ei, excelent nu e, dar nu-i rău, spune Curt cu modestie, apoi adaugă: Fiului meu îi place cântecul ăsta. Aşa că i-l cânt mereu când sunt acasă şi repet.

— Câţi ani are băiatul tău? întreabă Cliff.

— Luna viitoare face şase, răspunde Curt.

Jim îl încurajează pe muzician:

— Scoală de la pianul ăla şi arată-le de ce eşti în stare cu o chitară.

— Bine, consimte Curt, luând chitara şi aşezându-şi-o în poală. În timp ce o acordează, i se adresează lui Rick: Să ştii că sunt mare fan, Rick. Mi-a plăcut mult *Legea banilor. Legea banilor* şi *Puşcaşul* sunt două dintre serialele mele preferate din perioada aia. Mă mai uit şi acum când se dau la televizor. Mi-a plăcut mult şi unul dintre filmele tale western.

— Care? întreabă Rick. *Tanner*? De obicei ăla rupe la public.

Reglând în continuare instrumentul, Curt întreabă:

---

[45] *Lookin’ Out My Back Door*, una dintre melodiile de succes ale trupei Creedence Clearwater Revival.

— Cine mai joacă-n el?

— În *Tanner* sunt eu cu Ralph Meeker, răspunde Rick.

— Nu, nu era Meeker – îmi place Meeker, dar nu era el. Curt se gândeşte câteva clipe, apoi îşi aminteşte: Glenn Ford!

— Aha, Glenn Ford, răspunde Rick. Atunci *Infern în Texas.* Mda, nu-i rău ăla. Nu m-am înţeles grozav cu Glenn. Nu prea s-a implicat în film cum m-am implicat eu. Adică, ce se-ntâmplă, unii fac *prea multe* filme, asta fiind problema lui Glenn. Dar, per ansamblu, nu-i un film rău.

— Cântă ceva care să te pună niţel în valoare, îi spune Jim lui Curt, care e pe punctul de a termina cu acordatul chitarei.

— Aha, deci eu mă vând aici, spune Curt. Nu mi-am dat seama. Mersi că mi-ai atras atenţia.

— Păi, aşa-i corect, îl tachinează Rick. Ai zis că-ţi place cum îmi fac treaba. Corect e să te văd şi eu la treabă, să zic dacă-mi place.

Curt începe cu *riff*-ul uşor de recunoscut cu care se deschide tema muzicală *Secret Agent Man*[46] a lui Johnny Rivers. Ceilalţi bărbaţi zâmbesc recunoscând melodia. Apoi Curt începe să cânte prima strofă:

E un bărbat care trăieşte periculos
În ochii tuturor rămâne secretos
Ai grijă ce vorbeşti, să nu te dezvăluieşti
Poate că nu mai apuci o nouă zi.
Eşti agent secret, agent secret,
Ţi-au dat un număr şi numele ţi l-au luat.

Curt se opreşte şi aşteaptă să-şi primească aplauzele.

---

[46] Melodia interpretată de Johnny Rivers a fost folosită ca temă muzicală pentru serialul britanic de spionaj *Danger Man*, care a rulat în Statele Unite cu titlul *Secret Agent.*

— Şi asta e printre preferatele lu’ fiu-miu. Apoi se uită la Rick şi întreabă: Deci am ajuns la un nivel de respect reciproc?

— Absolutamente. Rick ridică paharul cu whiskey sour: Să trăiască trubadurul.

Cu toţii ridică paharele şi sticlele şi beau în cinstea lui Curt.

— Tot apropo de tine şi de fiu-miu, amândoi suntem morţi după *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, îi spune Curt lui Rick.

— Ei, ăsta-i din alea bune, răspunde Rick.

— Ştii, când vezi un film din ăsta cu o echipă de băieţi care fac dracu’ ştie ce, îţi alegi un preferat, cum ar veni, şi cu ăla ţii până la sfârşit, îi ţii pumnii să scape cu viaţă.

Ceilalţi dau din cap involuntar, în semn de aprobare.

— Ei, tu ai fost preferatul lu’ fiu-miu.

— Vai, ce bucurie-mi faci, spune Rick.

— De altfel, zilele trecute i-am arătat un episod din *Legea banilor* la televizor, continuă Curt cu explicaţiile. Televizorul mergea, eu am arătat spre tine şi am zis: „Hei, Quint” – îl cheamă Quentin – „hei, Quint, ştii cine-i tipul ăla?” El a zis că nu, aşa că i-am spus: „Îl mai ţii minte pe tipul din *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, ăla care avea un bandaj la ochi şi un aruncător de flăcări şi prăjea nazişti de se căcau pe ei?” El de colo „Da”, la care zic: „E acelaşi tip.” Ştiţi ce mi-a răspuns? întreabă Curt retoric. Cică: „Deci pe vremea aia avea amândoi ochii?”

Râd cu toţii.

— Îmi dai şi mie un autograf pentru el? întreabă Curt.

— Sigur, răspunde Rick. Ai pix?

Curt n-are, dar are Warren Vanders.

Aşa că Rick dă un autograf pe un şerveţel de cocteil de la „Muzeul Beţivanilor Celebri” pentru fiul lui Curt, Quentin, cu dedicaţie pentru „soldatul Quentin”, verifică dacă a

scris corect, apoi adaugă „Salutări de la maiorul McCluskey şi sergentul Lewis”.

După care-şi trece numele, Rick Dalton, iar dedesubt scrie „sergentul Mike Lewis”. După care face un mic desen cu sergentul Mike Lewis cu bandajul la ochi, purtând un tricou pe care scrie *Quentin e simpatic*, iar ca P.S.: „Îi prăjim pe naziştI!”

Jim Stacy geme.

— Uff... Mă cac pe el de *Paisprezece pumni ai lui McCluskey.* Mi-a rupt inima. Căcăciosu’ de Kaz Garas. *Dă-l în pula mea* – scuze, probabil ţi-e prieten, îi spune el lui Rick. Da’ oricum – *dă-l în pula mea*.

Le explică lui Curt, Cliff şi Warren Vanders cum fusese la un pas să primească rolul lui Kaz Garas în *McCluskey*.

— Am rămas trei. Garas, Clint Ritchie şi cu mine. Dar la vremea aia Garas mai jucase deja într-un film de Henry Hathaway. Aşa că Hathaway i-a sunat pe boşii de la Columbia ca să-l împingă-n faţă pe băiatul ăla, iar eu şi Ritchie ne-am lins pe bot, oftează Stacy.

— Ce film mai făcuse Garas cu Hathaway?

— Un căcat cu Stewart Granger prin Africa, răspunde Stacy.

— Am făcut şi eu un căcat cu Stewart Granger prin Africa, comentează Rick. Cel mai mare nenorocit cu care am lucrat vreodată.

— Apropo de mari nenorociţi, îl întrerupe Stacy, Henry Hathaway e tatăl lor! Apoi se grăbeşte să adauge: Mă rog, el e bun ca regizor, face filme bune. Da’ *ţipă* ca nebunu’! Şi, când se pune el pe urlat şi pe-njurat, pe lângă el, Sherman pare unu’ care s-a plimbat prin Georgia la cules de floricele.

Nevastă-mea a jucat în ultimul lui film. Fată drăguţă, blândă ca o păsărică. Al naibii dacă n-a urlat la ea în fiecare zi, da-n fiecare zi. La sfârşitul filmului, biata de ea

ziceai că are *şoc de război*. Las’ că dau eu într-o zi de nenorocitu’ ăla într-un bar, spune Stacy, luând o gură zdravănă de băutură.

— Cine-i nevastă-ta? întreabă Rick.

— Kim Darby, răspunde Stacy.

— Nu mă-nnebuni, spune Rick. Eşti însurat cu Kim Darby? Adică tipa din *Adevăratul curaj*?

— Mda, am cunoscut-o anul trecut, când am făcut *Fum de armă,* explică Stacy. Eram căsătoriţi de maximum două luni când i-a picat rolul principal din *Adevăratul curaj.*

— Să mor eu, eşti însurat cu un star! exclamă Rick entuziast.

— Te-au chemat să dai probă pentru rolul ăla al lui Glen Campbell din *Adevăratul curaj*? îl întreabă Curt pe Jim.

— Nuuuuu, răspunde Jim teatral. Când Hathaway a aflat de Kim că e măritată, şi încă măritată cu unul tânăr şi frumos, mare sculă prin filme, nu m-a lăsat pe platou nici măcar în vizită. Nici să nu mă prindă pe-acolo.

Râd cu toţii.

— Nu cred c-a dat probă cu nimeni, speculează Jim. I l-a dat din prima lui Glen Campbell.

Rick loveşte cu palma pianul, înciudat.

— Ce dracu’ o fi în capul Ducelui[47]? Are o grămadă de roluri de cowboy grozave pentru băieţi tineri, şi el tot aduce cântăreţi din ăştia homo, care habar n-au de actorie. Ricky Nelson. Frankie Avalon. Glen Campbell. Afurisitu’ de Fabian. Dean Martin.

— Ei, Dean Martin e puţin mai altfel decât ceilalţi, se amestecă Jim.

— E tot un cântăreţ nenorocit, ca ăilalţi, întăreşte Rick.

— Mda, dar joacă bine, observă Jim.

---

[47] The Duke, Ducele, era porecla lui John Wayne, care interpretează rolul principal masculin în *Adevăratul curaj*, rol care i-a adus singurul premiu Oscar din carieră.

— Sigur, comentează Rick, joacă exact ca un macaronar împuţit!

Asta stârneşte râsul tuturor.

— Nu mă faceţi, că acu' m-apucă şi cu căcăciosu' de Frankie Avalon, cum moare el la Alamo, căcarea lumii, continuă Rick.

Iarăşi râsete. Cu ochii la Rick, dar arătând spre Jim, Warren Vanders intervine:

— Da' ştiţi cu cine a fost însurat ăsta, nu?

Rick şi Cliff clatină din cap că nu.

— Connie Stevens, le spune Warren.

Fără să vrea, Rick sare în picioare.

— Futu-i, ai fost însurat cu *Connie Stevens*?

— Am fost însurat *şi* am futut-o pe Connie Stevens.

Rick clatină din cap cu tristeţe.

— Ticălos lacom ce eşti. Eram în limbă după ea.

— Ca toată America, amice, adaugă Jim.

— Am tot tras s-o aducem în *Legea banilor*, dar ABC n-o lăsa să apară în producţii NBC, aşa că n-a ieşit treaba. Da' dacă ieşea, mai spune Rick, poate c-o duceam *eu* la altar fluierând.

Stacy nu e prea convins de asta, dar nu comentează. E obişnuit ca bărbaţii să fie geloşi pe palmaresul lui în materie de cuceriri feminine. Aşa că redeschide subiectul cu McCluskey şi regretul său.

— Ei, na, tu te-ai ales cu *McCluskey*, eu cu Stevens. Numai că eu n-o mai am pe Stevens, pe când ţie nu ţi-l ia nimeni pe *McCluskey.* Puteam să fac şi eu parte dintr-o echipă mişto dintr-un film cu duri, să le-o trag naziştilor, se plânge Stacy. În loc să dea cu mine de pământ agariciul ăla de Michael Anderson Jr. în *Monroe.*

Ceilalţi bărbaţi râd la comentariul despre Michael Anderson Jr.

— Da’ totuşi hai să nu mă vait, continuă Stacy. Mda, aş fi putut fi al patrulea tip din stânga în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, dar tu – gesticulează spre Rick cu paharul de brandy Alexander – ai fi putut fi *regele puşcăriei*, futu-i!

„Aoleu, sper că n-o lăbărim iar cu McQueen”, îşi spune Rick.

Cliff tresare, ştiind cât de nesuferită îi e lui Rick toată povestea. Rick încearcă să se fofileze, spunându-i lui Stacy:

— Haide, frate, n-o mai luăm de la capăt.

Warren Vanders îl întreabă pe Stacy despre ce vorbeşte.

Jim ia paharul cu brandy Alexander, îl îndreaptă iar spre Rick şi-şi face numărul în faţa grupului de bărbaţi.

— Afurisitu’ ăsta… a fost cam *atât de-aproape* – arată cu degetele cam doi centimetri – să primească rolul lui McQueen din *Marea evadare.*

Atât Curt, cât şi Warren Vanders par impresionaţi de această dezvăluire.

Rick arată şi el cu degetele doi centimetri şi spune:

— N-am fost *atât de aproape.* Apoi îşi deschise braţele cât poate de larg şi continuă: *Am fost atât de aproape.*

Ceilalţi bărbaţi râd, dar nu sunt de acord cu ceea ce iau drept o paradă de modestie.

— Pentru mine, tot e colosal, ce dracu’, spune Warren Vanders.

Curt Zastoupil ridică din umeri.

— Oh, era *cât pe ce* să primească rolul care l-a făcut om pe McQueen. Ce mare scofală.

Stacy arată spre Curt.

— FIX-AŞA. Apoi se întoarce spre Rick şi flutură degetul spre grupul de bărbaţi. Povesteşte-le şi lor.

„Să mor eu, îşi spune Rick, nu spun nici de-al dracului aceeaşi poveste de căcat în aceeaşi zi afurisită, şi pentru acelaşi idiot.”

— Serios, nu-i nimic de spus, se adresează Rick grupului. E doar o bârfă bună pentru Sportsmen’s Lodge.

Cum Rick face nazuri, Jim Stacy se-apucă să povestească el însuşi.

— Se pare că McQueen era cât pe ce să nu se bage. Aşa că regizorul a făcut o listă. Patru nume. Cine era în capu’ listei? Arată spre Rick: *Afurisitu’ ăsta!*

— Asta cu în capul listei e scorneala lui, clarifică Rick.

— Cine erau ceilalţi trei?

Jim răspunde în locul lui Rick:

— Ceilalţi trei – fiţi atenţi aici – cei trei George.

— Care trei George? întreabă Curt.

— Peppard, Maharis şi Chakiris, îi lămureşte Jim.

Curt şi Warren tresar amândoi, iar Curt comentează:

— Ce căcat, nici n-aveai ce-alege din ăia trei poponari!

— Ce ţi-am zis? îi spune Jim lui Rick, apoi adaugă pentru Curt: Aşa ziceam şi eu.

În acel moment, Maynard strigă de la bar:

— Curt, sper că ţi-a plăcut în pauză. Acum ia distrează şi celelalte treizeci de persoane din sală!

Jim, Rick, Cliff şi Warren se îndepărtează de pian, iar Curt se aşază înapoi pe scaun şi se pune pe treabă.

Ochii ăştia plâng pentru tine noaptea
Braţele astea tânjesc după îmbrăţişarea ta.[48]

Ceilalţi bărbaţi se târâie înapoi la bar, unde Maynard le mai serveşte un rând (al treilea pentru Rick şi Jim şi a doua bere la draft pentru Cliff). De data asta plăteşte Cliff. Warren Vanders îşi achită berea, îşi ia la revedere de la

[48] Versuri cu care începe melodia *These Eyes* a trupei canadiene The Guess Who.

băieţi şi se grăbeşte să plece cât încă e în stare să urce la volan.

În astfel de seri, Cliff nu prea vorbeşte. Nu pentru că şi-ar muşca limba, mai strecoară din când în când câte o replică, dar ştie că el nu contează în astfel de seri. Contează cei doi actori bărbaţi care se adulmecă reciproc, ca să clădească o relaţie artistică şi funcţională. E seara *lor.*

Cei doi actori de televiziune rămaşi continuă să stea de vorbă, să bea şi să facă ceea ce fac de obicei actorii de pe vremea lor. Să-şi compare experienţele. De obicei despre regizori şi actori cu care au lucrat amândoi. Se dovedeşte că şi Stacy îl cunoaşte pe Tommy Laughlin de când jucase în primul film al lui Tommy ca regizor, *Tânărul păcătos.* Stacy colaborase cu Jerry Hopper, care regizase *Tanner*, la *Înarmat şi gata de drum.* Şi amândoi colaboraseră cu Vic Morrow. Vic apăruse într-un episod din *Legea banilor*, iar Jim, într-un episod din serialul lui Morrow *Pe front*! Discută şi despre regizorii pe care-i simpatizează, care sunt de obicei regizorii care-i simpatizează *pe ei* şi le dau de lucru. Rick îi ridică-n slăvi pe Paul Wendkos şi William Witney, iar Stacy, pe Robert Butler.

— Deci cum te-ai căpătuit aşa la CBS? îl întreabă Dalton pe Stacy.

— Păi ştii cum e, răspunde Stacy. Lucrezi în televiziune când cu un regizor, când cu altul. Apoi nimereşti unul care te place pe bune. Şi devii unul dintre *oamenii lui.* Dacă omul face patru episoade pe an pentru diverse seriale, te bagă şi pe tine într-unul sau două, dacă poate.

— Da, asta a fost şi situaţia mea cu Paul Wendkos şi Bill Witney, comentează Rick.

— Deci *omul meu* care mă considera *omul lui* a fost Robert Butler, spune Stacy. M-a băgat în câteva seriale de-ale lui, dar, chiar şi în alea unde nu m-au primit pentru că

voiau nume mai mari – de-alde Andy Prine sau John Saxon –, i-am impresionat pe directorii de casting şi pe producători. Aşa că a-nceput să se audă de mine la CBS şi a apărut super-ocazia asta cu *Fum de armă*, episodul în două părţi. Dar n-am primit-o aşa, pe tavă, a trebuit să mă lupt pentru ea. A trebuit să impresionez conducerea canalului, producătorii serialului şi pe regizorul episodului, Dick Sarafian.

— Dick Sarafian a scris scenariul primului meu film de cinema în care am avut rol principal, îl întrerupe Rick.

— Serios? Ce film? întreabă Stacy.

— Un film despre curse cu maşini, *Cursă fără oprire*. L-a regizat Bill Witney. A avut o distribuţie bună, Gene Evans, John Ashley, Dick Bakalyan. I-am suflat rolul principal lui Bob Conrad. Witney n-a avut chef să sape zilnic câte o groapă în pământ ca să-i bage pe ceilalţi actori, să fie la acelaşi nivel cu Bob, glumeşte Rick.

Râd cu toţii de poanta despre statura lui Robert Conrad.

Rick îl întreabă apoi pe Stacy de episodul din *Foc de armă.*

— Da’ ce, s-au băgat şefii canalului să aleagă actorii pentru un rol episodic?

— Păi asta-i chestia, îl lămureşte Stacy. Puteau să meargă pe ideea cu un nume mare, să-i dea rolul lui Chris George. Dar n-au vrut un nume mare. CBS a vrut să distribuie un actor tânăr şi să folosească acel episod din *Foc de armă* ca să-l prezinte publicului amator de westernuri, pentru ca în sezonul următor să-i trântească propriul lui serial.

— Ei bine, spune Rick, salutându-l pe Jim cu paharul gol de whiskey sour, eşti al dracului de norocos şi sper că-ţi dai seama de asta.

Jim Stacy se zbârleşte puţin.

— N-aş zice că-s *norocos*. Am primit o şansă. Adică nu e ca şi cum mi-a picat pleaşcă imediat ce am ajuns în oraş. Şapte ani am frecat-o cu căcatul ăla de *Ozzie şi Harriet*, tot spunând: „Hei, Ricky, vrei un hamburger?”

— Ho, ho, ho, n-am zis că nu meriţi, clarifică Rick. Şi nici măcar n-am insinuat aşa ceva. Te-am văzut azi, şi meriţi grupa mare. Spuneam doar că am fost şi eu ca tine. Mi s-a dus vestea în oraş pentru micul rol din *Poveşti din Wells Fargo*. Şi de-acolo am sărit direct în *Legea banilor.* Oricum, voiam să zic altceva: ăsta-i un moment pentru tine. Şi sper că-l apreciezi mai bine decât am făcut-o eu.

— Tu pe atunci nu l-ai apreciat? întreabă Jim.

— Ba da, îl asigură Rick. Apoi îl împunge în umăr cu paharul de cocteil gol şi adaugă: Dar nu ca acum.

După ce Maynard le aduce un al patrulea rând de whiskey sour şi brandy Alexander pentru Rick şi Jim şi a treia bere pentru Cliff, atacă subiectul preferat al actorilor sexy, gagicile.

Jim e curios dacă Rick o futuse pe Virna Lisi, iar Rick e curios dacă Jim o futuse pe Hayley Mills.

Jim spune că nu sau nu vrea să recunoască. Rick încercase, dar nu reuşise. Rick îi povesteşte lui Jim cum le futuse pe Yvonne De Carlo şi Faith Domergue, care apăruseră episodic în *Legea banilor.* Pe De Carlo o futuse, de fapt, pentru că de când avea doisprezece ani tânjise s-o fută pe Elizabeth Taylor. Şi Yvonne De Carlo i se păruse maximum ce putea face în acest sens.

— A fost greu s-o convingi pe Yvonne De Carlo să aibă o aventură cu tine? întreabă Jim.

Rick ridică paharul de cocteil gol şi răspunde:

— La fel de greu cum e să mai comand un whiskey sour.

Râd cu toţii de poanta lui Rick şi de momentul bine ales. Jim mai comandă un rând, dar Cliff refuză a patra bere. Cei

doi actori aşteaptă ca Maynard să le aducă ultimul rând de cocteiluri.

Rick ştie că trebuie să se ducă acasă şi să-şi înveţe textul pentru filmările de a doua zi. Ferească Dumnezeu să nu-şi ştie replicile la perfecţie când are de jucat o scenă cu scorpia aia mică.

Probabil că ea o să ştie şi replicile ei, *şi* pe ale lui.

Asta înseamnă că mai bea paharul ăla şi gata. La noapte o să se culce astfel încât a doua zi de dimineaţă să ţină minte că *s-a dus la culcare.*

Dar înainte să-şi ia *adiós* de la co-starul său, Rick spune:

— Jim?

— Da?

— Ştii chestia cu *Marea evadare* de care m-ai întrebat?

— Mda.

— Eu nu mă omor după povestea aia, cum pare să se omoare restul lumii, mărturiseşte Rick. Dacă eram Cesare Danova, mai înţelegeam. Dar nu-s în situaţia lui.

— Stai aşa, spune nedumerit Stacy, ce naiba caută Cesare Danova în chestia asta şi care-i *situaţia* lui?

— Păi la un moment dat, explică Rick, William Wyler chiar a luat în calcul – timp de două minute – să-l distribuie pe Cesare Danova în Ben-Hur.

— Pe bune? Căcat, nu ştiam chestia asta.

— Nu ştii pentru că, după două minute, lui Wyler i-a revenit mintea l-a cap şi l-a ales pe Charlton Heston, îşi continuă Rick explicaţia. Dar putem spune că Cesare Danova a fost *aproape* să-l joace pe Ben-Hur pentru că a fost într-adevăr *aproape.* Dar situaţia *lui* nu se compară cu *a mea.*

Jim îl priveşte lung pe Rick, întrebându-se unde vrea să ajungă.

Actorul continuă:

— Care-i chestia, chiar am muncit pe brânci la *Legea banilor.* Dacă pentru asta mă ştie lumea, mi se pare corect. Dar am senzaţia că toată lumea e interesată nu de serialul pe care l-am făcut. Ci de un nenorocit de rol în care nici n-am jucat. Un rol pe care nu l-aş fi primit nici la paştele cailor.

— Ai fost pe listă, încearcă Jim.

— Ce listă, căca-m-aş pe ea de listă! spune Rick, ridicând înciudat tonul.

Maynard şi câţiva clienţi se întorc spre el. Jim îl bate uşor pe mână peste tejghea, spunându-i cu voce scăzută:

— Nu-i nimic, stai liniştit. Bea ceva.

Rick mai soarbe puţin whiskey sour cu paiul, în timp ce Jim îl priveşte cu ochii mari.

— *Lista* aia, repetă Rick în şoaptă, pe un ton sarcastic, aia care face furori peste tot, e dubioasă, ce naiba. Adică eu unul n-am văzut-o niciodată. Dar să zicem că există o listă şi că sunt şi eu pe ea, pe lângă cei trei George. Îţi dai seama câte trăsnăi imposibile ar trebui să se întâmple ca să primesc eu rolul? întreabă el.

— Nu pricep, recunoaşte Jim.

— În primul rând, începe Rick, McQueen trebuie să facă cel mai stupid lucru din viaţa lui – să refuze *Marea evadare* şi să accepte *Învingătorii.* În fine, ceea ce *n-a* făcut, pentru că nu e prost făcut grămadă.

După o pauză, Rick continuă:

— Dar, doar de dragul discuţiei, hai să spunem că McQueen e *prost făcut grămadă* şi refuză un rol sclipitor dintr-un film măreţ, scris pentru el de mentorul lui, John Sturges. Asta înseamnă că ajung eu Hilts, regele puşcăriei? îl întreabă Rick pe Jim, dar îşi răspunde tot el, înainte ca Jim să strecoare vreun cuvânt: Sigur că nu. Dac-a existat vreo listă, la momentul respectiv în fruntea ei era clar George Peppard, insistă Rick. Adică nici nu încape

discuţie. Iar dacă McQueen i-ar fi refuzat, s-ar fi dus direct cu propunerea la Peppard. Şi, din moment ce Peppard a jucat *până la urmă* rolul din *Învingătorii refuzat* de McQueen, dacă i s-ar fi oferit *Marea evadare*, Peppard ar fi acceptat pe loc, că nu e tâmpit. Şi *cu asta basta*, domnule Stacy, conchide Rick.

„E logic", se gândeşte Jim, zâmbind tiradei lui Rick. Doar că James Stacy nu-şi dă seama că Rick nu terminase încă.

— Dar, îşi reia Rick ideea, *de dragul discuţiei*, să presupunem că Peppard n-apucă să joace rolul, că se răstoarnă cu Aston Martinul pe Mulholland – nu, stai aşa, prea e clişeu. Peppard face surfing în Malibu şi-l mănâncă un rechin. Aşa că e indisponibil.

Rick îi rezumă iar situaţia lui Stacy, asigurându-se că acesta îi urmăreşte expunerea.

— Deci McQueen comite cea mai mare idioţenie din viaţa lui, iar pe Peppard îl mănâncă un rechin. Acuma primesc rolul? îl întreabă actorul pe celălalt actor.

Jim dă din cap în sus şi-n jos.

Dar Rick mişcă din cap dintr-o parte în alta. Apoi îi explică lui James Stacy ca unui copil de cinci ani:

— Nu, nu-l primesc. Îl primeşte George Maharis.

Jim Stacy dă să-l contrazică, dar Rick îl opreşte ridicând mâna.

— Ia să vedem, de ce zic asta? Îţi spun acum.

Rick începe să-i explice:

— Care-i chestia, Maharis era foarte popular în ’62 după serialul ăla al lui. Ba, mai mult, după doi ani, Sturges i-a dat lui Maharis rolul principal într-un thriller care se numeşte *Virus letal* – ceea ce sugerează că Maharis îi e simpatic. La o adică, nu m-a distribuit pe mine în căcatu’ ăla de *Virus letal.*

Deci, continuă Rick, dacă Steve McQueen comite cea mai mare idioţenie din viaţa lui şi pe George Peppard îl

mănâncă un rechin, *atunci*... George Maharis devine Hilts, regele puşcăriei.

Rick ridică paharul de cocteil şi soarbe cu paiul din băutura acrişoară, în cinstea lui Maharis.

— Dar hai să presupunem, de dragul discuţiei, că, înainte să dea drumul la filmări, Maharis e prins făcând sex cu un bărbat într-o toaletă publică.

Jim Stacy izbucneşte în râs.

Rick continuă:

— Deci Maharis e pa-pa şi Sturges revine la listă. Ei, acuma capăt rolul?

— Dintre tine şi George Chakiris? Da, cum dracu'! insistă Stacy.

Rick mişcă din cap dintr-o parte în alta şi-i spune lui Jim:

— Nu, nu, nu, nu, nu, Jim, *bineînţeles* că i-l oferă lui George Chakiris.

Stacy face o mutră care arată că nu e de acord, iar Rick începe argumentaţia ridicând o mână şi numărând motivele pe degete.

Primul deget:

— Unu la mână, Oscarul ăla inexplicabil pe care l-a câştigat.

Stacy dă din cap, recunoscând: „Da, asta se pune".

Al doilea deget:

— Doi la mână, *Marea evadare* a fost produs de fraţii Mirisch *pentru* Mirisch Company.

Al treilea deget:

— George Chakiris are o *înţelegere* cu Mirisch Company. Cu ei a făcut *Escadrila 633.* Cu ei a făcut *Diamond Head*. Cu ei a făcut şi prostia aia de film cu azteci. Deci nu doar că *le place de el* – au contract cu el, ce dracu'!

Jim Stacy dă din cap, sesizând logica ipotezei lui Rick.

— Aşa că George Chakiris capătă rolul şi gata, conchide Dalton.

Stacy dă din cap aprobator şi dă să spună ceva, dar Rick îl opreşte cu indexul ridicat.

— Dar... hai să spunem acum – de dragul discuţiei – că McQueen comite cea mai mare idioţenie din viaţa lui, pe Peppard îl mănâncă un rechin în Malibu, Maharis e prins când se fute cu un tip într-o toaletă publică... şi se dovedeşte că tipul cu care se fute Maharis... e *Chakiris*!

Asta-l face pe Stacy să pufnească, împroşcând cu băutură.

— Deci adio, Bernardo[49], spune Rick gesticulând larg. Apoi îl întreabă pe Jim Stacy, lăsând în jos umerii: Acuma capăt rolul?

Jim lasă jos cocteilul.

— Normal că-l capeţi, doar eşti ultimul de pe căcatu' ăla de listă!

— Fix asta zic şi eu, Jim, îi explică Rick. Când pula mea s-a mai pomenit să-l angajeze pe ultimul tip de pe căcatu' de listă? Când ai ajuns la ultimul tip de pe căcatu' de listă, arunci căcatu' de listă şi începi *una nouă*!

„Căcat, fix aşa e", se gândeşte Stacy.

— Deci lasă-i dracului pe cei trei George, că vin cei doi Bobi. Redford şi Culp. După care îi apucă să-l facă pe tip englez şi ne pomenim că-i dau dracului rolul lui Michael Caine. Sau, încheie Rick, îşi bagă picioarele şi-i dau lui Paul Newman câţi bani cere. Sau sună oamenii lui Tony Curtis şi le fac o ofertă convenabilă pentru Tony. *În orice caz*, eu n-am avut nici cea mai mică şansă, ce dracu'.

Apoi, Rick se uită la Cliff şi-i face semn că e timpul să ridice ancora, lăsând paharul gol pe bar ca un punct final teatral.

— Şi cu asta îţi spun *adieu*, domnule Lancer. Am o tonă de replici de învăţat în noaptea asta şi tre' neapărat să le-

[49] Actorul George Chakiris e cunoscut, printre altele, pentru rolul lui Bernardo, şeful unei bande din *Poveste din cartierul de vest.*

nvăţ dacă nu vreau să mă strângă mâine de ouă mucoasa aia mică şi aprigă.

Capitolul 24
Nebraska Jim

După ce le spun *adieu* lui Jim Stacy şi clienţilor obişnuiţi ai „Muzeului Beţivanilor Celebri”, Cliff îl lasă pe Rick acasă în jur de zece şi jumătate noaptea. Timp suficient pentru ca Rick să-şi înveţe textul pentru a doua zi, iar pe la doisprezece, doisprezece şi jumătate să fie sub plapumă. Imediat ce intră pe uşă, ca orice actor din lume, Rick verifică robotul telefonic, să vadă dacă primise vreun mesaj important. Şi iată că găseşte un mesaj de la impresarul Marvin Schwarz.

„Uau, ce repede s-a mişcat”, îşi spune Rick.

Aşa că se grăbeşte să formeze numărul lăsat de impresar, iar Marvin răspunde la a treia sonerie.

— Marvin Schwarz, spune Marvin Schwarz.

— Bună seara, domnule Schwarz, spune Rick în receptor, sunt Rick Dalton.

— Rick, băiete, ce mă bucur că m-ai sunat, răspunde agentul prietenos. Am două cuvinte pentru tine: *Nebraska Jim-Sergio Corbucci*.

— Care *Nebraska*? *Sergio* şi mai cum? întreabă Rick.

— Sergio Corbucci, repetă Marvin.

— Cine-i ăla?

— Al doilea mare regizor de westernuri spaghetti din toată lumea asta mare, îl informează Marvin. Face un western nou. Se numeşte *Nebraska Jim*. Şi, datorită *mie,* s-a gândit *la tine.*

— Nebraska Jim. Eu sunt Nebraska Jim?

— Da, tu eşti.

— Deci mi-l oferă?

— Nu ţi-l oferă.

— Deci nu l-am luat?

— De luat, o să *iei* cina. Tocmai s-a întâlnit cu trei actori tineri. Datorită mie, o să-l întâlnească şi pe-al patrulea. De joi în două săptămâni, tu, Sergio şi nevastă-sa, Nori, la restaurantul lui preferat din Los Angeles.

— Care-s ceilalţi trei? se interesează Rick.

Marvin îi înşiră dintr-o suflare:

— Robert Fuller, Gary Lockwood, Ricky Nelson şi Ty Hardin.

— Sunt patru, îi atrage atenţia Rick.

— O, ai dreptate, îşi dă seama Marvin. Scuzele mele, tu eşti al cincilea.

— Ricky Nelson? întreabă Rick, mirat. Ce dracu', Ricky Nelson e în cărţi?

— Ah, băiete dragă, Ricky Nelson a fost unul dintre starurile din *Rio Bravo*, îi aminteşte Marvin. Un film al naibii de bun, cum n-a făcut nici unu' dintre voi, ăilalţi.

— Uite ce e, domnule Sch-Sch-Schwarz, se bâlbâie Rick, e fantastic. Dar pot să vorbesc pe şleau cu dumneavoastră?

— Întotdeauna, răspunde Marvin.

— Apropo de *westernurile* astea *spaghetti*, începe Rick.

— Da?

— Nu-mi plac.

— Nu-ţi plac?

— Nu. Ba chiar mi se par groaznice.

— Groaznice?

— Mda.

— Câte ai văzut?

— Două, trei.

— Deci asta-i părerea ta de *specialist*?

— Uite ce este, domnule Schwarz, eu am crescut cu Hopalong Cassidy şi Hoot Gibson. Căcaturile astea italieneşti cu cowboy nu-s pe gustu' meu, ce să fac.

— Pentru că sunt *groaznice*? ţine să clarifice impresarul.

— Mda.

— Spre deosebire de operele memorabile, de înaltă calitate, ale lui Hopalong Cassidy şi Hoot Gibson?

— Haideţi, că ştiţi la ce mă refer.

— Uite ce e, Rick, spune impresarul, n-aş vrea să fiu insensibil, dar n-ai chiar aşa un palmares strălucit la cinema încât să strâmbi din nas la filme în care ai putea juca rolul principal.

— Îmi dau seama de asta, recunoaşte Rick. Dar poate că, în loc să mă tirez la Roma, e mai înţelept să rămân în oraş şi să dau tot ce pot în următorul sezon, când s-or face episoadele-pilot. Adică cineva tot o să aibă noroc; de ce n-aş fi eu ăla?

— Auzi, băiete, îi spune Marvin, o să-ţi spun o poveste despre unul dintre clienţii mei. Înainte să trimitem cowboy călări pe platourile din Cinecittà, îi expediam la Berlin. Înainte să le vină afurisiţilor de italieni ideea genială să facă westernuri, s-au băgat nemţii pe felie. Vezi tu, explică Marvin, nemţii au avut un romancier pe nume Karl May. Tipul a scris nişte cărţi care se petrec în nord-vestul Americii în perioada de pionierat. Şi să ştii că, deşi Karl May n-a pus niciodată piciorul în America, romanele lui au fost foarte prizate de publicul german.

Cărţile povestesc aventurile a doi bărbaţi. Unul e o căpetenie apaşă pe nume Winnetou. Iar celălalt e fratele

lui de sânge alb, un om al munţilor căruia-i zice Old Shatterhand. Aşa că, în anii cincizeci, o companie germană de producţie s-a apucat să facă filme germane inspirate de romanele astea. Au ales un actor francez, Pierre Brice, pentru rolul indianului. Dar pentru Old Shatterhand i-am convins să-l ia pe clientul meu american, un tip macho, Lex Barker. Acuma, înainte să plece în Germania, Lex făcuse câteva filme americane. Ba l-a jucat chiar pe Tarzan – şi l-a jucat al dracului de bine, dacă vrei părerea mea. Dar era însurat cu Lana Turner. Aşa că putea el să se dea peste cap, că tot domnul Lana Turner rămânea.

Deci îi fac rost de filmul ăsta nemţesc. Şi el nu vrea să se ducă. Un western nemţesc? Ce drăcovenie mai e şi asta? Un western nemţesc cu un indian francez, ce pizda mă-sii?

Îmi zice: „Marvin, ce dracu-mi faci? Actoru' face multe pentru bani, dar cu o limită." La care eu i-am zis, cum îţi zic şi ţie: Care dracului e problema ta?

În primul rând, în America nu prea stă nimeni la coadă ca să-ţi ofere roluri principale în filme de cinema.

În al doilea rând, doar nu te înrolezi în armată, ce dracu'. Te duci în Germania, faci un film – cinci, şase săptămâni –, iei bani frumoşi, te întorci acasă. Floare la ureche. Ţac-pac.

Deci îl conving să se ducă. Şi restul e *istoria cinemaului german*, cum se spune.

Filmul *a rupt*, pe toţi dracii! Şi nu doar în Germania, ci în toată Europa. Până la urmă, Lex l-a jucat pe Old Shatterhand de şase ori! A devenit unul dintre cei mai populari actori din istoria cinemaului german! Dar filmele lui rulează în toată Europa. A ajuns atât de popular în Italia, încât Fellini l-a distribuit în *La Dolce Vita*. Şi ştii pe cine joacă... pe *Lex Barker*! Aşa mare star e.

După şase filme, omul renunţă la rol. E înlocuit de ditamai staruri americane ca Stewart Granger şi Rod Cameron. Dar *pe ei* nu-i mai cheamă Old Statterhand. Îi cheamă tot felul de prostii gen Old Skatterhand, Old Surehand sau Old Firehand. De ce? Pentru că în Germania toată lumea îl cunoaşte pe Lex Barker – şi *doar* Lex Barker e Old Shatterhand!

Impresarul trece la detaliile practice:

— Auzi, scumpule, m-ai întrebat dacă poţi vorbi pe şleau cu mine. Ei, acuma o să vorbesc eu pe şleau cu tine. Ai încercat tranziţia televiziune-cinema şi n-a mers. Na, rareori merge, aşa că bine-ai venit în clubu' de căcat. Marvin continuă cu exemple printre care nu se numără şi Rick: Da, le-a mers unora ca McQueen şi Jim Garner, ba chiar şi lui Clint Eastwood, ceea ce chiar că e de necrezut. Dar ăştia ca tine, Edd Byrnes, Vince Edwards sau George Maharis, care toată cariera n-aţi făcut altceva decât să vă daţi cu pieptănul prin freza *pompadour*, acuma sunteţi cu toţii în aceeaşi oală.

Cultura s-a schimbat în timp ce voi vă uitaţi în altă parte.

În zilele noastre, ca să joci în filme trebuie să fii hipiot şi fiu de star. Peter Fonda, Michael Douglas, puştiul lui Don Siegel, Kristoffer Tabori, chiar şi Arlo Guthrie, ce naiba! Nişte androgini lăţoşi, ăştia sunt junii-primi de azi.

Marvin face o pauză dramatică, apoi continuă:

— Tu tot cu freza asta *pompadour* umbli, ce dracu'! Nici măcar nenorocitu' de Elvis nu mai poartă freza *pompadour*! Nici Ricky Nelson, durerea mea, nu mai poartă naibii *pompadour*! Nenorocitu' de Edd „Kookie" Byrnes apare la televizor în reclame la un căcat de fixativ şi zice „Adio, plete ude, trăiască freza uscată". Kookie, ce dracu'! Dar tu nu, Rick – tu tot cu drăcovenia de *pompadour*!

Rick îi răspunde cu entuziasm:

— Ei, să ştiţi că azi am filmat o chestie şi n-am purtat *pompadour.*

— Păi, era dracului timpul! exclamă Marvin. Dacă mă-ntrebi pe mine, trebuia să foloseşti de mult fixativ şi placă.

Marvin schimbă apoi vitezele.

— Dar nu asta-i chestia. Chestia e că-n Italia faci ce vrei. Dacă te-apucă brusc să fii flamboaiant ca Tony Curtis, n-ai decât. Vrei să porţi aceeaşi frezăca-n ultimii douăzeci de ani, să fii sănătos. Italienilor puţin le pasă. Ştii căcaturile astea hippie de care s-a umplut oraşul şi toată America? Şi-n Roma s-a întâmplat acelaşi căcat. Care-i diferenţa: italienii le-au tras un şut vagabonzilor. Deci cultura tineretului n-a ajuns să domine cultura populară, cum fac poponarii ăştia de hipioţi de la noi.

— *Poponarii de hipioţi*, repetă Rick în barbă pe un ton amar.

Apoi, ilustrul Marvin Schwarz trece la concluzie:

— Aşa că urmează întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari, Rick. Unde-ai vrea să fii la anul pe vremea asta? În Burbank, să-ţi iei şuturi în cur de la un *schvartze*[50] în *Brigada secretă*? Sau la Roma... să fii star în westenuri?

Capitolul 25
Ultimul capitol

[50] Termen idiş ofensator pentru negru.

Roman şi Sharon Polanski gonesc pe Sunset Strip în maşina lor sport englezească decapotabilă. Sharon nu poate s-o sufere.

Nu poate s-o sufere pentru că e veche.

Nu poate să sufere zgomotul pe care-l face când Roman schimbă vitezele.

Nu poate să sufere că prinde foarte prost radioul.

Dar mai ales nu poate să sufere că e decapotabilă, iar Roman insistă mereu să conducă fără capotă.

Roman glumeşte cu Warren Beatty că „Viaţa e prea scurtă ca să *nu* conduci o decapotabilă”.

Lui îi convine să vorbească, la tunsoarea lui paj. Dar Sharon face mari eforturi să-şi aranjeze părul. După ce se coafează şi arată splendid, să şi-l ascundă sub o eşarfă?

E o crimă împotriva frumuseţii.

Cuplul hollywoodian tocmai a ieşit de la emisiunea lui Hugh Hefner *Playboy After Dark*. E ora zece când se îndepărtează în trombă de clădirea de pe Sunset 9000, unde se înregistrează show-ul, gonind pe lângă restaurantul Ben Frank’s şi pe lângă Tiffany Theater, pe a cărui marchiză tronează *Cowboy singuratici* de Andy Warhol.

Roman ştie că n-ar fi trebuit să accepte alt eveniment după petrecerea de la Conacul Playboy şi simte tăcerea ei ostilă. Ştie foarte bine că ea avea de gând să-şi petreacă seara în pat, citind. Şi ştie că ea face mult mai mult efort decât el ca să se dichisească pentru apariţiile TV.

Oricum, până la urmă se dichisise, ieşise din casă şi fusese la înălţime pentru el.

Urmează însă războiul rece al resentimentelor. Sharon are o prezenţă atât de solară, încât, atunci când înăbuşă soarele, efectul e glacial.

În boxele proaste ale maşinii se aude cu intermitenţe prezentatorul de noapte Humble Harve de pe 93 KHJ, apoi

o melodie stupidă cântată de Diana Ross şi Supremes, *În orice zodie ai fi, al meu vei fi*[51]. A sosit momentul ca Roman să-şi toarne cenuşă în cap, să-şi exprime recunoştinţa şi s-o zgândărească pe ursoaica blondă.

— Auzi, dragă, începe el, ştiu că nu voiai să vii în seara asta.

Pe parbrizul maşinii se vede acoperişul roşu al localului Der Wienerschnitzel de pe Larrabee, iar Sharon îi aruncă o privire lui Roman şi aprobă din cap.

— Şi ştiu că te-ai supărat pentru că nu ţi-am cerut părerea, a fost o nesimţire din partea mea.

Ea aprobă din nou din cap.

— Şi-mi dau seama că ai acceptat totul cu multă graţie, continuă el.

De fapt, Sharon s-a văitat toată după-amiaza la Jay pe tema asta, dar Roman n-are de unde să ştie.

În sfârşit, sfinxul blond răspunde:

— Da, tot ce-ai zis e adevărat.

— Te comporţi ca un înger, îi spune el, şi pentru asta te iubesc.

„Aha, deci pentru asta mă iubeşti?” îşi spunea ea, dând ochii peste cap.

Văzând-o că-şi dă ochii peste cap, el deduce că probabil nu făcuse cel mai inspirat comentariu.

În timp ce trec pe Strip printre London Fog şi Whisky a Go Go, Roman încearcă să parlamenteze cu ea.

— Deci ca să ştii că ştiu că-ţi sunt dator.

Ea ripostează imediat cu o întrebare.

— Ce-mi *datorezi*?

— Am vrut să zic că-ţi *sunt dator* pentru ce ai făcut.

— Ştiu. Sunt de acord. Dar ce ai de gând să faci ca să te revanşezi?

---

[51] Titlul melodiei este *No Matter What Sign You Are*, în traducere, „În orice zodie ai fi”.

De fapt, Roman nu vorbise atât de serios cum părea să fi înţeles Sharon, aşa că dă din colţ în colţ.

— Păi, ce să zic, probabil – improvizează el rapid – că ai putea să mă pui şi tu să fac ceva ce *eu* nu vreau.

„Da, asta e”, îşi spune el. Fix reciproca, nici mai mult, nici mai puţin. Începe să-i dea exemple de situaţii:

— Adică dacă dai de o gală caritabilă la care chiar ţii...

Ea îl întrerupe cu două cuvinte.

— Petrecere. Piscină.

— Cum?

— Petrecere. Piscină.

— Petrecere la piscină? Sigur. Când?

— În noaptea asta.

— În noaptea asta?

— Da, *în noaptea asta.*

— O, iubito, sunt mort de oboseală. Mâine plec la Londra. De-abia aşteptam să mergem acasă şi...

— Ei, ei, ei! Aşa am spus şi eu azi-noapte, când ne-ai băgat în porcăria asta. Şi eu unde sunt? Chiar aici. Super-aranjată, făcându-mi numărul de „păpuşică sexy” pentru Hugh Hefner, camerele de televiziune şi nişte cretini de la Hollywood.

Apoi continuă, pe un ton acuzator.

— Ştii că citesc o carte în momentul ăsta?

El dă afirmativ din cap.

— Ştii că în momentul ăsta vreau să fiu la mine-n pat şi să citesc?

El dă afirmativ din cap.

— Ştii că nu-mi place să mă dau în spectacol două seri la rând dacă nu e musai?

El dă afirmativ din cap.

— Dar am făcut-o, nu-i aşa?

Roman scoate un mormăit.

— Tu să nu mormăi la mine, amice, îl dojeneşte ea.

Roman încearcă să se eschiveze.

— Eşti proaspăt coafată.

„E bine că ai încercat, drăguţă”, îşi spune Sharon.

— Există vreun motiv care-mi scapă mie pentru care am nevoie şi mâine de coafura de la *Playboy After Dark?*

— Nu, ridică el din umeri, învins.

— Nici o promisiune de care să nu ştiu? Vreo apariţie personală?

— Nu.

— Pot să-mi citesc cartea?

— Da, răspunde el cu un oftat.

— Ei, atunci o petrecere la piscină în noaptea asta ar însemna că te-ai achitat integral de datorie, spune ea, apoi adaugă pentru mai mult efect: Dacă, bineînţeles, te interesează?

— Bine, spune Roman, oftând resemnat.

— Bine, acum spune acelaşi lucru zâmbind.

El zâmbeşte şi spune:

— Putem da o petrecere la piscină.

— Acum invită-mă, îi cere ea.

De data asta, el e cel care-şi dă ochii peste cap.

— Serios? Chiar aşa departe mergi?

— Invită-mă, insistă ea.

Roman îşi stăpâneşte iritarea, îşi ia o expresie binevoitoare şi-i dă lui Sharon ceea ce-şi doreşte:

— Sharon, dăm o petrecere la piscină în noaptea asta, ce zici?

Sharon chiţăie, bate din palme şi răspunde:

— Ce idee minunată, Roman! Se întinde să-l sărute şi adaugă: Hai să mergem acasă. Am de dat nişte telefoane.

Rick observă un şir continuu de maşini îndreptându-se spre reşedinţa soţilor Polanski. *Probabil că dau o petrecere*, îşi spune el. Rick Dalton iese pe alee, îmbrăcat în chimonoul roşu de mătase pe care-l cumpărase într-una

dintre călătoriile în Japonia, şi stropeşte cu furtunul trandafirii din grădină în timp ce repetă replicile de a doua zi cu casetofonul. Un grădinar japonez îi spusese la un moment dat să ude trandafirii noaptea, ca să poată absorbi cum trebuie hrana care nu se mai evaporă astfel de la soare. Repetă pentru scena de a doua zi cu fetiţa. Nici mort n-are de gând să se lase prins pe picior greşit de mica bestie.

Cliff l-a adus acasă de la barul din San Gabriel pe la zece şi jumătate.

A vorbit la telefon cu Marvin Schwarz vreo douăzeci de minute. Şi-a pregătit o halbă de bere nemţească plină cu whiskey sour şi s-a apucat să-şi repete textul. Îl repetă deja cam de o oră – e doisprezece fără cinci şi e destul de mulţumit de felul cum stăpâneşte dialogul. Rick are de gând să se culce înainte să cadă în ispita de a-şi pregăti iar o halbă de bere nemţească plină cu whiskey sour.

Ecourile petrecerii soţilor Polanski răsună până-n faţa casei lui. Aude muzica, chicotelile, frivolitatea şi săriturile repetate în piscină. Actorul nu i-a cunoscut încă pe regizor şi pe soţia lui. Abia după-amiaza trecută îi zărise pentru prima oară. El pare un cretin pipernicit. Dar ea pare drăguţă. Poate o prinde într-o zi, la cutia de scrisori.

Un Porsche decapotabil cu viteză mult prea mare urcă vuind pe Cielo Drive şi se opreşte la poarta casei Polanski. Rick priveşte iritat maşina, dar se opreşte brusc când îl recunoaşte pe şofer. „Să mor eu, ăsta-i Steve McQueen!”

— Steve! strigă Rick.

Şoferul Porschelui priveşte în direcţia de unde fusese strigat şi vede un tip într-un chimonou japonez de mătase roşie, cu o halbă de bere, un casetofon şi un furtun. Îşi îngustează ochii, apoi îl recunoaşte pe bărbatul în chimonou roşu.

— Rick? răspunde el şovăind.

Dalton se apropie de maşină.

— Măi, băiete, de când nu te-am văzut!

— Mda, că bine zici, îi răspunde McQueen. Ce mai faci?

Dalton se apleacă şi-i strânge mâna lui McQueen.

— Ei, nu mă plâng.

De fapt, Rick s-ar plânge întruna de cariera lui, de viaţa lui şi de lume în general, dar n-are de gând să i se plângă lui Steve.

Starul de cinema se uită la casa din spatele lui.

— E casa ta?

— Mda. Rick zâmbeşte. E casa clădită de *Legea banilor.*

McQueen ridică din sprâncene.

— Tu ai construit-o?

— Nu, dar aşa e expresia, răspunde Dalton.

„Prostu' pulii."

Steve îi oferă unul dintre micile lui zâmbete devenite marcă personală, cu guriţa lui ca o fantă minusculă.

— Ei, bravo ţie. Ai ştiut ce să faci cu banii. Am auzit că Will Hutchins şi Ty Hardin au luat-o rău la vale.

„Cu alte cuvinte, se gândeşte Rick, te descurci mai bine decât celelalte foste glorii. Tu ai casă. Dacă zice Bullit."

— Ei, nu joc eu în *Canoniera de pe Yangtze*, răspunde Rick, făcând aluzie la singura nominalizare la Oscar a lui McQueen, dar îmi câştig traiul.

— Păi asta înseamnă că eşti mai tare ca optzeci la sută dintre ei, spune McQueen zâmbind şi arătându-l cu degetul.

„Starul de cinema cel mai bine plătit din lume mă felicită pentru că îmi câştig traiul ca actor. Mersi mult."

— Apropo, ţi-am ţinut pumnii când ai fost nominalizat la Oscar, adaugă Dalton, referindu-se tot la *Canoniera de pe Yangtze.*

McQueen nu-i răspunde; se mulţumeşte să zâmbească.

Rick ştie ce înseamnă asta. Mica lor conversaţie s-a încheiat.

Dar, înainte ca poarta să se deschidă, iar McQueen şi Porschele lui să iasă vuind din viaţa lui, Rick ar vrea să stabilească o legătură cu el. Nu pe baza celor două realităţi diferite în care cei doi există în acel moment. Însă, pe vremea când amândoi aveau aceeaşi situaţie locativă, existase un moment pe care Rick îl poate aduce în discuţie fără să pară prea vrednic de milă.

— Hei, Steve, mă întrebam aşa, mai ţii minte ziua aia – eu eram la primul sezon cu serialul meu, tu erai la al doilea sezon cu al tău – când am jucat biliard la Barney’s Beanery?

Curios, dar McQueen chiar îşi aminteşte momentul.

— Da, ţin minte, răspunde el. Răscolindu-şi memoria, adaugă: Am jucat trei partide, nu?

— Mda, răspunde Rick, bucuros că Steve ţinuse minte. La vremea aia chiar era o chestie destul de tare. Vreau să zic, *Josh şi Jake jucând biliard.*

McQueen îi cântă-n strună.

— Păi, chiar *era* tare. *Josh şi Jake* jucând biliard? Puteam să vindem bilete.

Rick râde de gluma lui Steve.

Rememorând scena, McQueen spune:

— Ba chiar, dacă nu mă-nşală memoria, tot barul s-a uitat la noi cât am jucat prima partidă. McQueen îl arată cu degetul. Tu ai câştigat. Şi doar jumătate de bar s-a uitat la a doua partidă – arată apoi spre sine cu degetul mare –, câştigată de mine. Râde apoi amintindu-şi: Iar de a treia partidă nu s-a mai sinchisit nimeni.

Foarte mişcat, Rick dă aprobator din cap. *N-a uitat.*

— Dar, nu mai ţin minte, cine a câştigat a treia partidă? întreabă McQueen.

— Nimeni, a răspuns Rick. N-am terminat-o. A trebuit să pleci.

McQueen îşi dă seama că probabil asta însemna că ar fi pierdut.

În acel moment, altă maşină sosită la petrecerea lui Sharon opreşte în spatele Porschelui lui McQueen, punând capăt întâlnirii. Cei doi bărbaţi se uită la cealaltă maşină, apoi din nou unul la altul.

— Deci aici stai? spune McQueen, arătând spre casa lui Rick.

— Mda, răspunde Rick.

— Ei, poate că într-o zi o să-ţi bat la uşă, ca să mergem la Barney’s şi să terminăm partida.

Rick ştie că asta nu se va întâmpla niciodată, dar e frumos din partea lui că o spune.

— Ar fi grozav. Mă bucur că te-am revăzut, Steve, îi spune Rick cu sinceritate.

— Şi eu mă bucur. Ai grijă de tine. Apoi, Steve se întoarce spre interfonul din faţa casei soţilor Polanski şi apasă pe buton.

Vocea lui Sharon se aude în difuzor.

— Alo?

— Eu sunt, iubito, deschide-mi, spune Steve în interfon.

Poarta reşedinţei Polanski se deschide. Maşina lui Steve şi maşina din spatele lui intră pe alee şi dispar din vedere.

Rick rămâne pe loc cu halba, casetofonul şi furtunul în mână, uitându-se cum se închide poarta reşedinţei Polanski. Trage o duşcă de whiskey sour. Apoi aude telefonul sunând în casă.

Cine dracu’ sună la miezul nopţii?

Dă fuga în casă şi răspunde la telefonul prins în peretele bucătăriei.

— Alo?

— Rick? spune vocea feminină de la celălalt capăt al firului.

— Da? răspunde el.

— Învăţai textul? întreabă vocea.

„Ce pizda mă-sii?”

— Cine-i? întreabă el.

— Trudi. Ştii tu, colega ta, Mirabella.

Rick răspunde, sincer mirat:

— Trudi? Trudi, ştii cât e ceasul?

Ea oftează la capătul firului.

— Ce întrebare prostească! Sigur că ştiu cât e ceasul. Nu mă duc la culcare până nu visez textul. Nu cred în gogoşile astea cu să-înveţi-textul-în-timpul-zilei. În nici un caz în televiziune. După voce, nu cred că te-am trezit din somn. Te-am trezit? întreabă ea.

— Nu, nu m-ai trezit, recunoaşte el.

— Atunci care-i problema? răspunde ea sfidător.

— Ştii care-i problema, spune el, pe un ton în care se simte deja iritarea. Maică-ta ştie că m-ai sunat?

Trudi râde zgomotos la celălalt capăt al firului şi-i explică lui Rick:

— Până la unşpe fără un sfert, mama a dat deja pe gât trei-patru pahare de chardonnay şi de obicei doarme cu gura deschisă pe canapea, cu televizorul aprins, până când bagă ei imnul naţional de la sfârşitul emisiei, iar ea se trezeşte şi se mută în dormitor.

— Trudi, nu poţi să mă suni la ora asta, insistă Rick.

— Vrei să spui că nu se face?

— *Nu* se face.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, răspunde la întrebare.

— Ce întrebare?

— Îţi învăţai textul?

— Oh. Ei, dacă vrei să ştii, donşoara Ştie-Tot, asta făceam.

— Mda, cum să nu, comentează ea sarcastic.

— Asta făceam! insistă el.

— Te uiţi la *Johnny Carson*, îl expediază ea.

— Ba nu. Îmi învăţam textu' ăla de căcat, cutră mică ce eşti!

Când îşi pierde calmul şi o face cutră, o aude chicotind în receptor cu vocişoara ei. Auzind-o pe ea cum chicoteşte, îi vine şi lui să chicotească.

În plin chicotit, fata îl întreabă:

— Învăţai pentru scena noastră?

— Da, îi răspunde el.

— Şi eu, spune ea, apoi îl întreabă: Vrei să repetăm împreună?

„Gata, îşi spune el, chiar exagerăm acuma." Trebuie să-i închidă gura micuţei belele.

— Uite ce e, Trudi, chiar nu mi se pare în regulă să vorbim la telefon în miez de noapte, fără ştirea mamei tale, spune el cu sinceritate.

Cu infinită răbdare, Trudi îi răspunde lui Rick:

— Te porţi ca şi cum mâine dimineaţă m-aş trezi şi m-aş duce la şcoală într-o căsuţă roşie. Mă duc *la serviciu* cu *tine.* Şi avem de făcut scena *asta.* Tu eşti treaz, eu sunt trează. Tu lucrezi la scenă, eu lucrez la scenă. Aşa că hai să lucrăm împreună, propune ea. Iar mâine, când o să venim la serviciu, n-o să ştie nimeni că am repetat şi-i facem praf! Apoi adaugă, aproape zeflemitor: Să ştii, Rick, că nu suntem plătiţi doar ca să facem o treabă. Suntem plătiţi ca să facem o treabă grozavă.

„Piticania le zice bine. Până la urmă, e doar o colegă de platou. Şi, dacă mă iau după reacţia lui Sam la ultima scenă la care am lucrat cu ea, dacă mâine intrăm pe poartă cu lecţia învăţată, am putea să-i facem praf."

— Le ştii pe dinafară? o întreabă el pe fetiţă.

— Cred că da, vine răspunsul ei.

— Mda, şi eu. Bine, puiule, începi tu.

În receptor, Trudi îşi schimbă brusc tonul, imitând intensitatea exagerat de teatrală a Mirabellei, ca victimă traumatizată a unei răpiri:

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

Plimbându-se prin bucătărie, în chimonoul lui roşu de mătase, Rick trage o duşcă de whiskey sour din halba lui şi trece la vorbirea de cowboy a lui Caleb DeCoteau.

— Ei, mă mai gândesc la asta, donşorico. Câte aş putea face cu tine! Câte ţi-aş putea face! Da’ poate te las să scapi dacă tăticu’ tău îşi bagă minţile-n cap.

Trudi, în pielea Mirabellei, întreabă:

— Ce-i ceri ca să-mi dai drumul?

Rick, în pielea lui Caleb, izbucneşte ca un nebun:

— Îi cer să mă facă bogătan, asta-i cer! Poa’ să-mi dea un coş plin cu bani şi apoi să uite de mine. Sau îi dau io lui un coş plin cu fiică-sa moartă şi n-o să mă uite niciodată.

Copila nevinovată îl întreabă pe nelegiuitul negru la suflet:

— Deci ai fi în stare să mă omori? Nu pentru că te-aş fi supărat eu şi nici măcar tata cu ceva... Trudi face o pauză dramatică, apoi continuă: Ci din pură lăcomie?

Caleb răspunde fără ruşine:

— Lăcomia pune lumea în mişcare, donşorico.

Domnişorica îşi rosteşte răspicat numele:

— Mirabella.

— Cum? întreabă Caleb.

Copila de opt ani îşi repetă numele în faţa căpeteniei bandiţilor.

— Mă cheamă Mirabella. Dacă ai de gând să mă ucizi cu sânge rece, nu vreau să rămân pentru tine doar fetiţa lui Murdock Lancer.

Ceva din tonul ei îl atinge pe bandit. Şi, brusc, pentru Caleb devine important ca ea să înţeleagă imparţialitatea lui în acea chestiune.

— Ascultă, n-ai de ce să te temi. Sigur că taică-tu o să-mi dea banii. Tu meriţi, şi el îşi permite. Şi, când mi-o da banii mei, îţi dau drumu' vie şi nevătămată.

La celălalt capăt al firului se lasă un moment de tăcere. Apoi vocea ei se aude din nou, dar tonul excesiv de dramatic lasă locul unei observaţii surprinzător de analitice.

— Interesantă formulare.

— Ce? întreabă nedumerit Caleb.

Atunci, Mirabella Lancer, care aminteşte uluitor de bine de Trudi Frazer, îi explică şefului piraţilor de uscat observaţia ei.

— Ai spus „banii mei". Sunt banii *tatei.* Banii pe care el i-a *câştigat,* nu i-a *furat*, crescând vite şi vânzându-le în târg. Dar tu ai zis „banii mei". Chiar crezi că banii tatei ţi se cuvin?

Cu această interpretare, mica Mirabella şi mica Trudi ating nişte corzi sensibile atât în sufletul banditului, cât şi al actorului, aşa că în mijlocul bucătăriei – îmbrăcat în chimonoul lui roşu de mătase – Rick Dalton, în pielea lui Caleb DeCoteau, se transformă iar în banditul fioros, megaloman şi ucigaş care fusese dintotdeauna şi-i răspunde fetei dintr-o singură suflare explozivă:

— Că bine zici, Mirabella, mi se cuvin! Mi se cuvine tot ce pot *lua*! Şi mi se cuvine tot ce am luat şi pot păstra! Dacă tac-tu nu vrea să-ţi zbor capu' ăsta neghiob de pe umeri... N-are decât să-mi dea cât cer!

Cu alte cuvine, *un şarpe cu clopoţei pe motocicletă.*

Copila pune o întrebare simplă:

— Zece mii de dolari, ăsta-i preţul pentru mine?

Suflând din greu, banditul şi actorul răspund:

— Mda.

Micuţa ostatică observă cu sfială:

— Pare cam mult pentru o făptură măruntă ca mine.

Caleb răspunde cu sinceritate:

— Aici te înşeli, Mirabella. Apoi, luat de valul emoţiei, Rick improvizează: Dac-aş fi tac-tu... Se opreşte.

— Ce? întreabă vocea din receptor.

Rick deschide gura, dar cuvintele refuză să iasă.

Copilul de la celălalt capăt al firului insistă:

— Dac-ai fi tata, ce?

— Mi-aş tăia un braţ ca să te-aduc înapoi! trânteşte Rick.

Peste cameră şi scenă se lasă tăcerea, dar Rick aude zâmbetul mulţumit de sine al lui Trudi în receptor.

Apoi, după o pauză dramatică în care ar fi încăput trei camioane, Trudi redevine Mirabella şi întreabă la telefon:

— Ăsta a fost un compliment, Caleb?

Apoi, Trudi îşi iese din rol şi citeşte indicaţiile scenice:

— Apoi Johnny vine la uşă. Cioc-cioc.

— Cine-i? întreabă Caleb.

Trudi îşi îngroaşă vocea, imitând un cowboy, şi răspunde:

— Madrid.

— Intră, ordonă Caleb.

— De-acum ai dialog cu Johnny, îi spune Trudi lui Rick. Aşa că sunt eu Johnny. Cu vocea guturală a lui Johnny Madrid, Trudi întreabă: Care-i planul?

— Planu’ e că ne-ntâlnim cu Lancer în Mexic peste cinci zile, să ne aducă zece mii de dolari, îi răspunde Caleb.

— O grămadă de bani pentru un drum atât de lung, rosteşte ea tărăgănat.

— Asta-i problema lui Lancer, mârâie Caleb.

— Dacă se întâmplă ceva cu banii şi nu punem mâna pe ei e problema *noastră*, îi atrage atenţia Trudi, în pielea lui Johnny.

Caleb se răsuceşte spre Johnny şi comentează brutal:

— Dacă se întâmplă ceva cu banii e problema *ei*! Cu flăcări în ochi, îi spune lui Johnny Lancer: Ascultă aicea, băiete! Peste cinci zile, Murdock Lancer o să-mi dea ăştia zece mii de dolari ai mei! Şi, dacă se întâmplă ceva cu ăştia zece mii de dolari ai mei înainte s-ajungă la noi, n-o să fim răbdători. Aicea nu ne jucăm de-a încercatelea.

Murdock Lancer îmi pune-n mână direct zece mii de dolari – sau îi crăp capu' fetei cu o piatră!

După această izbucnire, Rick şi Caleb respiră adânc. Apoi, după binemeritata pauză dramatică pe care George Cukor i-o refuzase, Rick întreabă:

— Ia zi, ai vreo problemă cu chestia asta... Madrid?

Trudi îi dă replica, în rolul lui Johnny:

— Singura mea problemă, Caleb, e că-mi tot spui „Madrid".

— Păi nu aşa te cheamă? pufneşte Caleb.

Fata răspunde:

— Nu mă mai cheamă aşa. De-acum... mă cheamă Lancer. Johnny Lancer.

Rick dă să pună mâna pe pistolul imaginar de la şold, în timp ce Trudi urlă în receptor:

— Bang, bang, bang!

Rick se prăbuşeşte pe linoleumul de pe podeaua bucătăriei urlând agonic, cu mâna încleştată pe faţă ca şi cum acolo l-ar fi nimerit Johnny.

— Ce-a fost asta? întreabă Trudi de la celălalt capăt al firului.

De pe podeaua bucătăriei, Rick îi răspunde:

— Am mimat că sunt împuşcat în faţă.

— Oo, ce idee bună, gângureşte ea cu entuziasm. Apoi adaugă încântată, după un scurt răgaz: Băi, nene, a fost o scenă super-tare!

Rick se ridică de pe podea şi se sprijină cu spatele de frigider.

— Mda, a fost, încuviinţează el.

Colega lui de scenă comentează:

— Mâine o să ne iasă *mortal* scena asta!

„Are dreptate.”

— Mda, răspunde el. Aşa cred şi eu.

Între cei doi actori se lasă un moment de tăcere.

Apoi, cea mai tânără îi aduce aminte celuilalt:

— Uau, Rick, aşa-i că avem o meserie minunată? Ce norocoşi suntem, nu-i aşa?

Şi, pentru prima oară în zece ani, Rick îşi dă seama cât de norocos fusese şi era în continuare. Lucrase de-a lungul anilor cu atâţia actori minunaţi – Meeker, Bronson, Coburn, Morrow, McGavin, Robert Blake, Glenn Ford, Edward G. Robinson. Avusese ocazia să sărute atâtea actriţe diferite. Avusese atâtea idile. Colaborase cu atâţia oameni interesanţi. Vizitase atâtea locuri. Trăise atâtea momente amuzante. Îşi văzuse numele şi poza de atâtea ori în ziare şi reviste. Atâtea hoteluri drăguţe. Atâta agitaţie în jurul lui. Atâtea scrisori de la admiratori, pe care nu le citea niciodată. Condusese de atâtea ori prin Hollywood ca cetăţean cu drepturi depline. Se uită în jur la casa lui fabuloasă. Pentru care plătise făcând ceea ce în copilărie făcea pe gratis: *se jucase de-a cowboy-ul*.

— Da, aşa, e, Trudi, răspunde el. Suntem foarte norocoşi.

Micuţa lui colegă de scenă îi urează noapte bună.

— Noapte bună, Caleb, ne vedem mâine.

Profund recunoscător, Rick Dalton îi spune:

— Noapte bună, Mirabella, ne vedem mâine.

Iar a doua zi, pe platourile Twentieth Century Fox, la filmările pentru *Lancer*, cei doi actori i-au făcut praf pe toţi.

Mulţumiri

Datorez mulţumiri pentru permisiunea de a folosi următoarele materiale publicate anterior:

Versurile din „Little Green Apples”, muzică şi text de Bobby Russell. Copyright © UNIVERSAL–SONGS OF POLYGRAM INTERNATIONAL, INC. 1968. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Lookin’ Out My Back Door”, muzică şi text de John Fogerty. Copyright © Jondora Music c/o Concord Music Publishing 1970. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Secret Agent Man” (din serialul TV), muzică şi text de P.F. Sloan şi Steve Barri. Copyright © UNIVERSAL MUSIC CORP 1965. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Teddy Bear Song”, muzică şi text de Don Earl şi Nick Nixon. Copyright © SONGS OF UNIVERSAL, INC. 1971. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „There But For Fortune”, muzică şi text de Phil Ochs. Copyright © BARRICADE MUSIC, INC. 1963. Drepturile în Statele Unite sunt administrate de ALMO MUSIC CORP. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*